

Pater Slavko Barbaric je 19. maja 1984 v Međugorju krstil Julijano Ebert.

(J) Julijana pred svojo hišo v Črnem gozdu – leta 2014.

Dnevnik Julijane Ebert

Heiliges Kreuz und das Blutzeichen
von Rodalben; Ein Geschenk von
Pater Gebhard Maria Heyder OCD
- Regensburg

Pojasnilo

V skladu z odlokom Kongregacije za versko doktrino, ki ga je sprejel papež Pavel VI. (14. 10. 1966), sta bila člena 1399 in 2318 kanonskega prava razveljavljena.

Verniki lahko berejo in širijo verska besedila tudi brez izrecnega cerkvenega dovoljenja za tiskanje, če upoštevajo splošno krščansko moralno.

Komentar:

Sveti Gospod in Bog je tudi v sveti hostiji živ Bog. Sveti Bog je prisoten tudi v najmanjših delčkih (vidno v svetem znaku Rodalben: majhna rdeča pika, vidna spodaj levo na znaku krvi).

Zato je pri podeljevanju obhajila treba uporabiti pateno.

**Po volji Vsemogočnega Svetega Trojice,
† Očeta, Sina in Svetega Duha, sem Julijana Ebert
napisal ta dnevnik.**

(Brezplačno)

Tukaj lahko brezplačno prenesete dnevnik, vse molitve, čudeže in zgoščenke:

**www.gnadenvolle-
gebete.de www.vater-
unser.net**

www.wertvolle-gebete-und-erlebte-wunder.de

D-Forbach, Erbersbronn – Deidesheim – Niederkirchen – ZDA

Pripravljeno za tisk: marec 2026

Avtor/ica: Vsemogočni Sveti Troedini Bog, Julijana Ebert
Prepisano iz izvirnega dnevnika: Bernhard Koppenhagen
Pregled tipkarskih napak: brat v Kristusu Samuel

Deinen Tod, o Herr, verkünden wir
und deine Auferstehung preisen wir
bis du kommst in Herrlichkeit.

Aus unserer Pfarrgemeinde verstarb

Julijana Ebert

Trauerfeier mit Beerdigung

Donnerstag 18.12.2025

Friedhof Forbach

Der Herr schenke der Verstorbenen ewigen Frieden.

Unsere Anteilnahme gilt den Angehörigen.

april 1991:

Približno sedem let sem oklevala, da bi zapisala, kar sem doživela od dneva svojega krsta, 19. maja 1984, doživela. Imela sem vizije in zdaj slišim glasove, glas Gospoda Jezusa Kristusa ali glasove angelov ali glas nečistega duha, ter čutim napade hudiča. Zato sem vedno znova okleval, ker nisem vedel, ali je to sploh koristno. Obstaja toliko podobnih stvari, kot so kasete in knjige na to temo. Poleg tega sem prej domneval, da vsak katolik sliši ta glas in občuti ta globoki mir ob združitvi z Gospodom Jezusom Kristusom pri sveti obhajilni. Nisem vedela, da je to posebna karizma in Božja milost. Dodaten razlog za moje oklevanje je bilo moje slabo znanje nemščine. In najpomembneje, mislila sem si, da ljudje, ki se ne molijo, ne postijo, ne delajo pokore in ne živijo po Desetih zapovedih, tako ali tako ne morejo verovati v Boga, razen tistih, ki jim Bog podari milost vere. Tudi jaz sem prejela to veliko milost, ne zato, ker sem bila dobra, ampak zato, ker sem bila grešnica. Usmiljeni Bog podarja milost, komur hoče, kdaj hoče, kje hoče in koliko hoče. Saj pozna mojo dušo bolje kot vsi kardinalji, škofje in duhovniki na celem svetu.

Spoznala sem, da je Troedini Bog moj najboljši oče in da je Marija moja najboljša mati, da je najpomembnejša »prava ljubezen«, ki jo nihče razen Njega ne more dati. Saj obstaja tudi lažna ljubezen, ki svojo zlobo prikriva z videzom kreposti.

Vse življenje sem iskal nekoga, ki ne ljubi samo mene, ampak ki ga tudi jaz ljubim. Po dolgem iskanju sem to našel. Vendar nisem

»nekoga« našel, ampak pravega, živega Boga, s katerim se večkrat na dan duhovno združujem in ga enkrat na dan prejemam v sveti obhajilni hostiji.

Zlasti se z njim združujem v Najsvetejšem zakramentu, ob prejemu svete hostije, kjer je prisoten kot pravi Bog in pravi človek iz mesa in krvi.

Prek nebeške matere Marije, ki se v Medžugorju imenuje Kraljica miru, sem smela narediti prvi korak k Bogu.

Pred krstom sem bila slepa in gluha. Takrat še nisem poznala resničnega miru. Vedno znova me je obhajala notranja nemirnost in nešteto noči nisem mogla spati. Zdaj sem priča resničnega miru, ki ga lahko podari le Troedini Bog in noben drug človek na tej zemlji.

Zato želim vedno reči, ko se z njim združim v sveti obhajilni daritvi: »Ti si moj Kralj miru.« Mir ne ustvarjamo mi, ljudje, ampak moramo prositi Boga za mir in ga sprejeti kot Božji dar in Božjo milost.

24. 4. 1991

Molila sem v kapeli od 12.05 do 12.40. Pri tem moram povedati, da mi kapela po zunanjem videzu ni všeč. Pred kapelo so postavljene grde figure, v kapeli pa tabernakelj izgleda kot peč. Opremljena je torej zelo moderno. Na začetku sem pogosto jokala, ko sem bila v kapeli in molila, ker sem to dojemala kot žalitev Boga. Kljub temu me je vedno znova vleklo tja k molitvi, saj sem čutila, da je živ Bog prisoten tudi v tej kapeli.

In kljub temu vsak dan toliko ljudi – zdravnikov, medicinskih sester in bolnikov – hodi mimo te kapele, ne da bi počastili našega Gospoda.

Kot vsak dan med opoldanskim odmorom sem bila globoko potopljena v molitev z Odrešenikom. Prvič sem zaslišala: »Jaz sem tvoj duhovni vodnik.«

Nekoliko sem se prestrašil, pravzaprav sem bil bolj presenečen kot prestrašen. Čez nekaj časa se je to ponovilo.

Nato sem Odrešenika vprašala, kaj moram najprej storiti, če je on moj duhovni vodnik. Odrešenik mi je rekel: »Najprej se mi moraš posvetiti.«

Moja prva misel je bila: spet ena od tistih besed, ki jih težko razumem.

Besedo »posvetiti« sem sicer že slišala, a njenega notranjega pomena še nisem poznala. Jezusu sem rekla, da sem mu vendar že dala vse: svoje srce, svoje življenje, svojo dušo, svoje telo. A Odrešenik mi je rekel: »Hočem tvojo prihodnost.«

In odgovorila sem, da jo lahko dobi tudi to.

Nato sem Jezusa vprašala, ali naj to povem duhovnikom, pri tem pa sem mislila na župnika Dochata, patra Johannesesa, župnika Vogta in patra Gebharda Heyderja, ki so trenutno moji duhovni vodniki. Odrešenik je rekel: »Da.«

Cel dan sem bil srečen kot še nikoli v življenju. Odrešenik mi je podaril toliko milosti, da jih z besedami sploh ne morem opisati in za katere se mu ne morem dovolj zahvaliti. Bilo je preprosto neopisljivo, občutiti to notranjo radost. Bil sem preprosto drug človek.

Zvečer sem odšel v kapelo sv. Rocha v Mingolsheimu. Tam sem se spovedal.

Župnik je sicer rekel, da to niso grehi, a jaz sem hotela biti popolnoma čista. Po sveti obhajilni sem prejela še več milosti. Skoraj nisem mogla več zdržati. Srce mi je gorelo od ljubezni. Ko sem zapustila kapelo, sem jokala od vseh milosti, ki sem jih smela prejeti. Tam sem srečala svoje prijateljice iz molitvene skupine, Hilde in Hedwig, katerima sem povedala o svojem doživetju. Vesele so se z menoj. Na poti domov sem srečala slepega črnca, ki ga je vodila neka ženska. Slepemu moškemu sem podarila rožni venec, ženski pa posvečeno podobo Marije, in prosila Odrešenika, naj tudi tem ljudem podeli milosti, ki sem jih smela prejeti. Slepí moški se je zelo razveselil, jaz pa sem se nato odpeljala domov. Doma nisem mogla ničesar jesti, ker sem imela obisk. Skupaj smo zmolili eno serijo rožnega venca, ki sem jo nato podarila Mariji.

Ponoči, okoli 23.30, je takoj prišla tudi skušnjava. Ležala sem v postelji in nenadoma sem začutila, kako je nekdo skočil name in me stresel. Rekla sem samo »Jezus« in vse je izginilo. Potem sem spala naprej.

25. 4. 1991 – četrtek

Zvečer v Rotu sem v cerkvi pred sveto mašo molila boleč rožni venec. Po sveti obhajilni sem se združila z Jezusom. Jezus mi je rekel: »Molči.« Po nekaj minutah tišine sem vprašala Odrešenika, kaj naj storim, saj sem mu vendar izročila svojo voljo. Od Odrešenika sem dobila odgovor: »Vedno mi moraš ostati zvesta.« Nato je spet zavladala tišina, dokler nisem zaslišala: »Ne smeš oditi brez mene.« Razmišljala sem, kaj je Odrešenik hotel povedati, in v sebi sem pomislila, da se moram duhovno združiti z Odrešenikom, preden odidem. A sem si zadala, da bom o tem vprašala spovednika. Doma po

svete maše me je poklical pater Johannes Ordinski. Prek telefona me je blagoslovil. Nekaj minut kasneje mi je mož spet podal slušalko. Tokrat je bil na drugi strani pater Gebhard Heyder iz Regensburga. Dogovorili smo se, da ga bom naslednjo nedeljo ob 11.00 obiskala. Tudi on me je blagoslovil po telefonu. Ta blagoslov je bil drugačen od tistega, ki mi ga je dal pater Johannes. Pri blagoslovu patra Gebharda Heyderja sem občutila toliko ljubezni in moči, da sem takoj po tem pogovoru zanj zmolila tri Oče naš.

Od svojega krsta govorim z bolniki, ne z vsemi, ampak le s tistimi, ki mi jih priporoča Sveti Duh. Tako je bilo tudi danes, ko mi je neka bolnica povedala, da ima že tri dni bolečine v licih, ki ne minejo. Na to sem spontano odgovoril: »Maloverniki morajo trpeti dlje.« (To so besede, ki mi jih je dal Sveti Duh.) Nasmehnila se je in rekla, da je to dobro.

26. 4. 1991 – petek

Na delovnem mestu se je pri meni pritoževal pacient med rentgenskim slikanjem. Pred 14 dnevi je bil operiran, a nič ni pomagalo, zdaj pa ga morajo spet operirati. Sprva sem pomislil: »Nič ne bom rekel.« A ko sva končala s posnetki, sem ga nenadoma vprašal: »Ali se zdaj več ali manj molite?« Poln ponosa je rekel, da je svoboden človek, da ne verjame v Boga in da Boga ni.

Na to sem odvrnila: »Če verjamete, da imate možgane, potem verjamete tudi, da obstaja Bog.« Poln veselja je odvrnil: »To pa je dobro, tega še nisem slišal.« Zvečer v Rotu sem v cerkvi pred prvo sveto obhajilo zagledala sestro (nuno).

Iz srca mi je bilo težko iti k nuni po obhajilo in sem vprašala

Jezusa: »Dala sem ti svojo voljo.« Jezus je rekel: »Pojdi k duhovniku.« In sestra je šla mimo mene, ne da bi mi ponudila Kristusovo telo za prejem.

Sveto Telo Kristusa sem prejel od duhovnika.

27. 4. 1991 – sobota

Tisto jutro mi je bilo zelo težko vstati. Vendar sem imela močno željo, da bi obiskala sveto mašo.

V romarski cerkvi v Waghäuselu se je ta začela ob 7.15. Že na poti v Waghäusel in pred sveto mašo v cerkvi sem molila za duhovnika, ki bo vodil to mašo. Mašo je vodil starejši duhovnik, pater Alanus, in čutila ter videla sem, da je imel pater Alanus težave pri vodenju maše. Njegova pobožnost je bila motena. Pred preoblikovanjem sem imela videnje. Videla sem patra Alanusa, kako stoji v temi pri oltarju in daruje mašo. Bila sem zelo presenečena in sem razmišljala, kaj naj to pomeni. Med razdeljevanjem svete obhajilne hostije sem čutila njegovo nevoljo, da bi mi sveto obhajilo podelil na kolenih. Ker v cerkvi ni obhajilne klopi, sem morala klečati na tleh. Sveto obhajilo lahko prejemam le na kolenih, saj čutim veliko spoštovanje do Troedinega Boga.

Okleval je in držal sveto hostijo približno deset centimetrov od mojih ust. Odprla sem usta in sveta hostija je iz te razdalje sama poletela v moja usta. To ni bila moja prva takšna izkušnja; tudi pri drugih duhovnikih je sveto Kristusovo telo prišlo k meni povsem samo od sebe.

Okoli 10.30 sem odšel v Speyer v karmeličanski samostan. Tam sem hotel prevzeti sveče, ki nosijo znak dragocenega krvi iz Rodalben.

Nato sem obiskala prelata Bruna Tiebesa v domu za ostarele v Speyerju, na naslovu Engalgasse 4. Bilo je okoli poldneva in ker sem moral čakati nanj, sem v kapeli zmolil rožni venec zanj.

Približno leto prej sem spoznal gospoda prelata Tiebesa v Mingolsheimu v kapeli sv. Rocha. Z gospodom patrom Zeitlerjem, misijonarjem iz St.

Avguština, smo takrat govorili o Rodalbenu, tudi o krvnem čudežu v Rodalbenu. Prelat Tiebes takrat v to ni verjel in se je izrecno izrekel proti temu.

V tem letu sem molil zanj in prosil Jezusa, naj ga ne pusti umreti, ne da bi bil razsvetljen o dogodkih v Rodalbenu. Prelat Bruno Tiebes me je ob mojem obisku takoj prepoznal. Podaril sem mu šopek rdečih vrtnic in svečo z znakom

Dragocenega krvi iz Rodalben ter knjigo patra Gebharda Heyderja o dogodkih v Rodalbenu. Zelo se je razveselil in me je prosil, naj pozdravim patra Gebharda Heyderja ter mu sporočim, da se je dobro seznanil z dogodki v Rodalbenu. Tudi ni več nasprotoval tako odločno kot leto prej. Pred tem obiskom sem bila na tržnici v Speyerju in nisem vedela, katere rože naj kupim za prelata.

Vprašala sem Odrešenika in on mi je odgovoril: »Kar si dala duhovniku, si dala meni.« Zato sem se odločila za šopek rdečih vrtnic.

Preprosto je lepo videti Jezusa v vsakem duhovniku.

28. 4. 1991 – nedelja

Danes sem sodelovala pri sveti maši v karmeličanskem samostanu v Regensburgu. Tam sem preživela tudi približno štiri ure in pol z očetom Gebhardom Heyderjem. Zahvaljujem se Bogu, da imamo takšne očete. Med našim pogovorom sem mu zastavila več kot 20 vprašanj, na katera mi je odgovoril v miru, tišini in ljubezni. Bilo je, kot da bi ta čas preživel z Jezusom. Star je 86 let, za svojo visoko starost ima zelo dober sluh in v svojih odgovorih je zelo natančen. Ta zvestoba Bogu, ki jo ima pater Gebhard, naj bo zgled mnogim duhovnikom. Po našem pogovoru mi je posvetil sveče, slike in vodo. Prek njega sem prejela veliko milosti in težko se mi je bilo posloviti od njega. Dal sem mu denar, ki sem ga zbrala v naši molitveni skupini zanj, da bi izšla nova knjiga o Rodalbenu. Oče Gebhard Heyder je bil priča krvavemu čudežu iz leta 1952, ki se je zgodil v Rodalbenu. Vsakič, ko sem smela prejeti velike milosti, potem še toliko močnejše občutim napade hudiča. Tako je bilo tudi na poti domov iz Regensburga v St. Leon-Rot. Medtem ko je moj mož vozil avto, sem opazila, kako se je spremenil, postalo mu je slabo. V svoji duši pa sem čutila bližino nečistega duha. Moj mož je zardel v obraz in mu je bilo slabo. Prosila sem ga, naj ustavi na odstavnem pasu avtoceste, a mi je odgovoril, da to ni dovoljeno. Takoj sem spoznala, da je to izgovor nečistega duha, zato sem moža takoj pokropila s sveto vodo in glasno rekla: »V imenu Boga ti ukazujem, takoj zapelji na stran in ustavi.« To je tudi takoj storil. Zamenjala sva se, v eni roki sem držala rožni venec, v drugi pa volan, in mirno sem odpeljala domov. Moj mož je takoj zaspal in po približno sto kilometrih se je zbudil, vse pa je bilo že mimo. Medtem ko je moj mož spal, sem iskreno molila zanj. Takšen napad demona nisem doživela prvič.

29. 4. 1991 – ponedeljek

Res sem že slišala, da je naš župnik našel dve novi pomočnici za obhajilo. Po svetem obhajilu sem Jezusa vprašala, ali bosta v bližnji prihodnosti res dve ženski v rdečem delili sveto obhajilo v rdečem. Jezus je rekel: »Da. Prihaja še hujše.«

Zvečer okoli 20.00 se je spet začela naša molitvena skupina. Prišel je tudi župnik Dochat in s seboj prinesel sveto obhajilo, ki ga po čaščenju deli vernikom. Častili smo Odrešenika, jaz sem klečala približno en meter stran od njega. Med molitvijo rožnega venca sem slišala Odrešenika reči: »Sveto obhajilo smejo prejeti le tisti, ki so bolni in ki niso imeli možnosti obiskati maše.« Ko smo končali molitev, sem se spovedala pri župniku Dochatu in mu povedala, da je Jezus moj duhovni vodnik. Rekel je, da to že dolgo ve. Tisti dan sem čutila, kako sem bila notranje napadena, tudi zaradi prisotnosti župnika Dochata. Vendar nisem ničesar pokazala. Skoraj sem izgubila zaupanje vanj. Iz tega sem spoznala, da moram zanj več moliti. Tisti večer je bil moj mož spet napaden od nečistega duha.

Tudi ena od molivk, Marga, je to opazila. Najraje bi vse razbil. A med molitvijo v naši molitveni skupini je zaspal.

V molitveni skupini je po razdelitvi obhajila župnik Dochat vzel skodelico, v kateri je med prevozom hranil Odrešenika, in izlil ostanek, majhne delčke ali drobtine svete obhajilne hostije v sveto vodo. To je bil zame pravi šok. Mislila sem, da to ni dobro. A potem sem šla spat.

30. 4. 1991 — torek

Zjutraj zgodaj, ko sem se zbudila, sem takoj odhitela k sveti vodi, v katero je župnik Dochat stresel drobtinice svete obhajilne hostije. Vzela sem skodelico s sveto vodo v roke in rekla: »Pijem iz tega keliha z teboj, Jezus.« Nato sem skodelico s sveto vodo popila do dna, ker sem verjela, da je bil Jezus Kristus prisoten.

Zvečer po sveti obhajili sem Jezusa vprašala, ali je bilo prav, kar je storil župnik Dochat. Jezus je rekel: »To ni prav. Vprašala sem Odrešenika, ali naj to povem župniku Dochatu. Odrešenik je rekel: »Da.« Razmišljala sem, kaj mi bo duhovnik rekel, ali me bo okaral. Jezus je rekel: »Duhovnik bo to sprejel.«

V tem času so v cerkvi peli pesem »Wahrer Leib oh sei gegrüßet«. Jokala sem in prosila Odrešenika za odpuščanje za vse duhovnike, ki ne verjamejo, da je Odrešenik prisoten tudi v najmanjših delčkih svete hostije.

Še enkrat se moram vrniti k ponedeljku, **29. 4. 1991**:

Opoldne v kapeli na delovnem mestu, po molitvi »Angelus«, sem se združila z Odrešenikom in ga vprašala za patra Alanusa, ki sem ga prejšnjo soboto videla v temi in še vedno nisem vedela, kaj to pomeni. Jezus mi je rekel:

»Tako izgleda duhovnik brez milosti. Odrešenik mi je dovolil, da grem k patru Aemilianu, prav tako v Waghäusel, da bi se z njim pogovoril o tem. Zato sem v torek,

30. 4. 1991 k patru Aemilianu. O tem je vedel tudi moj župnik, pater Vogt, ki sem mu o tem povedal.

Ko sem prispel v samostan v Waghäuselu, me je brat Alois prijavil pri patru Aemilianu. Medtem ko sem ga čakal, je prišel brat Blasisus, s katerim sem molil dva stavka rožnega venca, dokler ni prišel pater Aemilian. Med pogovorom z očetom Aemilianom sem čutil, da nisem sam, saj sem prej prosil Jezusa, naj gre z menoj, da ne bi rekel ničesar napačnega. Bil sem močan, stvaren in miren ter sem govoril celo o obhajilu v usta in na kolena, prav tako pa sem se z njim pogovarjal o očetu Alanusu in o tem, kar sem doživel v soboto zjutraj. Med pogovorom sem ga prosila, naj moli za patra Alanusa, in obljubila sem, da bom tudi sama molila za patra Alanusa in zanj.

Oče Aemilian me je blagoslovil in ko sem se nato odpravil domov, sem bil vesel, da sem izpolnil Božjo voljo.

04.05.91 – sobota

Ponovno sem odšel v Waghäusel na sveto mašo ob 7.15. Spet je mašo vodil pater Alanus in spet sem ga videl v tej temi.

06.05.91 — ponedeljek

Zvečer v cerkvi v Rotu. Nato je bila molitvena skupina. Potem sem se pogovarjal z župnikom Dochatom in ga prosil, naj preostalih delov in drobtin svete hostije ne vliva več v sveto vodo.

Povedal sem mu, da mi je Odrešenik rekel, da to ni prav, in mu povedal, da sem prejšnji teden spil vso sveto vodo, saj je bil Jezus Kristus prisoten tudi v najmanjših delčkih, in da je to moja vera.

Obljubil mi je, da bo v prihodnje drobtinice svete hostije odnesel domov.

07.05.91 — torek

V kapeli na mojem delovnem mestu sem se združila z Odrešenikom. Odrešeniku sem rekla, da sem nič. Nadaljevala sem: »Odrešenik, že vse sem ti dala. Imaš tudi mojo voljo. Kaj naj ti še dam?« Odrešenik je odgovoril: »Hočem tvoje gibanje.« Tega nisem mogla razumeti.

Kasneje med rentgenskim pregledom je zasebna pacientka vprašala, zakaj ji ne dajo svinčenega predpasnika za zaščito pred rentgenskimi žarki, čeprav je predpasnik že visel na stolu, na katerem je ravno sedela, in je imela dovolj zaščite. Spontano sem ji odgovorila: »Molite, da boste vse videli in vse slišali.« Nasmehnila se je in rekla, da je to dobro, ter odšla naprej.

08.05.91 — sredo

V sredo sem bil na večerni maši pred praznikom Vnebovzetja v Mingolsheimu,

09.05.91 — četrtek — Vnebovzetje

Na praznik sem bil v Rotu na maši v cerkvi, nato pa sem se udeležil tudi procesije v vasi. Bilo je zelo lepo.

10.05.91 — petek

Zvečer v cerkvi v Rotu, ko sem se v sveti obhajilni daritvi združila z Odrešenikom, mi je Jezus rekel, naj očetu Johannesu povem, da njegove knjige niso pravilne, in naj v soboto grem k njemu ter mu to povem.

11.05.91 — sobota

Zaspala sem jutranjo mašo, a sem takoj eno uro molila namesto nje. Okoli 11.00 je prišel k meni gospod Deris iz Zeutern in mi povedal, da je Roland z knjigami patra Johannesesa varno prispel v Rusijo. To je bil zame hud udarec, saj sem vedela, da te knjige niso dobre.

Okoli 15.30 sem šla k našemu župniku Vogtu v Rot in mu povedala, da želim iti k patru Johannesu, ter ga obvestila o tem, kar mi je Odrešenik povedal o patru Johannesu.

Na koncu sem prosila župnika Vogta za blagoslov in se nato odpravila domov. Doma sem zmolila rožni venec za patra Johannesesa, preden sem se odpravila k njemu. V svoji osebni, globoki molitvi sem prosila Jezusa, naj gre z menoj k patru Johannesu. Ko sem prispela k patru Johannesu, me je pozdravil s poljubom. V prvem trenutku sem pomislila na Judov poljub in tega poljuba nisem mogla vrniti. Že ob vstopu v hišo mi je rekel, da sem danes povsem drugačna. Rekel je: »Niste takšna kot običajno.« Bil je zelo nemiren. Rekla sem: »Da, nisem sama.« Presenečen je odgovoril: »Aha, tako.« In res nisem bila sama, v sebi sem čutila poseben mir in moč ter sploh nobene skrbi glede tega, kaj naj zdaj rečem patru Johannesu. Med pogovorom sem mu povedala, kaj mi je Jezus povedal o njegovih knjigah.

Takoj so ga začele mučiti muke. Pokazal je svojo negotovost in čutila sem, da ga mučijo številni nečisti duhovi, ki pa mi niso mogli ničesar storiti, saj je imel spoštovanje do mene in do mojega spremljevalca (Jezusa). Izžarevala sem ljubezen in mir ter bila ponižna. Pokazal mi je več knjig in poskušal se opravičiti. Nato je rekel: »Zdaj sem spet bolan in moram umreti.« Pri tem je bil zelo impulziven. Odgovorila sem mu: »To je le kapljica v primerjavi z večnostjo.« Dala sem mu pogum in nadaljevala, da sem prišla, da bi mu pomagala. Vprašal je, kaj naj zdaj stori, in odgovorila sem mu, naj ustavi izdajanje knjig in naj ne dovoli, da bi jih razširjali. Kasneje mi je oče Johannes povedal, da ga je **7. maja 1991** poklical njegov škof, škof Gorniliak Platon, in da mu je ta sporočil, da so njegove knjige heretične. Oče Johannes je tega škofa imenoval psihopata in ga imel za norega. Ni ga hotel poslušati. Kot darilo sem očetu Johannesu prinesel šopek rdečih vrtnic s frezijami, kot znak, da ga imam rad in da mu želim pomagati. Oče Johannes mi je prepovedal govoriti s škofom Gorniliakom Platonom in me je hotel ob priložnosti povabiti, da bi se z drugimi škofi pogovoril o njegovih knjigah. Nadaljeval je, da sem ga zdaj popolnoma spravil v slabo voljo in da mi ne bo verjel, vendar mi bo kljub temu zaupal. Moj odgovor na to je bil: »S takšnimi razpršenimi srci ni mogoče verovati.«

Bil sem vesel, da sem imel ta pogovor z očetom Johannesom. Na začetku sem vprašal Jezusa, ali mu to sploh lahko povem, saj sem vedel, da je bolan človek. Toda Odrešenik je rekel: »Resnica je pomembnejša od bolezni.«

12.05.91 – nedelja

Moj mož je danes dopolnil 50 let. Nismo praznovali, ker smo mislili na stradajoče ljudi po svetu. Na sveti maši v Rotu: pridigo je to nedeljo imela gospodična Wennebusch. Ni mi bilo všeč, saj je bil prisoten tudi župnik Vogt, ki je v tej nameri molil rožni venec.

Zvečer sem vprašala Odrešenika, ali naj grem k škofu Gorniliaku v München? Jezus je rekel: »Čim prej.« Upala sem, da bom lahko odpotovala v soboto. Večerna marijanska pobožnost je bila zelo lepa. Župnik Vogt je to pobožnost dobro vodil.

13. 5. 1991 – ponedeljek

Okoli 10.00 v kliniki: vprašala sem Odrešenika, kakšen zanesljiv znak mi bo dal, če se bom zavzemala proti zmotnim naukom. Odrešenik mi je rekel: »Dajem ti svoj razum.« Rekla sem: »Oh, to pa je veliko.« Ob 12.00 v kapeli v kliniki: Čutila sem, da je obisk pri škofu v Münchnu nujen, da se mudi. Vprašala sem Odrešenika, kdaj naj odpotujem k škofu, in odgovoril je: »V petek.« Nadaljevala sem z vprašanjem, zakaj naj sploh obiščem škofa Gorniliaka. Odrešenik je rekel: »Zaradi katoliške Cerkve.« Na moje naslednje vprašanje, ali se bo škof sploh pogovarjal z mano, je Odrešenik rekel: »Da.« Moja naslednja skrb je bila: »Jezus, v petek bo veliko prometa, saj je Binkošti!« Toda Jezus je odgovoril: »Zjutraj ne.« Kapelo sem zapustila z radostjo in mirom. Med 16.30 in 17.00 sem se po telefonu pogovarjal s škofom Gorniliakom Platonom v Münchnu. Preden sem se z njim pogovarjal, sem zanj zmolił več rožnih vencev. Nato sem škofu povedal razlog, zakaj ga želim obiskati. Določil mi je termin, in sicer za petek ob 15.00. Strinjal sem se.

Med tem pogovorom nisem imel vtisa, da bi bil škof Platon Gorniliak psihopat, kot ga je opisal pater Johannes. Nasprotno, bil je stvaren, korekten in predan Božji volji. Že sem se veselil petka, ker ga bom takrat bolje spoznal.

Ob 19.00 sem bil na marijanski pobožnosti v Rotu, ob 20.00 pa se je začela naša molitvena skupina. Tega dne naj bi po besedah neke gospe Nuncia iz Mannheima doživel prikazovanje Marije. Toda Odrešenik mi je že povedal, da tej ženski ne smem verjeti. Med molitvijo se je oglasil demon. Potiskali in trkali so me ter me zelo motili pri molitvi. Nato sem svoj prostor pokropila s sveto vodo. V mislih sem si rekla, da bi ga zdaj lahko udarila po obrazu. A nisem hotela, da bi kdo, ki je klečal zraven mene, dobil zaušnico. Ob teh mislih sem se nenadoma morala zasmiejati. Ob koncu molitve sem prejel toliko milosti, da mi te motnje sploh niso motile.

14. 5. 1991 – torek

Ponoči je mojega moža motil nečisti duh, prav tako kot mene. Redko sanjam ali pa si sanj ne morem zapomniti, toda tisto jutro sem si sanje zapomnila.

Sanje so bile zanimive in jih želim zapisati:

Videla sem ogromno ptic, nešteto ptic, ki v resnici na Zemlji sploh ne obstajajo. Izgledale so kot vrabci, a so bile napihnjene in velike kot golobi. Nenadoma so se spremenile v ljudi, ki so bili umazani, zanemarjeni in žalostni na pogled. Prosili so za pomoč in takoj si jih moral usmiliti. Blagoslovil sem jih in v tistem trenutku sem z druge strani zaslišal povsem druge ljudi, ki so kričali: »Pojdi stran od njih, ti imajo aids in gobavost.« Nisem se bal, pokleknil sem in iz vseh moči zakričal: »Jezus, pomagaj tem ljudem.« Tudi umazani ljudje so pokleknil in prosili za pomoč. Nenadoma me je eden od njih udaril po desni roki. V tistem trenutku mi je roka gorela kot ogenj. Takoj sem vedel, da so to bili demoni. Potem sem se zbudil, še nekaj minut sem čutil pekoč občutek na roki, nato pa se je vse izgubilo.

Tisti dan smo zaspali in sem prišla prepozno na delovno mesto. To se mi ni več zgodilo od dneva mojega krsta leta 1984.

Hudič bi se včeraj rad prikazal kot Marija. A zaradi naših molitev, naše zvestobe in naše ljubezni do Jezusa in Marije ni imel dovoljenja.

Saj hudič lahko kaj takega stori le, če je to Božja volja in če ima Božje dovoljenje.

Med 10.00 in 10.30 v dnevni sobi v kliniki:

Vprašal sem Jezusa o včerajšnjih demonih. Jezus je rekel: »Takšnih primerov bo še več.« S primeri je mislil napade demonov. Nato sem vprašal: »Dragi Bog, če se veliko moli, ali te potem še bolj napadajo?« Jezus je odgovoril: »Da, saj jim jemlješ veliko duš!«

Moje naslednje vprašanje je bilo: »Ali pater Johannes ve, da knjige niso pravilne?« Jezus je odgovoril: »Da!« Potem sem pomislil, zakaj se knjige potem ne ustavijo, in s tem sem mislil, da bi morale knjige izginiti. Jezus je odgovoril:

»Satan ima moč nad njim«.

Okoli 14.30 me je poklical moj mož iz klinike in mi povedal, da si bo vzel en dan dopusta, da bi se z mano odpeljal v München k škofu Platonu Gorniliaku, čeprav mi je že zjutraj povedal, da bom morala iti sama. Danes zjutraj sem molila, da če je Božja volja, da grem k škofu, se bo to tudi uresničilo. Okoli 16.30 sva se z možem odpravila z dela domov. Med vožnjo mi je mož povedal, kako ga je ponoči mučil hudič. Imel je videnje pekla in hudič mu je rekel: »Vidiš, Marija se tvoji ženi ni prikazala. Vse je bila laž in prevara. Tudi v Medžugorju ni imela nobenega prikazovanja Marije.« To se je zgodilo ponoči okoli 2.30. Nato je vstal, potopil prste v sveto vodo in zmolil 30 Zdravih Marij, ne da bi prste izvlekel iz svete vode. Potem je nastala tišina in spet je zaspal. Ob 19.00 sem bila na Marijini pobožnosti, ki jo je vodil župnik Vogt. Bilo je zelo lepo. Molil je Marijino litanijo. To me je zelo razveselilo, saj se ta tako redko moli. Že pred cerkvijo sem srečala starejšo žensko iz Litve. Povedala mi je, da jo je vso noč mučilo in da ni mogla spati, ter da se ji to pogosto dogaja. Odšla je z mano domov in dala sem ji sveto vodo, posvečeno sol in posvečene sveče. Ko je odšla domov, sem ponovno dobila obisk ženske iz Rota (Hedwig H.). Jokala je in me prosila za pomoč, saj je imela težave s svojim možem. Skupaj sva molili boleč rožni venec.

15. 5. 1991, sreda

Zgodaj zjutraj mi je mož pripovedoval o svojem sanju, v katerem je videl veliko črnih ptic, velikih kot golobi.

Okoli 10.00 v ordinaciji sem vprašala Jezusa: »Jezus, če mojega moža tako mučijo demoni, kako naj potem z njim odpotujem na Poljsko?«

Jezus je odgovoril: »Jaz sem s teboj!«

V opoldanski odmoru sem šla v kapelo, združila sem se z Jezusom in molila. Nato sem Jezusa vprašala, kaj pomenijo črne ptice. Dobila sem odgovor: »To so demoni nečistosti.« Nato sem vprašala Odrešenika: »Dragi Jezus, ali je tvoja volja, da se zavzemam proti zmotnim naukom katoliške Cerkve?« Jezus mi je odgovoril: »Da, to je moja volja.« Vprašal sem Odrešenika, ali naj vse povem gospodu župniku Vogtu, in Odrešenik je odgovoril: »Da.« Nato me je Jezus vprašal: »Ali tudi zdaj čutiš mir?« Odgovoril sem z »da« in slišal Jezusa reči: »Nečisti duh ne more dati resničnega miru.«

Ob 14.15 je prišel na rentgen (za posnetek vratu) bolnik, ki je imel le eno roko. Povedal mi je, da jo je izgubil med vojno v Franciji. Pogovarjala sem se z njim in mu rekla, da brez roke prehodi težko križev pot. On pa je odvrnil, da se človek navadi na vse.

Nato sem mu takoj odgovoril:

»Bilo bi dobro, če bi se vsi ljudje navadili na Boga.«

Ob 19.30 sem obiskal sveto mašo v kapeli sv. Rocha v Mingolsheimu. Duhovnik je sveto mašo vodil v zelo hitrem tempu. Ni bilo lepo in tudi ljudje niso lepo peli. Nato sem šel k duhovniku in imel z njim približno 20-minutni

pogovor o spovedi. Duhovnik je bil v sebi precej nemiren. V mojem srcu je vladal globoki mir in čutil sem, da nisem sam, Jezus je bil z menoj.

Ko je duhovnik nehal govoriti, sem mu rekel: »To je bila zemeljska modrost.« Želel sem prejeti odvezo, duhovnik pa mi je rekel: »Nimate greha.«

Nato sem od njega prosil za blagoslov in odšel. Zunaj me je že čakala Julchen iz Malchenberga. Povedala mi je, da bo danes v Kronau potekalo predavanje o msgr. Lefebvru. Veselil sem se in takoj odšel tja z Julchen. Govoril je župnik iz Mingolsheima. A ni govoril resnice. Lefebvra je tako očrnil, da sem pomislil, kakšen velik greh v katoliški cerkvi je hotel prikriti. Videl je trn v Lefebvrovem očesu, a tram v lastnem očesu ni videl.

Ob koncu predavanja sem mu zastavila dve vprašanji: **1.** »Govorite o Lefebvrovi neposlušnosti, k temu bi rada pripomnila: »Lefebvra ne poznam dobro, toda moja duša čuti, kaj je dobro in kaj slabo. In zdaj bi rada vprašala, koliko duhovnikov je na tem svetu, ki so neposlušni, ker so iz cerkve odstranili klopi za obhajilo?

A obstajajo še razumne cerkve, v katerih so klopi za obhajilo še vedno notri. Vsakdo ima svobodno voljo, ali želi prejeti obhajilo stoje ali kleče, ali pa z usti ali z roko. Tistim pa, ki želijo prejemati obhajilo v usta na kolenih, je treba dati to možnost in jim pripraviti obhajilno klop. Kajti v sveti hostiji je prisoten pravi Bog in pravi človek iz mesa in krvi, zato klečim ob prejemanju živega Boga«.

Ljudje okoli mene so bili kot obsedeni z nečistim duhom. Kričali so name

in rekli: »Pojdi stran od tu, kdo te sploh je povabil? Če hočeš, lahko klečiš ves dan doma.«

V tem trenutku sem pomislil na Sveto pismo in na to, da tudi Jezusu ni šlo bolje. Nato sem v sebi vprašal Svetega Duha, ali naj zastavim drugo vprašanje. Dobil sem odgovor: »DA«. Zahvalil sem se Bogu za globoki mir, ki sem ga občutil; in zastavil drugo vprašanje: »Gospod župnik, ne morete primerjati Ute Ranke-Heinemann in Lefebvra!« Nekoliko je okleval z odgovorom in rekel: »Morda zaradi neposlušnosti.«

Odšla sem z Julchen domov in prejela veliko milosti.

Okoli 22.30 sem doma stopila k kipu Marije, prižgala svečo za Lefebvra in molila zanj, ker je bil tako užaljen. Nato sem iz vsega srca vprašala Marijo: »Zakaj je bil Lefebvre izobčen?« Prejela sem odgovor: »Jezus je bil z njim.« Nato sem šla spat.

16. 5. 1991, četrtek

Skoraj vedno, ko zjutraj vstanem, podarim komu odpustke, za katere bi tisti dan prosil. Danes sem vse odpustke podaril Lefebvru. Ob 12.00 sem šel v kapelo v kliniki. Najprej sta se dva človeka zelo glasno pogovarjala, nato pa je nekdo zelo glasno igral na orgle. Pomislil sem, da bom molil »Gospodov angel«, saj bi to zagotovo bila Božja volja, saj je bila ura 12.00. Najprej sem za tista dva gospoda zmolil več Zdravih Marij in molitev k nadangelu Mihaelu. Nato se je pridružil še tretji moški, ki se je vključil v pogovor, in molil sem tudi zanj. Moja molitev je bila uslišana, saj so vsi odšli ven. Zahvalil sem se Bogu in lahko sem v miru nadaljeval z molitvijo.

Okoli 15.30 sem bil v samostanu Neuburg. Približno pol ure sem se pogovarjal z bratom Johannesom. Nato sem molil pred tabernakljem približno dve uri. Potem sem odšel v Rot. Ker tam ni bilo svete maše, sem odšel v Malsch in daroval sveto mašo za škofa Platona Gorniliaka.

17. 5. 1991 – petek

Zjutraj sva se z možem odpravila v München na obisk k škofu Gorniliaku. Bilo je točno tako, kot je rekel Jezus. Na cestah ni bilo prometa, ni bilo zastojev in vse je potekalo čudovito.

Škof nas je sprejel ob 15.00. Presenetilo me je, koliko ljubezni in miru je izžareval škof Gorniliak. Škof mi je povedal, da je bil pater Johannes že enkrat suspendiran iz službe, ker je veliko napačnega napisal o Jezusovem nauku. Nadaljeval je, da je že mnoge duhovnike pisno opozoril, da članki patra Johanna niso pravilni, vendar ga nihče ni hotel poslušati. Kot je razvidno, je bil pater Johannes neposlušen svojemu škofu. Pri škofu sem bil približno eno uro in zahvaljujem se Bogu, da sem se lahko pogovarjal z njim. Na poti domov smo se še ustavili pri patru Gebhardu Heyderju v Regensburgu. Ko smo z avtoceste zavili v smeri Regensburga, smo zaslišali čudovito petje. Okoli 20 minut smo poslušali petje angelskih zborov; to ni bilo zemeljsko petje. Občutili smo veliko spoštovanje in vsak od nas je v mislih zelo globoko molil. Zahvaljujem se Bogu, da je to lahko slišal tudi moj mož, saj sem to že pred nekaj leti enkrat doživela. Do prihoda domov smo zmolili sedem rožnih vencev in druge molitve. —Pri patru Gebhardu smo bili približno eno uro.—

18. 5. 1991 — sobota

Ob 6.30 sem obiskala jutranjo mašo v Waghäuselu. Sveta maša je bila darovana za moje pokojne starše in moje brate in sestre. Ta dan je bil tudi 7. obletnica, odkar se mi je prikazala Marija. Popoldne sem se združil z Odrešenikom in ga vprašal: »Jezus, če si bil s škofom Lefebvrom, zakaj si dopustil, da je bil izobčen?« Jezus je odgovoril: »Da bi bilo rešenih veliko duš.« Ta odgovor mi je bil nekoliko nejasen, nato pa je Jezus nadaljeval: »Z njegovim trpljenjem je bilo rešenih veliko duš.«

19. 5. 1991 — Binkošti

10.00 — Obiskal sem sveto mašo v Rotu.

Okoli 13.00 me je poklical pater Buran iz Mannheima. Povedal mi je, da je pater Johannes v redu in da mora oditi v Francijo k škofu. Pater Buran je hvalil Johanna, a jaz se o tem nisem izrekel, ker sem vedel, da ne govori resnice. Imel sem vtis, da je pater Buran poklical, ker je imel pater Johannes slabo vest in je poiskal stik s patrom Buranom.

Popoldne sem molil rožni venec s Hedwig iz Rota. Ob 19.00 sem odšel v cerkev na marijansko pobožnost.

Okoli 20.00 me je obiskala Zita iz Rota in skupaj sva molili rožni venec. Zita mi je povedala, da je župnik iz Mingolsheima imel slabo pridigo. Govoril je o tem, da ljudje ne bi smeli romati na romarska mesta. (Ta župnik je imel tudi predavanje proti Lefebvru. V teh dneh sem že veliko molila za tega duhovnika.

Bil je zelo lep dan, saj sem bila danes pred sedmimi leti krščena in sem ostala zvesta Jezusu in Mariji. Zahvaljujem se Bogu za to veliko milost, ki mi jo je podaril. Kako lepo je vendarle z Jezusom in Marijo. Ne bi si več mogla predstavljati življenja brez Boga. To bi bilo grozno, saj ni večjega zla kot ločitev od Boga.

20. 5. 1991 — ponedeljek po binkoštih

Ob 7.00 sem se udeležila svete maše v Waghäuselu, ki je bila darovana za moje pokojne starše in moje brate in sestre. Bilo je zelo lepo. Združila sem se z Jezusom in Marijo. Jezus je rekel: »Moli naprej tako, moja hči.«

Nato smo odšli k družini Hambsch v Wiesental in tam zajtrkovali. Dala mi je lep šopek rdečih vrtnic za Marijo. Bil je šopek, ki ga je od svojega moža dobila za obletnico poroke.

Ko sem prišla domov, sem takoj zmolila rožni venec za to družino.

Popoldne sem bila v skušnjavi. Slabo mi je bilo in sem se bruhala.

Nekaj časa sem ležala in me je mučila misel: »Ne hodi v cerkev, bolna si, danes si že bila v cerkvi itd.«

Pogledala sem na sliko Jezusa in zaslišala: »Moli!« Takoj sem vstala in zmolila boleč rožni venec, nato pa še rožni venec usmiljenja.

Nato so se te muke nenadoma izgubile.

Odšla sem v cerkev na Marijino pobožnost. Pobožnost je vodil mlad duhovnik. Komaj pet minut po tem, ko sem prišla domov, je bila soba že polna ljudi. Prej sem še mislila, da na binkošti ponedeljek nihče ne bo prišel na molitveno skupino. A sem veliko molila za našo molitveno skupino. Tega dne smo molili zlasti za duhovnike.

21. 5. 1991 – torek

Od 9.00 do 10.00 sem bila pri zobozdravniku. Bolečine sem darovala za večjo slavo Boga. V mislih sem molila med celotnim posegom. Ker sem vedela, da bo gospodična Bennebusch bo zvečer vodila bogoslužje z besedo in nato delila sveto obhajilo, sem vprašala Jezusa, kaj bi storil on na mojem mestu. Odrešenik je rekel: »Ne hodi tja.« Doma sem molila približno eno uro in duhovno prejela sveto obhajilo.

22. 5. 1991 – sreda

Obiskala sem sveto mašo v kapeli sv. Rocha v Mingolsheimu. Sveto mašo in sveto obhajilo sem darovala za mlado žensko iz NDR. Podarila sem ji molitvene listke, posvečene medalje in posvečeno sliko Marije. Bila je vzgojena v komunističnem duhu in se je zelo razveselila posvečenih predmetov. Nisem veliko razmišljala o tem, da sva se z možem danes pred 26 leti v Waghäuselu poročila po katoliškem obredu, ne da bi bila prej krščena. Ker sem takrat znala le nekaj besed nemščine, nisem sploh razumela patra. Danes to vidim kot greh, ki sem ga že velikokrat obžalovala.

23. 5. 1991 – četrtek

Bila sem v kapeli v bolnišnici in sem vprašala Odrešenika, ali naj grem na bogoslužje z besedo, ki ga vodi gospodična Bennebusch? Odrešenik je rekel: »Ne.« Nato sem Odrešenika vprašala, ali naj Calugiero in Wendi iz Kronaua postaneta duhovnika? Odrešenik je za oba rekel: »Da«. Zvečer sem najprej odšel v cerkev v Malsch. Ker tam ni bilo svete maše, sem odšel v Mühlhausen in se tam udeležil Marijine pobožnosti.

24. 5. 1991 – petek

Ker v Rotu ni bilo svete maše, sem šel v Malsch. Toda tudi tam je ni bilo. Takrat sem rekel Odrešeniku: »Če hočeš, da se združim s teboj, mi pomagaj, da pravočasno pridem v Mühlhausen, saj je dve minuti pred sedmo uro.« Z Božjo pomočjo mi je uspelo pravočasno priti v Mühlhausen na sveto mašo. Bilo je kot čudež. Bilo je zelo lepo, prejela sem veliko milosti in se lahko globoko združila z Odrešenikom. Hvala Ti, moj Gospod in moj Bog.

25. 5. 1991 – sobota

Zjutraj sem bila ob 7.15 na sveti maši v Waghäuselu. Popoldne sta prišli Beate in Marion Hambsch iz Wiesentala in prinesli torto. Nato je prišel še gospod Dieter Erben. Z njim sem nato molila tri desetke rožnega venca za njegovo prošnjo.

26. 5. 1991 — nedelja

Ob 10.00 sem obiskala slovesno mašo v cerkvi v Rotu. Tega dne sem trpela zaradi močnih glavobolov, zato sem se od 13.30 do 15.00 ulegla. Nato je prišla Hedwig iz Rota. Vsi trije smo molili boleč rožni venec, moj mož se je pridružil molitvi. Od 15.00 naprej nisem več imela glavobolov.

Svoje trpljenje sem darovala za spreobrnjenje grešnikov. Zvečer sem šla v Rotu na Marijino pobožnost.

27. 5. 1991 – ponedeljek

Bil je težak dan. Pri več bolnikih sem čutila nečistega duha. V kapeli na delovnem mestu sem srečala Romunko, ki se mi je zahvalila za molitve.

Zvečer sem šla v Rot na sveto mašo. Ob 20.00 se je začela naša molitvena skupina. Bilo je zelo veliko ljudi, tudi veliko otrok. Častili smo Odrešenika, mnogi so se tudi spovedali pri gospodu župniku Dochartu. Bilo je zelo lepo in prejela sem veliko milosti.

28. 5. 1991 — torek

Dober ulov rib!

K meni je kot pacientka prišla katoliška ženska, stara okoli 30 let, in zelo jasno sem začutila, da je »obsedena«.

Demon je popolnoma spremenil njen nos in usta. Nos je bil povsem ukrivljen. Bila je polna sovraštva do Boga in zelo nemirna.

Potem je prišla pacientka iz Romunije, ki je bila svojemu možu podrejena kot sužnja. On je bil star 58 let, ona pa 32. Dal sem ji sliko Marije, medalje in molitve. Zanimivo je bilo, ker ni znala nemščine, a je razumela, kar sem ji povedal o Bogu.

Nato je prišel Jud, ki sem mu prav tako podaril sliko Marije.

Naslednja pacientka je bila Poljakinja, s katero sem prav tako govorila o Bogu. V kapeli sem molila za vse. Od 15.00 do 15.30 smo Veronika, moja sodelavka in jaz molile boleč rožni venec.

Ko sem sama molila v kapeli, sem se združila z Odrešenikom, duhovno komunicirala z njim in ga vprašala, ali naj odpotujem tudi v NDR in na Poljsko? Odgovor je bil: »Reši duše«. Rekla sem, da brez Jezusa duš vendarle ne bi mogla rešiti. Odrešenik je rekel: »Vedno sem s teboj.« Od Odrešenika sem vprašala, kako lahko pomagam bolnikom, in odgovoril je: »Moli zanje.« Nato sem še vprašala, ali naj zanje postim? Jezus je odgovoril: »Če lahko.« Potem sem prosila za romunsko bolnico, ki sem jo dopoldne rentgenirala, jo pri tem blagoslovila s sveto vodo in molila zanjo. Molil sem zanjo, da ji mož ne bi mogel vzeti molitvenih lističev, saj je bil njen mož zloben in ji je vse prepovedoval. Bila je izčrpana in bolna, kot sužnja, in jo je mučil hudič. Prosil sem Marijo, naj jo zaščiti.

Ponovno sem prosila Jezusa, naj njen mož ne more vzeti molitvenih lističev, ko mi je Jezus rekel: »Ali imaš tako malo zaupanja?« Takoj sem prosila Jezusa, naj mi podeli več zaupanja.

Po molitvi v kapeli sem bila zelo srečna, niti utrujena nisem bila, čeprav sem šla spat šele ponoči okoli 1.00. Odrešenik mi je podaril veliko milosti in moč.

V rentgensko sobo je vstopil zdravnik, dr. Wenig. Med pogovorom z mano je žalil Odrešenika. Vero sem vprašal, kaj naj bi pomenile njegove besede. Rekla je, da je preklinjal Boga. Nato je smeje odšel. Takoj zatem sem zaslišal glas: »Ne mečite biserov pred svinje«.

V mislih sem takoj odgovorila: »Odrešenik, nisem vedela, da je prašič.« Presenetile so me moje lastne misli. Ko se je zdravnik po pol ure vrnil, sem mu povedala, kaj mi je rekel Odrešenik in kaj mi je tako nenadoma prišlo na misel. Zardel je in rekel, da je to rekel v šali. Odgovorila sem mu, da se z Bogom ne smemo šaliti in da morava oba iti k spovedi.

Okoli 16.15 sem zapustila kliniko in hotela pobrati moža z dela. Peljala sem mimo železniške postaje. Po prvem križišču v smeri Römerkreis sem se ustavila, ker sem morala dati prednost drugemu vozilu. Medtem ko sem stala, je črni avtomobil trčil v moj avtomobil. Moja odbijač je bil poškodovan. Takoj sem začutila, da je v tej duši bil Satan. **12**

Ni hotel poklicati policije. Rekla sem mu: »Že dolgo se niste spovedali.« Odgovoril je, da se nikoli ne spoveduje. Povedala sem mu, da je škoda vsaj 500 nemških mark. Rekel je, da mi bo dal 200. Rekel sem, da je to v redu.

Odprl je denarnico, a je imel pri sebi le 130 nemških mark. Vzel sem tistih 130 nemških mark in mu rekel: »Preostanek bom daroval za vaše spreobrnjenje.« Upiral se je in rekel, da ne potrebuje Boga, da mu gre dobro. Odvrnil je: »Saj se vendar bojite!«

Nato sem mu rekel, da bo v večnosti imel strah.

Odgovoril je, da ko človek umre, potem ni več ničesar.

Rekla sem: »Pa vendar« in mu pokazala rožni venec, ki sem ga še vedno držala v roki, ter mu povedala, da bom molila zanj. Upiral se je in je jezo odvrnil, da mi ni treba moliti zanj. Poklicala sem moža in molila boleč rožni venec za tega moškega, dokler nisva prišla domov.

Ob 18.20 sem šla v cerkev v Rotu, tam molila rožni venec in darovala sveto obhajilo za bolnike, ki sem jih danes rentgenirala.

Tako kot je bil danes dober ulov rib, tako se je tudi hudič upiral. Verjamem, da je bila ta duša Jezusu pomembna zaradi nesreče, zato bom še naprej molila za tega moškega.

29. 5. 1991 — sredo

Nisem bil v cerkvi, nisem bil na sveti maši. Molil sem v kapeli in mi je bilo žal, da nisem obiskal svete maše.

30.05.91 — četrtek — Telo in Križ

Sodeloval sem v procesiji v Rotu. Bilo je čudovito. Pred procesijo me je napadel hudič. Po procesiji sem prejel veliko milosti. Vreme je bilo lepo, na nebu ni bilo niti oblčka in med procesijo se je dalo pobožno moliti. Župnik Vogt je procesijo zelo lepo pripravil.

1. 6. 1991 — sobota

Zjutraj sem šla v cerkev v Waghäuselu. Sveto mašo je vodil pater Reinhold, ki je šele pred kratkim prišel v Waghäusel. Pred preobrazbo mi je pater Reinhold globoko pogledal v oči, jaz pa njemu, saj sem molila, da bi mi sveto obhajilo podelil v klečečem položaju, saj sem sedela v prvi klopi, nekateri patri pa vernikom podeljujejo sveto obhajilo v prvi klopi, tako da ga lahko sprejmejo kleče. prinašajo vernikom v prvo klop, da jo lahko sprejmejo kleče. Zjutraj so mi obiskovalci cerkve povedali, da v prejšnjih dneh ni prišel do prve klopi. Ostal sem kleče v klopi in pater Reinhold je prišel ter mi in drugim vernikom prinesel sveto obhajilo. Ostali so se čudili.

02.06.91 nedelja

Obiskal sem sveto mašo v Roti in tudi popoldansko pobožnost, pred katero smo molili rožni venec. Zvečer po molitvi »Gospodov angel« sem prejel duhovno obhajilo. Nato sem rekel Odrešeniku: »Nikoli ne bom imel miru, če ne bom dobil jasnosti glede problema obhajila v roki.« Ob združitvi z Odrešenikom sem občutil globoki mir. Nenadoma sem zaslišal glasove. »Mi boš verjel, če ti nekaj povem?« Odgovoril sem: »Odrešenik, če mi to poveš, ti bom verjel.« On je rekel: »Tistim, ki iztegnijo roko, odvzam milosti.« V tem trenutku mi je zastal dih. Takoj sem pomislila na ljudi pri nas v Rotu, ki sicer prejemajo sveto obhajilo kleče, a vendarle z roko. Odrešenik mi je rekel: »To jim pripisujem.« Nato sem še zmolila slavni rožni venec in rožni venec usmiljenja.

03.06.91 – ponedeljek

V kapeli na delovnem mestu sem molila »Angela Gospodovega«. Nato sem se združila z Odrešenikom in občutila globoki mir. Vprašala sem Odrešenika: »Ali naj povem župniku

Dochartu in župniku Vogtu povedati, da jim odvzemaš milosti, če prejemajo Kristusovo telo z roko? Slišala sem: »Da, hčerka moja, povej jim to, to je pomembno.«

Odgovorila sem Odrešeniku: »Kaj pa, če rečejo, da poslušajo škofa?« Odrešenik je odgovoril: »Potem jih vprašaj, ali poslušajo vse, kar pravi škof.«

Ob 15.30 sem skupaj s svojo sodelavko Veroniko molila boleč rožni venec za duhovnike in za spreobrnjenje grešnikov.

Okoli 14.00 sem se združila z Odrešenikom, duhovno sem prejemala obhajilo. Odrešenika sem vprašala o doživetju s župnikom Dochartom. Ko je dajal blagoslov, sem za njim videla osebo njegove višine in postave, prav tako kot župnik Dochart z rokami, iztegnjenimi za blagoslov, ki je stala v svetli luči. To sem vprašala že drugič, saj prvič nisem pravilno razumela. Odrešenik mi je rekel: »To je bil nečisti duh.« Mislila sem, da je bil Jezus. Odrešenik mi je rekel: »Jaz sem v srcih duhovnikov in ne zunaj njih.«

Težko mi je bilo to razumeti, saj je župnik Dochart karizmatik. Vendar sem si mislila, da morda mora blagosloviti tako, kot to predpisuje Cerkev.

Nato je prišla pacientka, ki ji je po injekciji postalo zelo slabo.

Vzela sem sveto vodo, jo s tem pokropila in takoj z njo zmolila Zdravico Mariji. Takoj se ji je olajšalo. Ista pacientka je bila že dopoldne pri nas na rentgenu. Rekla sem ji, da mora iti k spovedi, ker je preklinjala Boga.

Ob 19.00 sem obiskala sveto mašo v Rotu. Sveto obhajilo sem darovala za gospoda Wermutha, ki je imel nesrečo in je bil hudo bolan.

Ob 20. uri se je začela naša molitvena skupina. Prišel je tudi župnik Dochart in prinesel sveto hostijo, Odrešenika. Imeli smo adoracijo. Bilo mi je nekoliko težko, ker so me so me bolela kolena, saj sem neprekinjeno klečala približno dve uri.

Nato sem se kot zadnja spovedala pri župniku Dochartu. Ni mi bilo jasno, kaj mi je rekel, vendar sem si zadala, da bom Odrešenika vprašala, ali je to res.

4. 6. 1991 — torek

Popoldne je k meni prišla pacientka iz Romunije, Monika Gorcea. Že večkrat je bila na rentgenskem pregledu. Dala sem ji posvečeno sol. Pravzaprav sem ji jo dala, da bi jo raztresla med molitvijo, saj mi je povedala, da jo med molitvijo preveva nekakšna nemirnost. To sol je posvetil pater Gebhard Heyder, ki je nad njo izrekel tudi molitve za ozdravljenje in izganjanje hudiča. Zaupala mi je, da je to sol pogosto uporabljala. Nekaj dni si je na jezik položila nekaj zrn posvečene soli in se hitro pozdravila kronične bolezni. Zdravnik dr. Maran iz klinike EBO se je čudil, zakaj se je tako hitro pozdravila.

Gospa Gorcea mi je povedala, da si ni upala dr. Maranu povedati ničesar o posvečeni soli, ker ni katolik, ampak musliman. Dal sem ji še nekaj molitvenih lističev in odšla je. Monika Gorcea je pobožna ženska in dela na univerzi kot predavateljica nemščine in angleščine v mestu Klausenburg v Romuniji. Zaradi svoje bolezni je prišla v Nemčijo. Bila je srečna, ko se je poslovila od mene. Povedala mi je tudi, da bo zdaj molila več kot prej, in skupaj sva se Bogu zahvalila za njeno ozdravitev.

Zvečer sem obiskal sveto mašo v Rotu.

05.06.91 – sredo

Molil sem v kapeli na delovnem mestu. Odrešenik mi je dal več razsvetljenja o prejemanju obhajila v roko. Pri tem igrajo vlogo več dejavnikov. Resnično moramo prejemati obhajilo z usti in pri tem klečati. Vprašajmo se, zakaj se imenuje »Najsvetejši oltarni zakrament«? Ali pa, zakaj obstaja duhovniško posvečenje in kako velika je naša ljubezen do Jezusa? Kako pomembno je spoštovanje do Boga, nato pa čistost in poslušnost.

Jezus odvzame milost tistim, ki pri sveti obhajili iztegnijo roko, Jezus pa pri tem trpi, ker tem ljudem ne more dati milosti.

Ko mi je Jezus povedal, da trpi ob ročnem prejemanju obhajila, mi je bilo tudi zelo težko pri srcu. Spraševala sem se, kako naj to povem duhovnikom. Mislim, da moram veliko moliti za to zadevo. Zvečer sem bila v kapeli sv. Rocha v Mingolsheimu. Misijonar iz Kölna, ki deluje v Paragvaju, je vodil sveto mašo in pridigal. Med pridigo je govoril zelo hitro. Takoj sem prosila Odrešenika: »Dragi Jezus, podari mu ljubezen in mir, daj mu moč, da pridiguje tisto, kar moramo vedeti. Prosim, naj pridiguje čisto počasi.«

Takoj je začel pridigati počasneje in polno ljubezni. Takoj se je spremenil. Po sveti obhajilni sem se lahko globoko združila z Odrešenikom.

Danes sem Odrešenika vprašala, ali bom postala svetnica. Odgovor je bil: »Da, hčerka moja, postala boš svetnica.« Rekla sem: »Oblikuj me, kakor hočeš, saj sem ti dala vse, ali pa mi povej, kaj naj storim.« Odrešenik je rekel: »Širi moje besede.« Rekla sem: »Da, to bom storila. Saj boš vedno z menoj.« Vprašala sem Jezusa, ali naj misijonarju dam knjigo iz Rodalben in posvečeno svečo iz Rodalben. Odrešenik je rekel: »Da.« Po sveti maši sem šla k misijonarju v zakristijo in se z njim pogovarjala približno 20 minut. Zelo se je razveselil.

Povedal mi je, da je istega dne obiskal patra Janeza. Od njega sem izvedela, da je pater Janez pisal številnim škofom, ker potrebuje denar za svoje knjige. Misijonarju sem povedala, da mi je Jezus rekel, da knjige patra Janeza niso pravilne. Na koncu me je misijonar blagoslovil in mi poljubil roko. Upam, da ga bom še kdaj videla.

06.06.91 — četrtek

Moja želja je bila, da bi spet poslušal pridigo patra Josefa, misijonarja iz Paragvaja. Zato sem danes spet odšel na sveto mašo v kapelo sv. Rocha v Mingolsheimu. Bila je dobra pridiga.

07.06.91 — Petek Srca Jezusovega

Vprašal sem Odrešenika, ali mi ne bi mogel povedati več o tem, ko k sveti obhajili pristopajo ljudje, ki živijo v težkem grehu, saj mi je nekdo rekel, da Odrešenik ne more ostati v teh srcih. O tem sem hotel vedeti več od Odrešenika. Jezus je odgovoril: »Ne moreš služiti dvema gospodarjema.« Zvečer sem bila v Rotu na sveti maši. Nato smo se odpravili v Grombach, v bližini Sinsheima. To je župnija župnika Docharta, ki je v svoji cerkvi ob petkih Srca Jezusovega prirejal noč pokore.

Med čakanjem na spoved sem molil rožni venec radosti. Med molitvijo me je Marija obdarila z vonjem vrtnic. Nekaj minut kasneje je ta vonj začutila tudi gospa Rita Knoch, ženska iz moje molitvene skupine. Približno dva metra stran od nas je bila lurdška jama z Marijo.

08.06.91 – sobota

Oče Josef iz Paragvaja si je želel srečati z mano. Takrat je bil še v Mingolsheimu na zdraviliškem bivanju. Dogovorili sva se, da me bo obiskal v soboto ob 20.00. Pogovarjala sva se približno dve uri. Oba sva čutila, da sva prejela veliko milosti. Naše srečanje je bilo Božje vodenje. Podaril sem mu Sveto pismo očeta Gebharda Heyderja, ki si ga je želel.

09.06.91 – nedelja

Obiskal sem sveto mašo v Rotu. Nato sem se odpeljal v Mingolsheim v kapelo sv. Rocha, kjer sem se ponovno srečal z očetom Jožefom. Jezus mi je med prejemom svete obhajilne daritve rekel, naj grem k njemu in mu povem, da naj se pogovori s škofom Platonom. Oče Josef mi je obljubil, da ga bo poklical. Nato mi je oče Josef podaril še ikono Marije in Jezusa otroka.

10.06.91 — ponedeljek

Okoli 19.00 sva se z možem odpravila na počitnice. Ko sva prevozila približno 20 km, se je mojemu možu tako poslabšalo, da ni mogel več voziti avtodoma. Vzela sem rožni venec v roke in nato sama prevzela volan. On je nato zaspal. Na začetku drugega rožnega venca se je spet počutil dobro. Spali sva v avtodomu, a noč je bila nemirna. Moj mož je trpel, slabo je spal in govoril tudi v spanju. Hudič je hotel preprečiti, da bi obiskala patra Gebharda Heyderja.

11. 6. 1991 – torek

Okoli 10.00 smo prišli k patru Gebhardu Heyderju, ne da bi se prej najavili. Bilo je pomembno, da sem bila tam. Dal mi je dobre knjige, ki naj bi jih razdelila, in me prosil za njegovo prošnjo. Želel je izdati knjigo o Rodalbenu, a ni mogel, ker so bile sestre Anneliese Wafzik proti temu. Popoldne smo obiskali kraj Mettenbuch, romarsko mesto z Marijo žalostnih. Tam je bilo zelo lepo. V Mettenbuchu sem bil že tretjič in tam sem srečal Annemarie, ki skrbi za romarsko mesto. Okoli 17.30 smo bili že v Avstriji. Hvala Bogu, da smo se na poti lahko veliko molili. Čutili smo, da je iz Mettenbucha izviralo veliko milosti.

12. 6. 1991 — sredo

Prispeli smo v Sintawo, kraj v Češkoslovaški. Tam sem obiskal družino Markuskova, ki sem jo spoznal v romarskem kraju Turzovka leta 1985. V Turzovki se je leta 1958 prikazala Marija.

13. 6. 1991 — četrtek

Danes sem v Medžugorju imel predavanje v slovaškem jeziku o svojem spreobrnjenju v katoliško vero.

14. 6. 1991 — petek

Zjutraj sem obiskal župnika Daniela v Sintawi. Podaril sem mu knjige patra Gebharda Heyderja. Pogovarjali sva se približno eno uro. Povedal sem mu o svojem spreobrnjenju v katoliško vero in o tem, kako zdaj oblikujem svoje življenje v veri.

Zvečer smo prispeli v Litmanovo, kraj, kjer se Marija trenutno prikazuje dvema otrokoma. Ko sem tja prispela, sem takoj odšla v cerkev in takoj spoznala tudi otroka. Po sveti maši smo šli k župniku Janu, pri njem sva z možem tudi prenočila. Že prvi dan sem spoznala, da so prikazovanja resnična in da otroka ne lažeta. Otroci in tudi duhovnik izžarevajo veliko ljubezni in čuti se, da jih vodi Sveti Duh.

Ponoči sem imela muke, demon me je hotel odvrniti od vere v ta prikazovanja. Sanjala sem o eni od vidkinj. Videla sem jo, kako stoji pred mano z velikimi škrbinami, tako da sem se je bala. A poznam hudičeva dela in njegovo zvijačnost. Predstavljal mi je nekaj, da bi v meni vzbudil odpor do vidcev. A mu to ni uspelo.

15. 6. 1991 – sobota

Pri župniku Janu sem se počutil kot doma. Bilo je, kot da ga poznamo že 100 let. Tako ljubeznivo dušo najdeš redko. Pravi božji dar.

Zjutraj smo vsi skupaj molili rožni venec v latinščini.

Ob 11.00 naj bi prišla škofova komisija, da bi preverila dogodke. Medtem ko je sestra župnika Jana pripravljala kosilo, sem molil rožni venec Svetega Duha za komisijo, ki se je že nahajala v sosednji sobi.

Nato sem molila rožni venec bolečin, litanije Marije, litanije Jezusa in pet Očenašev v čast dragocenemu krvi.

Bilo je že 13.00, otroci pa so bili še vedno pri komisiji. Dva duhovnika sta prispela v Litmanovo že dolgo pred drugimi preiskovalci. Z njima sem se skoraj eno uro pogovarjala o svojem spreobrnjenju in svojem življenju. Povedala sem jima tudi o Marijinih prikazovanjih, ki sem jih smela doživeti v Medžugorju. Eden od obeh duhovnikov je jokal. V komisiji je bil prisoten tudi psihiater. Z njim sem se popoldne pogovarjal. Bil je zelo prijazen in se je dobro spoznal tudi na Sveto pismo. Kasneje sem srečal obe vidki, Katarino in Ivetu, ki sem ju naučil Oče naš, Zdravica Mariji in Slava Očetu. Obe sta si latinske molitve zelo hitro zapomnili.

16. 6. 1991 – nedelja

Danes sem kuhala pri patru Janu Zavackyju. Ob 7.30 smo bili na sveti maši. Župnik Jan je imel zelo lepo pridigo. Popoldne smo se odpravili na kraj prikazovanj, ki se imenuje Maidan. Tam je bilo nekaj tisoč romarjev, otroci vidci pa so vodili molitev rožnega venca. Zvečer nam je gospa iz Bratislave predvajala film o prikazovanjih v Litmanovi. Nato smo obiskali mamo župnika Jana, ki je živela približno 40 km stran.

17. 6. 1991 – ponedeljek

Skupaj z župnikom Janom smo se odpravili na izlet v gorovje Visoka Tatra.

Po večerni sveti maši se je pri župniku Janu zbralo veliko ljudi in jim sem pripovedoval, kako sem prišel k veri. Sveti Duh me je med mojim govorom osvetlil, župnik Jan pa je veliko tega vključil v svojo pridigo naslednji dan.

Bog nam je podaril lep in veseli večer.

18. 6. 1991 – torek

Zvečer ob 19.00 smo bili na sveti maši v Litmanovi. Po sveti obhajili sem vprašal Odrešenika, ali naj župniku Janu kaj povem.

Jezus mi je odgovoril v slovaščini: »Povedz mu, že ho l'ubim.« V nemščini to pomeni: »Povej mu, da ga ljubim.« To sem po sveti maši povedala župniku Janu. Župnik Jan se je nasmehnil.

Popoldne okoli 16.00 sem bila v Krakovu, v samostanu, kjer je živela sestra Faustina. Slika »Jezus, zaupam ti«, ki visi tam, je tako lepa in živa, da sem tam pol ure jokala in molila pred njo. Okoli 16.45 sem spoznala sestro Mario Ruth iz Nemčije. Povedala mi je, da je naslikala sliko, ki visi v kapeli v Mettenbuchu. Podarila mi je rožni venec usmiljenja. Bolje sem spoznala sestro Mario Ruth; ima lažno ponižnost. Večkrat me je motila pri mojih notranjih molitvah.

19. 6. 1991 — sredo

Danes smo bili v Auschwitzu. Istega dne smo se odpravili tudi v Čenstohovo, k Kraljici Poljske.

20. 6. 1991 — četrtek

Zvečer smo bili na sveti maši v HI, potem ko je popoldne, okoli 15.30, zaigral trobentarski zbor in se je odprlo zaveso pred podobo Črne Madone v Čenstohovi. Okoli 22.30 zvečer smo med sprehodom srečali starejšo žensko iz Varšave, ki ni imela ne prenočišča ne denarja. Plačali smo ji prenočišče v romarskem domu in nato odpotovali naprej.

21. 6. 1991 — petek

Zvečer smo prispeli v Turzovko v Češkoslovaški. Takoj smo šli v cerkev. Po sveti maši nam je videc Latus Matus ponudil prenočišče na dvorišču soseda.

22. 6. 1991 — sobota

Obiskali smo jutranjo mašo v Visiji, naselju v Turzovki. Od tam pot vodi navzgor do kraja prikazovanj. Sveto mašo je vodil mlad duhovnik po imenu Balaž. Pridigal je zelo lepo. Maša je potekala na prostem, ker je bilo prisotnih toliko ljudi, da v kapeli ni bilo več prostora. Po sveti obhajili sem vprašal Odrešenika, kje v Turzovki naj se zgradi cerkev. Otroci iz Litmanove so namreč povedali, da si to želi Marija. Odrešenik mi je odgovoril: »Tu«.

Odrešenik je spet govoril v slovaščini, »Tu« pa tukaj pomeni.

Takoj zatem sem to povedala duhovniku, župniku Michaelu Balažu. Rekel mi je, da sta bili že zgrajeni dve cerkvi, a žal na napačnem mestu.

Popoldne sem na kraju prikazovanj pred številnimi ljudmi govoril o svojem spreobrnjenju in o Litmanovi.

Približno uro in pol kasneje so me prosili, naj pred ljudmi iz treh avtobusov spregovorim o svojem spreobrnjenju in o Litmanovi. Eden izmed njih me je že slišal govoriti zgoraj na gori.

Istega večera smo se vrnili v Litmanovo k župniku Janu.

23. 6. 1991 — nedelja

Obiskali smo jutranjo mašo v Litmanovi. Popoldne smo bili na gori prikazovanj in molili.

24. 6. 1991 – ponedeljek – dan sv. Janeza

Zjutraj sem obiskala sveto mašo. Popoldne sem na gori prikazovanj govorila pred stotinami ljudi. Z očetom Janom, mojim možem in tremi drugimi ženskami smo se odpravili na izlet v naravo in pekli na žaru.

Nato smo obiskali ovčarja, pri katerem smo kupili ovčji sir. Zvečer je spet prišlo veliko ljudi in govorila sem o svojem spreobrnjenju ter sedanjem življenju v veri. Danes je minilo natanko 10 let, odkar se je Marija prikazala v Medžugorju v Jugoslaviji.

25. 6. 1991 — torek

Ko smo se vrnili v Sintawo, smo obiskali cerkev. Zvečer sem imela predavanje, na katerega je spet prišlo veliko ljudi.

26. 6. 1991 — sreda

Bili smo pri župniku Danielu v Sintawi, prinesli smo mu živila in mu dali nekaj denarja. Zjutraj zgodaj je bila sveta maša pred cerkvijo, saj je bila cerkev v prenovi. Takoj po maši sem bil povabljen k Jozcu, ki je bil tik pred prvo mašo kot duhovnik. Z njim sem se približno dve uri pogovarjal in molil.

Popoldne nas je spremljal na obisku kapele. Tam smo spet molili. Zvečer so se spet zbrali ljudje in spet sem govoril o svoji veri.

27. 6. 1991 — četrtek

Avstrija

28. 6. 1991 — petek

Zvečer smo se vrnili domov v Rot.

30. 6. 1991 — nedelja

V Rotu smo se udeležili maše Hl. Poljskega duhovnika, patra Stanislava, sem povabil, naj se z nami odpravi v Rodalben.

1. 7. 1991 – ponedeljek

Danes so v Rodalbenu častili Sveto in dragoceno kri.

Zjutraj sem bil v Rotu na sveti maši. Okoli 12.30 je prišel župnik Dochart na kosilo. Prišel je tudi pater Josef iz Paragvaja in jedel z nami. Zame je bilo veliko presenečenje, da sta se dva duhovnika in še 20 drugih ljudi odpravilo z nami v Rodalben.

05.07.91 — Petek Srca Jezusovega

Bil sem na pokorni noči v Grombachu in sem se tam spovedal. Na koncu sem bil zelo žalosten. Prisotni so bili štirje duhovniki, kljub temu pa je župnik Dochart odšel v zadnji del cerkve in ljudem v stoje razdelil sveto

občestvo razdelil vernikom, ki so stali, čeprav jih je bilo zadaj le okoli 8 ali 10. To je bilo zame kot udarec v obraz. Ob prejemu svete obhajilne hostije sem pokleknila na tla. Vendar sem pomislila na ljudi, ki se brez opore ali pomoči ne morejo poklekniti na tla. Vprašala sem se, zakaj sploh imamo klopi za sveto obhajilo. Ljudje za to niso krivi, duhovnik pa ni imel potrpljenja in je hotel, da vse poteka hitreje. Po sveti obhajili sem Jezusa vprašala, ali je bilo to prav.

Jezus mi je precej strogo odgovoril: **»To ni bilo pravilno.«**

08.07.91 – ponedeljek

Popoldne sem vprašal Odrešenika glede pisma, ki so mi ga napisale sestre (vse tri) Anneliese Wafzig. V pismu so se tri sestre uprle, da se knjiga o Rodalbeni ne bi objavila. Kot razlog za to so tri sestre navedle, da je Anneliese Wafzig na koncu postala odvisna od morfija. Jezus mi je odgovoril, naj poslušam, kaj mi bo povedal pater Gebhard. Zato moram spet odpotovati v Regensburg k patru Gebhardu.

09.07.91 — torek

Molil sem v kapeli na delovnem mestu. Vprašal sem Jezusa, ali bi na mojem mestu zgradil molilnico? Jezus je rekel: »Da«.

Rekla sem Jezusu, da nimam denarja. Jezus mi je rekel: »Moli za to prošnjo«. Prejela sem veliko milosti in se Jezusu za to zahvalila.

Zjutraj se je moja kolegica Veronika zgrudila. Trenutno je na nevrološkem oddelku za nujne primere.

10.07.91 — sredo

Bil sem v kapeli in molil, vendar danes nisem obiskal svete maše.

11.07.91 — četrtek

V Rotu sem bila na sveti maši. Ob 16.30 sem bila v samostanu Stift-Neuburg na spovedi. Spoved mi je vzel starejši pater. Nisem bila zadovoljna.

Zelo slabo se je izrazil o tistih, ki prejemajo obhajilo v ustih.

Menil je, da je to neestetsko, in še dodal, da nekateri smrdijo iz ust. Rekel sem mu, da je Jezus učencem umil noge, na kar je odgovoril, da bi si tudi oni umili noge. Nato sem še rekel, da se Jezus ni gnusil umiti učencem noge, vendar sem se odločil, da k temu duhovniku ne bom več hodil.

Ob 23.00 je prišel Bernd s svojo ženo iz Ladenburga. Prinesel mi je pet knjig Marie Agrede za branje.

13. 7. 1991 — sobota

Z možem sva se odpravila v Regensburg k patru Gebhardu Heyderju.

14. 7. 1991 — nedelja

Ob 10.00 smo se udeležili svete maše v karmeličanskem samostanu. Od 11.30 do 17.00 sem preživela popoldne z očetom Gebhardom. Ta oče je zame živ Jezus. Od njega se lahko naučiš samo dobrega. Hvala Bogu, da sem smela biti z njim. Na koncu nas je blagoslovil, blagoslovil naš avtodom in vse, kar sva prinesla za posvetitev: sol, vodo, rožne vence, slike itd. Predmete je čudovito posvetil, v latinščini s starodavno blagoslovno molitvijo in izganjanjem hudiča. Na poti domov smo se še veliko molili.

15. 7. 1991, ponedeljek

Z Fridolinom sem bila v cerkvi v Malschu. Po sveti obhajili sem vprašala Odrešenika glede knjige o Rodalbenu in dragocenem krvi. Jezus mi je odgovoril: »Da, hčerka moja, knjiga naj bo napisana.« To vprašanje me je še vedno zelo zaposlovalo, saj je pater Gebhard prejel tudi pismo od treh sester Anneliese Wafzig. Vse sem takoj povedala tudi Fridolinu, ki je namreč iz Rodalben. Zvečer je bil Odrešenik spet z nami v molitveni skupini. Prišlo je veliko ljudi k molitvi. Župnik Dochart je sprejemal spovedi. Častili smo Odrešenika. Bilo je zelo lepo. Zahvaljujem se Bogu za to veliko milost. Ob 3.00 ponoči sem šla spat.

16. 7. 1991 – torek

Občutila sem številne milosti, ki sem jih smela prejeti, saj sem bila polna energije in srečna, čeprav sem šla v posteljo šele tako pozno. Ker je bila moja kolegica Veronika še vedno bolna, sem morala vse rentgenirati sama.

17. 7. 1991 – sreda

Obiskala sem sveto mašo v kapeli sv. Rocha v Mingolsheimu. Tam sem se tudi spovedala.

18. 7. 1991 – četrtek

Fridolin me je poklical in me prosil, naj vprašam Odrešenika, ali naj zdaj, ko je v Jugoslaviji vojna, odpotujejo v Medžugorje in ali bo Claude iz Luksemburga šel z njimi. Popoldne sem v kapeli o tem vprašala Jezusa. Jezus mi je rekel: »Naj odpotujejo. Claude iz L. ne bo šel z njimi.«

19.07.91 – petek

Fridolin me je spet poklical in hotel vedeti, kaj je rekel Odrešenik. Povedal sem mu.

20. 7. 1991 – sobota

Odpeljali smo se v Heidelberg, da bi za mojo nečakinjo, ki je bila ravno na obisku pri nas, poiskali delovno mesto. Dobila je službo kot pomočnica v kuhinji.

21.07.91 – nedelja

Obiskala sem mašo Hl. v Rotu, ob 13.00 pa molitev rožnega venca v cerkvi in pobožnost. Popoldne sva se z možem odpravila na izlet, s čolnom sva se popeljala po reki Neckar in se sprehodila. Bilo je zelo lepo. Tudi mojemu možu je bilo všeč.

22.07.91 – ponedeljek

Bila sem v cerkvi v Rotu. Župnik Vogt je pridigal o Mariji Magdaleni. Ko je govoril, da je bila Marija Magdalena prostitutka, sem bila zelo šokirana in v srcu sem občutila bolečino. To bolečino sem takoj darovala za spreobrnjenje grešnikov. Ta izjava me je močno prizadela, saj sem čutila, da to ni res.

Po sveti obhajili sem vprašala Odrešenika: »Kaj je bila Marija Magdalena?« Jezus je odgovoril: »Bila je grešnica.« Nato sem Odrešenika vprašala, zakaj je to rekel župnik Vogt? Jezus je odgovoril: »Ker mu je bilo tako bolj všeč.« Ob 20.00 je bila spet molitvena skupina. Veliko sem molila za župnika Vogta. Danes je molitvena skupina trajala nekoliko dlje, bilo je zelo lepo.

23. 7. 1991 – torek

Okoli 18.00 je poklical Fridolin in sporočil, da Claude ne bo šel z nami v Medžugorje. Fridolin je povedal, da se Claude boji potovanja v Jugoslavijo zaradi vojne. Med našim pogovorom sem opazil, da se je tudi Fridolin bal. Celo sam je okleval, ali naj gre v Medžugorje. Rekel sem mu: »Vi maloverni, kako se lahko bojite, če je Jezus rekel, da morate oditi?« Zvečer sem se udeležil svete maše v Rotu. Po sveti obhajilni daritvi sem vprašal Odrešenika, ali naj z župnikom Vogtom spregovorim o obhajilu v roki in o Mariji Magdaleni. Odrešenik mi je rekel: »Da, v soboto.«

24. 7. 1991 – sreda

Potem ko sem tisti dan že večkrat molila rožni venec, sem se v kapeli na delovnem mestu združila z Odrešenikom. Vprašala sem ga, ali bi župnik Vogt spremenil svoje stališče, če bi se z njim v soboto pogovorila o prejemanju obhajila v roko. Jezus je rekel, da se ne bo spremenil. Rekla sem Jezusu, da se potem sploh ne bi bilo treba pogovarjati z njim. A Jezus je odgovoril: »Pa vendar. Stori, kar ti reče.«

Pomislila sem, da ne bo enostavno storiti, kar pravi župnik Vogt, če župnik Vogt ne stori tistega, kar pravi Jezus.

A sem Jezusu rekel: »To bom storil.«

Kasneje sem vprašala Odrešenika, ali naj moj sin postane duhovnik ali naj se poroči? Jezus je odgovoril: »Da, naj postane duhovnik.«

To mi ni bilo lahko, saj sem vedela, da moj sin ne želi postati duhovnik.

Nato sem vprašala Odrešenika, ali naj mu to povem, in Jezus je odgovoril: »Ne, jaz mu bom dal razsvetljenje, sam bo to spoznal.«

Zdaj vem, da moram veliko moliti za svojega sina. Moj Gospod in moj Bog, hvala ti, da vem, da naj moj sin postane duhovnik.

Gospod, naj se zgodi tvoja volja.

Da, moj Gospod, to je moj edini sin, a vendar ni moj, saj oba pripadava tebi.

25.07.91 – četrtek

Bila sem v Rotu v cerkvi na sveti maši. Po sveti obhajilni sem Jezusa vprašala, kdaj naj grem k župniku Vogtu. Rekel je: »V soboto.«

26.07.91 – petek

Po sveti maši v Rotu sem župnika Vogta vprašala, ali se lahko v soboto pogovorim z njim. Pristal je in dogovorili smo se za sestanek v soboto ob 16.00.

27. 7. 1991 — sobota

Ob 7.15 sem s svojo nečakinjo v Waghäuselu obiskala sveto mašo. Med preoblikovanjem sem videla duhovnika in cerkev v mraku, a ne povsem v temi. Ko sem prejela sveto obhajilo, sem rekla Jezusu: »Ti si z menoj.«

Vsi so stali ob prejemu svete hostije. Jaz sem pokleknila na tla. Duhovnik je okleval, ali naj mi podeli sveto obhajilo. Tresel se je, kot da bi mu Satan umaknil roko. Po sveti maši sem kleče molila pred tabernakljem za tega duhovnika. Nato sem nekoga vprašala, kako se duhovnik imenuje, in izvedela sem, da je to pater Florin.

Bile so ženske iz moje molitvene skupine, ki sem jih poznala, in prosila sem jih, naj molijo za mojo prošnjo, ter jim povedala, da bom danes imela pogovor z župnikom Vogtom.

Nato sem prosila tudi gospo Vetter in svojo nečakinjo, naj molita za mojo prošnjo med 16.00 in 17.00 molijo za mojo prošnjo.

Ko sem ob 16.00 prišla k župniku Vogtu, me je prijazno sprejel in pogovarjala sva se približno 50 minut. Govorila sva o prejemanju obhajila v roko in v usta ter o Mariji Magdaleni. Povedala sem mu, da Marija Magdalena ni bila prostitutka, ampak grešnica.

Od 17.45 do 22.30 sem imel obisk Nicol in Adriane, dveh Slovaških deklet.

Govorila sem o Bogu in o svojem spreobrnjenju. Nato smo prebrali sporočila Marije v Litmanovi (ČSSR). Naučila sem ju moliti rožni venec.

Nato sta prišli še dve ženski iz Jugoslavije, ki živita v Nemčiji.

28. 7. 1991 – nedelja

Obiskal sem sveto mašo v Rotu. Z mojo nečakinjo Jaquolino sem molil rožni venec. Med sprehodom po gozdu smo nato še dvakrat zmolili rožni venec.

29. 7. 1991 — ponedeljek

Molitevna skupina ob 20.00. Prišel je tudi župnik Dochart.

12.08.91 — ponedeljek

V zadnjih dneh sem skoraj vsak dan molila, naj mi Marija danes zvečer v molitveno skupino pošlje veliko molivcev. Marija me ni razočarala, še nikoli. Nasprotno, v kapeli v Malschenbergu, kjer je župnik Dochart ob 20.00 zvečer daroval sveto mašo, je bilo prisotnih le malo ljudi. Bolje bi bilo, če bi župnik Dochart za to izbral drug termin.

Tega dne smo v molitveni skupini prebrali sporočila Marije, ki jih je podala v Litmanovi.

19. 8. 1991 – ponedeljek

Včeraj me je poklical župnik Dochart in me vprašal, ali lahko danes pride. Dva dni prej sem imel obisk patra Burana iz Mannheima. Posredoval mi je pozdrave patra Johannaesa. Opazil sem, da pater Buran ni bil iskren, in postal sem previden. Veliko stvari mi pri njem ni bilo všeč, npr. raje prejema obhajilo v roko, pri čemer ni videti, da je duhovnik; ne nosi križa, duhovniških oblačil niti drugih znakov. Zdelo se mi je, kot da ga je pater Johannes poslal kot detektiva. Prav tako sem čutil, da je bil ponosen. Rekel je: »Nihče nima takšne moči kot duhovnik ob preobrazbi.«

Odgovorila sem mu: »Da, imate prav, vendar nihče nima takšne odgovornosti kot duhovnik.« Ko sem mu to povedala, mu to ni bilo všeč.

Tega ponedeljka je župnik Dochart zvečer v molitveni skupini rekel, da je prejemanje obhajila v roko enako ponižno kot prejemanje obhajila v usta. To je bilo zame, kot da bi dobila zaušnico, in zelo me je bolelo.

20.08.91 – torek

Ingrid Bauer je bila enajst dni pri nas. Danes jo je moj mož odpeljal nazaj v Pirmansens. Tu je bivala brezplačno in si je želela utrditi svojo vero.

21. 8. 1991 – sreda

Imela sem muke. Satan mi je skušal všepati, da z mano ne govori Jezus, ampak hudič. Čeprav sem se 14. 8. in 19. 8. spovedala, so se skušnjave vedno znova pojavljale.

Po prvem svetem obhajilu sem Jezusa vprašal: »Prosim te za razsvetljenje. Če bo Satan govoril z mano, mi to povej. Bom bolj previden.«

Komaj sem to izrekel, ko mi je Jezus rekel: »Jaz sem ti govoril.« Vprašal sem tudi zato, ker je župnik Vogt menil, da sem pred nekaj tedni Jezusa narobe razumel. Zahvaljujem se Bogu, da sem dobil to potrditev, da mi govori Jezus in ne hudič.

23. 8. 1991 – petek

Po sveti maši sva se z možem odpravila na pot. Hotela sva v Chevreumont v Belgiji.

24.08.91 — sobota

Bili smo v Banneauxu, pri »Materi ubogih«.

25.08.91 — nedelja

V Chevreumontu vsako leto poteka »Mednarodno srečanje malih duš«.

Kmalu pred sveto mašo sem šla k spovedi. Hotela sem se znebiti svojih lahkih grehov in biti popolnoma čista. Med molitvijo rožnega venca sem zaslišala glas, ki me je pozval, naj pred vsemi romarji vodim molitev v hrvaškem jeziku. En krog rožnega venca, tako kot lani v Lourdesu. Pomislila sem, da če je to Božja volja in če si to želi Marija, bom tudi vodila molitev. Okoli 15.00 popoldne je prišel moj trenutek. Povabila sem Marijo in Jezusa, naj molita z mano, in prosila Odrešenika, naj je z mano.

Molil sem zelo goreče, iz srca in jasno, in nisem se bal moliti pred toliko tisočimi ljudmi. Nasprotno, v molitvi sem čutil moč, kakršne še nikoli prej. Zahvaljujem se Bogu in Mariji za zaupanje, ki ga imam v njiju.

26. 8. 1991 — ponedeljek

Zjutraj sem naredila rentgensko sliko moškemu, Thomasu Henzeju. Nekdo ga je pretepel, bil je brezdomec in poškodovan. Zdravniki so ga pregledali in ga odpustili kot bolnika.

Rekla sem mu, da lahko biva pri meni doma, dokler ne ozdravi. V tem bolniku sem videla Jezusa, kako je trpel in bil nemočen. Poklicala sem moža in mu povedala, da bom domov vzela brezdomca. Bil je precej jezen. A ker sem se pred tem v kapeli molila za to zadevo, je moral moj mož storiti, kar je Božja volja.

To počnem iz velike ljubezni do Jezusa in Marije, saj verjamem, da če Jezusa ljubiš iz vsega srca, ljubiš tudi druge.

Okoli 16.00 je prišel bolnik Tomaž. Odpeljala sem ga domov. V avtu sem molila boleč rožni venec. Vonj po Tomažu je bil neznosen. Strašno je smrdel. Doma sem mu poiskala čista oblačila in čevlje, nato pa se je oprhal. Zvečer smo jedli golaž z rižem in solato. Naš gost je pojedel zelo veliko.

Po večerji sem ga prosila, naj zalije vrt, sama pa sem odšla v cerkev. Sveto obhajilo sem darovala zanj.

Tomaž je bil tudi zvečer prisoten na molitveni skupini in se je pridružil molitvi.

Župnik Dochart je danes prinesel majhno mizico za obhajilo. Upam, da bo naslednjič prinesel tudi pateno, da Odrešenik ne bo več padel na tla. To me je zelo bolelo. Župnik Dochart mi je obljubil, da bo naslednjič prinesel pateno.

27. 8. 1991 — torek

Bolnika Thomasa sem spet odpeljala v kliniko, kjer so mu popravili nos.

28. 8. 1991 — sredo

Z Adriane iz Emmertsgrunda sem bil v kapeli sv. Rocha v Mingolsheimu, kjer sem se spovedal.

29.08.91 – četrtek

Z Ratkom, mojim nečakom, sem bil v cerkvi v Rotu.

30. 8. 1991 — petek

Pomagal sem Ratku pri iskanju službe in sem šel z njim spet v cerkev v Rotu. Z menoj je molil rožni venec.

31. 8. 1991 – sobota

Z Jaquolino sem bil zjutraj v cerkvi v Waghäuselu. Nato sva šla nakupovat v Globus. Popoldne je Erich prinesel sliko, ki prikazuje 11. postajo križevega pota.

01.09.91 — nedelja

Obiskali smo sveto mašo v Rotu.

02.09.91 – ponedeljek

V kapeli v kliniki sem prosil Odrešenika za razjasnitev glede včerajšnjega pogovora, ki sem ga imel z očetom Johannesom. Oče Johannes je hotel vedeti, kaj je rekel škof Platon.

Ampak nisem ničesar izdal o pogovoru, ki sem ga imel s škofom Platonom Gorniliakom.

Oče Johannes Ortynskyj je verjetno imel slabo vest zaradi svojih knjig. Odrešenik mi je v kapeli rekel, da sem ravnal prav.

Deo gratias.

Zvečer molitvena skupina: župnik Dochart je delil sveto obhajilo, prvič s klopjo za obhajilo in pateno. Opazil sem, da so bili vsi ljudje še posebej srečni in da so prejeli milost.

06.09.91 — Petek Srca Jezusovega

Zvečer sem obiskal noč pokore v Grombachu. Po sveti maši so čistili

Odrešenika. Gledal sem monstranco in bridko jokal. Škof Ratzinger je rekel, da Medjugorje ni nadnaravno, tako je pisalo v časopisu Bildpost.

Jokal sem približno 15 minut.

Potem mi je Jezus spregovoril. Notranji glas je bil jasen in čistejši kot kdaj koli prej.

Jezus je rekel: »Poglej na moj križ.« Križ je visel nad oltarjem in nad monstranco. Pogledala sem na križ in še naprej slišala: »So mi verjeli?«

Takoj sem prenehala jokati.

Verjamem, da mi je Jezus odvzel solze. Zame je bilo to potrditev, da je Medjugorje resnično, le Cerkev tega noče verjeti.

V prvem tednu septembra sem Odrešenika vprašala glede Litmanova v Češkoslovaški in dobila odgovor: »Pojavljanja v Češkoslovaški so nadnaravna.«

Na to sem rekla, da otroci torej ne lažejo. Potem sem šla v kapelo v kliniki in ponovno vprašala, saj sem se spomnila na otrple oči lvetke, ene od vidkinj, in te oči so me napravile zamišljeno.

Vprašala sem Odrešenika, ali bi tudi hudič lahko povzročil takšen pogled. Odrešenik je rekel:

»Da.«

Nato je ponovil: »Pojavi so nadnaravni.«

Takrat tega še nisem dobro razumel. O tem lahko rečem le to, kar pravi sv. Pavel: Preizkušajte vse in obdržite, kar je dobro.

12.09.91 — četrtek

Bila sem pri spovedi v samostanu Neuburg. Duhovnik mi je kot pokoro naložil, naj se pustim pogledati Odrešeniku. Tega mi še noben duhovnik ni rekel in bila sem srečna, da me je Odrešenik hotel pogledati.

13.09.91 – petek

Večerna maša v Rotu. Za »Hubertovo mašo« je bila cerkev okrašena z jelkami. To mi ni bilo všeč, saj je bilo kot božič in ni bilo primerno.

14.09.91 – sobota

Bil sem na sveti maši v Malschenbergu. Moj križ, ki običajno stoji v naši spalnici ob moji postelji, so odnesli v cerkev.

Mašo so pripravili mladi. Vendar je manjkalo spoštovanje. Tradicijo je treba ohraniti in iz cerkve ne sme postati gledališče.

16.09.91 – ponedeljek

Bil sem v kapeli v kliniki. Zvečer sem obiskal sveto mašo v Rotu. Nato je bila molitvena skupina, prišel je tudi župnik Dochart.

Oktober 1991

Po dolgem iskanju sem spet našel svoj dnevnik.

Na pogrebu našega nekdanjega župnika Köstela je bilo prisotnih veliko ljudi, med njimi tudi veliko duhovnikov. Imel sem vtis, da so pri tem bolj častili župnika Köstela kot Boga. Duhovniki so vernike silili, naj sveto obhajilo prejemajo stoje, čeprav je bila tam obhajilna klop. Ko sem prejel sveto hostijo, sem pokleknil na tla. Občutila sem veliko nečistih duhov in opazila, da bi me ti najraje raztrgali, če bi jim bilo dovoljeno. Ko sem se po sveti obhajili združila z Jezusom, sem rekla Odrešeniku: »Zdaj imamo toliko duhovnikov, pa vendar delijo sveto obhajilo tako, da ljudje stojijo.« Nato sem zaslišala: »Poklekni naprej, hčerka moja.« Takrat mi je postalo veliko stvari jasno.

Po nekaj dneh sem o tem obvestil župnika Vogta. Župnik Vogt je dejal, da to velja samo zame in ne za druge.

23. 11. 1991

Bil sem na sveti maši v kapeli sv. Rocha v Mingolsheimu. Tam sem se spovedal pri misijonarju.

25.11.91 – ponedeljek – dan svete Katarine

Bila sem v Rotu na sveti maši. Ob združitvi z Jezusom po sveti obhajilni hostiji mi je Jezus rekel:

»Moli, moli veliko, moja hči, iz Rusije prihaja vojna!«

Sprva sem bila zelo prestrašena, nato pa sem jokala. Vprašala sem, ali naj grem k gospodu župniku Vogtu. Jezus je rekel: »Ne, on ti ne bo verjel.« Nato sem še vprašala, ali naj to povem v molitveni skupini. Jezus je pritrdil.

Bila sem začudena, saj je bil v molitveni skupini prisoten tudi duhovnik. Cerkev sem zapustila z veliko duševno bolečino in grenko jokala.

Pred cerkvijo so me že čakale Rita in še dve ženski iz Pimasensa, ki sta hoteli iti z mano v molitveno skupino.

Preden sem v molitveni skupini kaj povedala o tem, sem prosila župnika Docharta, naj me blagoslovi. Župnik Dochart je prinesel podobo Odrešenika in mi smo ga častili. A jaz sem morala ves čas misliti na Odrešenikove besede in sem jokala in ihtela.

26. 11. 1991 – torek

Nenehno sem razmišljala o vojni in vprašala Odrešenika, kdaj bo do nje prišlo.

Odrešenik je rekel: **»Kmalu.«**

27. 11. 1991 – sreda

Od Odrešenika sem vprašala, ali so te besede pomembne le

zame. Odrešenik je rekel: **»Povej to vsem!«**

29.11.91 – petek

V kapeli na delovnem mestu. Hotela sem biti prepričana in sem še enkrat vprašala glede vojne. Spet sem slišala: »**V Rusiji bo izbruhnila vojna.**«

02.12.91 – ponedeljek

Ob 11.15 v kapeli v kliniki. Bil sem vesel, da sem spet smel klečati pred tabernakljem. Komuniciral sem v duhu in vprašal Odrešenika, kje se nahaja, ko govori z mano. Jezus je odgovoril: »**V globini srca.**«

Nato sem ga vprašal, kako naj drugim pojasnim, da ga slišim. Jezus je rekel: »To je nadnaravno, sicer ne bi bilo od mene.« Nadaljeval sem z vprašanjem, ali je mogoče, da sem hipnotiziran.

Jezus je rekel: »Tisti, ki se združi z mojim srcem, se ne more hipnotizirati.«

Pomislil sem na vojno v Jugoslaviji in na to, da sta vidca Ivan in Jakov odpotovala v tujino. Vprašal sem, ali naj tudi jaz zapustim Nemčijo zaradi vojne, ki še pride. A Jezus je rekel: »Ne maram strahopetcev.«

Potem sem se spomnila na sveto Janez iz Orléansa, ki se je borila proti Angležem in osvobodila Francijo. Jezusu sem še povedala o svojem sinu, da si ta ne more predstavljati, da bi vojna prišla iz Rusije. Jezus mi je rekel: »Naj nujno gre k spovedi.«

Zvečer v molitveni skupini smo po tretjem desetku rožnega venca kot vedno ohranili nekaj minut tišine, da je lahko vsak molil iz srca in prosil za druge. Vprašala sem Odrešenika, ali naj kaj sporočim molitveni skupini.

Jezus je rekel: »Povej vsem, da jih ljubim.«

To je bilo prvič, da sem v molitveni skupini slišal Odrešenika.

03.12.91 – torek

V kapeli v kliniki sem slišala Jezusov glas:

»Poslušaj me, hčerka moja, moli, veliko moli.«

Zvečer v cerkvi v Rotu je med sveto obhajilom igrala glasba s plošč, nisem se mogla odpreti Odrešeniku, glasba me je motila.

04.12.91 — sredo

V ordinaciji v kliniki okoli 10.45: združila sem se z Odrešenikom in slišala glas: »Ti si moja služabnica, stori vse, kar ti rečem. Imej veliko zaupanje vame.

Ostani trdna. Pred seboj imaš kratko življenje. Vzel te bom k sebi. Dokaz za to je tvoja vera.«

Takoj potem, ko sem to zapisala, sem Odrešenika vprašala, ali sem to tudi pravilno zapisala. Jezus je odgovoril: »Da, moja hči.«

Zvečer: Vsak dan sem vse bolj molila za župnika Vogta in za njegovo razsvetljenje ter prosila Jezusa, naj mi dovoli, da se pogovorim z župnikom Vogtom. Jezus je rekel: »Pojdi.«

Od 18.00 do 18.45 sem se pogovarjala z župnikom Vogtom. Po tem pogovoru mi je župnik Vogt rekel, da me občuduje in da naj tako nadaljujem.

Ko sem ga vprašala, kaj naj bi pomenile Jezusove besede »dokaz za to je tvoja vera«, mi je odgovoril: »Ali moraš vse razumeti?«

5. 12. 1991 — četrtek

Ob 9.00 zjutraj sem vprašal Odrešenika, ali res ne morem razumeti vsega, kot je rekel župnik Vogt. Odrešenik je rekel: »Da, ni ti treba razumeti vsega. Vse pride ob svojem času. Kar ne razumeš, vrni meni.«

Nato sem Odrešenika vprašal, ali naj opozorilo o vojni iz Rusije pošljem glavnemu uredniku časopisa Bild am Sonntag.

Odrešenik mi je odgovoril, naj to uredim še danes.

06.12.91 – petek

Okoli 8.25 sem šel v kapelo v kliniki in tam molil za to, da bi bilo pismo objavljeno. Med molitvijo sem Odrešenika vprašal, ali je pismo dobro. Odgovor: »Tvoje pismo je dobro.« Prejel sem milost in jok od veselja, ker ljubim Odrešenika.

Odrešenik mi je rekel: »Zelo te ljubim, pojdi v miru.«

Zvečer v cerkvi v Rotu: Od Odrešenika sem vprašala, kako bi bilo mogoče preprečiti vojno.

Odrešenik je odgovoril: »Samo s postom in molitvijo.«

Prav tako sem Odrešenika vprašala, zakaj je ravno meni govoril, saj sem vendar grešnica.

Odrešenik je odgovoril: »Vsi so grešniki«.

Kljub temu sem se še naprej spraševala, zakaj govori prav z mano, in slišala sem njegov glas: »Vstopam, kamor hočem.«

7. 12. 1991 — sobota

Zjutraj zgodaj sem obiskala sveto mašo v Mingolsheimu v kapeli sv. Rocha. Po sveti obhajilni daritvi mi je Odrešenik rekel: »Pogovori se z misijonarjem.«

Z misijonarjem sem se pogovarjala o svojem spreobrnjenju in o vojni. Med pogovorom je jokal. Popoldne sem molila s Fridolinom Keilhauerjem, študentom teologije v Lantershofnu.

08.12.91 — nedelja

Zjutraj sem obiskal sveto mašo v Rotu. Od 12.00 do 13.00 sem bil prav tako v cerkvi in molil, saj je to ura milosti na dan Marijinega brezmadežnega spočetja. Nato je bila še pobožnost do okoli 14.00.

Popoldne me je Fridolin med pogovorom vprašal:

»Kaj imaš, česar nisi prejel od Boga?«

Po kratkem premisleku sem odgovoril: »Nimam ničesar, in vse, kar imam, je od Boga.

9. 12. 1991 – ponedeljek

Pred nekaj dnevi mi je Odrešenik rekel: »Daj mi vse svoje bitje.«

Tega nisem razumel in sem Jezusu vrnil, kar je rekel. Nato je Odrešenik nadaljeval: »Vse moraš vprašati.«

Zato sem ga danes, okoli 9.45, vprašal: »Odrešenik, kaj naj ti dam?« Jezus je odgovoril: »Daj mi vse.«

Nato sem vprašal, ali naj kaj sporočim naši molitveni skupini. Rekel je, naj pomnožijo molitve in postijo.

Zvečer sem se še spovedal pri župniku Dochartu.

10.12.91 — torek

10.10 v ordinaciji: Združila sem se z Odrešenikom, nato sem zaslišala: »Napiši: Ljubim svoje ovce in želim si, da se vse izgubljene vrnejo. Poišči jih. Pomagaj mi. Za vsako najdeno ovco te čaka velika nagrada v nebesih. Tvoj cilj je vedno znova iskanje. Nikoli ne prenehaj. Zli preži.«

Rekla sem: »Gospod, saj sem tako šibka.«

Odrešenik je odgovoril: »A z menoj imaš moč.«

Zvečer v cerkvi v Rotu: Nisem vedel, katero evangelijsko besedilo se bo tisti

dan. Presenečen sem bil, ko so prebrali Matejev evangelij o izgubljeni ovci. Čudil sem se, da mi je Odrešenik že zjutraj nekaj povedal o tem. Danes sem za gospoda župnika Vogta molil več kot običajno. Prejel sem sveto obhajilo in komaj sem se združil z Odrešenikom, sem počasi in jasno zaslišal glas: »Me slišiš?« Rekel sem: »Da.« Nastala je globoka tišina. Potem sem zaslišal: »Pojdi k duhovniku.«

Spet tišina. »Povej mu« — tišina — »da mislim resno glede vojne.« To me je zadelo kot udarec. Ponovila sem to v mislih in vprašala, ali sem pravilno razumela in kdaj naj grem k duhovniku. Rekel je: »Po sveti maši.«

Odrešenik je še potrdil, da sem pravilno slišal. Nato sem začel bridko jokati. Zita je prišla k meni in me vprašala, kaj se z mano dogaja. Nato je prišla tudi gospa Speckart in se pozanimala. Potrdili sta to in rekli: »To ni nič novega, to poznamo iz noči pokore.« (Mislile so na vojno iz Rusije.) Nato sem takoj odšla k župniku Vogtu. Župnik Vogt me je poslušal in nato rekel: »Več kot moliti se ne da.« Minil je komaj teden dni, odkar sem z njim prvič govorila o vojni iz Rusije, tako kot mi je to naročil Odrešenik.

Prosil sem ga za blagoslov in se nato odpravil domov.

11.12.91 — sreda

Kmalu po 10.00 v ordinaciji: združila sem se z Odrešenikom. Okoli mene je zavladal prijeten mir in tišina. Čutila sem toploto, a nisem ničesar slišala.

Ob 12.30 v kapeli v kliniki: molil sem »Angela Gospodovega«, združil sem se z Odrešenikom in občutil prijetno toploto, mir in tišino. Nekaj časa nisem ničesar slišala, nato pa sem nenadoma zaslišala: »Počivam v tvojem srcu«. To je bilo tako lepo in tako sem se razveselila, da tega sploh ne morem opisati. Na žalost nisem mogla podaljšati tega trenutka, saj je bila moja kolegica še vedno bolna in sem morala vse opraviti sama.

Ko veš, da Odrešenik počiva v tvojem srcu, je to res posebno lep občutek in občutiš mir, ki ga lahko da samo naš Gospod.

Zvečer v kapeli sv. Rocha: Od Odrešenika sem vprašala, kako dolgo se pred prejemom svete obhajilne hostije ne sme jesti, ker me je za to prosila Rita iz Würzburga.

Odrešenik je rekel: »Nekaj ur pred sveto obhajilo je prav.« Rekla sem, kaj bi verjetno rekel duhovnik, če bi mu to povedala. Odrešenik je odgovoril: »Jaz bom govoril zate. Pojdi v miru.«

12.12.91 — četrtek

Ob 10.15 v ordinaciji: Vprašala sem Odrešenika, ali sem lažna prerokinja, ker sem v Svetem pismu prebrala nekaj o koncu časov. Odrešenik mi je rekel: »Nisi lažna prerokinja, si moja služabnica. Stori vse, kar ti rečem. Prišla bo vojna. Jaz sem tvoj Gospod in Bog. Vedno znova boš na preizkušnji.«

Od Odrešenika sem vprašala, ali ne bi mogla dobiti kakšnega znamenja.

Odrešenik: »Znamenje ti bom dal, ko bo prišel čas.«

Vprašala sem, ali je to znamenje namenjeno meni. Odrešenik: »Za vse.«

Ob 12.15 v kapeli v kliniki: Molila sem »Angela Gospodovega«.

Vprašala sem Odrešenika, ali bo to znamenje v zraku ali na meni? Odrešenik me je nato vprašal: »Si za?«

Brez obotavljanja sem odgovorila: »Da.«

A potem sem Jezusu še dodala: »Nikoli me ne loči od sebe, ker te zelo ljubim.« Od Odrešenika sem vprašala, ali so molitve, ki jih molimo v molitveni skupini, dobre, ali naj kaj spremenim?

Odrešenik je rekel: »Moli veliko; podvoji molitve. Vse molitve so dobre.«

13.12.91 petek

Zdravniška ordinacija: Molila sem, nato sem se združila z Odrešenikom in ga slišala reči: »Dobro poslušaj, hčerka moja. Pojdi k duhovnikom in jim to povej.

To o vojni mislim resno.«

Od Odrešenika sem vprašala, kako naj to povem. Odrešenik mi je odgovoril: »Jaz bom govoril namesto tebe.«

Odgovorila sem Odrešeniku, da mi ne bodo verjeli, a mi je Odrešenik odvrnil: »To prepusti meni.«
Odrešenik: »Ne razumeš nadnaravnega. Nihče razen mene ne more razumeti nadnaravnega.«
V sebi sem začutil toploto in mir in rekel Jezusu: »Verjamem, da si z menoj.«
Jezus: »Verjameš v to! Potem verjemi tudi v ostalo.«
Zvečer v cerkvi v Rotu. Od Odrešenika sem vprašala, ali je tisto, kar sem do zdaj napisala, tudi pravilno.
Jezus je potrdil z DA in rekel: »Pojdi v miru, moja hči.«

14.12.91 – sobota

Ob 7.00 zjutraj sem bila v kapeli sv. Rocha v Mingolsheimu. Molila sem za mir in jokala. Potem sem slišala: »Pojdi v miru, moja hči.«

15.12.91 — nedelja

Odpeljali smo se v Regensburg in ob 10.00 obiskali sveto mašo v karmeličanskem samostanu. Med združitvijo z Odrešenikom je Jezus rekel:

»Ali hočeš poslušati moj glas?«

Prikimala sem in Odrešenik mi je rekel: »Potem verjemi v to.«

Rekla sem: »Prosim, daj mi gorčično zrno, sicer ne bom mogla premakniti gora.«

Nato je nastala tišina.

Nato je Odrešenik rekel: »Ljubim te.«

Po sveti maši sem se pogovarjal z očetom Gebhardom Heyderjem. Preveril je moje notranje pogovore, ki sem jih zapisal v dnevnik. Zahvaljujem se Bogu, da ga še imamo, saj je star že 86 let. Ni zemeljsko pameten, ampak božansko pameten.

Takšnega človeka, kot je on, je treba iskati z lupo. Ni mi težko, da moram prevoziti skupaj več kot 600 km, da se z njim pogovorim. Zelo mi je pomagal. Na koncu mi je potrdil, da zanj ni nič novega, da bo vojna prišla iz Rusije. Omenil je Terezijo Neumann (nemška mistikinja – stigmatizirana), ki je nekoč rekla, da bodo 30 let po njeni smrti Rusi tepali po njenem grobu.

Umrla je leta 1962. Oče Gebhard je omenil tudi Heroldsbach, Mettenbuch in druga mesta, kjer se opozarja na to vojno.

Še nam je posvetil stvari, ki smo jih prinesli s seboj, npr. vodo, sveče, slike itd. Oče Gebhard je te stvari posvetil še posebej. Tako bi moral posvetiti vsak duhovnik.

Ko sem prišla domov, sem takoj skuhalo, saj smo dobili lačnega gosta. Sama nisem nič jedla in sem odšla v cerkev v Waghäusel. Sveto mašo sem darovala za uboge duše. Tisti dan sem se zelo veliko molila. Vendar sem v Waghäuselu, v cerkvi, čutila, da me obdaja pekel. Napadli so me. Najhuje je bilo, ko sem sveto obhajilo prejel kleče. Čutil sem, kako se je pater upiral, da bi mi sveto

sveto obhajilo v klečečem položaju. Šele po tretjem Zdravici Mariji mi je podelil sveto hostijo. V duši sem čutila zelo močne napade. Tega ne bom tako kmalu pozabila. A Odrešenik bo vedno zmagovalec. Po združitvi z Jezusom sem v sebi občutila mir, ki ga lahko da le Bog.

Odrešenik: »Ljubim te, moja hči.« Nato sem molila za tega duhovnika.

16.12.91 – ponedeljek

Ker sem čutila, da priznanje Hrvaške in Slovenije kot samostojnih držav ni dobro, sem Odrešenika vprašala, ali je to pravilno.

Odrešenik je na to rekel: »Ne potrebujem meja, ljubim vse ljudi.« Ob 17.00 je bila pri nas v kliniki božična slovesnost.

Prof. Weidauer, direktor naše klinike, je imel govor in razdelil darila. Nato sem takoj odšel v cerkev, saj sem raje prejel sveto obhajilo kot da bi obiskoval vse božične praznovanja, ki so se po vsem svetu praznovala na delovnih mestih. Naj jim Bog odpusti, da temu pravijo božično praznovanje. Zame so to farizejska božična praznovanja. Zato sem odšel v cerkev v Rotu. Na poti v Rot sem molil za kolege, ki so ostali na praznovanju.

Sveto obhajilo sem daroval za umirajoče in za uboge duše v vicah. Po Svetem obhajilu sem vprašal Odrešenika, ali je bilo prav, kar sem storil ta večer.

Odrešenik: »Da, to je res, hvala ti za to.«

Odrešenik tega še nikoli ni rekel.

Od Odrešenika sem rekel, da bi se mu moral za to zahvaliti.

Zjutraj v kapeli na delovnem mestu sem Odrešenika vprašal glede včerajšnjega večera v cerkvi v Waghäuselu, ker mi je pater Werner Egon sprva odklonil podeliti sveto obhajilo v klečečem položaju in sem v svojem srcu občutil močne napade. Bil je napad, kakršnega še nikoli prej nisem doživel. Odrešenika sem vprašal, koliko hudičev je bilo okoli mene?

Odrešenik je rekel: »Če bi jih videl, bi umrl.«

Ta duhovnik ne živi v Božji milosti. Vprašala sem Odrešenika, ali naj mu to povem? Ker sem prosila za odpuščanje za tega duhovnika. Odrešenik je rekel: »Povej jim.«

V mislih sem si rekel, da bom šel k patru Aemilianu in se z njim o tem pogovoril.

18.12.91 – sreda

Z nečakinjo sem bil v kapeli sv. Roha v Mingolsheimu. Ko so je potekalo obhajilo, sem pokleknila k obhajilni mizi. Drugi so stali ob prejemu svete hostije ali pokleknil na stopnicah pred duhovnikom. Zahvaljujem se Bogu, da mi je dal toliko poguma, da sem sama pokleknila k obhajilni mizi.

Čakala sem in medtem molila za duhovnika, dokler ni prišel k meni. Po razdelitvi svete obhajilne hostije se je duhovnik obrnil in naredil približno dva koraka proti oltarju.

Neka sila ga je potegnila nazaj. Prišel je k meni in mi podelil sveto obhajilo. Vprašala sem Odrešenika, ali je bilo to prav.

Odrešenik: »Tako nadaljuj, hčerka moja. Hvala ti za ta pogum.«

Odgovorila sem Odrešeniku: »Hvala ti, saj ta pogum prihaja od tebe in ne od mene.« Zjutraj v kapeli v bolnišnici: vprašala sem Odrešenika, ali ima nekdo, ki nenadoma umre, čas za pokoro. Vprašala sem zato, ker se je o tem nekaj dni prej razpravljalo. Eden od duhovnikov je celo rekel, da za to ni več časa.

Odrešenik: »Obstaja določen čas za kesanje za grehe. Ta čas je odvisen od Boga.«

Nato sem Odrešenika vprašal, kolikokrat na dan se lahko prejme sveto obhajilo. Odrešenik: »Le enkrat na dan, duhovno pa tolikokrat, kolikor hočeš.«

Odrešenik je nadaljeval: »Če prejemaš sveto obhajilo večkrat na dan, nimaš dovolj zaupanja v Boga. Kajti če prejemaš sveto obhajilo z nečistim srcem, tudi po deseti sveti obhajili to ni dovolj.«

19.12.91 – četrtek

Zaskrbel me je včerajšnji klic brata Aloisa. Povedal mi je, da je pater Werner Egon prejel anonimno pismo in da sem morda osumljen. Ko sem bratu

Aloisu povedal, da sem tako ali tako nameraval iti k duhovnikom v Waghäusel, se je prestrašil in rekel, da tega ne smem storiti, sicer bi ga iz samostana vrgli ven.

Pri tem moram omeniti, da nikoli ne bi nikomur pisal anonimnih pisem. Kajti osebno grem k duhovnikom, kadar čutim, da se krši pravo Kristusovo učenje.

Zato sem vprašal Odrešenika, ali naj grem k duhovnikom v Waghäusel zaradi tega, kar sem tam doživel 15. 12. 1991. Odrešenik: »Pojdi k očetom in jim to povej.« Upam si tja iti, če je to Božja volja. Nato mi je Odrešenik še rekel: »Moli veliko vsak dan.«

20. 12. 1991 – petek

V kapeli v kliniki: Odrešenik mi je rekel: »Moli veliko, hčerka moja, vojna je blizu.« Vprašala sem Odrešenika, kdaj bo prišla inflacija.

Odrešenik: »Še pred vojno.«

Nato sem Odrešenika vprašala, kako dolgo pred sveto obhajilo ne smemo nič jesti. Odrešenik: »Več ur pred sveto obhajilo ne jesti in ne piti je pokora za neverujoče!«

Vprašala sem, ali naj kaj sporočim?

Odrešenik: »Župnik Vogt naj z verniki veliko več moli pred Najsvetejšim, kot doslej.« Zvečer sem bila v cerkvi v Rotu.

21. 12. 91 – sobota

Sveta maša ob 7.15 v Waghäuselu.

Pred sveto mašo sem molila za duhovnika, ki bo vodil mašo. Bil je pater Alanus. Najprej sem videla cerkev v temi, patra pa nisem videla, čeprav je daroval sveto mašo. Goreče sem molila za patra. Potem sem videla tudi patra, a prav tako v temi. Po preobrazbi je postala vsa cerkev nekoliko svetlejša. Nisem vedela, kaj to pomeni, in nisem dobila niti odgovora. Po sveti maši sem bila pri družini Hambsch.

Zvečer je prišel k meni gospod Zank in mi povedal, da je poslal pismo nekemu patru v Waghäusel. Rekel je, da je napisal, da se mu je njegova pridiga zdela neumna, in da je v pismu omenil tudi Medžugorje. Vprašala sem gospoda Zanka, ali je prejel odgovor od tega patra. Rekel je, da odgovora ne pričakuje. Kritiziral sem ga in ga vprašal, zakaj ni šel osebno k duhovniku. Ob tem človeku sem čutil, da ni iskren in da laže. Zdel se mi je kot strahopetec. Zdaj mi je nekaj postalo jasno in pomislil sem na anonimno pismo patru Wernerju Egonu, o katerem mi je pripovedoval brat Alois. Vendar ga ne bom izdal patrom v Waghäuselu. Gotovo me bodo duhovniki v Waghäuselu že drugič osumili. Nisem v boljšem položaju kot Jezus. Krivdo se pripisuje nedolžnim.

22. 12. 91 – nedelja

Preden sem obiskal sveto mašo v Rotu:

V nedeljo zjutraj sem približno uro in pol molil zlasti za župnika Vogta in za patre v Waghäuselu. Od Odrešenika sem vprašal glede ploskanja z rokami v cerkvi.

Odrešenik: »Moja cerkev ni gledališče, bolj je treba zaupati v »Hvala Bogu«.« Veliko sem molil za duhovnike in ljudi, ki so bili v cerkvi. Odrešenika sem vprašal, kdaj me bo odpeljal v domovino (nebesa).

Rekel je: »Kmalu.« Nato me je Odrešenik vprašal, ali se bojim.

Odgovorila sem mu: »Ne, če si z menoj.«

Opoldne sem bila v cerkvi na molitvi rožnega venca in pobožnosti.

Popoldne sem z Erichom molil dva rožna venca. Čutil sem močno potrebo po molitvi, kot da bi mi nekdo rekel, da moram moliti. Zvečer sem po radiu slišal, da se je ravno v času, ko sem molil, pri Heidelbergu zrušilo letalo in da je pri tem umrlo 26 ljudi. Okoli 20.00 sem med združitvijo z Odrešenikom vprašala Odrešenika, ali bo moja smrt mučeništvo. Ženska iz Mannheima mi je povedala, da je v videnju videla mojo smrt; poročala je o hudem mučeništvu, o opeklinah.

Ker sem čutil, da je bil na delu demon, sem hotel to sam izvedeti od Odrešenika, ali je to res. Na moje vprašanje je Odrešenik odgovoril: »Da, to bo kratko mučeništvo in jaz bom z teboj.«

23.12.91 – ponedeljek

Najprej sem doma zmolil celoten psalter in druge molitve. Nato sem se duhovno povezal in bil približno 20 minut združen z Odrešenikom. Vladala je posebna tišina in v sebi sem čutil globoki mir.

Zapisujem le pomembne stvari, ki mi jih Odrešenik narekuje. Resnica mora priti na dan, čeprav je težko o tem pisati. Vprašala sem Odrešenika, koliko ljudi bo umrlo v tej vojni.

Odrešenik je rekel: »Skoraj vsi. Tisti, ki bodo ostali živi, bi bili veseli, če bi bili mrtvi. Greh je težak.«

Pomislila sem na atomska bombardiranja.

Odrešenik: »Tudi jedrske elektrarne bodo onesnažile Zemljo.«

Rekla sem Odrešeniku, naj mi nekaj reče.

Odrešenik: »Zelo te ljubim, ostani mi zvest, trden in se ne odvrni od mene.«

Nato sem Odrešenika prosil, naj nam v molitveni skupini da znamenje, da bomo ostali trdni v veri.

Rekel sem: »Vem, da nismo vredni tega znamenja, a prepuščam to Gospodu, našemu Bogu.«

Potem sem občutil globok mir in globoko spokojnost, kakršne še nikoli prej nisem doživel. Lahko je le tako, da je bil Odrešenik v meni in jaz v njem.

Ni nič lepšega kot biti eno z Odrešenikom. Da, Odrešenik sam zadostuje. Opoldne, po 11.00, sem šla s svojo nečakinjo Jaqueline v gozd. Molili smo rožni venec Marije Brezmadežne. Nato smo zapeli Salve Regina v latinščini. Ko smo peli sredi gozda, so nenadoma priletele številne ptice in so nam pridigale in žvižgale. Prej je še močno pihal veter, nato pa je nenadoma zavladala tišina, veter ni več pihal. Med petjem sva občutili globoko spoštovanje. Ko sva končali s pesmijo Salve Regina, so ptice odletele in veter je spet zapihal. To z pticami sem doživela že tretjič, to, da veter ni več pihal, pa drugič.

Zvečer: molitvena skupina. Spovedal sem se pri župniku Dochartu. Danes se je v molitveni skupini spovedalo veliko ljudi. Častili smo Odrešenika in, kot vedno, molili rožni venec ter druge molitve.

24. 12.91 — torek — Božični večer

Obiskal sem božično mašo in veliko jokal.

25.12.91 — Božič

Pred sveto mašo sem molil psalter, nato pa sem prejel duhovno obhajilo. Okoli 20 minut sem bil združen z Odrešenikom.

Odrešenik: »Vedno sem s teboj.«

Jezusa sem vprašala o stvareh, o katerih sem se pogovarjala z župnikom

Dochartom. Odrešenik: »Kar ti pravim, je namenjeno tebi, duhovnikom in vsem.«

Jezus mi je rekel, naj grem k duhovniku, ko mi to reče Jezus, ne takrat, ko hočem jaz, ampak takrat, ko bo pravi čas.

26.12.92 – 2. božični praznik

Glasbeno društvo je sodelovalo pri sveti maši. To mi ni bilo všeč. Med glasbo sem molil litanije Najsvetejšega zakramenta in litanije Srca Jezusovega.

Dobro sem se združila z Odrešenikom in prejela veliko milosti.

27.12.91 – petek

Zvečer sem obiskala sveto mašo v Rotu.

28.12.91 — sobota

Molil sem celoten psalter.

29.12.91 — nedelja

Od 6.30 do 8.30 sem pred sveto mašo molila psalter. Duševno sem se združila z Odrešenikom in prvič vprašala za svojo družino. Vprašala sem, kako je z mojo družino. Odrešenik: »Vsi so na široki poti. Še vedno se lahko vrnejo, če hočejo.« Vprašala sem za svojega moža in Jaqueline. Odgovora nisem dobila.

Ko sem vprašala za svojo družino, sem mislila na svoje še živeče brate in sestre v Franciji, Jugoslaviji in tukaj v Nemčiji. Nato sem vprašala še za svojega sina. Odrešenik: »Tudi on.«

30.12.91 – ponedeljek

Gospod Erben me je prosil, naj vprašam Odrešenika, ali je prav, kar ravno počne. Odrešenik: »Pot, na katero se je podal, ni dobra.«

Od Odrešenika sem vprašala, ali je okrožnica Marie Itten (Rasenkreuz) pravilna.

Odrešenik: »Pismo je pravilno. Naredi veliko kopij. Kdor ne verjame, naj to prepusti meni.«

Spovedal sem se pri župniku Dochartu.

31.12.91 — torek

V kliniki: vprašala sem Odrešenika, kaj se dogaja z mojim možem. Odrešenik:

»Moli veliko zanj, hčerka moja. To je boj nečistih duhov.« A jaz sem

Odrešeniku povedala, da se je včeraj spovedal.

Odrešenik: »Spet je grešil.«

Odrešeniku sem povedala, da je moj mož rekel, da mu duhovnik ni pomagal. Odrešenik: »Ni globoko obžaloval svojega greha.«

Vprašala sem, ali je res, da župnik Dochart daruje sveto mašo v zasebni hiši gospoda Derisa iz Zeutern.

Odrešenik: »To ni prav od župnika Docharta, saj potrebuje dovoljenje.

To pomeni, da se Cerkev upira storitvi nepravčnosti. V moji cerkvi se lahko vedno moli.«

Od Odrešenika sem vprašal, ali so bile včerajšnje molitve

dobre. Odrešenik: »Bilo je dobro, vseč mi je bilo.«

Ob 12.00 v kapeli v kliniki: Bilo je še posebej lepo biti povezana z Odrešenikom. Rekla sem

Odrešeniku: »Oh, Odrešenik, zdaj nimam nobenih dvomov, tako lepo je in verjamem vsemu.«

Odrešenik je na to rekel: »Tvoja duša je zdaj čista.«

Še sem rekla, da ga zdaj bolje slišim.

Odrešenik: »Ker si se mi bolje odprla.«

Od Odrešenika sem vprašala, kaj mi želi povedati ob koncu leta.

Odrešenik: »Nadaljuj, hčerka moja. Vse, kar počneš, mi je vseč.«

Vprašala sem, ali naj zgradim molilnico.

Odrešenik: »Zgradi jo.«

Nato sem vprašala, kaj naj storim, če moj mož s tem ne bi bil strinjen. Odrešenik je rekel: »On bo strinjen.«

Silvestrov večer:

Ponoči sem bila žalostna, grenko sem jokala, streljanje ob 24.00 mi ni bilo vseč, ker toliko ljudi trpi lakoto. Ob tej uri sem molila.

1. 1. 1992 – sredo

Sveta maša v Roti. Po maši sem se z gospo Speckart pogovarjala o kopiji Eisenberga, ki so jo prebrali v molitveni skupini. Ko sva tako stali na ulici, je hudič približno 5 minut oddajal pekelski smrad, tako da sem poškopila s sveto vodo. Smrad je takoj izginil.

Od 16.00 do 19.00 sem se pogovarjal z Arturjem Wagnerjem, študentom teologije. Pri tem sva molila tudi v latinščini.

O tem sem vprašal Odrešenika, ker je gospod Ziegler v knjigi »Medjugorje – Božja ponudba miru svetu«, ki jo je napisal, spremenil ime.

Odrešenik: »Ni prav, da se imena ponarejajo.«

Nato sem še vprašal glede vidca Ivana. Ivan je pogosto v Nemčiji, v sosednjem kraju. Vprašal sem Odrešenika, zakaj me ne pride obiskat, saj sem bil v Medjugorju pogosto pri njem.

Odrešenik je na to rekel: »To prepusti meni.«

12.10:

Od Odrešenika sem vprašal glede naslova v reviji »Medjugorje – Aktuell«, na strani 12, v intervjuju s prof. Maxom Thürkaufom. Naslov se je glasil: »Uspeti moramo živeti tako, da nam verjamejo, da verjamemo.«

Odrešenik je na to rekel: »Za vero je treba prositi.«

Nato sem vprašal, ali moram prebrati to revijo »Medjugorje – Aktuell«.

Odrešenik: »Te revije ti ni treba brati, knjiga Malih duš je pomembnejša od milijonov takih revij.«

Nato sem vprašala glede svojega moža, ker ga prevečkrat napadajo.

Mislila sem na demona.

Odrešenik: »Da, hčerka moja, demonov je veliko. To je njegov križev pot. Gre za obsedenost. S tem mi pomagaš reševati duše.«

Povedala sem Jezusu, da mnogi ljudje verjamejo v slabe stvari, ki jih moj mož govori o meni.

Odrešenik: »Ljudje veliko bolj verjamejo v to, kar pravi hudič. Resnica se le redko sprejema. Sicer ne bi bil križan.«

Zvečer v cerkvi v Rotu:

Po sveti obhajili sem Odrešenika vprašala, ali je bilo prav, kar sem možu povedala ob 17.20 zaradi obsedenosti.

Odrešenik: »Bilo je prav. Ni ti treba biti v strahu. Jaz sem s teboj.« Bila sem polna veselja in v sebi sem čutila globoki mir.

03.01.92 — Petek Srca Jezusovega

Obiskala sem sveto mašo v cerkvi v Rotu.

04.01.92 — sobota

Obiskal sem bolnega patra Müllerja v Mingolsheimu. Z njim sem se pogovarjal približno 45 minut. Kasneje sem vprašal Odrešenika, ali sem dobro govoril.

Odrešenik: »Ni govoril ti, ampak jaz sem govoril zate.« Ta pogovor je bil po Božji volji.

Po našem pogovoru sem se pri njem spovedal.

05.01.92 — nedelja

Pred sveto mašo mi je hudič zažgal kopijo okrožnice Marie Itten (Eisenberg). Skoraj je zagorela moja spalnica.

06.01.92 — ponedeljek, praznik Treh kraljev

Obiskal sem mašo Hl. v Rotu in pobožnost. Zvečer: molitvena skupina, prišlo je veliko ljudi.

07.01.92 – torek

10.00 v ordinaciji: Ker sem dan prej čutil željo, da bi še drugič na dan prejel sveto obhajilo, tega pa nisem storil, sem vprašal Odrešenika, ali je prav, da sveto obhajilo prejemam le enkrat na dan.

Odrešenik: »Enkrat na dan je pravilno.«

Nato sem Odrešenika vprašala, ali naj to povem duhovnikom.

Odrešenik: »Kar ti povem, velja zate, za duhovnike in za druge.«

Nato sem Odrešenika vprašal, ali bi, če bi molitveni skupini povedal, da se sme sakramentalno obhajati le enkrat na dan, izgubil to molitveno skupino.

Odrešenik: »Tudi če jih izgubiš vse, resnica ostaja veljavna.« Nato sem Odrešenika vprašal, ali obstajajo izjemni primeri.

Odrešenik: »Samo enkrat.«

Vprašal sem Odrešenika, ali sem to pravilno zapisal.

Odrešenik: »Pravilno si to zapisal, ne pusti, da te drugi vplivajo.«

Spomnil sem se, da se je župnik Vogt na silvestrski večer zahvalil laikom, ki razdeljujejo sveto obhajilo. Vprašal sem Odrešenika, ali je bilo prav, da se je župnik Vogt za to zahvalil.

Odrešenik: »S tem mi je prizadel.«

Nato sem Odrešenika vprašal, ali bom še doživel, da laiki ne bodo več razdeljevali svete obhajilne hostije.

Odrešenik: »Da, to boš doživel. Moli za to zadevo.«

Nato sem vprašal Odrešenika (okoli 12.00 v bolnišnici), ali je sveta maša v soboto zvečer nedeljska maša, ker v soboto toliko ljudi hodi v cerkev.

Odrešenik: »Nedelja je sveti dan, ne sme biti oskrunjena.«

08.01.92 – sreda

Zvečer v Mingolsheimu v kapeli sv. Rocha:

Klečal sem pri mizi za obhajilo, čeprav nihče drug ni klečal. Vprašal sem Odrešenika, ali sta večerna večerja in sveto obhajilo isto, ker mi je to povedala protestantska redovnica.

Odrešenik: »Evangeličanski duhovnik nima moči in oblasti za preoblikovanje. Kar je veljalo za Petra takrat, velja tudi danes.«

09.01.92 — četrtek

Ob 10.15 v ordinaciji: Med molitvijo sem Odrešeniku obljubila, da bom verovala in da bom tudi storila, kar mi bo rekel, vendar sem ga prosila tudi, naj mi, preden mi bo kaj rekel, odvzame še tiste dvome, ki bi jih še imela, naj moja človeškost obda z božanskostjo in naj mi podari čistost in mir. Nato sem ga vprašal, kdaj naj grem k duhovniku, gospodu župniku Vogtu.

Odrešenik: »Čim prej! Iz Rusije prihaja vojna. Duhovnik naj več moli pred Najsvetejšim in pred sveto mašo skupaj z verniki moliti rožni venec.«

Vprašal sem Odrešenika, ali bi molil z njim, če bi mu to povedal. Odrešenik: »Da, molil bo z njim. To bo trajalo nekaj časa.«

Od Odrešenika sem še vprašal, kako naj moli rožni venec, pred izpostavljenim Odrešenikom ali ne.

Odrešenik: »Kakor želi duhovnik.«

Moje naslednje vprašanje je bilo, ali naj ga moli enkrat na teden ali vsak dan. Odrešenik: »Vsak dan.«

Na moje vprašanje, ali bo Odrešenik z mano, ko bom šla k duhovniku, je odgovoril: »Da, bom z vami.«

12.20 Kapela v kliniki: Molil sem v kapeli. Ko sem bil združen z Odrešenikom, sem ga vprašala, kako naj to povem gospodu župniku Vogtu. Mislim s tem na način izražanja, oziroma nisem točno vedela, ali naj rečem »naj« ali »mora«.

Odrešenik: »Poslušaj, hčerka moja. Naj vsak dan moli rožni venec skupaj z verniki.« Po delu sem spet molila. Zaradi vsega tega moljenja sem pozabila pobrati moža pred Bauhausom. Zamudila sem 30 minut. Na poti k možu sem v avtu molila drugi rožni venec, nato pa skupaj z možem še tretjega. Posebej sem molila za gospoda župnika Vogta.

Ko sem prišla domov, sem šla k kipcu Marije in molila, naj mi pomaga storiti tisto, kar Bog želi od mene, in naj mi pokaže, kdaj naj grem k gospodu župniku Vogtu.

Nekaj me je sililo in mi ni dalo miru, ali naj grem k gospodu župniku Vogtu.

Nato sem pokleknila pred križem, molila k petim Jezusovim ranam in ga vprašala, kdaj naj grem k gospodu župniku Vogtu. Odrešenik: »Pojdi po sveti maši.«

Še vprašala sem, ali ima duhovnik čas zame.

Odrešenik: »Da.«

Na to sem rekel: »Če je to Božja volja, bom šel k njemu.«

Po sveti maši sem prosil nekaj ljudi iz molitvene skupine, ki so bili še v cerkvi, naj molijo zame, ker moram iti k gospodu župniku Vogtu. Srečal sem gospoda župnika pri vratih župnišča in ga vprašal, ali bi lahko govoril z njim.

Rekel je: »Takoj.« Vendar ni bil tako prijazen kot običajno in je dodal: »Samo nekaj minut.«

Ko sva bila v sprejemnici, sem mu poskušal na kratko vse povedati. Ko sem mu povedal, da je prizadel Odrešenika, ko se je zahvalil laikom, ki razdeljujejo sveto obhajilo, je rekel, da mi tega ne verjame. Nato sem župniku Vogtu povedal, da mi je Odrešenik že rekel, da je razdeljevanje svete obhajilne hostije naloga duhovnika. Potem sem mu povedal tudi, da Odrešenik želi, da pred sveto mašo z verniki moli rožni venec.

Tedaj je postal nemiren in rekel, da naj mu Odrešenik potem da duhovnike, saj ima že dovolj dela z ministranti.

Nato je župnik Vogt še dodal, da se rožni venec pred sveto mašo vendarle že moli. Rekla sem mu, da bi morda več ljudi molilo z njim, če bi tudi on molil z njimi.

Prosil sem ga za blagoslov in se nato odpravil domov. Pri njem sem bil približno 30 minut.

Ko sem prišla domov, sem takoj molila k Odrešeniku in ga vprašala, ali sem duhovniku rekla kaj napačnega glede njegove bolečine zaradi ministrantov.

Odrešenik: »Pravilno si rekla, hčerka moja, on pozna mojo bolečino.«

Odrešeniku sem povedala, da mi župnik ne bo verjel.

Odrešenik: »To prepusti meni.«

Nato sem Odrešeniku še povedala, da ne želi moliti rožnega venca pred sveto mašo. Odrešenik: »Moja hči, še pride čas, ko bo molil.«

10.01.92 — petek

10.15 v ordinaciji: Veliko sem molila in Odrešeniku povedala, da bi župnik Vogt rad imel več duhovnikov.

Odrešenik: »Če bi imel več duhovnikov, bi potem še naprej delil obhajilo v roko?«

Še enkrat sem preverila, ali sem to pravilno zapisala. Odrešenik:

»Da, hčerka moja, pravilno si to zapisala.«

14.15: Odgovorila sem Odrešeniku, da če je Božja volja, da duhovnik stori vse to, tj. moli rožni venec pred sveto mašo, ne deli več obhajila v roke, ampak le klečeče obhajilo v usta in s tem spreobrne mnoge duše, potem bi bila pripravljena trpeti odprte rane, če bi ostala zvesta Odrešeniku. , ne bi več delil obhajila v roke, ampak bi ga delil le kleče v usta in s tem spreobrn timer mnoge duše, potem bi bila pripravljena trpeti odprte rane, če bi ostala zvesta Odrešeniku, se nikoli ne bi odvrnila od njega in če bi lahko to trpljenje nosila do konca, in če je to Božja volja.

Odrešenik: »Hvala ti za to ponudbo. Pojdi v miru.« Spet sem preveril, ali sem to pravilno zapisal.

Odrešenik: »Da, pravilno si to napisal.«

PS: Zavedam se, da so odprte rane kruta bolečina. A sem pripravljen trpeti skupaj z Odrešenikom, če je to Božja volja in če lahko s tem skupaj z Odrešenikom rešim duše. Gospod, naj se zgodi Tvoja volja.

11.01.92 – sobota

Obiskala sem jutranjo mašo v Waghäuselu. Med preoblikovanjem sem videla patra Benedikta, kako stoji v temi. Okoli njega je bilo polmračno. To sem videla z zaprtimi očmi in vprašala Odrešenika, kaj to pomeni.

Odrešenik: »Vidiš trpečega Jezusa.« Nato sem veliko molila za patra.

Ob 11.00 sem se skupaj s svojo nečakinjo Jaqueline molila, da se gibanje New Age ne bi širilo in da ne bi moglo povzročiti ničesar slabega.

Ob 17.00 sem se spovedal v kapeli sv. Rocha v Mingolsheimu. Zvečer okoli 20.00 se je zbralo veliko ljudi in spet smo molili, da gibanje New Age ne bi moglo povzročiti ničesar slabega, ter proti satanski maši. Molili smo približno do 23.00. Povedala sem jim, kaj mi pravi Odrešenik, in sem okrepila vernike.

12. 1. 1992 – nedelja

Že pred sveto mašo sem zmolil dva rožna venca in Jezusovo litanijo. Okoli

11.40 je bil župnik Vogt v hiši pri moji tašči in ji čestital za njen

80. rojstni dan. Hitro je odšel, in ko je odšel, sem jokala, saj sem zanj molila že osem let, a ni prišel gor niti za minuto.

To me je zelo bolelo, nato sem objela velik križ v svoji spalnici in jokala. Nenadoma sem prenehala jokati, kot da bi mi jok vzeli, in potem sem slišala Odrešenika reči:

»Ne jokaj, župnik Vogt ima dvome in spoštovanje. Moli zanj, izboljšalo se mu bo.«

Potem sem se razveselila in ob 13.00 odšla v cerkev, molila rožni venec za gospoda župnika Vogta in ostala še na pobožnosti.

Ob 17.00 je bila pri meni Marga F. s svojim možem. Kasneje se nam je pridružil še Erich. Z možem sva skupaj molila boleč rožni venec.

Ob 19.00 sem bila v kapeli sv. Rocha v Mingolsheimu na sveti maši in sem duhovno prejela obhajilo. Od Odrešenika sem vprašala, ali lahko računam na donacijo za našo molilnico.

Odrešenik: »Gospod Müller ti bo malo pomagal.«

Nato je Odrešenik med našim notranjim pogovorom rekel:

»Zelo te ljubim.«

Srečna sem prišla domov, a hudič je kmalu prišel k mojemu možu.

Spet je bil obseden. Takoj sem molila litanijo o dragocenem krvi, litanijo o Srcu Jezusovem, lauretansko litanijo in še druge molitve. Potem je spet zavladal mir.

13.01.92 – ponedeljek

Kot vsako jutro sva z možem na poti v Heidelberg molila eno desetko rožnega venca, »Gospodovega angela«, »Magnificat«, »Salve Regina«, dve molitvi Svetemu Duhu, litanijo Mariji, fatimsko molitev, molitev k nadangelu Mihaelu, molitev k angelu varuhu, molitev k Srcu Jezusovemu, Sanktus, Gloria in Cor Jesu Sacratissimum. Nato sem moža odložila pri Bauhausu, sama pa sem molila naprej. Na delovnem mestu molim naprej, dokler ne pridejo bolniki. Okoli 10.00 grem v ordinacijo, da vpišem bolnike v knjigo. Medtem ko si drugi vzamejo odmor za cigareto, jaz v ordinaciji nadaljujem z molitvijo, poštropim s sveto vodo za uboge duše in blagoslovim bolnike, zdravnike, medicinske sestre in ostalo osebje z Benediktovim križem. Nato se duhovno pogovarjam z Odrešenikom.

Danes sem bila v ordinaciji okoli 10.10. Še enkrat sem preverila, ali mi je Odrešenik ponovno potrdil, kar mi je povedal 10. januarja 1992, saj je župnik Vogt vendarle želel imeti več duhovnikov. Odrešenika sem vprašala, ali sem to pravilno zapisala.

Odrešenik: »Sliši me, hčerka moja?« Jaz: »Da, Gospod.«

Odrešenik: »Če bi imel več duhovnikov, bi še naprej delil obhajilo v roko?«

To so bile iste besede kot tri dni prej.

Odrešenik: »Lahko mu to poveš. Ni ti treba biti strah, jaz bom z teboj.« Vprašala sem Odrešenika, kaj bi bilo, če bi me zaradi tega izobčili.

Odrešenik: »Me ljubiš?«

Rekel sem: »Da.«

Odrešenik: »Ostani mi zvest.«

Nadaljeval sem: »To pomeni, da me bodo izobčili.« Odrešenik:

»Izobčen boš.«

Še enkrat sem vprašala, ker sem mislila, da v današnjem času nihče več ni izobčen.

Odrešenik: »Moja hči, izobčena boš.« Jaz: »To bo velika bolečina.«

Odrešenik: »Ampak jaz te ne bom izobčil. Jaz bom z teboj.« Vprašala sem Odrešenika, ali sta razlog za izobčenje laiki in prejemanje obhajila v roko.

Odrešenik: »Da, zaradi laikov in prejemanja obhajila v roko, to bo razlog, pravilno si uganila.«

Vprašala sem Odrešenika, ali sem to pravilno zapisala in ali naj grem k gospodu župniku Vogtu.

Odrešenik: »Pravilno si to zapisal. Stori, kar ti rečem. Pojdi k njemu.«

Pred današnjim pogovorom z Odrešenikom sem mu rekel, da bom verjel vse, kar mi bo povedal. Prosil sem: »Verjel bom, kar mi boš povedal, a prej mi odpravi dvom, očisti mojo dušo, odvzemi mi človeškost in me oblači s svojo božanskostjo.«

Odrešenik mi je rekel: »Hočem tvoje imetje.«

A teh besed nisem povsem razumel in sem rekel: »Saj sem ti dal vse. Nimam ničesar, vse pripada tebi, saj sem tudi sam nič.«

Vprašal sem Odrešenika, ali bi ljudje prihajali k meni molit, če bi bil izobčen.

Odrešenik: »Da, celo veliko jih bo.«

Rekla sem Odrešeniku: »Hvala ti, moj Gospod, za to, kar si mi povedal. Tudi jaz rečem DA, če se na ta način lahko rešijo duše in če bom vedno z teboj.«

Vprašala sem Odrešenika, ali mu je všeč, kako sem to zapisala. Odrešenik: »Saj veš, hčerka moja.«

Nato sem vprašala, ali smem to povedati v molitveni skupini in gospodu župniku Dochartu o izobčenju.

Odrešenik: »Lahko poveš vse. Jaz sem tvoj Gospod in Bog. Vse, kar ti vdihujem, je resnica. Pojdi v miru.«

Jaz: »Hvala ti, moj Gospod in Bog.«

12.10 v kapeli v kliniki: Med Angelusom, ob združitvi z Odrešenikom, sem vprašala: »Gospod, kako naj razumem, da hočeš moje premoženje?«

Odrešenik je rekel: »Vedno moram vprašati pred novo nalogo. Lastnina – vse. Tvoja duša, tvoje telo.«

Preverila sem, v kakšnem stanju je moja duša, in v svojem srcu sem občutila poseben mir, ljubezen in spokojnost, kot da v mojem srcu ni nobene pomanjkljivosti.

Mislila sem, da bi zdaj lahko letela.

Zvečer v cerkvi sem med sveto obhajilo vprašal Odrešenika, ali smem v molitveni skupini povedati, kar mi je danes rekel.

Odrešenik: »To smeš, že zdaj se tega veselim.«

Zvečer v molitveni skupini: Najprej smo molili, peli, nato pa sem povedala, kaj mi je rekel Odrešenik.

Čeprav sem se že pozno popoldne dobro eno uro pogovarjala z gospodom Müllerjem iz Würzburga (gospod Müller je vse posnel na kaseto), sem tudi zvečer v molitveni skupini pripovedovala o svojih pogovorih z Odrešenikom.

14.01.92 – torek

Ob 10.10 v ordinaciji: Od Odrešenika sem vprašala, ali naj grem k papežu, saj gre za pomembne stvari, ki me čakajo, in ali naj pišem Svetemu očetu ali bi bilo bolje, da grem k njemu osebno.

Odrešenik je rekel: »Pojdi k njemu, hčerka moja, dobro bo, če boš šla k njemu. Jaz te bom spremljal.«

Jaz: »Ne razumem, kaj misliš s tem, da me boš spremljal.« Odrešenik: »Bom z teboj.«

Nadaljevala sem: »Odrešenik, težko bo govoriti z njim.« Odrešenik:

»Moja hči, on bo govoril s tabo.«

Rekla sem: »Hvala, moj Gospod in moj Bog. Pripravila se bom, da bom šla k njemu z mnogimi molitvami.«

Odrešenik: »Hvala ti, moja hči. Pojdi v miru.«

Ob 12.00 v kapeli po Angelusu: Vprašala sem, ali naj grem k svojemu duhovnemu vodniku, patru Gebhardu Heyderju.

Odrešenik: »Še ne. Vse, kar počneš, je prav, nadaljuj tako. Tudi k gospodu župniku Vogtu še ne hodi, najprej še moli zanj.«

Zvečer v cerkvi v Rotu: župnik Vogt mi je pri sveti obhajili sveto hostijo s takšno silo pritisnil na ustnice in zobe, da sem mislila, da se bodo zlomili. Pri župniku Vogtu se to še ni zgodilo.

Bolečina me je prevzela in jokala sem, saj sem tisti dan veliko molila zanj.

15.01.92 – sredo

10.10 v ordinaciji: Spet sem vprašala Odrešenika glede župnika Vogta, ker mi včeraj ni lepo podelil svete obhajilne hostije.

Odrešenik: »Nečisti duh mu ni dal časa, silil ga je, naj sveto obhajilo podeli hitro.« Ker molim tudi za gospo Vennebusch, pomočnico pri podeljevanju svete obhajila, sem Odrešenika vprašala, ali gospa Vennebusch ne čuti, da to podeljevanje svete obhajila ni pravilno.

Odrešenik: »Moja hči, vsi vedo, da to ni prav.«

Jaz: »Ampak Gospod, če vem, da razdeljevanje svete obhajilne hostije ni pravilno, potem tega ne bom storila.«

Odrešenik: »Moja hči, bojiš se satana.«

Tega nisem dobro razumela in sem želela, da mi Odrešenik to pove nekoliko jasneje.

Odrešenik: »Če bi imeli spoštovanje do Boga, ne bi razdeljevali svete obhajilne hostije.«

Vprašala sem Odrešenika, kaj pomeni, če duhovnik vernike sili, da sprejemajo sveto obhajilo v roko.

Odrešenik: »Ne opravlja Božjih del.«

Nato sem vprašala, kaj je, če duhovnik sili vernike, naj vstanejo, ko že klečijo. Odrešenik: »Poslušaj ukaze hudiča in poskuša jih prisiliti, naj vstanejo.«

14.30 v rentgenski sobi: Molil sem in duhovno komuniciral. Vprašal sem, kaj pomeni, če prejemam sveto obhajilo od laika.

Odrešenik: »Če jo sprejmeš, narediš hudiču uslugo.«

In če ostanem sedeti in ne prejemam svete obhajilne daritve, ker jo laik razdeljuje na strani, kjer sedim?

Odrešenik: »Potem si strahopetec in delaš hudiču uslugo.«

Nadaljeval sem: »Potem lahko grem k sveti obhajili, in ko pride laik k meni, se lahko poklonim

Odrešeniku, svete obhajile pa ne sprejemem, ampak duhovno obhajam in se vrnem na svoje mesto.«

Odrešenik: »Da, to lahko storiš.«

Nato sem še rekla, da so škofje odobrili, da sveto obhajilo razdeljujejo laiki. Odrešenik: »Njihova odgovornost je največja.«

Od Odrešenika sem vprašala, ali bi bila sama, če bi to povedala vernikom. Odrešenik: »Sama pred ljudmi, a nisi sama. Moja hči, jaz sem s teboj.« Popoldne sem grešila. Žal mi je bilo.

Zvečer sem šla v Mingolsheim v kapelo sv. Rocha. Pred sveto mašo sem molila šest postaj križevega pota.

Čeprav sem bila pri spovedi šele pred štirimi dnevi, me je spet vleklo k spovedi. Po spovedi sem se zahvalila Bogu, bila sem srečna in rekla, da ni nič lepšega, kot ko je duša čista. Nato sem darovala sveto obhajilo za svetega očeta, ki toliko trpi.

16.01.92 – četrtek

10.10 – ordinacija: Že nekaj dni sem posebej molila za gospoda župnika Vogta, kot mi je svetoval Odrešenik.

Med molitvijo in združitvijo z Odrešenikom sem vprašala, kdaj naj grem k gospodu župniku Vogtu.

Odrešenik: »Poslušaj, hčerka moja, pojdi k njemu še danes. On te bo sprejel.«

Vprašala sem: »Gospod, a kaj naj mu sploh povem?«

Odrešenik: »Vedno se skrbiš, kaj boš rekla. Jaz bom govoril namesto tebe.«

Vprašala sem, ali naj vzamem s seboj dnevnik.

Odrešenik: »To lahko vzameš s seboj.«

Potem je nastala tišina, Odrešenika nekaj časa nisem slišala.

Potem je Odrešenik rekel: »Vedno moraš ohranjati tišino, saj zli preži, ker se tudi on želi vmešati in govoriti s teboj.«

Jaz: »Hvala ti, moj Gospod in Bog, za te besede, ki si mi jih povedal. Moram jih le hraniti kot biser, ki je tako lep, da ga varujemo, da je ne izgubiš.«

Odrešenik: »To si lepo povedal.«

Vprašal sem Odrešenika: »Gospod, ali obstaja kakšen poseben znak, ko se vmeša nečisti duh?«

Odrešenik: »Takoј prinese s seboј dvom.«

Jaz: »Moj dragi Jezus, zdaj čutim tako čudovito tišino, mir in toplino. Nimam nobenih dvomov.«

Odrešenik: »In v tem stanju sem vedno z teboј, moja hči.« »Mislim, da mora biti moja duša zdaj lepa in čista.«

Poklicali so me v rentgensko sobo. Gospod Pfeiderer, inženir iz podjetja Müller, me je hotel govoriti o napravah. O rentgenski napravi sem govorila malo, o Bogu pa kar precej. Gospod Pfeiderer je namreč velik dvomljivec in strašno preklinja papeža. Odrešenik mi je dal prave besede in odšel je zadovoljen.

Ob 12.00 po Angelusu: Po molitvi sem Odrešenika prosila za dodatne znake, po katerih bi prepoznala nečistega duha. Povedala sem mu tudi, da se bojim iti k župniku Vogtu.

Odrešenik: »Vidiš, hčerka moja, ta strah, a ti se ne bojiš.« Rekla sem:

»Pravzaprav ne.«

Odrešenik: »Tako je. Nečisti duh ti šepeta strah.«

Ponovila sem: »Torej je strah drugi znak po dvomu?« Odrešenik: »Da, potem pa nemir.«

Odrešenik: »Ljudje v tem stanju se včasih ne morejo obvladati.« Jaz: »Potem v tem stanju ne smemo nagovarjati ljudi.« Odrešenik: »Ne preveč – vse v ponižnosti.«

Popoldne sem poklical gospoda župnika Vogta in ga vprašal, ali bi imel čas, da bi se z njim pogovoril. Najprej je rekel ne. Ko pa sem mu povedal, da bi se z njim rad pogovoril le na kratko, da bi mu povedal, kaj mi je Odrešenik povedal zanj.

Na to je rekel, da lahko pridem ob 17.30.

Na poti domov sem molil boleč rožni venec za gospoda župnika Vogta, doma pa še izganjanje hudiča, molitve k Mariji in 7., 8., 9., 10. in 11. postajo križevega pota.

V mislih sem še molila za gospoda župnika Vogta. Nato sem šla v cerkev in pred jaslami sem spet molila za gospoda župnika Vogta.

Točno ob 17.30 sem bil pri gospodu župniku Vogtu.

Prijazno me je sprejel. V sebi sem čutil mir in ljubezen do gospoda župnika Vogta.

Vedela sem, da nisem bila sama, saj mi je Odrešenik rekel, da bo z menoj, in temu verjamem.

Ko sem duhovniku povedala o teh stvareh, je rekel, da govorim le tisto, kar mi je všeč. Torej Bog skozi mene govori tisto, kar mi je všeč.

Duhovnik: »In jaz vam pravim, da boste zdaj eksplodirali. Imate psihološko in teološko znanje in ste si to sami izmislili, kakor vam je všeč.«

Rekla sem: »Saj se v teologiji ne spoznam.« Duhovnik: »Pa se, pa se.«

Spomnil sem se, da nisem nikoli obiskoval katoliškega verouka.

Vprašal sem gospoda župnika: »Kaj od tega, kar sem jim do zdaj povedal, je torej napačno ali nepravilno?«

Ni odgovoril.

Omenila sem, da je bil 12. decembra na obisku pri moji tašči v naši hiši, in mu povedala, da sem bridko jokala, ker ni niti za minuto prišel gor, kjer živim. Povedala sem mu, da sem z vsem srcem objemala Jezusov križ in pri tem jokala ter da sem Odrešenika vprašala, zakaj duhovnik ni prišel k meni, saj sem vendar tako molila zanj. Nenadoma sem prenehala jokati in Odrešenik mi je rekel: »Ne jokaj, hčerka moja, on ima dvome in spoštovanje. Moli zanj.«

Tudi ob tem dogodku, ki sem ga povedala župniku, je molčal. Kasneje je rekel:

»Vse si vendar ne moreš izmisliti, npr. vojne.«

Povedal sem mu, da zagotovo ne bo prehodil križevega pota, ki ga Jezus želi od mene, in da sem to že namignil v molitveni skupini.

Nadaljevala sem, da mi, ker za mene nima časa, tega zdaj ni treba povedati, morda kdaj drugič, kakor je Božja volja.

Prosila sem ga še za blagoslov. Pokleknila sem na tla. On me je blagoslovil.

Pri njem sem bila približno 25 minut, čeprav sem se z njim hotela pogovarjati le približno 2 minuti.

Nato sem šla v cerkev. Za gospoda župnika sem darovala sveto obhajilo in zanj molila veseli rožni venec.

Na začetku maše sem zaslišal glas: »Verjameš mu?« Pomislil

sem na duhovnika in takoj odgovoril: »Ne.«

Ob združitvi z Odrešenikom sem vprašal: »Odrešenik, povej mi, ali ima duhovnik prav, morda sem se zmotil.«

Odrešenik: »Na to si že odgovorila, da mu ne verjameš.« Jaz: »Ampak,

Odrešenik, to mi ne zadostuje.«

Odrešenik je zdaj spregovoril nekoliko odločneje, sicer pa govori nežno:

»Vse si pravilno povedala, moja hči.«

»Ampak župnik mi je rekel, da sem vse to rekla sama od sebe,« sem rekla Odrešeniku.

Odrešenik: »Nihče ne more ničesar storiti sam od sebe.«

V sebi sem čutila mir, a tudi notranjo bolečino, saj sem čutila, da je bil Odrešenik globoko užaljen zaradi gospoda župnika Vogta. Doma sem še naprej molila za gospoda župnika Vogta. Minilo je natanko sedem dni, odkar sem nazadnje govorila z gospodom župnikom Vogtom.

17.01.92 – petek

Moj rojstni dan – vendar sem moral delati:

Na rentgen je prišel pacient, vojak Nata, Martin Wolfgang Sp. Vprašala sem ga, kaj meni o odnosih med Nemčijo in Rusijo. Rekel je, da imajo svoje težave. Nato sem ga vprašala, kaj meni o lakoti v Rusiji.

Bil je zelo nemiren in čutil sem, da ga preveva nečisti duh, a tega nisem pokazal. Nato sem mu pokazal svoj dnevnik, v katerem piše: »Moli, moli, hčerka moja, iz Rusije prihaja vojna.«

Nato je postal še bolj nemiren in me je zelo odločno, kot general, vprašal, kdo je to rekel. Rekla sem: »Jezus.« V istem tonu je nadaljeval: »Jezusa ni. Jaz sem ateist.« Nato me je vprašal, ali lahko dokažem, da Bog obstaja.

Odgovorila sem mu: »Saj vendar živite.« Rekel je: »Kdo pravi, da živim?«, vendar je ohranil oster ton.

Rekel sem mu: »Veste kaj, povedal sem vam to, da pred Božjim sodiščem ne boste mogli reči, da niste nič vedeli.«

On: »Kdo pravi, da obstaja Božje sodišče: Boga ni! Kdo vam je to povedal?« Vprašal sem ga:

»In če vas Bog pokliče v naslednji uri?«

Potem sem prenehal govoriti z njim in ga prosil, naj zunaj počaka na svoj rentgenski posnetek, saj sem videl, da nima smisla govoriti z njim.

V sebi sem čutil, kot da bi bila pri njem cela vojska hudičev. Ko je odšel, sem vse pokropil s sveto vodo.

Približno uro in pol kasneje v ordinaciji okoli 10.10: Molila sem in si za rojstnodnevno darilo zaželela, da bi se ta pacient, vojak NATA, spreobrnil. Ker sem čutila, da je bil pri tem človeku demon, sem vprašala Odrešenika, kateri so ti.

Odrešenik: »Moja hči, pomisli: kdor zanika Boga, je demon Lucifer. Ta duša je mrtva. Te želje ti ne morem izpolniti.«

Nato sem rekla, da imam še eno željo:

»Želim si, da ti bom vedno zvesta, da bom ostala trdna, da te bom vedno bolj ljubila in da bom izpolnjevala tvoje želje ter da ti bom do zadnjega diha rekla »DA«, in da boš vedno z menoj.«

Odrešenik: »To potrjujem.«

Ker tega nisem razumel, je Odrešenik nadaljeval:

»To željo ti bom izpolnil.«

Rekla sem: »Hvala, moj Gospod in moj Bog. To je bilo najlepše darilo, ki sem ga kdaj koli prejela.«

Odrešenik: »Ljubim te, moja hči. Verjemi v to.« Jaz:

»Hvala ti za ta šopek rdečih vrtnic.

Zvečer v rdeči cerkvi: Sestra, redovnica, je delila sveto obhajilo. Prej sem molila, da mi sveto obhajilo ne bi podelil laik. Ko je prišla na vrsto, je sestra šla mimo mene. Čutila sem, kot da se mi trga duša. V mojem srcu se je razširila velika nemirnost. Nato je prišel duhovnik in od njega sem prejela sveto obhajilo.

Med obhajilom, ko sem se združila z Odrešenikom, sem ga vprašala, kaj je bilo to, ko sem občutila tisto močno nemirnost.

Odrešenik: »To je bil Satan, hotel je uničiti tvojo dušo, a mu ni uspelo, ker sem z teboj.«

Ko sem prišla domov, sem nepričakovano dobila obisk in se zelo razveselila. Prejela sem še velik šopek rdečih vrtnic, ki so me spomnile na Odrešenika in na današnji jutranji pogovor.

18.01.92 – sobota

Jutranja maša v Waghäuselu: V temi sem videla patra Aemiliana in še enega duhovnika. Pri preoblikovanju je prišlo do motnje. Po preobrazbi je bilo spet svetleje in videla sem le še enega duhovnika. Nato sem odprla oči in videla, da oče Aemilian ni imel las. Spet sem zaprla oči in namesto očeta Aemiliana videla Jezusa, vendar v določeni temi, a vendarle je bilo mogoče prepoznati, da je bil Jezus. Jezus je imel lase do ramen.

Doma sem po tem, ko sem še enkrat preverila situacijo, vprašala Odrešenika, ali je bilo to, kar sem videla, resnično.

Odrešenik: »Da, videl si trpečega Jezusa.«

19.01.92 – nedelja

HI. Maša v rdečem

Rožni venec in pobožnost v Rotu.

Moj mož mi ni verjel, da bom izobčena. Menil je, da se to danes več ne dogaja. Menil je, da bi me danes suspendirali.

Zato sem vprašala Odrešenika:

Odrešenik: »Bolečina ostane enaka, naj gre za začasno izključitev ali izobčenje.«

Molila sem pet rožnih vencev za duhovnike in patre.

Imela sem nadlogo in zato sem vprašala Odrešenika.

Odrešenik: »Tam je bilo veliko nečistih duhov.«

Jaz: »Potem moram biti prestrašen.«

Odrešenik: »Strah sem ti vzel.«

20.01.92 — ponedeljek

Klinika – ordinacija: Brat Alois mi je rekel, naj ne razširjam preveč tega, kar doživljam z Odrešenikom. Zato sem vprašala Odrešenika.

Rekel je: »Povej vse, kar ti navdihnem. — Čas to zahteva.«

Nadaljeval je: »Ne smeš poslušati ljudi, ki se bojijo.«

Vprašal sem po župniku Dochartu.

Odrešenik: »Lahko mu to tudi poveš. Ne bo ti šlo drugače kot pri župniku Vogtu.« Skrbelo me je, ali bodo duhovniki sploh kaj storili, če jim bom nekaj sporočila.

Odrešenik: »Ali bodo duhovniki kaj storili ali ne, ko boš z njimi govoril, prepusti meni. Sicer ne boš izpolnil niti tretjine tega, kar ti navdihujem.«

Rekel sem: »Podari Waghäuselu klopi za obhajilo.«

Odrešenik: »Če jim podarim klopi za obhajilo, bodo verniki spet prejeli obhajilo v roko.«

Zvečer molitvena skupina: Bilo je veliko ljudi. Potekala je spoved in častili so Odrešenika. Po molitveni skupini me je moj mož zelo razjezil. Ne verjame, da Odrešenik govori z mano. Nato je župnik Dochart mojemu možu potrdil, da je obhajilo v roki prav tako pravilno.

21.01.92 torek

Prejšnji večer sem bil v cerkvi v Rotu. Ko sem klečal pri mizi za obhajilo, je k meni pristopil gospod Anton, pomočnik pri obhajilu, in mi hotel podati sveto hostijo. Poklonil sem se Odrešeniku, vendar svete hostije nisem sprejel in sem se vrnil na svoje mesto. Obhajil sem se duhovno in Odrešenik je prišel k meni; med duhovnim združenjem sem prejel povsem posebne milosti.

Opoldne v kapeli v bolnišnici sem Odrešenika vprašala, ali sem prejšnji dan ravnala prav.

Odrešenik: »Da, prav si storila – odlično.«

Zvečer v cerkvi v Rotu: pred sveto mašo spet ni gorela večna luč.

Ko sem to videl, sem takoj odhitel ven, zagledal ministranta in mu rekel, naj to sporoči duhovniku. Ker po določenem času še vedno ni bilo nikogar, sem namesto rožnega venca neprestano molil Sanktus. Nato sem poklical svojega angela varuha, svete nadangele Mihaela, Rafaela, Gabriela, Marijo in sv. Jožefa, naj prinesejo duhovnika, ki bo prižgal večno luč.

Duhovnik je prišel, stopil do jelk in spet odšel, ne da bi prižgal večno luč. Nadaljeval sem z molitvijo »Sanktusa«, celoten sklop rožnega venca. Nato je prišla gospa Messner in prižgala večno luč. Pri tem moram omeniti, da me obhaja notranja nemirnost, kadar večna luč ne gori.

22.01.92 – sredo

Zjutraj mi je mož povedal, da sem ponoči trpela, da sem ponoči glasno stokala.

10.10 v ordinaciji: Od Odrešenika sem vprašala, ali so bili ponoči pri meni nečisti duhovi. Odrešenik: »Da, hčerka moja, bilo jih je več. Hočejo uničiti tvojo dušo, a ne morejo, ker sem jaz s teboj.«

Ponovila sem to, da bi preverila, ali sem pravilno zapisala.

Odrešenik: »Da, hčerka moja, tako je.«

12.30 v kapeli: Po molitvi mi je Odrešenik rekel:

»Božja volja je, da daš pričevanje.«

Ker mi je gospod župnik Dochart nekoč rekel, da je to, kar mi pravi Odrešenik, namenjeno samo meni, sem zato še enkrat vprašala.

Odrešenik: »To je za tebe, za duhovnike in za vse ljudi.«

Nato sem Odrešenika vprašala, kakšne so še druge značilnosti, ko deluje nečisti duh.

Odrešenik: »Zmeda, pomanjkanje vere in pomanjkanje ljubezni do Boga.«

Pred nekaj dnevi mi je Odrešenik že povedal, da nečisti duh prinaša dvome, nemir in strah.

Od 16.30 do 18.00 sem bil v samostanu Neuburg. Svoj dnevnik sem zaupal patru Swidbertu. Zelo je prijazen. Pri njem sem se spovedal in on je nad menoj opravil izganjanje hudiča. Ko sem prišel iz samostana, me je že čakal moški, ki se je hotel z menoj vrniti v mesto. Vprašala sem ga, ali je danes že molil psalter. Veselo je odgovoril: »Da.« Nato sem ga vprašala, ali je že molil tudi molitev »Dihaj v meni, Sveti Duh«. Rekel je: »Da.«

Vzel sem ga s seboj v avto. Ko je sedel v avto, sem takoj opazil, da je bil pri njem nečisti duh. V šali sem mu rekel: »Veste, da imate nečistega duha?«

On: »Da, imam jih veliko. — In kako se ta imenuje?« Povedal sem mu, da bom vprašal

Odrešenika.

Ta moški je ves čas vožnje neprestano čudno dvigoval nos. Zvečer sem šla v kapelo sv. Rocha v Mingolsheimu na sveto mašo.

Po sveti obhajilni je v meni zavladal mir, toplina in spokojnost. Od Odrešenika sem vprašal za moškega, ki sem ga peljal v avtu. Nekaj časa nisem slišal ničesar. Potem sem zaslišal:

»Posvečujem tvojo dušo.«

Ker sem se že več dni borila z nečistim duhom, sem rekla Odrešeniku: »Moja duša gotovo izgleda kot oskubljena kokoš.« Pri tem sem se zasmejala.

Prišla sem domov in tam me je že čakal moški, ki pripada moji družini in je zdaj v ločitvenem postopku, a je bil v svojem življenju le nekajkrat v cerkvi. Neprestano si je grizel nohte in bil zelo nemiren. Vsepovsod vidi krivdo, le pri sebi ne. Ko sem to videla, sem šla v drugo sobo in molila za njega in svojega moža ter opravila izganjanje hudiča.

23.01.92 – četrtek

Od Odrešenika sem še enkrat vprašala glede moškega, ki sem ga peljala v avtu, kateri demoni so bili to, ker sem jih pri njem čutila.

Odrešenik: »Najvišji je Lucifer. Bilo jih je več. Najvišji trpi najbolj. Ko so okoli tebe, jih je vedno več.«

Vprašala sem Odrešenika, ali se že borim z Luciferjem. Odrešenik:

»Da, hčerka moja, že večkrat si se z njim borila.« A jaz sem rekla, da se z njim sploh ne morem boriti.

Odrešenik: »Zato ti pravim, da sem vedno s teboj.«

Lucifer je lahko povsod, je svoboden in lahko skuša vsakogar.

Nato sem vprašala Odrešenika, zakaj župnik Vogt v torek ni prižgal večne luči, saj je bil vendar v cerkvi, medtem ko je gospa Messner prišla šele kasneje in prižgala večno luč.

Odrešenik: »Vidiš, ti živiš.«

Tega nisem dobro razumel in sem zato vprašal. Odrešenik: »Mnogi so že mrtvi. Ne živijo več in ne vidijo več.«

Nato sem vprašal glede televizije.

Odrešenik: »Vsak, ki ga gleda, je malikovalec.«

Vprašal sem, ali naj ga razbijem. Odrešenik mi je to dovolil.

Ko sem prišel domov, sem najprej odnesel televizor v klet in ga uničil, da ga nihče več ne more gledati. Prodati ga nisem hotel, čeprav je bil star šele dve leti, ker nisem hotel, da bi zaradi njega koga drugega zapeljal.

Zvečer: Hl. Maša v rdečem:

Od Odrešenika sem vprašal glede televizije.

Odrešenik: »Pravilno si ravnal. To je korak bliže k meni.«

Nato sem Odrešenika vprašal glede patene. Vprašal sem ga, kaj bi storil, če bi bil na mojem mestu. Ali bi raje prejel sveto obhajilo s pateno ali brez nje.

Odrešenik: »Moja hči, meni ne bi bilo vseeno. Duhovnikom bi vedno priporočal, naj vzamejo pateno.« Vprašala sem, ali lahko to povem gospodu župniku Vogtu.

Odrešenik: »Da, v ljubezni mu lahko poveš vse.«

Moški, za katerega sem včeraj molila eksorcizem, me je danes obiskal v bolnišnici in mi povedal, da celo noč ni mogel spati in da je bil prepojen s potom. Že večkrat sem mu rekla, naj moli in gre k spovedi, a tega ne stori.

24.01.92 – petek

Hi. Maša v rdečem.

Mlad par, ki živi v zunajzakonski zvezi, me je že nekajkrat poklical in me povabil, naj si ogledam film o kraju prikazovanj v Švici blizu St. Gallena. Zelo so me tudi prigovarjali, naj se tja odpravim.

Odrešenik mi je v zvezi s tem že rekel: »Filma ti ni treba gledati.«

25.01.92 – sobota

Sveta maša ob 7.15 v Waghäuselu:

V temi sem spet videl duhovnika, kako stoji pred preobrazbo. Bil je pater Werner Egon. Po preobrazbi je bilo nekoliko svetleje. Molil sem zanj. Sedel sem v prvi klopi. Pater Werner Egon mi pa ni mogel pogledati v oči, tako kot drugi duhovniki. Zelo me je presenetilo, da ni molil prošenj.

Ob 12.15 sem doma po molitvi »Angelus« duhovno prejel obhajilo. Vprašal sem Odrešenika, zakaj oče Werner Egon ni molil prošenj.

Odrešenik: »Ni mogel.«

Rekla sem: »Tega ne razumem, ali mi tega ne moreš povedati bolj jasno?«

Odrešenik: »Satan mu ni dovolil govoriti.«

To je zdaj že četrti duhovnik, ki sem ga videl v temi.

Čeprav danes sploh nisem hotela iti v Waghäusel, da tega ne bi videla.

Raje bi šel v kapelo sv. Rocha v Mingolsheimu. Toda moj sin je parkiral avto tako, da nisem mogel odpeljati. Zaradi tega sem se zamudil in ne bi mi več uspelo priti v Mingolsheim ob 7.00, ko se začne maša.

Vendar je vendarle Božja volja, da grem v Waghäusel.

17.15: Gorko sem jokala in razmišljala, za koga naj pišem ta dnevnik in ali ga bo sploh kdo prebral. Vprašala sem Odrešenika, ali naj ga pišem ali ne.

Odrešenik: »Piši, hčerka moja, to bo komu pomagalo.«

Vprašala sem za Marion v W., ali je prav, da dnevnik piše na pisalnem stroju. Odrešenik: »Da, tudi njej sem dal milost za to.«

26.01.92 – nedelja

Župnik Vogt je bil v nedeljo bolan in ni mogel darovati maše.

Ob 5.00 zjutraj sem vstala, molila rožni venec in druge molitve.

Prižgala sem sveče za uboge duše ter za duhovnike in redovnike, ki so še v vicah, in jih pokropila s svetim vodo. Po molitvi sem se združila z Odrešenikom. Od Odrešenika sem vprašala glede gospodične Bennebusch, ker danes vodi bogoslužje z besedo, ali je to prav ali narobe.

Odrešenik: »Da, hčerka moja, to je popolna herezija.

Odgovorila sem Odrešeniku, da je duhovnik to vendarle odobril.

Odrešenik: »On mora za to odgovarjati.«

Jaz: »Ali lahko to povem v molitveni skupini?« Pomislila sem na gospo Hambsch, ki je rekla, da o duhovnikih ne smemo ničesar govoriti.

Odrešenik: »Ne poslušaj ljudi, če je to v nasprotju s tem, kar te učim.
Vprašala sem, zakaj laiki počnejo kaj takega, in mislila sem na razdeljevanje obhajila. Odrešenik: »Nimajo spoštovanja do mene, ne poslušajo mojega glasu. Ljudje so soodgovorni.«
Jaz: »Zakaj ljudje?«

Odrešenik: »Ker se zanje (za laike) premalo molijo.«

Jaz: »Ampak mnogi ljudje so s tem zadovoljni, na primer moja tašča?« Odrešenik: »So slepi.«

(Nisem hotel napisati »slepi«, a Odrešenik mi je rekel: »Napiši to.«) Nato je Odrešenik nadaljeval: »Otrdela srca je težko vzgajati.« Jaz: »Moj Odrešenik, kaj naj sploh storim?«

Odrešenik: »Moli za te zadeve.«

Jaz: »Moj Odrešenik, potem pa te tako oskrunijo in tako razžalijo.«

Odrešenik: »Da, to sem že dolgo časa.«

Jaz: »Zakaj to dopuščaš?«

Odrešenik: »Ker še vedno ljubim ljudi.« Jaz: »Mi lahko o tem še kaj poveš?«

Odrešenik: »Še vedno sem trpeči Jezus.«

Zvečer sem v kapeli sv. Rocha obiskal sveto mašo.
Danes smo začeli pisati dnevnik na pisalnem stroju.

27. 1. 1992 – ponedeljek

Od Odrešenika sem vprašala glede bogoslužij besede in mu povedala, da so škofje za to.

Odrešenik: »Škofov, ki so za to, v nobenem primeru ne smeš poslušati.« Odrešenik: »Poslušaj mene, moja hči.«

Jaz: »Vedno bom verjela, da si z mano in ob meni.« Odrešenik:

»Da, verjemi v to, moja hči.«

Jaz: »Kaj moram vedeti, če me kaj čaka?«

Odrešenik: »Satan te bo preizkušal. Govorila boš tudi s škofom. Jaz bom govoril v tvojem imenu. Ostani mi zvesta in ostani trdna. Satan ti bo očital mnoge napake. To niso tvoje napake. To so napake, ki jih dela Cerkev. Prejela boš mnoge grožnje. Te grožnje ne sprejmi. Ostani zvesta resnici, kajti na koncu zmaga resnica. Ne bodi tako nagla. Bodite potrpežljiva.«

Jaz: »Hvala ti za te ljube besede.

Zvečer je bila v cerkvi v Rotu maša za duše. Župnik Vogt je bil bolan. Sveto mašo je vodil župnik Vetter.

Nato ob 20.00 — molitvena skupina. Prišlo je veliko ljudi. Župnik Dochart je sprejemal spovedi. Holger, ki je z mano v kapeli na delovnem mestu že večkrat ob poldne molil »Angela Gospodovega«, je bil danes prvič z mano v molitveni skupini. Prišel je s Christophom iz Hirschhorna.

Imam gripo in sem na bolniškem dopustu.

28. 1. 1992 — torek

Ostal sem v postelji in molil. Včeraj zvečer me je poklical Fridolin in me vprašal, ali bi lahko vprašal Odrešenika, ali so bile tam, kjer živi Claude v Luksemburgu, nekoč Marijine prikazni. Fridolinu sem rekla, da bi mi bilo nerodno vprašati Odrešenika kaj takega in da nisem prepričana, ali bom to storila, saj se mi je zdelo, da gre za radovednost, česar pa ne maram. A danes po molitvi in med združitvijo z Odrešenikom v duhovni obhajili sem vendarle vprašala.

Odrešenik: »Da, hčerka moja, to je res. Tam je bilo Marijino prikazovanje.«

Vprašala sem, ali je bilo le eno.

Odrešenik: »Več.«

Nekdo je trikrat pozvonil na vrata, a ko sem hotela odpreti, ni bilo več nikogar tam. Molila sem naprej in se spet združila z Odrešenikom. Vprašala sem glede župnika Vetterja, namestnika župnika Vogta. Sveto obhajilo je razdeljeval tako hitro, da mi je skoraj spet padlo iz ust. Vprašala sem Odrešenika, ali je to zaradi mene.

Odrešenik: »Duhovnik deli sveto obhajilo brez spoštovanja.«

Ob 9.25 me je spet nekdo motil. Fridolin je spet poklical in vprašal glede prikazovanj v Luksemburgu. Povedala sem mu, kaj je rekel Odrešenik.

Nato sem se tretjič združila z Odrešenikom in nadaljevala z vprašanjem:

»Odrešenik, zakaj je duhovnik tako hitro razdelil sveto obhajilo, saj je imel vendar čas. Nadaljevala sem z vprašanjem, ali je bil razlog v velikem številu ljudi in v tem, da ni bilo obhajilnih pomočnikov.

Odrešenik: »Da, to je strah pred ljudmi. Nečisti duh najprej poskuša duhovnika spraviti v strah pred ljudmi.«

Rekel sem, da je Erichu bilo všeč, kako je to storil župnik Vetter.

Odrešenik: »Vsak ne vidi enako. Ti vidiš vedno več kot drugi.«

Ko mi je ob prejemu svete hostije ta visela napol iz ust, sem ravno hotel s prstom potisniti hostijo v usta. Tedaj sem zaslišal glas: »Ne dotikaj se je s prstom.« Tega nisem storil in v istem trenutku je sveta hostija sama vstopila v moja usta. Danes sem vprašal Odrešenika, kdo mi je včeraj tako govoril, saj v trenutku, ko sem zaslišal glas, še nisem bil združen z Odrešenikom.

Odrešenik: »To je bil tvoj angel varuh. Pogosto ti govori.«

Jaz: »Kako dobro, da častim angela varuha in molim k njemu.« Včeraj zvečer v molitveni skupini:

Medtem ko so drugi prejemali sveto obhajilo, sem se duhovno združila z

Odrešenikom duhovno, saj sem že prej v cerkvi v Rotu prejel sveto obhajilo. Bil sem nemiren in sem se z Odrešenikom lahko združil šele po nekaj minutah. Vprašal sem Odrešenika, kaj je bilo to.

Odrešenik: »Nečisti duh poskuša vtihotapiti se in zavzeti moje mesto, toda ko sem tam, začuti mojo bližino in se umakne. Vsaka duša mora paziti, kdo je v njenem domu. Le če je dom čist in prost, vstopim vanj.«

Potem sem bila z Odrešenikom tako združena, da se sploh nisem hotela ločiti od njega, toda ljudje so čakali, da bom še naprej molila z njimi, čeprav je bil duhovnik, župnik Dochart, ob meni.

Od Odrešenika sem vprašala, ali je bilo prav, da sem prekinila združitev z njim. Odrešenik: »To je svobodna odločitev vsakega, kakor hoče; nihče te ne more ločiti od mene, razen tvoje volje.«

Ko sem včeraj odprla oči, so me vsi gledali, saj sem bila verjetno dlje kot ostali združena z Odrešenikom. Ah, če bi le ostali vedeli, kako lepo je to, bi bili tudi oni dlje združeni z njim. Nato sem z vso molitveno skupino molila molitev »Duša Kristusa – posveti me«.

Odrešenik mi je danes še rekel, da sem nečistemu duhu trn v peti, a tega še ne razumem dovolj. Zapomnil sem si en stavek: Lk 21,36: »Bodite budni in molite vedno, da boste lahko ušli vsemu, kar se bo zgodilo, in stopili pred Sina človeka.«

Ob 15.00 sem doma molil k Mariji, naj me vodi k Odrešeniku.

Od Odrešenika sem prosila za Clauda iz Luksemburga, ki ga sicer osebno še ne poznam, a sem že veliko molila zanj.

Odrešenik: »On je izbran. Postal bo duhovnik. Zanj je treba veliko moliti.« Rekel sem: »Tako je na preizkušnji.«

Odrešenik: »Vsi, ki so izbrani, so izpostavljeni močnim skušnjavam.«

Vprašala sem, zakaj.

Odrešenik: »Moja hči, Satan hoče biti zmagovalec.« Jaz: »Ali obstaja upanje za Clauda?«

Odrešenik: »Satan bo kmalu poražen.«

Jaz: »Potem je mogoče upati.«

Odrešenik: »Da, lahko upate.«

Jaz: »Da, Odrešenik, ampak on zdaj dela.«

Odrešenik: »S tem delom ne bo zadovoljen.«

Nato sem Odrešenika vprašala za novega študenta v Landershofnu, Andreasa.

Fridolin mi je priporočil, naj zanj molim.

Odrešenik: »To so skušnjave, ki jih mora prestat.« Jaz:

»Od tebe ali od nečistega duha?«

Odrešenik: »Od nečistega duha. Kajti nečistemu duhu ni nič ljubše kot prisiliti duhovnike k obhajilu iz roke.«

Vprašal sem, zakaj.

Odrešenik: »Ker manjka spoštovanje. Satan pozna človeške slabosti.« Jaz:

»Ali lahko to povem Fridolinu?«

Odrešenik: »Zato sem ti to tudi povedal.«

Jaz: »Hvala, moj Gospod in moj Bog, povedal mu bom.

Takoj sem poklical Fridolina in mu vse povedal. On si je to nato zapisal. Potem je rekel: »Čudno.

Včeraj si nisem upal vprašati, ali bi lahko vprašal Odrešenika, ali je Claude izbran.

Rad bi vedel, ti pa si vprašal Odrešenika. Rekel sem mu, da je to zame potrditev, da je bilo to pravilno.

29.01.92 — sredo

Molil sem v postelji. Po dolgi molitvi sem rekel Odrešeniku, da sem velik grešnik. Čim bližje sem Odrešeniku, tem bolj se počutim kot še večji grešnik. Jokal sem in sprva si sploh nisem upal vprašati Odrešenika. A potem sem vprašal za svojega sina, ali ima še kakšno priložnost, da postane duhovnik.

Odrešenik: »Pusti to meni.«

Nato sem vprašala, ali naj sploh še naprej zavračam pomočnike pri obhajilu. Odrešenik: »Stori, hčerka moja, kar sem ti doslej rekel.«

Vprašala sem, ali moram biti tiho kot sestra Faustina. Odrešenik:

»Ni ti treba biti tiho, čas to zahteva.« Jaz: »Ne razumem, da to zahteva čas.«

Odrešenik: »Moja hči, imamo zelo malo časa.

To mi spet ni bilo jasno in sem vprašala, ali je to približno tako, kot če grem na delo in si prizadevam biti hitrejša, da ne bi zamudila.

Odrešenik: »In rad bi vas imel tam, kjer vas potrebujem.« Jaz:

»Ampak čas je večni.«

Odrešenik: »Zame.«

Jaz: »Torej imamo omejen čas.« Odrešenik: »Da, moja hči.«

Jaz: »Kdo se lahko potem še reši?« Odrešenik:

»Zelo malo. Vsi vedo, kaj delajo.«

Jaz: »Ampak na križu si rekel: Oče, odpusti jim, ker ne vedo, kaj delajo.« Odrešenik: »Vsi so imeli dovolj časa, da spoznajo, kaj delajo.«

Jaz: »Toliko grozot in brezbožnosti. Vidim svet v velikem grehu.« Odrešenik: »In tega ne morem več popraviti.«

Jaz: »Gospod, praviš, da imaš večnost za kaznovanje.«

Odrešenik: »Oh, moja hči, ta je prepolna grozodejstev.«

Bilo mi je tako težko, da nisem mogla več spraševati in se pogovarjati z Odrešenikom. To moram najprej predelati.

Jaz: »Oh, Gospod, naj sploh grem k duhovniku?«

Odrešenik: »Ali lahko

zdaj?« Rekla sem: »Ne.«

Odrešenik: »Pusti to meni.«

Z Odrešenikom sem bila združena približno 30 minut. Nisem pa mogla veliko pisati, kot bi si želela. To ni enostavno, vedno moraš biti zelo zbrana in ohranjati mir, da lahko še naprej poslušáš Odrešenika.

Danes zjutraj sem molil od 6.40 do 9.50.

Ob 11.00 sem šla v cerkev v Rotu. Neposredno pred oltarjem Marije sem prižgala dve sveči.

Molila sem rožni venec usmiljenja za ves svet. Boleč rožni venec sem že zmolila doma.

Popoldne sem se sprehodil po gozdu in medtem molil več rožnih vencev za številne

namene. Vreme je bilo lepo in sonce je sijalo. Nato sem se ustavil, zapel Lourdesovo

Zdravico in nenadoma so se spet pojavile številne ptice, ki so z menoj žvižgale in pele.

Bilo je zelo lepo. Ker sem tako ali tako šla mimo pokopališča, sem se odpravila k grobu gospoda župnika Köstla in tam molila.

Zvečer sem obiskala sveto mašo v kapeli sv. Rocha v Mingolsheimu. Jokala sem med rožnim vencem pred sveto mašo, med sveto mašo in po njej. Solz nisem mogla zadržati, kot da bi nekdo jokal z mano.

30.01.92 — četrtek

V postelji sem molila približno eno uro. Nato sem se združila z Odrešenikom in spet jokala. Zato sem Odrešenika vprašala o včerajšnjem dnevu, ko sem v kapeli sv. Rocha toliko jokala.

Odrešenik: »Tvoj Jezus joka z teboj zaradi razmer v svetu.«

Vladala je tišina in globoki mir. Rekla sem Odrešeniku:

»Premalo mi govoriš.«

Odrešenik: »Bog, ki ljubi, govori malo.«

Jaz: »Ampak te ne slišim tako dobro.«

Odrešenik: »Ampak razumela si.« Jaz:

»Da.«

Včeraj sem sama klečala pri mizi za obhajilo in sem zato prosila za ljudi, ki prejemajo sveto obhajilo stoje.

Odrešenik: »S tem, da pri sveti obhajili stojijo ali klečijo, me vsak na svoj način časti.« Jaz:

»Če verniki stojijo, te potem častijo?«

Odrešenik: »Ne. To je ošabnost.«

Jaz: »Ampak duhovniki, ko si med seboj podajajo sveto obhajilo, stojijo.«

Odrešenik: »Duhovnik je drugi Kristus, njemu je treba izkazati čast. Duhovnik, ki je v Božji milosti, ne bo nikogar prisilil, da bi pri prejetju svete obhajilne hostije vstal.«

Odrešenik: »Nečisti duh ne more nikogar prisiliti, razen če mu človek podredi svojo voljo.«

Odrešenik: »Povej ljudem, naj molijo vsak dan: ›Gospod, osvobodi nas strahu pred ljudmi. Saj so mu podlegli skoraj vsi.««

Jaz: »Kaj moram vedeti o strahu pred ljudmi?« Odrešenik: »Strah pred ljudmi vedno povzroča Satan.«

Jaz: »Ampak mi smo vendar Božji otroci in ne Satanovi otroci.«

Odrešenik: »Zato je treba imeti spoštovanje do Boga in ne do satana.«

Odrešenik: »Kako malo molijo ljudje: ›Gospod, podari nam dar razlikovanja duhov.««

Jaz: »Torej je treba vendarle prositi za vse.«

Odrešenik: »Da, moja hči. Strah pred ljudmi je veliko zlo, ki lahko prizadene ljudi.«

Jaz: »Ali lahko strah pred ljudmi pripelje ljudi v pekel?« Odrešenik:

»DA.«

Jaz: »Ali bodo duhovniki temu verjeli?«

Odrešenik: »Le redki.«

Ves čas sem v sebi čutil toplino in mir, posebno tišino. To je zelo lep občutek in človek misli, da je ločen od vsega posvetnega. Hvala ti, moj Gospod. V takšnem trenutku verjamem še posebej globoko. V teh trenutkih združitve nimam niti kančka dvoma in niti občutka, da bi z mano kaj ne bilo v redu. »Zakaj ne bi moglo vedno tako ostati? Zakaj me vedno preganjajo te nenehne skušnjave?« sem rekel Odrešeniku

Odrešenik: »Od tega boš osvobojen šele v nebesih.« Jaz: »Misliš v raju?«

Odrešenik: »Da, da, uganila si.«

Jaz: »Ljubim te, moj Gospod in moj Bog, iz vsega srca, z vsem svojim bitjem.« Odrešenik: »Tudi jaz te ljubim, moja hči, pojdi v miru.«

Od 9.00 do 11.00 sem molila številne molitve in rožni venec Svetega Duha. Nato sem bila približno 30 minut združena z Odrešenikom. Še moram omeniti, da sem nocoj med

2.00 in 3.00 molila boleč rožni venec, rožni venec ran in litanije Svetega dragocenega krvi.

Popoldne v gozdu sem še zmolila dva rožna venca v latinščini in druge molitve. Po prvem rožnem vencu so ptice spet lepo pele z mano, »Ave iz Lurda«.

Že več dni molim za patra Lescha, ki sem ga spoznala v kapeli sv. Roha. Nekakšna sila me je gnala, da sem šla k njemu in se z njim pogovorila. Ko sem se vrnila iz gozda, sem šla k kipu Marije in tam molila, nato sem šla k Jezusovemu križu in se na kratko pomolila. Potem sem se združila z Odrešenikom. Bil sem malo nestrpen in nisem pozorno poslušal svoje duše.

Čeprav sem v sebi našel tudi tišino, se je zgodilo naslednje:

Od Odrešenika sem vprašal, ali naj grem k patru Leschu, ali je to Odrešenikova volja in ali bo pater z mano govoril.

Tedaj se je oglasil glas: »Kaj hočeš pri tem duhovniku?«

Odgovoril sem oklevajoče: »Spovedati se in govoriti o tem, kar si mi povedal v zadnjih dneh.«

Glas: »Ni ti treba iti k njemu. Danes ostani doma.«

Sprva sem bil presenečen, razmišljal sem o tem in v mislih ponovil besede (»ostani danes doma“) ter se spraševal, kaj naj to pomeni, saj me Odrešenik danes vendar želi imeti v cerkvi.

Prevzeli so me dvomi in sem se prekrizal. Nato sem se ponovno združil z Odrešenikom.

Potem sem slišal:

»Ali zdaj prepoznaš moj glas?«

V mislih sem si rekel: »Ne ravno.«

Tedaj sem slišal: »Pojdi k duhovniku. On bo govoril s teboj.«

Odgovorila sem Odrešeniku: »Moram biti previdna, da ne bi morda govoril nečisti duh, zato sem to zapisala v dnevnik.«

Odrešenik: »Do zdaj je vse v redu. Sicer bi te že opozoril na to.«

Potem sem pomirjen odšel k patru Leschu. Z njim sem se pogovarjal približno od 17.30 do 18.30.

Povedal mi je, kar moram vedeti, in to mi je tudi pomagalo. Pater Lesch prihaja iz Saarske in je misijonar v Afriki, trenutno pa je na zdravilišču v Mingolsheimu. Pozorno me je poslušal in rekel, naj še naprej prisluhnem glasu in nujno vse zapišem, ker Odrešenik želi nekatere stvari ponoviti.

Na koncu sem se pri njem spovedala. Povedala sem mu, da me grehi, čeprav so odpustljivi, obremenjujejo in da želim biti popolnoma čista. Nato sem šla v kapelo, molila štiri postaje križevega pota, nato pa skupaj z verniki rožni venec: pater Lesch je daroval sveto mašo. Bilo je zelo lepo.

31. 1. 1992 — petek

V postelji sem molila več kot eno uro. Ko sem zmolila boleč rožni venec, sem duhovno prejela sveto obhajilo. Od Odrešenika sem vprašala: »Ali je bil včeraj demon tisti, ki je najprej govoril z mano?«

Odrešenik: »Da.«

Jaz: »In kateri je bil?«

Odrešenik: »Demon Lucifer. Dopustil sem, da te preizkuša.« Odrešenik:

»Tako zavaja skoraj vse ljudi.«

Še enkrat sem pomislil na včeraj in na glas demona. V tem glasu ni bilo nežnosti, kot pri Odrešeniku, ampak je bil to ukazujoč, oster glas.

Nato sem rekel Odrešeniku: »Saj sem se vendar obrnil na tebe, zakaj mi potem lahko govori on?«

Odrešenik: »To sem dopustil, sicer tega ne sme početi.«

Vedno je treba ostati buden, kajti, kot je rekel Odrešenik, tako zavaja skoraj vse ljudi.

Jaz: »Včeraj sem se približno eno uro pogovarjal z očetom Leschom. Ali je to imelo smisel?«

Odrešenik: »Da, to ima smisel, velik smisel zanj.«

Trenutno čutim bolečine v desni roki in desni nogi, na mestih, kjer so Odrešenika prebodli z žebli.

To se je že večkrat zgodilo, včasih manj, včasih bolj. Včasih bi od bolečin lahko zavpil.

Od Odrešenika sem vprašal, kaj naj to pomeni.

Odrešenik: »To je Satan. A veliko bolečino ti bom odvzel.«

Ko med temi bolečinami molim: »Te bolečine darujem za odrešitev mnogih duš« ali »Naj se zaradi tega spreobrnejo množice duš«, je bolečina pogosto izginila. Enako je z mojimi glavoboli: ko molim in združujem svoje glavobole s trpljenjem Jezusa za spreobrnjenje grešnikov, glavoboli izginejo. Od mojega krsta pred osmimi leti nisem več potrebovala nobene tablete. Namesto tega zdaj veliko uporabljam dobro posvečeno sveto vodo, posvečeno sol za kuhanje in posvečene sveče. Dobro posvečeno pomeni: posvečeno po starem obredu v latinščini za odrešitev telesa in duše.

Po starem obredu se nad posvečenimi predmeti moli tudi izganjalna molitev. Ta molitev je v našem času še posebej pomembna. V posvečeno vodo se doda še posvečena sol, česar sodobni duhovniki ne počnejo več.

Oče Gebhard Heyder posvečuje tako, kot se spodobi. Za posvečenje si vzame tudi potreben čas. Zahvaljujem se Bogu, da sem to še smel videti.

Po enourni molitvi sem se združil z Odrešenikom in ga vprašal, katere duše so v blatu. Spomnil sem se namreč, da mi je Odrešenik nekoč rekel, naj molim za tiste, ki so v blatu. Že pet duhovnikov sem vprašal, kaj to pomeni, in vsak mi je povedal nekaj drugega.

Odrešenik: »Zapiši to. Duše, ki prejemajo sveto obhajilo neprimerno, so v blatu.« (Blato je greh.)

Odrešenik: »Blato mi vzbuja gnus.«

Jaz: »Katerih duše prejemajo sveto obhajilo neprimerno?« Odrešenik: »Tiste, ki zaničujejo Božjo čast!«

Odrešenik: »V blatu so tisti, ki obiskujejo spovedno bogoslužje le 1–2-krat na leto in ne hodijo k spovedi. Vsi duhovniki, ki podeljujejo (samo) obhajilo v roko, so v blatu. Verniki jemljejo sveto hostijo v roko, so soodgovorni, ker nimajo spoštovanja do Boga.«

Jaz: »Potem je imel oče Gebhard Heyder prav, rekel mi je, da so v blatu tisti, ki prejemajo obhajilo nevredno, drugi duhovniki pa so rekli nekaj drugega. Moj župnik, gospod Vogt, ni verjel temu, kar je rekel oče Gebhard Heyder.« Odrešenik: »Ali ste mi verjeli?«

Moram zapisati: zanimivo je, da štirje drugi duhovniki, ki sem jih še vprašal, poleg obhajila v usta delijo tudi obhajilo v roko.

Pater Gebhard Heyder še nikoli ni podelil svete obhajilne hostije v roko, ampak je podeljal le obhajilo v usta, kot se spodobi. Poznam še več duhovnikov, ki podeljujejo le obhajilo v usta. Hvala Bogu, da še obstajajo ti duhovniki, ki ne podeljujejo obhajila v roko.

Odrešenik: »Moli, da se ta blato iz Cerkve odstrani.« Jaz: »Oh,

Odrešenik, kako malo jih prejema obhajilo v usta.

Odrešenik: »In kako malo jih je na ozki poti, ki vodi k meni.

Široka pot je prenatrana. Trenutno je v cerkvi več grešnikov kot zunaj.« Moj Gospod in moj Bog, ne morem več pisati.

Pretežko mi je in zdi se mi, kot da bi ta greh ležal na meni. Jokam, zelo mi je težko.

Jaz: »Kdo mi bo verjel?«

Odrešenik: »Ne skrbi, kdo ti bo verjel. To je moj problem.«

Jaz: »Hvala, moj Gospod in moj Bog, storil bom, kar si mi rekel, in vse, kar sploh lahko storim.«

Nato sem molil za vse, ki prejemajo obhajilo v roko, da jim Bog odpusti in da jim podeli globoko kesanje ter v njih prebudi spoštovanje do Boga. Molil sem za ljudi, da bi vsi prejeli luč in spoznali, da je to žalitev Boga.

Potem sem prejel veliko milosti. V srcu sem čutil toploto, globoki mir, breme, ki sem ga še pred kratkim nosil, pa je izginilo.

Jaz: »Hvala ti, moj Gospod in moj Bog. Ti daješ in ti jemlješ.« Nato sem se še malo iskreno pomolila,

in Odrešenik je rekel: »Pojdi v miru.«

Z veliko radostjo sem nato še eno uro brala dobro knjigo.

11.50: Odšla sem k zdravniku. Ko sem sedela v čakalnici, sem zaslišala notranji glas: »Moli.«

Najprej sem pri eni ženski začutila nečistega duha, nato še pri dveh moških. Doživljala sem notranje napade in molila zanje. Nato so me začeli boleti glava, bolečine pa so postajale vse močnejše. Zdravniška asistentka me je pozabila in dajala prednost drugim pacientom. To potrpežljivost sem darovala duhovnikom, ki hitro razdeljujejo sveto obhajilo. Minilo je približno 45 minut, nato je prišla zdravniška asistentka in se opravičila, ker me je pozabila.

Rekel sem ji: »Ne, niste me pozabili, to je bila Božja volja. Kajti molil sem za paciente, v katerih so bili demoni.«

Ko sem sedel pri zdravniku, sva začela govoriti o Bogu. Moje glavobole so postali močnejši in mislil sem, da mi bo zdaj kar počila glava. Zdravniku sem rekel, da gre za pokorno trpljenje in da to žrtvujem za spreobrnjenje grešnikov in za rešitev duš.

Zdravnik je rekel, da on ne bi storil ničesar takega. Izmeril mi je krvni tlak in rekel: »Tega si sploh ne upam reči.«

Vprašal sem, koliko?

Moj krvni tlak je bil 180/90.

Glava mi je bila čisto rdeča in imela sem zelo hude glavobole.

Zdravnik mi je predpisal zdravilo proti visokemu krvnemu tlaku. Odšla sem domov in se ulegla v posteljo.

Doma so se bolečine še okrepile. S temi glavoboli sem molil Križev pot, nato pa še pobožnost o Jezusovih zadnjih sedmih besedah.

Ob 15.00 so bolečine izginile. Vendar nisem vzel nobenih zdravil. Potem sem bil precej brez moči, ob 15.30 pa sem spet vstal, kot da se nič ni zgodilo. Bolečine so popolnoma izginile.

Zvečer sem se udeležil svete maše v Rotu. Po sveti obhajilni daritvi sem prosil Odrešenika: »Prosim te, Odrešenik, povej mi, ali so bile danes opoldne med 12.00 in 15.00, to, kar si mi dal, odrešilna trpljenja?« Odrešenik:

»Da.«

Vprašujoče sem rekla, da to ni bilo prvič. Odrešenik: »Ne. Ali hočeš to spet doživeti?«

Jaz: »Da, če se s tem lahko rešijo duše. Toda Odrešenik, veš, koliko lahko prenesem.

01.02.92 — sobota

Ob 7.15 na sveti maši v Waghäuselu.

Popoldne sem se združila z Odrešenikom in ga vprašala glede »Večne luči«, ker je v cerkvi v Rotu ugasnila. Bila sem v cerkvi v Rotu in nisem mogla prenesti, da je Večna luč ugasnila. Zaradi tega sem imela notranje muke in nisem mogla moliti. Vprašala sem Odrešenika, ali je prav, da pokličem nekoga, ki jo bo prižgal.

Odrešenik: »To si storila zelo dobro.«

Od Odrešenika sem še vprašala, ali naj grem k gospodu župniku Vogtu, da bi z njim spregovorila o Jezusovih prošnjah?

Odrešenik: »Še počakaj.«

Jaz: »To pomeni, da naj molim zanj.«

Odrešenik: »Tako je.«

17.10: Prišla sem domov in takoj molila za gospoda župnika Vogta približno 30 minut. Takoj zatem sem doživela napade na svojo dušo. Nato sem še eno uro neprekinjeno molila naprej. Moj mož je bil v moji bližini, a je bil v sebi nezadovoljen, nemiren in jezen. Vse ga je motilo.

Vedela sem, da so se nečisti duhovi spet vrnili, zato sem molila še bolj vztrajno.

Kasneje je prišel obisk. Ta obiskovalec sploh ni vedel, ali je krščen, saj je bil njegov oče med visokimi vojaškimi častniki srbske komunistične vojske.

Zame je bilo zelo težko, pogosto sem se poniževala in poskušala mu pomagati pri njegovih težavah. V sebi sem mislila, da se je na mene spustila celotna srbska vojska. V tem času nisem mogla govoriti niti z možem, zato sem molila naprej, dokler se nečisti duhovi niso umaknili in se je razpoloženje izboljšalo.

02.02.92 – nedelja — Marijino svečanje

Molila sem približno eno uro. Odkrila sem Odrešeniku, da sem opazila, da sem še posebej napadena, kadar molim za duhovnike.

Odrešenik: »Imeti dobrega duhovnika zahteva veliko moči za boj proti hudiču. Veliko si molila za svojega duhovnika. Ne pozabi, da je dober duhovnik drugi Jezus. In za drugega Jezusa je treba veliko moliti.«

Jaz: »Čutim, da nečisti duhovi preganjajo tudi mojega moža, da bi me spravili v skušnjava.«

Odrešenik: »On mora več moliti.«

Jaz: »Ampak ta boj z mojim možem je včeraj trajal neprekinjeno približno tri ure.« Odrešenik:

»Satan je jezen, ker mu jemlješ veliko duš.«

Jaz: »Nimam strahu, da bi se z njim borila.«

Odrešenik: »Ta strah sem ti odvzel.«

Jaz: »Ne bom prenehala se boriti, ker te ljubim, saj vse duše pripadajo tebi.« Odrešenik:

»To je res. Toda tudi Satan jih hoče.«

Jaz: »Potem bo boj trajal neprestano?«

Odrešenik: »Da, dokler ne bo poplačan

zadnji heller.« Jaz: »Tega ne razumem.«

Odrešenik: »Dokler ne bo odplačan zadnji greh.«

Jaz: »Oh, Odrešenik, naj ne pišem več ničesar?«

Odrešenik: »Seveda, piši, ljudje naj veliko molijo, neprestano. Greh prevladuje nad dobrim. Ljudje so v velikem blatu. Blato grozi, da bo zadušilo človeštvo.«

Zdaj ne morem več pisati, ker mi je težko vse to zapisati.

Hvala ti, moj Gospod in Bog, ljubim te in ljubim te tudi za tiste, ki te ne ljubijo. Vedno te bom častil in slavil za tiste, ki tega ne počnejo.

Moj Gospod, vse, kar pride name, izročam v tvoje roke prek Marijinega brezmadežnega srca.

03.02.92 – ponedeljek

Vprašala sem Odrešenika, ali pravilno pišem svoj dnevnik.

Odrešenik: »Bodi prepričana, da je tisto, kar si napisala, pravilno. Nečisti duh bo vedno poskušal te odvrniti od resnice.«

Jaz: »Daj milost tudi drugim.«

Odrešenik: »Če jo sprejmejo.«

(Mislila sem na svojega moža in na ljudi, ki trpijo zaradi nadlog). Jaz:

»Kaj ti ni všeč v naši molitveni skupini?«

Odrešenik: »Manjka ponižnost, še vedno je preveč

ponosa.« Jaz: »In naj jim to povem?«

Odrešenik: »To jim moraš povedati. Naj ne zapirajo svojih src, sicer jim ne morem dati milosti.«

Jaz: »Zakaj je tako?«

Odrešenik: »Moliti je treba pobožno. Molitev mora prihajati iz srca in ne le iz ust.«

Jaz: »Kaj nam lahko rečeš o spovedi?«

Odrešenik: »Potrebno je več kesanja. Večinoma manjka odločnost. Ostanite mi

zvesti. Odrešenik: »Molite več kot doslej.«

Jaz: »Odrešenik, zagotovo bodo nekateri, ki ne bodo verjeli temu, kar sem jim povedal.« Odrešenik:

»Ti si to povedal, to zadostuje.«

Jaz: »Kako naj razumem, da to zadostuje?«

Odrešenik: »Kdor ima ušesa, naj posluša.«

Še naprej sem se iskreno molil, zlasti za svojo molitveno skupino, da bi se jim stanje izboljšalo.

Skupaj sem molil približno eno uro in pol.

Zvečer sem se udeležil svete maše v Rotu.

Potem, ob 20.00, je bilo srečanje naše molitvene skupine in povedala sem, kaj je rekel Odrešenik.

Tisti večer smo molili veliko lepše in pobožneje kot običajno.

Po srečanju molitvene skupine sem to povedal tudi župniku Dochartu. On pa se o tem ni izrekel.

04.02.92 — torek

Zjutraj zgodaj sem se približno dve uri potopil v molitev. Včeraj zvečer v molitveni skupini sem prejel duhovno obhajilo, prej pa sem bil na sveti maši v Rotu in prejel zakramentalno obhajilo. Vprašal sem Odrešenika, ali včeraj zvečer, ko sem prejel duhovno obhajilo, ni bil z menoj.

Odrešenik: »Bil sem pri tebi.«

Jaz: »Zakaj mi je srce tako močno utripalo? Gospod, ti ne govoriš z mano.« Odrešenik: »Tvoj Gospod govori, kadar hoče.«

Odrešenik je molčal.

Jokala sem in rekla: »Kako je mogoče, da obstaja nič brez Boga?«

Kljub temu sem v miru in tišini. Nisem sam, Gospod je z menoj, a molči. Običajno si ne morem predstavljati, da bi Bog spal.

Potem sem občutil posebno prijeten mir. Počutil sem se osvobojen vsega in lahko bi tako ostal ure in ure, ker verjamem, da si z menoj, Gospod.

Gospod mi je odvzel dvome, ki sem jih imel. Ni bilo več ničesar. Hvala ti, moj Gospod in moj Bog, bilo mi je, kot da bi bila moja duša ozdravljena včerajšnje bolečine, saj sem trpel zaradi blata v cerkvi. Počutil sem se kot majhen otrok, ki ga oče drži v naročju in ki počiva na njegovih prsih. Otrok je ljubljen od očeta in tej ljubezni mu zadostuje, zato še naprej počiva v njegovem naročju. Kako hitro pa se pojavi zlo. Malo kasneje sem zaslišala glas:

»Si zdaj združena?«

Rekla sem »Da«, a mislim, da to ni glas mojega Gospoda, saj glas mojega Gospoda zveni drugače. Tega glasu tudi nisem slišala tako jasno iz globine svojega srca, kot ponavadi. Morda je spet deloval tisti klepetalec, nečisti duh, ki me želi le zmedeti.

Zato sem spet molil, da bi ga pregnal, sicer se ga ne bom znebil.

Saj me hoče le spraviti v nemir, zmedo in dvom, to je le nečisti duh. Zvečer v Rotu v cerkvi pri rožnem vencu in pri sveti maši.

05.02.92 — sreda

Razjezila sem se, ker je imel duhovnik med spovedjo pri meni ta strm pogled v očeh. Bilo je gnusno gledati mu v oči. Tega še nisem doživela pri patru Gebhardu Heyderju. O tem sem vprašala Odrešenika.

Odrešenik: »To je bil nečisti duh, ki poskuša uničiti tvojo trdno vero.« Jaz: »Ali duhovnik ve, kaj počne s svojimi očmi?«

Odrešenik: »Da, ve. To so skušnjave, ki jih tvoja duša čuti in se jim upira.« To strmenje v oči sem doživela že trikrat.

Jaz: »Zakaj to počne?«

Odrešenik: »Ker mu manjka nadnaravna vera. Nadnaravno vero ima zelo malo duhovnikov.«

Ta duhovnik mi ne verjame glede izobčenja. Tudi moj mož ne. Jaz: »Kaj naj jim rečem, če ne verjamejo?«

Odrešenik: »Najbolje je, da molčiš.«

Jaz: »Kaj bom s tem dosegla, če bom molčala?«

Odrešenik: »Pokorščino.«

Še kar nekaj časa sem se iskreno pogovarjala z Odrešenikom. Potem sem mu rekla: »Zaničujem posvetno.«

Odrešenik: »To zapiši.«

Jaz: »Kako malo časa imamo vendarle, da se pripravimo na nebeško življenje. Kako sem vesela, da sem televizor vrgla iz stanovanja. Moj Gospod in moj Bog, ne morem se ti dovolj zahvaliti za to.

07.02.92 – petek

Tega dne sem bil doma. Od 7.00 do 8.30 sem molil. Od Odrešenika sem vprašal, ali bom spet imel pokorne bolečine.«

Odrešenik: »Spet boš imela pokorne bolečine.«

Jaz: »Žrtvovala jih bom za to, da bo župnik pred sveto mašo z verniki molil rožni venec, tako kot si to želi Odrešenik. In za to, da bo župnik podeljeval sveto obhajilo samo še v usta in da laiki ne bodo več podeljevali svete obhajila.

Poleg tega te trpljenja darujem še zato, da bo duhovnik osvobojen strahu pred ljudmi, in te prosim, dragi Odrešenik, naj mu podeliš ponižnost.

Odrešenik: »Piši, hčerka moja. Pokori se za vse, ki me v tvojem kraju žalijo in ki brez spoštovanja prejemajo sveto obhajilo.«

Jaz: »Prosim te, moj Gospod in moj Bog, podari mi veliko milosti, da bom prenesla trpljenja, ki mi jih daješ. Ta trpljenja bom sprejela tudi iz velike ljubezni do tebe, moj Gospod in moj Bog, in za rešitev duš, ki so na široki poti.

Moj Gospod in moj Bog, naj se zgodi tvoja volja.

Odrešenik: »Stori, moja hči, kakor si napisala.«

Jaz: »Hvala ti, moj Gospod in moj Bog, že vnaprej za trpljenja, ki mi jih boš dal. Trpeti z teboj, za to sem pripravljena, saj ti bolje veš, kaj lahko prenesem.

Odrešeniku sem povedala, da želim še naprej ostati v njegovem srcu, in ga nekaj minut neprestano prosila: »Moj Odrešenik, odpuščanje, milost in usmiljenje zame in za ves svet.

Sam ne morem storiti ničesar, a s teboj zmorem vse. Do

10.40 sem spet bral v dobri knjigi.

08.02.92 — sobota

Obiskal sem sveto mašo v Waghäuselu. Sploh mi ni bilo všeč, kako je pater Werner Egon vodil mašo, niti prošenj ni molil.

Od 16.20 do 17.50 sem neprekinjeno kleče molila štiri rožne vence in še druge molitve samo za gospoda župnika Vogta.

Ta čas sem z veseljem žrtvovala zanj, saj sem za to prejela tudi milost. Dovolj je, da Bog vidi, koliko molim za gospoda župnika Vogta. Vem, da ga ne bom ljubila tako, kot ljubim Kristusa, a si to želim, saj je on drugi Kristus, in zavedam se, da nosi veliko odgovornost za duše, ki mu jih Bog pripelje. Zato pravim, da se za duhovnike ne more moliti dovolj, saj duhovnik, ki živi v Božji milosti, lahko mnoge duše opozori na brezno pekla in jih popelje v raj.

09.02.92 – nedelja

Od 6.30 do 8.00: Molila sem približno eno uro in bila približno 30 minut združena z Odrešenikom.

Odrešenik: »Trenutno Satan vlada v srcih.« Jaz:

»Ampak ti si kralj vseh src.«

Odrešenik: »Skoraj vsi mi zapirajo svoja srca.« Jaz:

»Ali sem to pravilno zapisal?« Odrešenik: »To si zapisal zame.«

Jaz: »Odrešenik, zakaj zapirajo svoja srca?«

Odrešenik: »Zaradi ponosa, pomanjkanja ljubezni do mene, sovraštva in ker se ne želijo vrniti s široke poti.«

Jaz: »Odrešenik, ko sem prej jokal, ko sem rekel »Avertere, avertere«, tisto, kar si si rekel ti, Don Bosko, in kar pomeni spremeniti življenje, so mi solze tekale iz oči kot biseri in v hitrem ritmu. Bilo je povsem nadnaravno in občutil sem globoko spoštovanje. Odrešenik: »Da, bile so tudi moje solze.«

Jaz: »Potrebujem dobrega duhovnega vodnika. Da, imam tebe, a potrebujem tudi duhovnika.«

Odrešenik: »K župniku Vogtu še ne moreš iti. Počakaj, da pride pravi čas.«

Jaz: Odrešenik, včeraj sem zanj (za župnika Vogta) zmolila štiri rožne vence, ali je to imelo kakšen učinek?

Odrešenik: »Da, pri njem je imelo učinek.«

Jaz: »Odrešenik, župnik Vogt misli, da govorim o sebi.« Odrešenik:

»Tako mislite vsi, a brez mene ne morete storiti ničesar.«

Odrešenik: »Koliko ponižnosti še potrebujete, da spoznate svojo krivdo. Moli, hčerka moja, moli veliko.«

Obiskala sem sveto mašo v Roti.

Od 13.00 ure sem molila rožni venec za župnika Vogta. Bila sem srečna, ko sem videla, da je kleče pred Najsvetejšim molil molitev k Srcu Jezusovemu. Molila sem, da bi bil vzor za vse duhovnike v okoliških krajih. Želim si duhovnike, v katerih vidim samo Jezusa, in za takšne duhovnike je treba prositi. Kajti naš Bog ima neizmerne milosti, če le prosimo zanje. Verjamem, da je župnik Vogt priljubljen duhovnik, če izpolnjuje Božjo voljo.

Prišli bodo dnevi, ko me bo razumel bolje kot zdaj. Nikoli ne bom prenehala moliti zanj.

14.30. Poklical je gospod Pavar iz Švice. Pokliče me vedno znova. Krepimo se v veri. Spoznala sem ga v Jeruzalemu. Bil je edini iz skupine romarjev, ki me je poslušal. Ostali Hrvati skupaj z duhovniki so se mi smejali, me zasmehovali, počutila sem se osamljena, kot da so me vsi zapustili.

Ko smo v Jeruzalemu hodili proti Masadi, sem zmolila več rožnih vencev za romarsko skupino in za duhovnike. Vsi so dobili glavobole, jaz pa sem se počutila tako lahka, da bi lahko še enkrat zbežala na vrh gore. Zaradi tega sem prejela veliko milosti. Gospod Pavar iz Švice je bil edini iz skupine, ki je verjel v moje spreobrnjenje v Medžugorju.

17.00–18.00 Najprej sem brala knjigo sestre Faustine. Po eni uri sem začutila hrepenenje po združitvi z Odrešenikom. Globoko sem molila k Gospodu. Vendar so me preganjale tudi skušnjave. Gorko sem jokala in mislila, da sem storila kaj narobe. Potem pa sem vendarle našla mir. Prosila sem Odrešenika, naj mi še enkrat pove kaj o ustnem prejemanju obhajila, in obljubila sem, da mu bom verjela.

Odrešenik: »Želim, da se obhajilo prejema na kolenih in s spoštovanjem, prek posvečenih rok duhovnika.«

Nato sem vprašal za ministrante; mislil sem, da imajo zaradi svojega služenja pri Bogu posebne privilegije. Odrešenik: »To velja tudi za ministrante.«

Jaz: »To pomeni, da župnik Vogt tega ne dela pravilno?« Odrešenik: »Da.«

Jaz: »Naj mu to povem, Odrešenik?«

Odrešenik: »Na to čakam že ves čas.«

Jaz: »In če mu to povem, bo poslušal, kar pravijo in delajo drugi duhovniki?« Odrešenik: »Ne bo delal tako, kot delajo drugi duhovniki, ampak škofje to od njega zahtevajo.«

Odrešenik: »Najvišji škof je Sveti Oče, njega mora poslušati.«

Jaz: »Oh, Odrešenik, storila bom vse, da ne boš užaljen in razžaljen. Daj mi milost in povej mi kakršno koli besedo, poslušam.«

Odrešenik: »Ostani takšna, moja hči.«

Okoli 19.00 je poklicala Marija iz Augsburga. Rekla sem ji, naj se vrne k svojemu možu in izpolni Božjo voljo. Nekoč je bil v reviji »Frau im Spiegel« objavljen članek o meni. Marija iz Augsburga ga je prebrala, mi nato napisala in me obiskala. Postala je goreča kristjanka. Takrat mi je Odrešenik po sveti obhajilni povedal, naj se vrne k svojemu možu. Do danes tega še ni storila.

Danes po sveti obhajili sem Odrešenika vprašala, ali je pacifizem pravilen, saj je Fridolin poklical in povedal, da je Josef pacifist in da ne ve točno, ali je to pravilno. Odrešenik: »Moja hči, pacifizem je pravilen – vsakdo se sme tudi braniti.«

Tega nisem povsem razumela, saj ne vem natančno, kaj pomeni pacifizem.

10.02.92 – ponedeljek

10.00 v ordinaciji:

Odrešenik: »Vprašaj me, kaj lahko preneseš.« Jaz:

»Sem tako nesposobna.«

Odrešenik: »Imaš mene, samo da me podariš drugim. Vsaka moja beseda je moje življenje, in v tistih, ki jim to besedo podariš, v njih živi.«

Jaz: »O moj Bog, kako pomembno je torej govoriti o tebi. Zdaj bolje razumem, ko molim Angelus: Beseda je postala meso in je prebivala med nami.

To je spet tisto, kar je za človeka nepojmljivo.

Jaz: »Zdaj razumem, ko mi praviš, naj vprašam le tisto, kar lahko prenesem.

Dva pacienta sem nagovorila glede vere in da bi morala iti k spovedi. Od Odrešenika sem vprašala, ali je bilo to prav.

Odrešenik: »To je bilo pravilno, nadaljuj tako.«

Odrešenik: »Ljubi me zelo, moja hči.«

Jaz: »Ampak te lahko ljubim le s tvojo ljubeznijo, kako naj to razumem?« Odrešenik:

»Ljubi druge, kot bi ljubila mene.«

Jaz: »Torej želiš, da te ljubijo v dušah drugih. Prosim te, Odrešenik, za milost, da bom ljubila druge tako, kot ljubim tebe.«

Odgovorila sem Odrešeniku, da me boli, ko ga drugi zavračajo.

Odrešenik: »Ta bolečina, ki jo čutiš, je moja bolečina. Podari bolnikom več ljubezni.«

12.45 v kapeli v kliniki: Med združitvijo z Odrešenikom sem ga vprašal, ali morajo tudi protestanti hoditi k spovedi.

Odrešenik: »Da.«

Jaz: »Ampak oni ne ljubijo Svetega

očeta.« Odrešenik: »Potem me ne

ljubijo.«

To sem vprašala zato, ker so mi že mnogi odgovorili, ko sem jim rekla, naj gredo k spovedi, da so protestanti in zato ne bi smeli iti k spovedi.

Zvečer na sveti maši v Rotu.

20.00 — molitvena skupina. Bilo je toliko ljudi, da so nekateri odšli. Pol ure sem pripovedovala, kaj mi govori Odrešenik. Nisem se pripravila. A ko Sveti Duh podaja besede, jih je treba izreči.

Ženska iz molitvene skupine mi je zastavila vprašanje, rekla je, da Sveti oče deluje sveto obhajilo tudi v roke.

Odgovorila sem ji: »Sveti oče je bil k temu prisiljen, ker imajo ljudje svobodno voljo in so škofje to odobrili, pa tudi zato, ker so v Vatikanu prisotni prostozidarji.«

11.02.02 — torek

Vprašal sem Odrešenika, ali je bilo pravilno, kar sem včeraj odgovoril ženski glede svete obhajilne hostije v roke in Svetega očeta.

Odrešenik: »Pravilno si odgovoril.«

Ob 12.20 v kapeli v cerkvi. Odrešenik:

»Slušati moraš samo mene.«

Jaz: »Moj mož je rekel, da sem včeraj v molitveni skupini govorila predolgo.«

Odrešenik: »Ali me lahko kdo ustavi, ko govorim?«

Ob 10.40 sem Odrešenika še vprašala, ali sem pravilno razumela to o pacifizmu.

Odrešenik: »Napiši, hčerka moja, pacifizem je pravilen. Vsakdo se sme braniti.« Jaz:

»Lahko o tem še kaj poveš?«

Odrešenik: »Imate Sveto pismo.«

Jaz: »Odrešenik, bi tudi ti na mojem mestu vprašal?« Odrešenik:

»Lahko me vprašaš, tako je prav, moja hči.«

12.02.92 – sredo

Obiskala sem sveto mašo v kapeli sv. Rocha. Kot vedno sem pred sveto mašo molila rožni venec. Molila sem tudi za duhovnika, ki bo daroval sveto mašo.

Tega patra sem videla že drugič. Ni mi bilo všeč, ko je prvič vodil sveto mašo, danes pa je pri drugi maši preoblikovanje opravil tako hitro, na koncu svete maše pa se je sklonil k oltarju in ne k tabernaklju. Od Odrešenika sem vprašala: »Kaj je zdaj pravilno?«

Odrešenik: »K tabernaklju.«

Jaz: »Naj mu to povem, Odrešenik?«

Odrešenik: »Če hočeš.«

Najprej sem molila za patra, nato pa sem šla k njemu. Ko sem na vratih vprašala, ali bi lahko govorila z njim. Med našim pogovorom, potem ko sem mu povedala, kaj je narobe, se je takoj začel braniti in rekel, da je profesor.

Rekel sem mu, da mi je zdaj vse jasno.

Najprej sem mu rekel, da je preoblikovanje molil zelo hitro, on pa je rekel, da to počnejo tudi drugi.

Nato sem mu odgovoril, da je treba bolj poslušati Odrešenika kot ljudi. Pojasnil sem mu, da mu želim pomagati in da sem po sveti maši vprašal Odrešenika, zakaj se je pri poslavljanju poklonil proti oltarju in ne proti tabernaklju.

Nato je pater nekoliko kritiziral preteklost. Bil je precej nemiren in ponosen. Povedal sem mu, da je Odrešenik takrat in danes isti Odrešenik.

Oče mi je obljubil, da bo sveto mašo daroval počasneje. Nato sem prosil za blagoslov in odšel. Tudi tokrat nisem bil sam. Vem, da je bil Odrešenik z menoj.

Ko sem prišel domov, sem takoj dvignil slušalko – na drugi strani je bil Fridolin. Povedal mi je, da mladi študent Andreas zdaj ne prejema več obhajila v usta, ker je poddekan rekel, da bi bilo zanj bolje, če bi prejemal obhajilo v roko.

28. januarja 1992 je Odrešenik že nekaj rekel v zvezi z Andreasom.

Andreas je Fridolina lagal. Iskal je izgovor in rekel, da ima odprta usta in zato ne more prejemati obhajila v usta.

Vendar ni povedal resnice, da mu je to rekel podrektor.

Okoli 13.30 v kapeli v kliniki sem vprašal Odrešenika glede molilnice. Odrešenik: »Lahko že začneš. Čas je že prišel.«

Jaz: »Ampak še nimam dovolj denarja.«

Odrešenik: »To prepusti meni.«

13.02.92 — četrtek

Vprašal sem Odrešenika, ali bo naš pogovor vplival na patra, ki je tako hitro opravil sveto preobrazbo.«

Odrešenik: »Beseda v njem živi.«

Nato sem vprašal za Andreasa, Fridolinovega sošolca, zakaj je Odrešenik dopustil, da Andreas zdaj prejema obhajilo v roko.

Odrešenik: »Ima svobodno voljo in ta volja je bolna.«

Jaz: »Ne morem si predstavljati, da nekateri profesorji počnejo kaj takega in spodbujajo študente teologije k prejetju obhajila v roke.

Odrešenik: »To so pismouki in farizeji, ki so me križali. Za Andreasa je treba v sredo postiti – to je izdaja.«

Jaz: »Kaj je treba storiti, če je volja bolna? Odrešenik:

»Postiti se in moliti psalter.«

14.02.92 – petek

10.30 v ordinaciji: Spet sem vprašala, ali naj sploh še naprej pišem. Odrešenik: »Da, hčerka moja, piši svoj dnevnik, to je pomembno.«

Jaz: »Si včeraj govoril z mano?« Odrešenik:

»Da, moja hči.«

Jaz: »Gospod, kakšna je tvoja volja? Daj mi zdaj spoznati, kaj naj storim, saj si moj duhovni vodnik, a Gospod, le če je to še vedno tvoja volja.«

Odrešenik: »Veliko moli, hčerka moja. Molitve so zelo potrebne.«

15.02.92, sobota

Oče Aemilian je čudovito vodil mašo Hl. Bilo je čaščenje Marije. Spet sem videla, kako je oče stal v temi, toda po preobrazbi sem okoli njegove glave videla nekaj svetlega. To sem videla prvič, potem pa je spet izginilo.

Veliko sem molila za gospoda župnika Vogta, cel psalter.

Danes sem spoznala eno stvar: če hočeš dobrega duhovnika, ga moraš prositi pri Bogu. Ta duhovnik mi je zelo všeč, čeprav vem, da ne dela vsega, kar hoče Odrešenik. Vendar upam, da bo nekega dne postal vzoren duhovnik.

Srečno sem zapustil spovednico, moje molitve so bile uslišane.

Hvala ti, moj Gospod in moj Bog, za to milost, ki si jo podaril duhovniku in meni.

16.02.92, nedelja

Dve uri sem molila doma pred sveto mašo. Ob nedeljah se želim posebej pripraviti na sveto mašo. Preden začnem moliti, na mizo postavim križ in kip Marije ter sveto vodo za uboge duše. Nato molim Confiteor, izganjanje hudiča in še mnoge druge molitve, kot so litanije in rožni venci. Na koncu duhovno prejemam sveto obhajilo. To je tudi priprava na zakramentalno obhajilo. Tako je sveta maša bolj pobožna, človek dobi več razsvetljenja in ve, kaj je narobe, ter bolje prepozna nečiste duhove, saj so ti prisotni tudi v cerkvi.

Ker sem se včeraj spovedal pri župniku Vogtu, sem vprašal Odrešenika: »Zakaj nisem spregovoril o prejemanju obhajila iz roke?«

Odrešenik: »Čas za to še ni prišel.«

Jaz: »Ali duhovnik zdaj verjame, da slišim tvoj glas?«

Odrešenik: »Da, verjame, hčerka moja.«

Jaz: »Ali še vedno tako dvomi ali pa ne več toliko?« Odrešenik:

»Moli naprej zanj.«

Jaz: »Gospod, vendar je včeraj v cerkvenem glasilu napisal, da lahko vsak krščenec vodi bogoslužje besede in nato razdeljuje sveto obhajilo, če je župnik odsoten.

Odrešenik: »Če bi vedel, da sem jaz tisti, ki sem v sveti hostiji, tega ne bi objavil v župnijskem glasilu. V njegovem srcu je še vedno toliko nejasnosti.«

Jaz: »Ampak, Gospod, on vendar opravlja preoblikovanje, ve vendar, da si ti, živ Bog, resnično, bistveno, iz mesa in krvi, telesa in duše, iz človeškosti in božanskosti, prisoten v sveti hostiji – evharistiji!«

Odrešenik: »Vera je pri vsakem drugačna.«

Jaz: »Zakaj je vera različna?«

Odrešenik: »Zapiši, hčerka moja, odvisno je od prve in druge zapovedi, od pomanjkljive ljubezni do mene in do bližnjega.«

Jaz: »Torej vera je odvisna od ljubezni, in ljubezen je treba prositi in jo živeti. Je velika milost od Boga.«

Odrešenik: »Ljubezen se izliva v čista srca.« Jaz:

»Gospod, kako naj razumem besedo »izliva«?«

Odrešenik: »Ljubezen je izvir, pridi k izviru in se osveži.« Jaz: »Kakšna je vera profesorjev?«

Odrešenik: »To je, hčerka moja, posvetna vera, ki ne prinaša sadov.« Jaz:

»Ampak, Odrešenik, oni vendar izobražujejo bodoče duhovnike.«

Odrešenik: »Zato morate moliti zanje.«

Jaz: »Odrešenik, ali je treba za vse prositi?«

Odrešenik: »Da, moja hči.«

Hvala ti, moj Gospod in moj Bog, za ljubezen in milost, ki si mi ju podaril. Pohitela sem, da bi prišla v cerkev prej. Sveta maša se je začela ob 10.00

Pred sveto mašo sem molila litanije k Svetemu Duhu za vse, ki so bili takrat v cerkvi. Župnik Vogt je dobro vodil sveto mašo. Evangelij je govoril o Gorski pridigi (Evangelij po Luku). Pri razdeljevanju svete obhajilne hostije sta našemu župniku pomagala dva laika in študent teologije, gospod Artur Wagner.

Včasih sem od njega prejel sveto obhajilo. Zdaj pa sem pomislil, da mi je Gospod rekel, da je cerkev v blatu. Kako bi torej lahko prejel sveto obhajilo od gospoda Wagnerja, čigar roke še niso posvečene, kot so roke duhovnika?

Molil sem k Odrešeniku: Gospod, če je tvoja volja, da prejemam sveto obhajilo od diakona gospoda Wagnerja, potem naj bo tako. A le, če je to tvoja volja.

Če ne, naj ne pride k meni. Vso svojo zaupanje polagam v tvoje roke.« Gospod Wagner je razdeljeval sveto obhajilo poleg mene. Vendar ni prišel k meni in jasno sem čutila, da je bila Božja volja, da mi ni podelil svete obhajilo. Sveto obhajilo sem prejela kot zadnja, in sicer od gospoda župnika Vogta.

Po sveti obhajili sem rekel Odrešeniku, da bom, če želi, spregovoril z gospodom Wagnerjem, vendar sem tudi rekel, da mu mora Odrešenik dati razsvetljenje, da bo vedel, da ne sme deliti svete obhajilne hostije.

Od Odrešenika sem vprašala, ali naj to zapišem.

Odrešenik je rekel: »Zapiši to.«

Potem sem še četrto ure molila.

Ko sem zapustil cerkev, me je zunaj čakal deček, Christian Fellhauer, ljubek Božji otrok. Po svoji prvi sveti obhajili je prišel k meni in me vprašal, kaj mora storiti, da bi tudi on prejel sveto obhajilo z usti?

Rekla sem mu, naj vsak dan zmolji eno desetico rožnega venca v tej prošnji k Sveti Materi Božji. Naslednjo nedeljo, teden dni kasneje, je prišel k meni presrečen in mi poln veselja povedal: »Julijana, prejel sem sveto obhajilo z usti.«

Od takrat me po sveti maši pogosto pozdravi, tako kot danes. Blagoslovila sem ga s sveto vodo, ki jo vedno nosim s seboj, in me je vprašal, ali je voda dobro posvečena. Rekla sem »da« in mu povedala, da je to vodo posvetil pater Gebhard Heyder iz Regensburga.

Moj Gospod in moj Bog, če kaj ni prav, mi povej, da bom to prečtala. Vse sem ti dala in vse je od tebe.

Odrešenik: »Potem je vse prav, tudi tisto, kar si napisal.«

17.02.92 – ponedeljek

10.00 Zdravniška ordinacija: Od Odrešenika sem vprašala glede diakonov, ali smejo razdeljevati sveto obhajilo.

Odrešenik: »Moja hči, diakon ne sme razdeljevati svete obhajilne hostije, ker mu manjka polna posvetitev.«

Jaz: »Ampak Cerkev je to dovolila.«

Odrešenik: »To je zmota. Diakon ni duhovnik. Le duhovnik sme deliti sveto obhajilo.«

Prej sem molila, naj mi Bog pove, zakaj mi H. Wagner ne bi smel dati svete obhajilne hostije. Odrešeniku sem obljubila, da bom verjela vse, kar mi bo povedal. Naj mi Odrešenik zato podari trdno vero in mojo človeškost obda z božanskostjo. Čeprav drugim morda ni jasno, da diakoni tega ne smejo, sem zapisala, kar je rekel Odrešenik. Amen.

Ob 12.15 v kapeli na delovnem mestu: Danes sem v kapeli molil dlje kot običajno. Jokal sem zaradi zmotnega učenja, ki je v katoliški cerkvi tako močno razširjeno.

Zaskrbelo me je tudi zaradi ženske iz naše molitvene skupine, ki mi je nekoč v zaupanju povedala, da je župniku, ki je v molitveni skupini sprejemal spovedi, povedala, da ima motnje pri molitvi rožnega venca. Župnik ji je na to odgovoril, zakaj potem sploh moli rožni venec.

Vprašala sem Odrešenika, kakšen duh je to, ki govori takšne stvari.

Odrešenik: »To je bil nečisti duh.«

Nato sem molila: Odrešenik, varuj mojo molitveno skupino pred zmotnim učenjem in ne dopusti, da bi vanjo vstopil volk v ovčji koži.

Kasneje na delovnem mestu sva s kolegico Veroniko molili rožni venec. To lahko počnemo le, če še ni bolnikov.

Hvala Bogu za to milost, saj drugi večinoma odidejo na cigareto.

13.50: naredila sem rentgensko sliko zelo debelemu pacientu. Ko je zagledal moj križ, ki ga nosim na verižici na prsih, in različne medalje, ki visijo ob njem, me je vprašal, kaj lepega imam tam.

Povedala sem mu in mu tudi pokazala: »To je križ s 14 postajami. Vse jih moramo prehoditi. S 13 ne pridemo do nebes, ampak samo z vsemi 14.«

(Na zadnji strani križa so upodobljene 14 postaj križevega pota.) Bolnik je radovedno vprašal, ali je križ iz zlata.

Rekel sem mu: »Ne maram zlata in srebra. To imam tam zgoraj v nebesih.«

Odgovoril je: »Ko boste tam zgoraj, mi od tam nekaj pošljite dol.«

Rekel sem: »Če se spravite z Bogom in se dobro spoveste, boste tudi sami lahko imeli nekaj od tega.« Nasmehnil se je in odšel.«

18.02.92 torek

10.00 Zbor zdravnikov: Kot vedno sem molil. Med duhovno združitvijo sem vprašal Odrešenika, zakaj sem imel do okoli 2.30 ponoči muke, potem ko smo včeraj zvečer toliko molili.

Odrešenik: »Tisti, ki so te ponoči mučili, so bili Luciferjevi demoni. To sem dopustil, da bi vedel, da mu jemlješ veliko duš in kako se mora zdaj spet boriti.«

Jaz: »Ampak nocoj nisem mogla moliti.«

Odrešenik: »Poskušal te je zvezati, a mu ni uspelo, ker sem bil z teboj. Prihaja jih že nešteto.

Dovolim ti le toliko, kolikor lahko preneseš.«

Jaz: »Nečisti duh mi je hotel šepetati in mi je nenehno govoril, da je nedelja, da mi pred sveto mašo ni treba moliti, da sem že dovolj molila, da naj spim in počivam. Skoraj sem zaspala.«

Mož me je zbudil, čeprav se običajno zbudim sama. Ko me je mož vprašal, ali danes ne bi šla na delo, sem mu rekla: »Danes je vendar nedelja, pusti me spati.«

Ko je nato rekel: »Ali ni bil včeraj ponedeljek?«, mi je postalo vse jasno.

Ko sem včeraj župniku Dachartu povedala, kar mi je Odrešenik povedal o diakonih, da ne smejo deliti svete obhajilne hostije, mi je župnik Dochart rekel, da to velja samo zame.

Vprašala sem Odrešenika, ali je to res.

Odrešenik: »Tisto, kar si povedala gospodu župniku Dochartu, je res.«

Jaz: »Zakaj je on govoril drugače?«

Odrešenik: »To prepusti meni.«

Nato sem Odrešenika vprašala, ali bo učitelj verouka, ki želi postati diakon in za to študira, smel razdeljevati sveto obhajilo, ko bo končal študij?

Odrešenik: »To sme le duhovnik, ki ima posvečene roke.«

Imela sem glavobol in vprašala Odrešenika, ali gre za pokorilne bolečine.

Odrešenik: »Da, to so pokorilne bolečine, hčerka moja.«

Nenadoma sem se začela skrbeti, kaj bi bilo, če bi nenadoma umrla. Odrešenik: »Potem prideš k meni.«

To sem vprašala, ker sem mislila, da je moj brat povsem nepričakovano umrl zaradi previsokega krvnega tlaka. Zato sem si kasneje pri sestrah dala izmeriti krvni tlak, a je bil normalen.

Imela sem tako hude glavobole, da sem jih žrtvovala za spreobrnjenje grešnikov. Popoldne je prišlo le nekaj pacientov. S kolegico Veroniko sva brali Sveto pismo. Najraje berem Sveto pismo patra Gebharda Heyderja. Potem sem se naučila na pamet pesem »Oh, Jezus, ti si vse moje življenje«. Ta pesem mi je zelo všeč. Večino latinskih molitev sem se naučila na pamet na delovnem mestu ali za volanom v avtu. Samo Bog ve, koliko rožnih vencev sem že zmolila v avtu, v gozdu in v cerkvi.

Po delu sem hotela iti plavat, a sem se potem raje odločila, da grem v cerkev. Spet sem občutila motnje med molitvijo rožnega venca. Že velikokrat sem opazila, da sem še posebej napadena, ko molim za duhovnike, študente teologije in profesorje, ki jih izobražujejo.

Zato sem molil zlasti za Fridolina, Andreasa in podrektorja v Landershofnu.

Poddekan je prepričal študente teologije, naj prejemajo obhajilo v roko, tako kot pri Andreasu.

Molila sem tudi za gospoda župnika Vogta in gospoda župnika Docharta. Že več dni sem vključevala župnika Vogta v molitev, da bi bolje prepoznal razlikovanje duhov in me bolje razumel. V cerkvi v Rotu sem pred začetkom skupnega rožnega venca začutila napade nečistih duhov. Takoj sem tudi opazila, od kod prihajajo.

Nekoliko poševno pred mano je sedel moški, srednje postave, z gosto brado. Vstopil je, se usedel in si z obema rokama zakril obraz, tako da ni mogel gledati proti tabernaklju. Nenadoma je z veliko močjo stresel z glavo, še huje, kot da bi imel mrzlico. To se je večinoma dogajalo takrat, ko je župnik Vogt posebej govoril o Božji slavi, npr. med branjem ali evangelijem, ko je bila oznanjena Božja beseda.

Takrat se je tudi zelo grdo smejal. Ministranti so se smejali, eden izmed njih pa je moral celo oditi ven.

Ob preoblikovanju je postal še posebej jezen. Moški je vstal, stopil bliže k duhovniku in oltarju ter z dvignjenimi rokami in pestmi grozil župniku in ga preklinjal. Že med mašo sem molil za tega moškega. Saj notranje napade demonov že poznam.

Ko je neznanec začel glasneje kričati, sem mu ukazujoče rekel: »Molči.«

V tistem trenutku se je obrnil, šel mimo mene in me pogledal zelo jezen. Rekel sem le:

»Odidi od mene.« Preklinjal je in odšel iz cerkve.

Po sveti obhajili sem vprašal Odrešenika, kakšen demon je bil to. Odrešenik: »Bil je demon Lucifer in z njim jih je bilo še veliko.«

Odgovoril sem Odrešeniku, da je bil ta demon nocoj pri meni.

Odrešenik: »Lahko je povsod.«

Hvala ti, Odrešenik, za to skušnjava v cerkvi, ker mnogi ne verjamejo, da hudič obstaja.

Vsekakor so bili mnogi verniki po sveti maši prestrašeni in so jim trepetale noge.

Župnik Vogt je končno enkrat zapel tudi tretji verz pesmi »Marija, razprosti svoj plašč«.

Takšne primere z nečistim duhom sem v cerkvi že večkrat doživel.

Tudi v drugih cerkvah, kot so Lourdes, Jeruzalem, Medžugorje, Waghäusel, v kliniki na delovnem mestu, v Rotu v mestni hiši (prisotnih je bilo 8 oseb iz Rota) ter v Rimu na poti k škofu v Vatikanu in tudi na predavanjih, ki sem jih že imel, itd.

Zame je to tudi Božja milost, saj zaradi tega verniki postanejo pobožnejši, več molijo in končno verjamejo, da hudič in pekel obstajata.

Po maši sem srečal več vernikov, ki so tudi opazili, da je bil to hudič, in so molili tudi za tega moškega. Ena ženska tega ni opazila in je rekla, da je ta moški bolan. Povedala je tudi, da k njej prihajajo uboge duše. Vprašal sem se, če nima daru razlikovanja duhov, kako lahko potem ve, ali so to res uboge duše, vendar nisem nič rekel. Ta ženska je sedela v isti klopi kot neznanec.

19.02.92 – sredo

10.00 v ordinaciji: Od Odrešenika sem vprašala glede skušnjave, ki se je zgodila včeraj.

Odrešenik: »Moja hči, ta skušnjava je bil šele začetek. Prihajajo še druge. Satan se bori za duše, ki jih je izgubil.«

Jaz: »Naj kaj storim za našo Cerkev?« Odrešenik:

»Moli, moli, veliko moli.«

Nato sem v sebi občutila toplino in mir, bilo je zelo lepo občutje.

Zvečer sem bila v kapeli sv. Rocha, najprej pri molitvi rožnega venca, nato pa pri sveti maši.

20.02.92 — četrtek

10.10 Ordinacija: Od Odrešenika sem vprašal o vesti.

Odrešenik: »Kar je pri vesti nerazumljivo, je to, da sem jo jaz sam.« Jaz: »Kdo si ti, ta sam?«

Odrešenik: »Zapiši, hčerka moja, jaz sem tvoj Gospod in Bog.« Jaz:

»Zakaj nas ne učijo takoj, da je Bog vest?« Odrešenik: »To je svetovno. Nez razumljivo pa izhaja iz mene.«

Jaz: »Zakaj nekateri duhovniki ne prepoznajo, da je notranji glas, ki ga slišim, tvoj?« Odrešenik:

»Ker ne poznajo razlikovanja duhov. Imajo šibko vero, pridigajo o Svetem pismu, a po njem ne živijo.«

Zvečer sem obiskal sveto mašo v Rotu. Molil sem rožni venec. Ob prejemu svete obhajilne daritve je redovnica šla mimo mene in sploh ni poskušala dati mi svete obhajilne daritve, ker je vedela, da je ne bom sprejel od nje. Takoj sem se vrnil na svoje mesto in prejel duhovno obhajilo. Prejel sem toliko milosti, nato pa sem zaslišal glas:

»Ali ne želiš darovati svete obhajilne hostije za to sestro?«

Takoj sem odgovorila: »Da.« A sem dodala: »Darujem jo za sestro, da bi dobila razsvetljenje in spoznala, da ne sme razdeljevati svete obhajilne daritve.«

Ko se je sveta maša končala, sem bila še vedno globoko potopljena v molitvi, sestra pa je prišla k meni in me vprašala: »Ali ni bilo prav, kar sem storila?«

Vprašala je, ker je mislila, da bom počakala in prejela sveto obhajilo od župnika Vogta.

Rekel sem ji: »Ne, sestra, to ni prav. Ne smete razdeljevati svete obhajilne hostije, saj ste me že enkrat vprašali o tem in Odrešenik je rekel: »Povej ji, da imamo duhovnike.«

Upirala se je z vsemi silami in rekla, da je tudi sama posvečena in da so škofje to odobrili.

Rekel sem ji, da mora poslušati najvišjega škofa.

Bila je razburjena in nekoliko jezna, motila pa me je v neprimernem trenutku. Rekla je, da moram zamenjati stran (tj. iti na stran, kjer sveti župnik deli sveto obhajilo).

Rekel sem: »Tam, kamor me Bog postavi, tam ostanem.« Molil sem zanjo.

Nato sem šel s Hedwig in Hilde v kapelo sv. Rocha. Takoj se je spet začela sveta maša. Tam sem lahko prejel Odrešenika v zakramentu. Daroval sem sveto za uboge duše.

21.02.92 – petek

10.30 v ordinaciji:

Odrešenik: »Glede nune si ravnala prav – celo najbolje.«

Še sem vprašala, ali moram v cerkvi zamenjati stran, kot je rekla redovnica. Odrešenik: »Tega ti ni treba storiti, saj imaš prav.«

Včeraj zvečer, ko sem prišla domov, je moj mož zagovarjal redovnico. Bil je zelo razburjen in je rekel, da moram zamenjati stran itd.

Vzela sem sveto vodo in ga ter okolico poškopila z njo, ker sem čutila nečistega duha. To sem povedala Odrešeniku.

Odrešenik: »Pri tvojem možu je bil demon Judasa.«

Rekla sem, da sem možu povedala, naj gre k spovedi. A moj mož je rekel, da to ni greh.

Odrešenik: »Ni prepoznal greha, ker je zaprl svoje srce.« Jaz: »Kaj to pomeni, da je zaprl svoje srce?«

Odrešenik: »Takrat ne morem vstopiti.«

Jaz: »To pomeni, da je bil notri nekdo

drug.« Odrešenik: »Tokrat ja.«

Popoldne sem veliko molila za redovnico in gospoda župnika Vogta.

Ko sem molila, sem pred seboj vedno videla neko osebo v duhovni podobi. Poznala sem tega moškega, saj je že večkrat stal pred mano. Vem, da je razdeljeval sveto obhajilo in da od njega nisem prejela Odrešenika. Poleti je povsem nepričakovano umrl pomočnik pri podeljevanju svete obhajilne hostije, ki je imel nesrečo na avtocesti, vendar nisem vedela, ali je bil to ta moški, ki je zdaj vedno stal pred mano, tako duhovno. Ta oseba je bila tako vsiljiva, da sem zanjo zmolila Oče naš, Zdravica Mariji in Slava Očetu. A nisem verjela, da je to zadostovalo za tega moškega.

Obiskala sem Margo Fellhauer v Rotu in jo vprašala, ali ima sliko pevcev cerkvenega zbora, saj sem vedela, da je ta moški, ki je duhovno nenehno stal pred mano, pel tudi v cerkvenem zboru.

Pokazala mi jo je in sem ga prepoznala. Ko je ta moški poleti doživel smrtno nesrečo, sem bila ravno na romanju na Slovaškem.

Zvečer sem v cerkvi molila rožni venec za tega moškega, ki se je imenoval Werner Heinzmann, in darovala sveto mašo zanj. Prosila sem ga, naj moli tudi zame, da bi se ponoči zbudila in lahko še naprej molila za njegovo dušo. Žal mi je bilo, da sem rekla, da mi že gre na živce s svojo vsiljivostjo. A takrat še nisem vedela, da je mrtev.

Ponoči okoli 1.30 sem se zbudila in molila rožni venec zanj ter litanije k dragocenemu krvi. Za njega sem prižgala posvečeno svečo in mu dala sveto vodo.

Nato sem še vprašala Odrešenika, kaj naj storim, če bi laiki spet prišli, da bi mi podelili sveto obhajilo.

Odrešenik: »Stori spet isto.«

22.02.92 — sobota

Obiskala sem sveto mašo v Waghäuselu. Oče Werner Egon je vodil sveto mašo skupaj z neznanim duhovnikom. Ob prejemu svete obhajilne hostije je oče Werner Egon okleval, ali naj mi podeli Kristusovo telo, saj sem klečala pred njim. Tudi ni rekel, kot je običajno, »Kristusovo telo«, ampak je molčal. Moj mož je prišel k sveti obhajili takoj za mano in je še videl, kako je pater zmajal z glavo.

Kako pameten mora biti ta pater. Zaradi njega se je uveljavilo, da verniki v prvi klopi lahko prejemajo sveto obhajilo na kolenih. A le tisti v prvi klopi.

Ja, in ostali? Ali naj se ne klečejo pred našim Odrešenikom? Tako ne gre. Vsakdo naj kleči pred našim Bogom. Ko je maša končala, je neka ženska, Alice, začela peti pesem »Segne du Maria«. Tudi to duhovniku ni bilo všeč, saj je zmajal z glavo.

Ko je zapustil cerkev, sem še z verniki molil lauretansko litanijo.

Potem smo še zapeli Salve Regina. Te molitve sem daroval za patre.

Nato sem stopil pred tabernakelj in pokleknil na tla. Tam sem zelo goreče molil za patre in vernike, ki so bili v cerkvi. Ko sem zapustil cerkev, me je ogovoril neki moški (Walther iz Hockenheima) in rekel: »To ste lepo storili.«

»Prosim, molite za mojo ženo. Ima raka.«

Obljubil sem mu, da bom molil zanjo. Verjamem, da je Bog uslišal mojo molitev, molitev za vernike, ki so bili v cerkvi, sicer ta neznanec ne bi prišel k meni.

16.30: V cerkvi sem z verniki iz Rota molil rožni venec.

Potem sem zmolil še tri rožne vence in jih vse daroval za gospoda župnika Vogta. To me je stalo žrtvovanje, saj sem ves čas klečal.

23.02.92 – nedelja

Ob 7.30 sem začela moliti, približno eno uro preden sem odšla v cerkev.

Pri Odrešeniku sem se pritožila nad očetom Wernerjem Egonom.

Odrešenik: »Ni ti treba poslušati njega. Poslušaj mene.« Jaz:

»Misliš, da naj še naprej klečim pred Kristusovim telesom?«

Odrešenik: »Da.«

Jaz: »Ali lahko odidem tudi, če se bo obotavljal, da mi podeli sveto obhajilo, ko klečim?« Odrešenik:

»Lahko odideš, kljub temu bom prišel k tebi, čeprav me nisi prejel v zakramentu.«

Jaz: »Kako je, Odrešenik, ko se ponoči zbudim? Kdo me zbudi, da bi bedel in molil? Si ti to ali so to uboge duše?«

Odrešenik: »Jaz sem. Želim, da bdiš z menoj.« Jaz: »Da,

ampak takrat molim za uboge duše.« Odrešenik: »Takrat se še posebej veselim.«

Jaz: »Gospod, vendar se moram boriti, preden začnem moliti.«

Odrešenik: »Spoznati moraš, da sam ne moreš ničesar. Za to potrebuješ mojo milost, kajti hudič ne mara, ko moliš.«

Jaz: »Ali je hudič tako blizu mene?«

Odrešenik: »Da. Kjer sem jaz, je tudi on.«

Jaz: »Dragi Odrešenik, dal sem ti vse, v celoti pripadam tebi, zakaj me nečisti duh ne pusti pri miru?«

Odrešenik: »Potem bi imel moj razum. A moj razum ni njegov razum.« Jaz: »Ampak vendar je inteligenten.«

Odrešenik: »Intelligenca ni razum.«

Jaz: »Potem mi ne preostane nič drugega, kot da ostanem budna? Da, zdaj se spomnim, kaj piše v Svetem pismu: Bodite torej vedno budni v molitvi, da boste sposobni ubežati vsem tem prihajajočim stvarim in obstati pred Sinom človekovim.

Jaz: »Dragi Odrešenik, ali mi želiš kaj povedati? Danes sem poročena že 27 let.«

Odrešenik: »Ostani taka, molite naprej, moja hči.«

Jaz: »Da, moj dragi Jezus, molila bom iz ljubezni do tebe in do ljudi, za večno življenje bližnjih in da rešim svoje življenje.«

Potem sem še nekaj časa počakala, ali bo Odrešenik še kaj rekel. Nato sem

slišala Odrešenika: »Pojdi v miru.«

Jaz: »Hvala ti za tvojo veliko ljubezen. Ljubim te nad vse.

Udeležila sem se svete maše v Rotu in tam obiskala tudi pobožnost ter molila rožni venec med 13.00 in 14.00.

24. 2. 1992, ponedeljek

Ob 10.00 v ordinaciji: Molila sem in se združila z Odrešenikom.

Jaz: »Zakaj je pater Werner Egon okleval, da bi mi podelil sveto obhajilo v klečečem položaju in zakaj ni rekel »Kristusovo telo« ter zakaj je zmajal z glavo?«

Odrešenik: »Ti si me sprejela, hčerka moja. Verjela si, da sem v sveti hostiji. On pa ne.«

Jaz: »Ampak če ne verjame, potem ne more moliti za preobrazbo.«

Odrešenik: »Seveda, imam moč nad njim.«

Zvečer sem bila najprej na rožnem vencu, nato pa na sveti maši v Rotu. Ob 20.00 je bila molitvena skupina. Tudi župnik Dochart je bil tam.

Razprava z župnikom Dochartom mi ni bila všeč. Lioba je povedala, da naj bi bil hudič tudi v Waghäuselu in da so ga patri iz cerkve odpravili.

Morda je bil to isti mož, ki je bil pred nekaj dnevi v cerkvi v Rotu. Župnik Dochart se ne strinja s tem, da bi morali duhovniki več govoriti o hudiču, da bi vernike obveščali in opozarjali.

Rekel je: »Kaj bi ljudje rekli?«

Jaz: »O obstoju hudiča se preveč molči.«

Rekel sem, da bi morali duhovniki o tem več pridigati. Koliko ljudi se danes nahaja v mreži in v zankah satana, ne da bi se tega zavedali, samo zato, ker se vedno govori o veseli novici in ker se pravi:

»Bog je dobrota, Bog je usmiljenje, Bog ne kaznuje.«

Vse to je sicer res, a Bog mora kaznovati v večnosti.

Ni mi bilo všeč, ko je kmalu zatem župnik Dochart vstal in me pogledal z močno strnim pogledom, kot da bi ga udaril po obrazu. Ta strm pogled nisem videl prvič.

25.02.92 — torek

Že zgodaj zjutraj sem molil rožni venec za duhovnike.

10.30 v ordinaciji: Od Odrešenika sem vprašala glede župnika Docharta. Ko sem mu povedala, da bi morali duhovniki vernike opozoriti, kadar hudič vdre v cerkev in ljudi prestraši, in da je to napaka, ki jo duhovniki storijo, če o tem molčijo, sem pri njem opazila ta strm pogled. Bilo je odvratno.

Odrešenik: »To je bil nečisti duh, ko si govorila o pravi veri.« Jaz: »Ali lahko nečisti duh prek duhovnika preide name?«

Odrešenik: »Da, lahko, če braniš pravo vero.«

Pravzaprav bi moral iti molit k župniku Dochartu v Bretten. Vedno bi moral vprašati Odrešenika, kam naj grem.

Od Odrešenika sem vprašal za četrtek, ker se nisem hotel zanašati samo nase (v četrtek je bil molitveni večer v Brettenu).

Jaz: »Odrešenik, veš, kaj te želim vprašati, še preden te vprašam, veš to.« Odgovor je prišel takoj, še preden sem vprašanje pravilno izgovorila.

Odrešenik: »Ne hodi tja, moja hči.« Jaz:

»Hvala ti, moj Gospod in Bog.«

Danes zvečer, ko sem se vračala domov s svete maše, me je ogovorila gospa Östringer. Njen glas je bil tresoč in je zvenel prestrašen.

Rekla mi je: »Ne smeš govoriti pred ljudmi. Drugi to počnejo vse v tišini.« Rekla sem ji, da sem vendarle vprašala Odrešenika, kdaj in kje naj govorim, in da mi On daje besede, ki jih moram izreči.«

Odrešenik je kasneje rekel: »Govori, hčerka moja, ne poslušaj tega, kar pravijo drugi. Poslušaj mene. Če te drugi opominjajo, da naj nekaj počneš v skrivnosti, je to zavist. Dal sem ti dar govoriti.«

Jaz: »Gospod, ali se strinjaš, da grem v Zönackel?« Odrešenik:

»Da, pojdi tja.«

Jaz: »Naj še kaj zapišem? Želiš to?« Odrešenik: »Ostani takšna, moja hči.«

Hvala ti, moj dragi Bog.

13.00 v kapeli v kliniki:

Najprej sem molila. Srce mi je bilo težko, tako da sem morala jokati. Da, to je bolečina, ker Bog trpi žalitve zaradi ljudi. Bolniki pogosto žalijo Boga, nekateri nevede. Saj ne prepoznajo več greha. Večina pravi, da nimajo grehov.

Danes je bila pri meni bolnica, ki je rekla, da zadostuje, če se spove enkrat na leto.

Pri tem je bila zelo nemirna in trmasta ter je trdila, da nima grehov.

Povedala mi je, da pozna žensko, ki je tako zlobna in vsak dan hodi v cerkev. Rekla je, da je tej ženski že povedala, naj se drži stran od cerkve in tudi od spovedi.

Tej pacientki sem naravnost v obraz rekel: »Iz vas govori demon.« Ni mi mogla več pogledati v oči.

Ah, takih je na tisoče. Tem bolnikom je zelo težko pomagati, ker so njihove duše večinoma zarjavele. Vključim bolnike v molitev. Nekateri so hvaležni in odidejo srečni, drugi pa tudi s solzami v očeh, ko se poslovijo s prošnjo, naj molim zanje.

Še bolj pa me boli, ko duhovniki širijo ali pridigajo napačna učenja. V srcu čutim prebadajočo in pekočo bolečino, kot da bi imela srčno napako.

Da, duhovniki mi povzročajo največje bolečine v srcu. Ali ne razumejo, da imajo tako veliko odgovornost za duše?

Ko sem jokala pred tabernakljem, sem vprašala Odrešenika, kaj bi zdaj v mojem mestu vprašal on?

Odrešenik: »Odrešenika bi vprašal: »Ali me ljubiš?«

V tistem trenutku sem pomislila, da je Bog ljubezen, in rekla: »Saj te ljubim.«

Odrešenik: »Vidiš, jaz pa te ljubim še veliko, veliko, veliko bolj.«

V tem trenutku sem se nasmehnila Odrešeniku in nisem več jokala. Čutila sem, da je trpljenje izginilo, kot da bi ga nekdo izbrisal.

Hvala ti, dragi Bog, za te velike milosti, ki so takoj ozdravile mojo dušo. Bi to lahko storil nevrolog ali psihiater?

Najboljši zdravnik duše je naš dragi Odrešenik:

Koliko pacientov bi se lahko izognilo rentgenskim posnetkom, če bi se najprej spovedali in šele potem šli k zdravniku. Skoraj vsi pacienti se ne spovedujejo. A ljudje očitno želijo najprej v vicah, šele potem v raj. Zelo mnogi med njimi Boga popolnoma zavračajo. Ne kažejo kesanja in so si sami izbrali svojega gospodarja, satana, ki jih muči dan in noč v vseh večnostih.

Zvečer sem se udeležil svete maše in rožnega venca v Rotu.

26.02.92 — sredo

10.30 — ordinacija: Ob združitvi z Odrešenikom me je preplavila globoka tišina in mir ter toplota. Vem, da je takrat Odrešenik z menoj. On počiva pri meni in jaz pri njem.

Jaz: »Dragi Odrešenik, zdaj posvečuješ mojo dušo. Želiš, da molčim.« Odrešenik:

»Da, moja hči.«

Jaz: »Kako nujno je za dušo, da nekaj minut preživi v miru z Odrešenikom. Tega nisem vedela. To je opij ljubezni. Svetovno je povsem daleč stran. Kaj zamujajo toliko ljudje? O Gospod, usmili se jih. Tako združena z Odrešenikom imaš vse. To je tako lepo. Je kot Božje kraljestvo. Zdaj veliko bolje razumem, ko molim: »Naj pride tvoje kraljestvo.«

Da, duhovna obhajila so tako dragocena, da se počutiš vedno bližje raju. Trenutno imam občutek, da nimam več nobenih težav, nobenih skrbi in nobenih vprašanj. Verjamem, da mi je bilo vse odvzeto. Moj Gospod in moj Bog, hvala ti za to milost.

12.30 v kapeli v kliniki:

Najprej mi je demon šepetal, naj ne grem v kapelo, ker naj bi še šla k Zönackelu. Skoraj sem mu verjela. Toda moja kolegica mi je rekla: »Pojdi v kapelo!«

Takoj sem šla.

Spet sem prejela veliko milosti in molila za vse, ki so bili v univerzitetni kliniki, ter rekla Odrešeniku, naj jih pokliče, tako kot je poklical mene, da pridejo sem.

Odrešenik: »Ne poslušajo.«

Spomnila sem se na Sveto pismo, kjer Odrešenik pravi: »Moje ovce poslušajo moj glas.«

To sveto duhovno obhajilo sem hotela darovati za nekoga in sem vprašala Odrešenika, za koga naj ga darujem?

Odrešenik: »Daruj jo za tistega, ki mi je zdaj tako drag.«

Nato sem še molil: Oče naš, Zdrava Marija, Slava Očetu in Najsvetejše Srce Jezusovo.

Ob 15.00 sem bil v Bocksbergu v Zönackelu. Spovedal sem se.

Sveto obhajilo sem darovala za gospoda župnika Vogta. Naj mu Bog podeli razsvetljenje, da bo spoznal Božjo voljo in ne bo več podeljeval obhajila v roko.

27. 02. 92 — četrtek

Ob 12.30 v kapeli na delovnem mestu: kot vedno sem pokleknila pred tabernakljem in molila. Srce mi je bilo težko in spet sem jokala, ker bolniki tako zelo žalijo Boga. Še bolj sem spoznala, kako majhna sem pred Bogom.

Rekla sem Odrešeniku: »Nisem vredna, da slišim tvoj glas, in vedno bolj te častim. A vendar sem nič.«

Potem sem slišala: »Ostani še naprej otrok.«

Molila sem »Hvalo – Bogu naj bo slava« in še notranje molitve. Danes, v četrtek, je bila spet molitvena skupina v Brettenu pri župniku Dochartu. Spet sem vprašala Odrešenika, ali naj grem tja.

Odrešenik: »Ne. Ne hodi tja.«

Vprašal sem, ali lahko to tako povem gospodu župniku Dochartu, če me bo o tem vprašal.

Odrešenik: »Veselil bi se, če bi mu to povedal.«

Kasneje sem se še malo sprehodila ob jezeru, za kapelico. Imela sem še nekaj časa in s seboj kos kruha, da bi nahranila race, galebe in tistega laboda. Labod je prišel k meni in hotel jesti kruh. Kruh sem vrgla malo dlje v vodo. Labod je bil najpametnejši. Prišel je iz vode, naravnost k meni, in hotel cel kos kruha. Govoril sem z njim, kot bi govoril s človekom. »Kaj hočeš?«

Iztegnil je svoj ponosen vrat, zamrmal in se razjezil; človek bi se ga lahko celo ustrašil. Do takrat še nikoli nisem stal ob

laboda. Rekel sem mu, naj se vrne v vodo. Labod me je poslušal in se vrnil v vodo, jaz pa sem še naprej delil preostali kruh, vsakemu po košček.

Pomislil sem, da celo živali bolje poslušajo kot ljudje.

Po delu sem šla plavat. Potem sem šla molit rožni venec in na sveto mašo ter jo spet darovala za gospoda župnika Vogta.

28.02.92 – petek

Spet sem lahko več molila. Ob 10.00 sem šla v ordinacijo. Najprej sem ubogi duši dala sveto vodo, nato sem se združila z Odrešenikom in molila.

Odrešeniku sem rekla, da bom verjela vse, kar mi bo rekel, če mi bo prej odvzel vsak strah in vsak dvom, da me nihče ne bo spravil v zmedo. Molila sem, naj mi odvzame človeškost in me obleče v svojo božanskost. Že od nekdanj sem Odrešenika prosila za ponižnost, da bi postala ponižna in krotka.

Pri nas se malo govori o vojni v Jugoslaviji, čeprav je bil nocoj spet bombardiran Dubrovnik.

Od Odrešenika sem vprašala, ali so molitve ublažile vojno, ki naj bi prišla v Nemčijo.

Odrešenik: »Prihaja vojna.« Jaz:

»Iz Rusije?«

Odrešenik: »Da.«

Jaz: »Ne verjamejo.«

Odrešenik: »Moja hči, verjeli bodo šele, ko bo prepozno.« Jaz:

»Naj to povem molitveni skupini?«

Odrešenik: »Da, povej jim, naj več molijo.«

Nato sem vprašala, ali lahko to povem tudi takrat, ko je prisoten župnik Dochart skupaj z Odrešenikom in imamo obred čaščenja?

Odrešenik: »Seveda.«

Razmišljala sem, kakšna bo verjetno reakcija, če to povem.

Odrešenik: »Pusti to meni. Pomembno je, da si to povedala.« Jaz:

»Naj to povem še kje drugje?«

Odrešenik: »To si že povedal svojemu duhovniku.«

Jaz: »Ali se je treba na to vojno pripraviti z molitvami ali s čim drugim?« Odrešenik:

»Vedno morajo biti pripravljeni.«

Po delu sem se odpravil na sprehod v gozd in zmolil štiri rožne vence za župnika Vogta. Nato sem šel v cerkev in molil naprej zanj. Zanj sem daroval sveto obhajilo. Samo Bog ve, koliko molim za tega duhovnika. Svojo nagrado pričakujem šele v nebesih. Čeprav me je župnik Vogt užalil, ga imam zelo rad in v njem želim vedno videti Jezusa.

Moja naloga ni lahka, a tudi za gospoda župnika Vogta ni. Zato za naju oba velja: Per cruce ad lucem (skozi križ k luči)

29.02.92 sobota

Obiskal sem jutranjo mašo v Waghäuselu. Med preoblikovanjem sem slišal, kako je nečisti duh rjovel. Ta glas sem že slišal v Švici pri patru Rudolfu. Takrat je bilo ponoči okoli 1.30, in molil sem, ker mi je hudič vzbudil veliko strahu.

Ta glas ni takšen kot človeški.

Danes je mašo v Waghäuselu vodil pater Aemilian. Pred mašo sem molil zlasti za patre. Zdaj zapisujem tudi to, kar sem molila ob velikih rožnih kroglicah: »Večni Oče, darujem ti telo in kri, dušo in božanstvo tvojega nadvse ljubljenega Sina, našega Gospoda Jezusa Kristusa, v odkup za naše grehe in grehe patrov in bratov iz Waghäusela.«

Na majhnih kroglicah sem molil: »Zaradi njegovega bolečega trpljenja usmili se nas ter patrov in bratov iz Waghäusela.«

Na koncu sem trikrat molil: »Sveti Bog, sveti močni Bog, sveti nesmrtni Bog, usmili se nas ter patrov in bratov iz Waghäusela.«

Nato sem še molil rožni venec radosti, izganjanje hudiča in druge molitve. Po sveti maši me je Alise prosila, naj vodim molitev.

Molili smo litanije Marije.

Nato sem kleče na tleh pred tabernakljem molil za številne namene.

Komaj sem stopil iz cerkve, sem slišal, da se je neka ženska pritožila, da ji je bila litanija k Mariji preveč. Vendar vem, da je bila ta molitev po volji nebes, saj hudič ne mara litanije k Mariji; nasprotno, ob tej molitvi se razjezi, to sem že izkusil.

To sem namreč že večkrat doživela; ta demonična jeza je bila v Medžugorju enkrat še posebej huda, ko je med molitvijo litanije Marije mlad študent iz Dunaja glasno zakričal:

»Nehajte, gori!« Kljub temu sem molila naprej. Takrat sem mislila, da mi bo hudič raztrgal dušo, ko sem molila.

Potem ko sem opoldne opravila nakupe in pospravila stanovanje, sem ob 16.15 spet odšla v cerkev v Rotu, kjer sem ostala do 18.15. Začela sem moliti, a sem morala prenehati, ker večna luč spet ni gorela. Gospa v župnišču mi je dala vžigalice in jaz sem prižgala luč.

Za gospoda župnika Vogta sem zmolila več rožnih vencev. Molitev mi je šla tako težko, da bi najraje jokala.

Želim imeti spovedni pogovor z župnikom Vogtom, vendar si želim, da bi tudi on to želel in me nagovoril. Molila sem, naj mu Bog podeli milost za to, saj mu moram veliko povedati o vsem, kar mi je Odrešenik doslej povedal. Odrešenik mi je tudi rekel, naj molim zanj.

Ko sem prišla domov, me je mučil nečisti duh, tisti klepetalec. Hotel mi je vcepiti: »Vidiš, nič ne pomaga. Nima smisla, prenehaj moliti zanj.«

A nisem poslušala nečistega duha, ampak sem molila naprej.

01.03.92 – nedelja

Molil sem približno eno uro, nato pa sem bil približno 30 minut združen z Odrešenikom. Spoznal sem, da sem spet nič in da moram Odrešenika prositi za vse, kar potrebujem. Gorko sem jokal in prosil Odrešenika za njegovo pomoč. Brez njega nisem nič, z njim pa dosežem veliko.

Najbolj me trenutno obremenjuje prejetje svete obhajilne hostije v roko, ker se to ne odpravlja, nasprotno, še naprej se prakticira, saj vem, da Odrešenik ne želi, da verniki prejemajo sveto obhajilo v roko. Molila sem prošnje Božjega usmiljenja, rožni venec usmiljenja, molitve svete Terezije iz Lisieuxa, sv. Frančiška Asiškega, molitve v stiski in še mnoge druge molitve.

Še nisem razumela, kar mi je Odrešenik nekoč rekel, da nam zaradi prejemanja svete obhajilne hostije v roke odvzema milost.

O tem sem moral Odrešenika še enkrat vprašati, ker sem to hotel bolje razumeti. Odrešenik:

»To je žalitev in ravnodušnost do mene.«

Jaz: »Ali jim daješ milost pri prejetju obhajila iz roke?« Odrešenik: »Ne. Odvzemam jim jo.«

Jaz: »Kaj pomeni to, odvzeti?«

Odrešenik: **»Drevo mora roditi sadje, zaradi obhajila iz roke pa ne bodo imeli sadja.«**

Jaz: »Kaj je najhujše pri obhajilu v roko?« Odrešenik: »Da se vsi znajdejo v blatu.«

Jaz: »Ampak Odrešenik, ali ni to le krivda ljudi, saj tudi duhovniki podeljujejo obhajilo v usta?«

Odrešenik: »Kdo je to naučil ljudi?« Jaz: »Gospod, ali je to delo hudiča?«

Odrešenik: »Da, moja hči, to je delo satana, povsem jasno. On ne želi dobrih plodov, želi le slabe. Vsi slabi plodovi pripadajo njemu.«

Jaz: »Ne razumem, zakaj duhovniki temu ne verjamejo?«

Odrešenik: »Ker nimajo več vere.«

Jaz: »Kako naj odstranimo to blato iz Cerkve?« Odrešenik: »Z molitvijo in postom.«

Jaz: »Post je tako težak.«

Odrešenik: »Tako težko je tudi bogatim vstopiti v raj.« Jaz: »Mi lahko še kaj poveš o prejetju obhajila iz roke?«

Odrešenik: »Moli neprestano, da bo odpravljena.« Jaz:

»Da, moj Gospod, tako bom storil.«

Jaz: »Koliko sovražnikov bom imel zdaj?«

Odrešenik: »Več, kot si lahko predstavljaš. Jaz sem s teboj, ni ti treba biti strah.« Jaz:

»Odrešenik, ali sem to pravilno razumela?«

Odrešenik: »Da, moja hči, pravilno si to zapisala.«

Trenutno čutim v sebi mir, spokojnost in jasnost, brez dvomov, brez strahu.

To je čudovit občutek. Da, Odrešenik je z mano. Hvala ti, moj Gospod in moj Bog.

Odrešenika sem še vprašala:

»Gospod, včeraj mi v cerkvi nisi ničesar rekel, čeprav sem dve uri molila za duhovnika, župnika Vogta. Ali moje molitve niso bile dobre?«

Odrešenik: »Trpel sem z vami, ker duhovnik ni poslušal mojega glasu.«

Jaz: »Gospod, če bom zanj postila, se bo kaj spremenilo?« Odrešenik:

»Da, moja hči.«

Jaz: »Moj Gospod in moj Bog, moj dober duhovni vodnik, postila se bom za svojega duhovnika, gospoda župnika Vogta.«

Moj Jezus, ljubim te nad vse. Hvala ti za ta pogovor. Šla sem nekoliko prej na sveto mašo in molila za svoje sovražnike.

Videla sem mladega študenta Wagnerja, ki je diakon.

Nato sem vprašala Odrešenika:

»Če ni prav, da mi sveto obhajilo podeli H. Wagner, te prosim, naj mi ga podeli duhovnik.«

Sveto obhajilo sem prejel od duhovnika.

Ko sem prišla domov, sem dala pečenko v pečico, sama pripravila špagete in narezala solato.

Ob 12.00 smo molili »Gospodov angel«. Ob

12.15 smo jedli.

Ob 12.45 sem bila spet v cerkvi. Potekalo je čaščenje, Najsvetejše je bilo izpostavljeno. Do 14.45 sem ostala v cerkvi in molila.

Ob 15.30 je prišla gospa Barbara. Pri meni se je izpovedala o svojem sinu. Ko je odšla, je prišla Marion in ostala do 17.30.

Zapisovali smo dnevniške zapiske.

Ob 18.15 sem v cerkvi pred Najsvetejšim molila dva sklopova rožnega venca za gospoda župnika Vogta, ker večna luč spet ni gorela.

Na žalost tega ni videl. Duševno mi ni bilo najbolje. Bolelo me je, da je župnik Vogt postavili reflektor neposredno pred monstranco. Verjamem, da je živ Bog prisoten v Najsvetejši hostiji.

Običajno se pred nobenim človekom ne postavi reflektor v razdalji približno pol metra. Gre le za to, da je monstranca močno osvetljena in da od daleč lepo sije ter blešči. »Ali mora

Odrešenik tudi tukaj še trpeti?«, sem se vprašala in čutila, kako mi je svetloba pekla v očeh. V nekaterih trenutkih nisem mogla gledati tja.

Na koncu nisem mogel zapustiti cerkve, dokler nisem zagledal cerkvene gospodinje in ji povedal, da večna luč ne gori več.

Mrmrala je pod nosom in rekla: »Spet je ugasnila.«

Pred spanjem sem še zmolila boleč rožni venec za uboge duše. Moj dan je minil v trenutku, tako hitro.

Bil sem vesel, da nisem imel televizije, in sem se Bogu zahvalil za moč in ljubezen tega dne.

02.03.92 – ponedeljek

10.00 v ordinaciji: Poskrbela sem, da se je po sobi razširila sveta voda, in ob tem z

Benediktovim križem blagoslovila vse, ki so bili v kliniki. Združila sem se z Odrešenikom in rekla:

»Ti veš, kaj te želim vprašati, ti veš vse, in jaz bom zapisala in verjela tisto, kar mi boš povedal.

« Pomislila sem na žaromet, ki je včeraj gorel in morda še danes gori pred Najsvetejšim.

V treh dneh pustnega časa pri nas vedno poteka čaščenje pred Najsvetejšim. V tišini sem slišala:

»Napiši to, hčerka moja, ni prav, da svetilko drži pred menoj. Naj poskusi svetilko držati pred seboj tri minute.«

Jaz: »Gospod, ne najdem miru, ko vem, da svetilka še naprej gori tako blizu tebe. Saj sama čutim to trpljenje.

Odrešenik: »Če hočeš, pokliči ga.«

Jaz: »Gospod, ali sem si to morda samo domišljala?«

Odrešenik: »Ti si tesno povezana z menoj.«

Jaz: »Naj župniku Vogtu preberem, kar sem napisal?« Odrešenik: »Se bojiš?«

Jaz: »Pravzaprav ne.«

Odrešenik: »Potem to stori.«

Jaz: »Da, Odrešenik, poklical ga bom, ker verjamem, da si ti, živ

Bog v mesu in krvi, telesu in duši, človeštvu in božanstvu, resnično in bistveno prisoten v sveti hostiji.«

12.30 Naredil sem rentgensko sliko petnajstletnemu fantu po imenu Markus.

Prišla je z njim medicinska sestra. Povedala mi je, da so se na oddelku vsi prestrašili, ko mu je postalo slabo in so se mu oči popolnoma otrdile.

Vprašal sem, kdaj se je to zgodilo, in ugotovil, da je bilo v času, ko sem molil izganjanje hudiča za vse, ki so bili v kliniki, celo večkrat.

Ko sem pogledal tega fanta in ga vprašal, ali bi rad malo svete vode, je takoj rekel: »Ne, to imam doma, to dam živalim.«

Nato sem mu s sveto vodo naredil križ na čelo in takoj so se mu oči spet otrdile.

V prisotnosti medicinske sestre sem ga vprašal, ali zna moliti Zdravico Mariji. Rekel je »da« in začel moliti, a že pri tretji besedi ni mogel več izgovoriti besed, zato sem sam nadaljeval z molitvijo.

Dal sem mu še molitveni listič o Dragocenem Krvi in mu rekel, da bom molil zanj.

Ob 12.45 v kapeli: Molil sem za Markusa in vprašal Odrešenika, ali je pri njem nečisti duh.

To sem vedela, a sem hotela od Odrešenika dobiti potrditev.

Odrešenik: »Da, je, in mora ostati v njem.«

Prosila sem Odrešenika, naj mi spet pošlje bolnika Markusa.

Ob 14.10 je res prišel, tokrat s svojo mamo. Fant je ležal v postelji.

Domnevno ni mogel vstati. Ko me je zagledal, je takoj zahteval od mene sveto vodo, in jaz sem mu jo dala. Nato je rekel svoji mami, naj si ogleda sliko Marije. Ko je mama videla sliko, mu je rekla: »Moraš pa spet vse videti.«

Bila je polna ponosa in je rekla: »Upam, da boš kmalu spet doma.«

Ko se je mama nekoliko umaknila na stran, sem rekel Markusu: »Igraj se z očali.« Takoj je vedel, kaj mislim, in rekel: »Ja. V Berlinu in tukaj, to so neškodljive stvari.« Pogledal sem ga

in ga vprašal: »Kaj praviš?«

Na to je odgovoril: »Moja mama tudi.«

Zdaj mi je postalo jasno, zakaj mora demon ostati znotraj. V roko sem mu stisnila medaljo Marije in on jo je vzel. Za tega fanta bi bilo treba moliti izganjalno molitev in ne bi smel ostati na

nevrološkem oddelku. Tukaj ne morem nič storiti, ker mi ne bodo verjeli niti mama niti zdravnik.

Molila sem zanj.

Zvečer sem v cerkvi Rot molil rožni venec za Markusa in nato daroval sveto mašo zanj.

Ob 20.00 – molitvena skupina:

Danes je prišlo veliko moških, gospod Deris, gospod Artur Wagner, študent teologije Fridolin, gospod župnik Dochart itd.

Bilo je lepo. Molili smo tudi za bolnika Markusa. Gospod župnik Dochart in gospod Deris sta bila nekoliko nemirna. Prejela sem veliko milosti.

03.03.92 – torek

10.00 v ordinaciji: Od Odrešenika sem vprašal g. Derisa.

Odrešenik: »Deris ne sme postati diakon, za to ni izbran. To, da želi postati diakon, je njegov ponos. Pri župniku Dochartu je bil spet nečisti duh.«

Jaz: »Katero Confiteor naj molimo, staro ali novo?« Odrešenik:

»Staro, hčerka moja.«

Jaz: »Odrešenik, včeraj si nam podaril veliko milosti, več kot običajno.«

Odrešenik: »Všeč so mi bile molitve, ki ste jih molili.«

Jaz: »Kaj naj sporočim molitveni skupini, kaj moramo vedeti in kaj je za nas pomembno?«

Odrešenik: »Molite s srcem.« Jaz:

»Kako pa, Odrešenik?«

Odrešenik: »Naj govorijo vaša srca, ne usta. Prosite za veliko ljubezni.« Jaz:

»Torej moramo bolj klicati Svetega Duha?«

Odrešenik: »Da, moja hči. Ko Sveti Duh v vaših srcih vzbudi ljubezen, boste lahko molili s srcem.

Očistite svoja srca, da bo Sveti Duh lahko prišel tudi k vam.

Ne zadržujte več svojih grehov, saj tvorijo veliko rano, ki se celi počasneje kot majhna rana. Velike rane povzročajo velike bolečine, in takrat se ne moli več tako rad.«

»Piši, hčerka moja, moliti samo z usti je tako, ker ne dopuščamo, da bi Sveti Duh deloval v naših srcih. Molite tako, da med molitvijo nastane ljubezen.«

Jaz: »Moj Gospod in moj Bog, podari nam milost, da bomo lahko molili s srcem. Odrešenik, rekel si, da so v mojem možu še nečisti duhovi. Vendar je včeraj prejel sveto obhajilo.«

Odrešenik: »Tvoj mož naj gre k spovedi.«

Jaz: »Zagotovo mi bo rekel, da se je že spovedal.«

Odrešenik: »Povej mu, hčerka moja, naj se pravilno spove.«

Od 16.00 do 17.00 sem bila razporejena, da pred Najsvetejšim v cerkvi vodim molitev in vodim čaščenje. Moj mož, Fridolin in jaz smo to počeli skupaj in vodili molitev. Moj mož je bil nekoliko nemiren, čeprav sem molila zanj.

Gospod župnik Vogt še ni odstranil darilnega koša, čeprav sem mu to že povedala.

Ob 18.30 je bila sveta maša in sveto obhajilo sem darovala za gospoda župnika Vogta.

04.03.92 — sredo — pepelni sredo

Postila sem se z vodo in kruhom in imela sem glavobol celih 24 ur. V nekaterih trenutkih je bilo neznosno. Bile so pokorne bolečine in darovala sem jih za župnika Vogta in spreobrnjenje grešnikov.

Postila sem se za gospoda župnika Vogta in za Andreasa (študenta teologije).

Vprašala sem Odrešenika, zakaj je redovnica včeraj zvečer še naprej delila sveto obhajilo, čeprav ve, da tega ne sme početi. Nato sem sveto obhajilo darovala zanj.

Odrešenik: »Trdnemu srcu ni mogoče podeliti milosti. Moli zanj, posti se zanj.«

Zvečer v cerkvi. Pri podeljevanju pepelnice so pomagali trije laiki in gospod župnik Vogt. Prosila sem Odrešenika, naj mi pepelnico podelijo posvečene roke. In gospod župnik Vogt je prišel k meni, čeprav je bil običajno na drugi strani. Ob prejemanju svete obhajilne hostije sem Odrešenika ponovno prosil, naj mi sveto obhajilo podelijo posvečene roke, in sveto hostijo sem prejel od gospoda župnika Vogta.

Sveto obhajilo sem daroval za gospoda župnika Vogta.

Vprašala sem, ker sem videla, da so pepelni križ nanašali laiki. Med laiki je bil tudi študent teologije (akolit).

Odrešenik: »Napiši, hčerka moja, pepel naj razdeljujejo le posvečene roke. Samo duhovniki, samo duhovniki. To spada tudi k blatu v Cerkvi.«

05.03.92 — četrtek

Zjutraj sem molila rožni venec usmiljenja, litanije k Božjemu usmiljenju in druge molitve.

Ob 10.00 v ordinaciji:

Odrešenik: »Piši, hčerka moja, milosti nisem mogel podeliti, ker so laiki razdeljevali pepelni križ.

Milost podeljujem ob razdeljevanju pepela skozi posvečene roke duhovnika.«

Popoldne sem molila eno uro, bolnikov ni bilo, nato pa sem molila rožni venec.

Zvečer sem v cerkvi v Rotu najprej z verniki molila rožni venec, nato pa sveto mašo. Sveto obhajilo sem ponovno darovala za gospoda župnika Vogta. V cerkvi je bil tudi duhovnik iz Poljske, pater Stanislau.

06.03.92 Petek Srca Jezusovega

Ob 13.00 sem šla v kapelo. Bila pa je zaprta. To me je bolelo, a sem šla iskat ključ. Poklicala sem vratarja bolnišnične stavbe in on mi je odprl kapelo. Po duhovni obhajili sem vprašala Odrešenika, ali je prav, kar počne pater Stanislau iz Poljske, in namignila, da tudi on deli sveto obhajilo v roke.

Na začetku sem se s tem duhovnikom zelo dobro razumel, zdaj pa mi je bil tako tuj.

Od Odrešenika sem še vprašal, ali je tudi sam nekoč delil sveto obhajilo v roke.

Odrešenik: »Ne, to počne zaradi denarja. S tem me je izdal.«

Jaz: »Lahko to zapišem v dnevnik?«

Odrešenik: »Da, napiši to, s tem je izgubil veliko milosti.« Jaz:

»Kdo ga je vplival, da podeljuje sveto obhajilo v roke?«

Odrešenik: »To je delo Luciferja. Dokler podeljujejo obhajilo v roko, služijo Satanu.« Jaz:

»Gospod, ali lahko to povem patru Stanislauju?«

Odrešenik: »Moja hči, on ne bo prišel k tebi.« Jaz: »Ali

ve, da to ni prav. Ali to čuti?«

Odrešenik: »Moja hči, ali se zavedaš svojega greha, ko ga storiš?«

Jaz: »Ampak, Gospod, morda misli, da je to prav?«

Odrešenik: »Moja hči, če človek ne prepozna greha, je v slabem položaju.« Jaz: »Kaj pomeni biti v slabem položaju?«

Odrešenik: »Človek ni v Božji milosti.«

Bila sem malo prestrašena in za trenutek mi je zastal dih, zato sem Odrešenika prosila, naj to ponovi, morda nisem pravilno razumela.

Odrešenik: »Zapiši si, hčerka moja, da človek ni v Božji milosti.«

Zjutraj sem Odrešenika prosila, naj mi pove kaj o dušah v univerzitetni bolnišnici.

Odrešenik: »Boš prenesla to, kar ti bom povedal?«

Jaz: »Odrešenik, ti me poznaš bolje kot jaz sama.«

Zvečer v cerkvi v Rotu nisem več videla patra Stanislaua.

Ob koncu svete maše me je cerkvena upraviteljica ošvrknila, ker sem jo opozorila, da večna luč ne gori. V jezi je glasno zakričala po vsej cerkvi:

»Pojdite domov, to vas ne zadeva.« Molil sem za to žensko. Zunaj se je z njo še pogovarjal moški iz Rota, Erich.

Sveto obhajilo sem darovala za Marion. Ob 20.00 sem molila izganjanje hudiča in rožni venec Svetega Duha, da noben laik več ne bi delil svetega obhajila, saj so imeli obhajilni pomočniki ob tej uri sestanek.

Erich je bil pri meni in molil z mano. V molitev sem vključila tudi svojega moža. A ta je bil zelo živčen in je divjal, tako da je Erich odšel domov. Verjamem, da je izganjanje hudiča vplivalo na mojega moža. Mojega moža je tisti večer vse motilo. Pred spanjem sem še zmolila dva rožna venca.

07.03.92 – Sobota pokore Srca Marije

Zjutraj zgodaj sem bila z gospo Cordulo v cerkvi v Waghäuselu.

Od 16.15 do 18.15 sem molila za gospoda župnika Vogta. Ko sem prišla v cerkev, večna luč ni gorela. Molila sem, da bi prišel kdo in jo prižgal. Nato sem rekla Odrešeniku: »To ti darujem, da bo rešenih 100.000 duš, če do

17.00 nihče ne pride in prižge večno luč.«

Bilo je 17.05, ko je prišla cerkvena gospodinja in prižgala večno luč; zelo se je mudila. Dve uri sem klečala in molila štiri rožne vence ter še mnoge druge molitve.

8. 3. 1992 – nedelja

Ob 5.45 zjutraj sem vstal in molil približno eno uro, najprej k Svetemu Duhu, nato staro Confiteor, izganjanje hudiča, molitev k sv. nadangelu Mihaelu in k angelu varuhu, posvetitev Mariji, molitev k Srcu Jezusovemu in veseli rožni venec, nato sem duhovno prejel obhajilo.

Spet sem začela iz vsega srca jokati, ker me je doletelo toliko preizkušenj. Najhujše so tiste, ki prizadenejo mojega moža. Najraje bi vse opustila in prenehala toliko moliti.

Prosila sem Odrešenika za pomoč in se mu pritožila. Molila sem tudi k Mariji, da mi je vse to preveč. Rekla sem: »Z vseh strani me pestijo preizkušnje, poleg tega pa me je razočaral še moj duhovnik.

Nenadoma sem prenehala jokati. Potem sem v sebi občutila globoki mir in tišino. Prosila sem Odrešenika za znamenje, ki bi ga videl duhovnik in vsi v cerkvi.

Odrešeniku sem rekla, da sem grešnica in nezaslužna, da bi prejela to znamenje, ter dodala:

»Gospod, naj se zgodi tvoja volja.«

Odrešenik: »Da, dobila boš znamenje, ki ga bodo vsi videli.«

Jaz: »Še bi rada vedela, ali bo to videl tudi duhovnik.« Odrešenik:

»Da.«

Jaz: »Bo to dober znak, da se bodo ljudje spreobrnili, ali pa nas boš prestrašil?«

Odrešenik: »Bog nikomur ne vzbuja strahu.«

Jaz: »Kdaj bo prišel ta znak, pred veliko nočjo ali po njej?«

Odrešenik: »Pred veliko nočjo.«

Jaz: »Ali se bo duhovnik zaradi tega znamenja

spremenil?« Odrešenik: »Ne, zaradi tega se ne bo spremenil.«

Jaz: »Zakaj, Odrešenik? Zdaj sem popolnoma izčrpan. Mislil sem, da se bo enkrat spremenil?« Odrešenik: »To si mislil.«

Jaz: »Ampak zakaj, Odrešenik?«

Odrešenik: »V njem je še vedno preveč ponosa.«

Jaz: »Gospod, prosim te, daj mi drugega duhovnika, kateremu bom lahko zaupal svoj dnevnik.«

Odrešenik: »To prepusti meni.«

Jaz: »Moj Gospod in moj Bog, ali ti je prav, da se na tebe obračam na tak način, npr. moj Gospod, moj Odrešenik, dragi Jezus, moja velika ljubezen, moj sveti, močni in večni Bog, Kralj vseh kraljev, moj Kralj miru, vsemogočni in usmiljeni Bog itd. Ali ti je to prav?«

Odrešenik: »Kar prihaja iz srca, to govoriš.«

Zahvalila sem se za ta pogovor in darovala sveto obhajilo za vse ljudi po vsem svetu ter za uboge duše v vicah, tako kot vsak dan darujem molitve za odpustke za uboge duše.

Bilo je okoli 8.30. Moj mož je vstal in odšel v Waghäusel k spovedi. Moja molitev je bila uslišana, saj sem med rožnim vencem molila, naj mu Bog podeli milost za dobro spoved. Od 9.45 do 11.10 sem bila v cerkvi v Rotu. Pred sveto mašo sem za vse obiskovalce cerkve molila litanije k Božjemu usmiljenju. Sveto obhajilo sem ponovno darovala za uboge duše v vicah. Ko sem prišla domov, je bil moj mož spremenjen. Bil je kot nov človek in je šel z mano na pobožnost. Cel dan je vladal mir, bil je ljubezniv in prijazen. Hvala Bogu za to milost. Ponoči me je ob 2.30 zbudilo in dobila sem milost, da sem lahko molila. Molila sem k sedmim zadnjim besedam, k vsaki po en Oče naš in en Zdravica Mariji »in Slava Očetu«, nato pa rožni venec usmiljenja. Potem sem ubogim dušam dala sveto vodo in nato čudovito nadaljevala spanje.

09.03.92 – ponedeljek

10.00 v ordinaciji:

Od Odrešenika sem vprašala za ljudi v kliniki, za tiste, ki tam delajo.

V petek me je Odrešenik vprašal, ali bom lahko prenesel tisto, kar mi bo povedal, zato sem mu zdaj rekel, naj mi, če že hoče, pove vsaj najmanj boleče.

Odrešenik: »Vsi naj se spreobrnejo. Skoraj vsi so na široki poti.« Jaz:

»Kaj naj storim zanje, Odrešenik?«

Odrešenik: »Moli zanje.«

Jaz: »Ampak moje molitve ne morejo rešiti veliko

ljudi.« Odrešenik: »Pa vendar, saj z menoj lahko rešiš

veliko ljudi.«

V naš oddelek za rentgen je prišel zdravnik, gost iz Turčije, musliman, ki se je želel seznaniti z rentgenom in posnetki.

Povedal sem mu več o katoliški veri kot o rentgenu. Zlasti sem mu povedal, kako pomemben je Sveti Duh.

Vprašal sem Odrešenika, ali je bilo to pravilno, saj je zdravnik vendarle

musliman. Odrešenik: »Vsi potrebujejo isto vero.«

Jaz: »Mi lahko poveš, kakšen naj bom?«

Odrešenik: »Ostani tak, kakršen si.«

Ob 13.00 v kapeli v bolnišnici.

Od Odrešenika sem rekel, da je ob nedeljah v cerkvi toliko ljudi, med tednom pa le malo. Vprašal sem: »Ali duhovnik ne bi mogel sam deliti svete obhajilne hostije, ali potrebuje laike?«

Mislil sem, da morajo drugi potrpežljivo čakati, in če ne morejo čakati, naj molijo za mlade duhovnike, da bomo dobili več duhovnikov.

Odrešenik: »Večina tistih, ki prejemajo sveto obhajilo le ob nedeljah, ga prejema neprimerno.« Jaz: »To je treba povedati duhovniku. Ali duhovnik tega ne vidi?«

Odrešenik: »Če ne bi delil svete obhajilne hostije v roko, bi to videl.« Jaz: »Lahko to zapišem v dnevnik?«

Odrešenik: »Da, hčerka moja, napiši to.«

Jaz: »Mnogi pravijo, da z usti grešijo več kot z roko.«

Odrešenik: »Tega jim ne verjamem. Toda gre za ravnodušnost, da ne razlikujejo več med Troedinstvenim Bogom v sveti hostiji in navadnim kruhom. Duhovniki jim morajo pridigati o tej razliki, toda ker izvajajo obhajilo v roki, o tem ne morejo več pridigati.«

Jaz: »Pravijo, da je tudi s roko spoštljivo.«

Odrešenik: »Zapiši, hčerka moja, da je neprimerno prejemati sveto hostijo z roko, in če jo kdo prejme neprimerno, je to hkrati tudi nespoštljivo.«

Jaz: »Ali sprejemanje obhajila v roko povzroča veliko svetožalstva?«

Odrešenik: »Več, kot si lahko sploh predstavljaš.«

Zvečer v cerkvi v Rotu, medtem ko je župnik bral evangelij, je neka ženska divje tekla skozi vso cerkev, vse do župnika.

Njeni čevlji so bili tako glasni in njen korak tako odločen, da so jo opazili vsi verniki. Domnevno naj bi bil v cerkvi nekdo, ki ji je z avtomobilom zaprl izhod. A njena nemirnost se mi je zdela čudna. Z roko je pomignila cerkveni služabnici, ki je prišla k njej, nato pa prekinila župnika in mu vse povedala. Ko je župnik vprašal, komu pripada ta avto, se ni oglasil nihče.

Po sveti obhajili sem vprašal Odrešenika glede patra Janeza, saj mi je Roland po telefonu povedal, da se je italijanski pater Janez spreobrnil k škofu Platonu in da zdaj sprejema njegove knjige.

Odrešenik: »Knjige patra Janeza niso pravilne.«

Nato sem vprašala glede predavanja, ki naj bi potekalo 13. 3. 1992 in bi obravnavalo Garabandal. Odrešeniku sem rekel: »Verjamem v prikazovanja v Garabandalu, vendar me moti ta projekcija filma in pogovor, ki sledi, ter veliko oglaševanje tega dogodka. Ali tu ne deluje demon, ki želi uničiti dobro?«

Odrešenik: »Dobro si uganil.«

Zvečer ob 20.00 molitvena skupina. Bilo je veliko ljudi.

10. 3. 1992 — torek

Od Odrešenika sem vprašal o ženski, ki je včeraj prišla v cerkev.

Odrešenik: »To je bil nečisti duh. Jaz sem to dopustil. Prihaja še več takih. Bil sem v cerkvi v Rotu in daroval sveto obhajilo za gospoda župnika Vogta.

11.03.92 — sredo

Ob 10.10 v ordinaciji:

Ponovno sem vprašal Odrešenika glede znamenja.

Odrešenik: »V cerkvi boš dobil znamenje.« Jaz:

»Kaj bo to?«

Odrešenik: »Pusti to meni.«

Jaz: »Ali lahko razlikujem, kaj prihaja od tebe in kaj od mene?« Odrešenik: »Da, lahko.«

Odrešenik mi je podaril veliko milosti. Hvala ti, moj Gospod in Bog.

Jaz: »Povej mi kaj, tudi jaz želim slišati nekaj od tebe.«

Odrešenik: »Ljubim te, moja hči.« Jaz:

»To dobro dene, ko to slišiš.«

16.30: Bila sem v Zönackelu v Boxbergu in poslušala predavanje. Ker sem prišla prepozno, tam nisem mogla sodelovati pri sveti maši.

Ob 19.00 sem nato obiskala sveto mašo v Mingolsheimu v kapeli sv. Rocha.

Spet sem sama klečala pri mizi za obhajilo. Novi duhovnik mi je šele na koncu podelil sveto obhajilo. Medtem ko sem čakala, sem za tega duhovnika molila večkrat Zdravico Mariji.

Sveto obhajilo sem daroval za Marion.

Ob 20.30 je prišla Marion in sva zapisali dnevniške zapiske.

12. 3. 1992 — četrtek

Že drugi dan sem delala v kliniki sama. Prišlo je veliko bolnikov. Kljub temu sem lahko veliko molila.

Ob 12.30 v kapeli v kliniki:

Hotela sem vedeti, ali je bilo prav, da sem včeraj v kapeli sv. Rocha sama klečala pri mizi za sveto obhajilo. Mnogi, ki sem jih poznala, so ob prejemu svete obhajila stali ali klečali neposredno pred patrom na stopnicah, čeprav je bila tam miza za sveto obhajilo.

Morda sem naredila napako, sem pomislila. Odrešenik:

»Kleči naprej, kot doslej.«

Jaz: »Zakaj drugi ne klečijo pri mizi za obhajilo?« Odrešenik: »Lažna ponižnost, strah pred ljudmi, strah pred duhovnikom.«

Pomislil sem na člane molitvene skupine in vprašal Odrešenika, ali naj jim to povem?

Odrešenik: »Da, a z ljubeznijo.«

Zdi se mi nekoliko čudno. Če hočeš storiti nekaj dobrega za Odrešenika, si sam. Konec koncev smo vsi dolžni častiti Boga.

Na poti domov sem kot vedno molil rožni venec.

Ob 16.00 sem odšel v Mingolsheim na plavanje v solno kopališče, približno eno uro in pol.

Zvečer sem šel v Rot v cerkev in tam molil rožni venec. Med prejemanjem obhajila je mimo mene šla redovnica.

Vstal sem in se vrnil na svoje mesto, ne da bi prejel sveto obhajilo.

Na poti od mize za obhajilo do svojega mesta sem mislila, da me bodo hudiči hoteli raztrgati. Toda Odrešenik je duhovno prišel k meni in prejela sem veliko milosti, posebno milost. Obhajilo sem darovala za ljudi v kliniki, v kateri delam.

Takoj zatem sem se odpeljala v Mingolsheim v kapelo sv. Rocha.

Tam je bila ob 19.30 še sveta maša in tam sem prejela tudi sveto obhajilo, ki sem ga darovala za duhovnike in redovnike, ki so bili še v vicah, ter za redovnico, ki je delila obhajilo, in za vse druge duše v vicah.

13. 3. 1992 – petek

Danes zjutraj sem molila približno eno uro, vsaj 10-krat sem opravila izganjanje hudiča za celotno kliniko, za mojo družino, za gospoda župnika Docharta in gospoda župnika Vogta.

Imela sem veliko dela, a kljub temu sem našla čas za Odrešenika. V oddelku za rentgen manjka dve osebi, ena je bolna, druga pa pride šele maja. Prosila sem Odrešenika, naj mi podeli milost, da bom lahko delala za tri.

On mi jo je podelil in z Božjo močjo sem lahko dobro delala.

Ob 10.10 sem šla v ordinacijo. Tam sem duhovno komunicirala, danes že drugič. Vprašala sem Odrešenika, kaj se je včeraj zgodilo, ko je redovnica šla mimo mene z Odrešenikom in sem vstala ter se vrnila na svoje mesto, ne da bi prejela Odrešenika, pri čemer sem v sebi čutila močne napade.

Odrešenik: »Moja hči, bilo je zelo veliko nečistih duhov.«

Jaz: »So verjeli, da ne boš prišel k meni, če te ne sprejemem v zakramentu?« Odrešenik: »Da, to vedno mislijo.«

Jaz: »Imela sem občutek, da so me v tistem trenutku hoteli raztrgati. Ali sem si to morda samo domišljala?«

Odrešenik: »Moja hči, če bi bili sposobni, bi te raztrgali na koščke.«

Jaz: »Gospod, ko si potem duhovno prišel k meni in sem se združila s teboj, sem prejela več milosti, kot če bi prejela obhajilo. Kakšen je razlog za to?« Odrešenik: »Ker želim, da sem vernikom podarjen skozi posvečene roke duhovnika.

Jaz: »Kako naj se obnašam do duhovnika?«

Odrešenik: »Vedno moraš poslušati duhovnika, toda če on krši mojo čast, potem ne.«

Hotela sem vedeti, ali je bilo prav, da sem pobegnila pred sestro brez svete obhajilne daritve; mislila sem, da to morda ni bilo po volji Odrešenika.

Odrešenik: »Ne, hčerka moja, ravno nasprotno, storila si nekaj dobrega.«

Jaz: »Ampak, moj Gospod in Bog, kaj če duhovnik reče, da tega ne smem storiti?«

Odrešenik: »Potem stori, kar pravi, na njegovo odgovornost.«

Jaz: »Kdaj se lahko pogovorim z gospodom župnikom Vogtom? To želim vedeti od tebe. Gospod, naj se zgodi tvoja volja.«

Odrešenik: »Da, hčerka moja, pogovori se z

njim.« Jaz: »Kdaj?«

Odrešenik: »Čim prej.

Jaz: »Ali kršim Božjo čast, ker odhajam, ali pa tisti, ki ostanejo in prejemajo sveto obhajilo od laikov?«

Odrešenik: »Moja hči, dobro poslušaj. Vsi, ki prejemajo sveto obhajilo v roko, in laiki, ki razdeljujejo sveto obhajilo, vsi kršijo Božjo čast.

Jaz: »Dragi Odrešenik, še nekaj te želim vprašati: naj sv. župniku Vogtu preberem vse ali samo nekateri dnevi?«

Odrešenik: »Vse, moja hči, vse.«

Jaz: »Gospod, boš z menoj, ko bom šla k njemu?«

Odrešenik: »Da, bom z teboj.«

Jaz: »Moj Gospod in moj Bog, zdaj v svojem srcu čutim toliko ljubezni in topline, toliko milosti. Ali je to potrditev, da moram iti k sv. župniku Vogtu? Ali si vesel, da grem k njemu?«

Odrešenik: »Zelo se veselim tega.«

Jaz: »Že toliko sem se postila, molila in sveto obhajilo že tolikokrat darovala zanj. Ali se bo zdaj malo spremenil, ko bom z njim govorila?«

Odrešenik: »Da, hčerka moja, že se spreminja, a vedel bo, kaj od njega želim.« Zvečer sem bila v cerkvi v Rotu, sveto obhajilo sem darovala za uboge duše.

14. 3. 1992 – sobota

Zjutraj zgodaj sem obiskala sveto mašo v Waghäuselu. Mašo je vodil pater Alanus. Po maši sem v cerkvi molila lauretansko litanijo. Nato sem šla z Marion pisati dnevnik.

Od 16.30 sem molila za gospoda župnika Vogta. Ob 16.45 sem šla k njemu k spovedi. Bila sem zelo razočarana in sem celo jokala. Potem sem nadaljevala z molitvijo za gospoda župnika Vogta.

15. 3. 1992 – nedelja

Ponoči ob 3.45 sem začela moliti za vse ljudi. V molitev sem vključila tudi gospoda župnika Vogta. Rekla sem Odrešeniku: »Vse duše pripadajo tebi, vse naj bodo rešene.«

Molila sem približno uro in pol, nato sem se združila z Njim. Jokala sem. Po včerajšnjem spovednem pogovoru z gosp. župnikom Vogtom mi je bilo zelo težko.

Takrat so me spet obšli dvomi, ali mi Odrešenik sploh govori. Kajti če bi storila tisto, kar mi je rekel gospod župnik Vogt, sploh ne bi več potrebovala hoditi v cerkev.

Prosila sem Odrešenika za odgovor.

Rekla sem: »Moj Gospod in Bog, moj Jezus, moj duhovni vodnik, moj Troedini Bog, ali si ti tisti, ki govoriš z mano?«

Odrešenik: »Da, moja hči, jaz sem tvoj Gospod in Bog, tvoj Jezus, tvoj duhovni vodnik.«

Jaz: »Kako naj po spovedi grem k sv. župniku Vogtu in mu preberem iz dnevnika?«

Odrešenik: »Še počakaj.«

Nato sem ponovno vprašala glede znamenja.

Odrešenik: »V cerkvi bo prišel znak. Zaupaj mi.« Jaz: »Ali se bodo zaradi tega duše spreobrnile?«

Odrešenik: »Da.«

Jaz: »Kdaj?«

Odrešenik: »To se bo zgodilo še pred veliko nočjo.«

Jaz: »V srcu čutim pekočo bolečino. Kaj je to?« Odrešenik: »To je moja rana. Trpim v tebi.«

Jaz: »Si mi govoril prek duhovnika?« Odrešenik: »Ne, on me ne spusti v svoje srce.«

Vprašala sem, ali sem v spovednici pri župniku Vogtu ravnala prav.

Odrešenik: »V spovednici si ravnala pravilno. Moja hči, ostani mi še naprej zvesta.« Jaz: »Da, Gospod, tako bom storila, ker te ljubim.«

Okoli 6.00 sem se spet ulegla v posteljo in spala še 2 1/2 ure. Od 10.15 do 11.15 sem molila za cerkev v Rotu, zlasti za gospoda župnika Vogta, ministrante, laike, cerkveni zbor in vse, ki v cerkvi prejemajo sveto obhajilo neprimerno. Popoldne sem bila na pobožnosti.

Zvečer sem obiskala sveto mašo v kapeli sv. Rocha v Mingolsheimu. Oče je imel zelo lepo pridigo in doživela sem čudovito združitev z Odrešenikom.

Že tretji dan sem imel gripo in sem se Bogu zahvalil, da sem smel iti v cerkev.

16. 3. 1992 — ponedeljek

Mučil me je huden prehlad. Skoraj celo noč nisem mogla spati in imela sem hude glavobole ter bolečine v grlu in prsih.

Kašlja skoraj nisem mogla umiriti, kar me je tudi zelo bolelo. Tudi prsni del hrbtenice me je zelo bolel.

Ostal sem doma in ob 11.30 sem imel termin pri zdravniku.

Ko sem danes zjutraj vstala, sem molila uro in pol. Nato sem se združila z Odrešenikom.

Odrešenik: »Piši, hčerka moja. Tvoje življenje je v mojih rokah. Si popolnoma v meni in pri meni.«

Jaz: »Ampak tega še ne razumem. Močno hrepenim po nebesih.« Odrešenik: »Ker mi v celoti pripadaš.«

Jaz: »Rekel si, da imam kratko življenje na zemlji. Kaj to pomeni?« Odrešenik: »Že te vzamem k sebi. A čas pripada meni.«

Jaz: »Ali sem že izpolnila svojo nalogo na zemlji?«

Odrešenik: »Oh, moja hči, še toliko je treba storiti.«

Odrešenik: »Ne nosi svojih težav s seboj. Položi jih v moje roke. Pripadaš v celoti meni.« Jaz: »Gospod, tako sem šibka. Svojo šibkost polagam v tvoje roke.«

Jaz: »Jezus, lepo je z teboj. Ne želim se ločiti od tebe.« Odrešenik:

»Moja hči, nihče nas ne more več ločiti.«

Jaz: »Želim si, da bi tako ostalo za vedno. Ljubim te, moj Gospod in Bog, iz vsega srca in z vso mojo močjo. Božje kraljestvo imamo že na zemlji.

Verjamem, da če imaš tebe, imaš vse. Popolno zadovoljstvo obstaja le s teboj, moj Gospod in Bog.

Vprašal sem o gospodu župniku Vogtu, ker sem bil po zadnjem spovednem pogovoru tako razočaran. Odrešenik je najprej rekel, da je gospod župnik Vogt strahopetec. Tega nisem hotel zapisati. Toda Odrešenik je to ponovil še drugič.

Jaz: »Povej mi kaj drugega namesto strahopetec.«

Odrešenik: »Imel bo malo časa, da opravi tisto, kar sem mu naročil.« Jaz:

»Tega sploh ne razumem.«

Odrešenik: »On pa bo razumel.«

Jaz: »Bom imel še priložnost, da se z njim pogovorim?« Odrešenik:

»Da, jo boš imel.«

Jaz: »Ampak on ne bo verjel, kar mu bom povedal, saj je nevtralen.«

Odrešenik: »Nevtralnosti ni. Ali verjame ali ne verjame.« Jaz: »Moj

Gospod in moj Bog, to težavo zaupam v tvoje roke.«

Zvečer sem v cerkvi v Rotu molil rožni venec za g. župnika Vogta in mu daroval sveto obhajilo.

20.00 Molilna skupina:

Bilo je zelo lepo. Molili smo križev pot in vsi smo duhovno komunicirali.

V molitveni skupini sem povedala, da če v bližini ni duhovnika in se kaj zgodi, moramo duhovno komunicirati in se duhovno združiti z Odrešenikom, to pa se je treba naučiti in vaditi, najbolje večkrat na dan.

Tako se vedno bolj približujemo Jezusu, ga vedno bolj ljubimo in prejemamo veliko moči in milosti za duhovno življenje. Vsi smo prejeli veliko milosti.

Gospod župnik Dochart ni bil prisoten.

17. 3. 1992 – torek

Včeraj sem prejela milost, danes zjutraj pa so mi tekale solze. Prišla je skušnjava. Nečisti duh mi je hotel vcepiti, da to ni glas Odrešenika in da ni mogoče, da bi bil duhovnik strahopetec.

Rekel je: »Vidiš, to si ti sama.« Začela sem jokati in takoj sem se pomolila. Kako hitro se pojavi dvom.

Odrešeniku sem rekla: »Gospod, ne bom te prosila, dokler ne bom dobila znamenja, ki si mi ga obljubil. Znamenja, ki ga bo videl duhovnik, da se bodo ljudje spreobrnili in da bo moj duhovnik doživel razsvetljenje. Ne morem biti brez duhovnika. Ne želim umreti z grehi. Le posvečen duhovnik lahko odpusti grehe. Ti si mu dal pooblastilo. Ljubim te, moj Gospod in Bog, a moram imeti duhovnika, kateremu lahko zaupam vse, kar mi praviš.

Gospod, pripravljena sem trpeti tudi za tega duhovnika, ki ga ti imenuješ strahopetec. A Gospod, naj se zgodi tvoja volja.

Po vsem, kar sem povedala, je zavladala tišina in mir, Odrešeniku nisem hotela več ničesar vprašati. Potem sem zaslišala glas.

Jezus je rekel: »Da, moja hči, tako bo.«

Presenečena sem bila, da sem to slišala. Nato sem še približno eno uro molila pobožno kot še nikoli prej. Bila sem približno 40 minut odsotna na telovadbi zaradi medvretenčnih ploščic, ki me trenutno bolijo.

Ko sem se vrnila, so bili pri našem sosеду gasilci in policija. Garaža in avto sta gorela. V garaži je bila steklenica z eksplozivno snovjo; v zrak bi lahko poletelo več hiš v okolici.

Pomislil sem, da me je hudič danes zjutraj ne le mučil, ampak je povzročil škodo tudi sosеду. Dobro je bilo, da sem veliko molil, sicer bi se morda zgodilo še kaj hujšega.

Popoldne sem šel v gozd in zmolil še tri rožne vence. Potrudil sem se, da bi še bolj molil za gospoda župnika Vogta. V cerkvi sem spet molil rožni venec in daroval sveto obhajilo za gospoda župnika Vogta.

Veselila sem se, ker je bil to že drugi dan v cerkvi, ko sveto obhajilo niso razdeljevali laiki, čeprav je bila maša za pokojnika in je bilo v cerkvi veliko ljudi.

Torej, vse poteka čudovito, ko sveto obhajilo razdeljuje sam sveti župnik. Treba je le veliko moliti zanj in za laike, da ne bi razdeljevali.

18. 3. 1992 – sredo

Zjutraj zgodaj sem molila približno uro in pol. Med združitvijo nisem slišala glasu, a Odrešenik je bil z menoj, le da mi ni govoril.

Občutila sem mir in tišino in nisem bila žalostna, ker mi ni govoril, saj sem poznala razlog.

Opoldne sem molila rožni venec in obiskala sveto mašo v kapeli sv. Rocha v Mingolsheimu. Danes sem se postila za g. župnika Vogta in mu posvetila sveto mašo.

19. 3. 1992 — četrtek

Ob 3.30 sem vstala in z ljubeznijo pozdravila sv. Jožefa. Molila sem več kot eno uro, preden sem spet zaspala. Po dveh urah sem šla spet molit. Molila sem za sv. župnika Vogta, samo zanj sem molil rožni venec radosti. Nato sem namesto rožnega venca 50-krat zmolil molitev k nadangelu Mihaelu z dodatkom

»Sveta Marija, Mati Cerkve, vsi angeli in svetniki, prosite za nas«, nato Oče naš na velikih kroglicah, pa tudi Gloria patri, Magnificat, trikrat Sanctus in molitev »Prošnja k Božji Materi Mariji proti uporniškim angelom«. V ta »izganjalni rožni venec« sem vključila vse svoje sovražnike, sv. župnika Vogta, patre v Waghäuselu in samostanu Neuburg, v Speyerju in Freiburgu ter vse duhovnike v okolici. Prav tako še mojo molitveno skupino, sv. župnika Docharta in laike, ki so razdeljevali sv.

obhajilo, so bili vključeni.

Nato sem duhovno prejel sveto obhajilo. Ko sem se združil z Odrešenikom, sem zaslišal glas: »Hvala ti, moja hči.«

Nekoliko sem se čudila, da se je Bog zahvalil, saj le on ve, kako sem molila. Nato sem se tudi sama zahvalila za to moč, ki mi jo je dal, da lahko molim. »Hvala ti, moj Gospod in Bog, za milost, da ti lahko služim.«

Zvečer v cerkvi v Rotu je k meni pristopil laik, ki je delil sveto obhajilo. Poklonila sem se Odrešeniku in se vrnila na svoje mesto, ne da bi prejela sveto obhajilo. Duhovno sem prejela sveto obhajilo in Odrešenik je prišel k meni. Duhovno obhajilo sem darovala za sv. Jožefa.

20.03.92 – petek

Po molitvi sem se združila z Odrešenikom. Spet sem vprašala, ali je bilo prav, da nisem prejela svete obhajilne daritve od laikov.

Odrešenik: »Da, hčerka moja, bilo je pravilno. Nadaljuj tako, kolikor je mogoče.« Vprašala sem glede gospoda župnika Docharta, ker sem slišala, da drugje zagovarja prejemanje svete obhajilne hostije v roko.

Odrešenik: »On dela, kar hoče.«

Jaz: »Kako naj se obnašam do takšnega duhovnika, če tudi on govori o obhajilu v roki in ga šteje za pravilnega?«

Odrešenik: »Povej mu, kar sem ti povedal, da je prava pot obhajilo v usta.« Vprašala sem Odrešenika glede Zelenega četrтка. Brat Alois je Hedwig povedal, da se bo tega dne nekaj zgodilo.

Odrešenik: »Tega ti ni treba verjeti.«

Jaz: »Jezus, ali želiš mi kaj povedati?« Odrešenik: »Da.

Ostani mi vedno zvest.«

Jaz: »Moj najljubši Oče, želim ti biti vedno zvest. Zato prosim za milost, da ti bom lahko vedno zvest, tudi če bo križ, ki mi ga daješ, postal težji.

Zvečer sem v cerkvi v Rotu daroval rožni venec in sveto obhajilo za gospodu župniku Vogtu.

21. 3. 1992 – sobota

Obiskal sem jutranjo mašo v Waghäusel in molil zlasti za patra Wernerja Egona. Ni mi bilo všeč, da nas je pozval, naj med evangelijem ostanemo sedeči. Pokleknil sem in pomislil, da zdaj klečim za vse, ki sedijo. V tem

trenutku sem občutila notranji napad. Iz dna srca sem nato molila za patra Wernerja Egona.

Tokrat mi je brez obotavljanja podelil sveto obhajilo, medtem ko sem klečala na tleh. Zahvalila sem se Bogu, Mariji, svetim nadangelom Mihaelu, Gabrielu in Rafaelu ter vsem stigmatiziranim, kot je pater Pio, saj sem vse te povabila, naj so z menoj, ko klečim pred Odrešenikom.

Popoldne od 16.15 do 18.15 sem molila ne le za gospoda župnika Vogta, ampak tudi za blato v cerkvi in za to, da pomočniki pri sveti obhajili ne bi več razdeljevali svete obhajilne hostije, da verniki ne bi več nevredno prejeli obhajila z roko ter da Bog ne bi bil več tako zelo užaljen zaradi obhajila z roko. Odšla sem k spovedi k gospodu župniku Vogtu. Imela sem greh, ki me je motil. Gospod župnik Vogt mi je podelil odvezo in mi ni rekel niti ene besede, kot da bi se spovedovala v tuji deželi. Odšla sem iz spovednice in molila naprej, še en rožni venec. Zvečer sem še eno uro brala Sveto pismo.

22. 3. 1992 – nedelja

Ob 7.00 sem začela moliti. Molila sem eno uro, nato sem se združila z Odrešenikom. Jokala sem zaradi gospoda župnika Vogta in se Bogu zahvalila za odpuščanje grehov. Nato sem Odrešenika vprašala, zakaj mi duhovnik ni rekel niti ene besede.

Odrešenik: »Moli zanj, hčerka moja. Tudi on ima zdaj težave.« Jaz:

»Mislila sem, da boš govoril skozi njega?«

Odrešenik: »Z veseljem bi govoril skozi njega, a še ni mogoče.« Jaz: »Imam občutek, kot da me je duhovnik zapustil.«

Odrešenik: »Tudi meni je tako.«

Že večkrat sem razmišljala, ali sem sploh izbrana ali si to le domišljam. Rekla sem Odrešeniku:

»Če hočeš, povej mi.

Odrešenik: »Dobro premisli, hčerka moja.«

Najprej sem pomislila na Jezusove besede: »Jaz sem tvoj duhovni vodnik itd.«

Odrešenik: »Moja hči, zapiši si to. Izbrana si in vnaprej določena.« Jaz: »Ampak toliko let sem grešila.«

Odrešenik: »Ampak prišla si k meni.« Jaz:

»Sem bila tako dolgo na napačni poti?«

Odrešenik: »Da. Tako kot milijoni ljudi zdaj.« Jaz: »Ali je mogoče te milijone ljudi poklicati nazaj?« Odrešenik:

»Moli zanje.«

Zahvalila sem se Odrešeniku in Mariji.

V cerkev sem šla nekoliko prej, še preden se je začela sveta maša. Tam sem molila litanije k Svetemu Duhu za vse, ki bodo prišli na mašo. Goreče sem molila, da nihče ne bi neprimerno prejel sveto obhajilo.

Verjamem, da so bile moje molitve uslišane, saj je k obhajilu prišlo tako malo ljudi kot še nikoli.

Verjamem, da ne potrebujem več znamenj od Odrešenika. Treba je moliti, da bi ljudje šli k spovedi.

Ko sem med prejemanjem svete obhajilne hostije klečal ob klopi, sem rekel Odrešeniku:

»Gospod, naj se zgodi tvoja volja, od koga koli bom zdaj prejel sveto obhajilo, od duhovnika ali od laika.«

Ko se je laik približal in me zagledal, se je v hipu obrnil in odšel stran, kot da bi se prestrašil. Tako je prišel župnik Vogt in mi podelil sveto obhajilo.

Opoldne sem bila v cerkvi na rožnem vencu in pobožnosti. Popoldne je bila Marion pri meni in sva pisali dnevnik.

23. 3. 1992 – ponedeljek

Že zgodaj zjutraj sem začela moliti. Po približno eni uri in pol sem se združila z Odrešenikom in molila iz srca.

Nato sem Odrešenika vprašala, ali je bil to znak zame, ker je v nedeljo tako malo ljudi prejelo sveto obhajilo.

Odrešenik: »Pred veliko nočjo bo prišel še en znak, hčerka moja, verjemi mi, ne dvomi.« Odrešenik:

»Piši, hčerka moja, želim, da mi boš vedno zvesta.«

Jaz: »Gospod, naj se zgodi tvoja volja.«

Odrešenik: »Vodil te bom po poti, ki vodi k meni.« Jaz:

»Bojim se, da se bom izgubila.«

Odrešenik: »Vedno se drži moje roke.«

Jaz: »Gospod, če sem že izbrana, kaj moram storiti?« Odrešenik:

»Moli, da se odpravijo napačna učenja.

Piši, hčerka moja, obhajilo v roki je treba odpraviti.« Jaz: »To je težka naloga.«

Odrešenik: »Da, moja hči, to moraš storiti.«

Odrešenik: »Pojdi v miru.«

Jaz: »Hvala ti, moj Gospod in Bog, za ta pogovor. Storila bom, kar je v moji moči.«

Moja duša je bila v globokem miru in globoki tišini. Verjamem, da moram vse jemati veliko resneje kot doslej.

Pred sveto mašo sem molila rožni venec. Vse prošnje sem vložila v to molitev rožnega venca.

Sveto mašo sem darovala za uboge duše.

20.00 Molilna skupina: Prišlo je veliko ljudi. Molili smo približno dve uri, zlasti za duhovnike, da ne bi več delili obhajila v roke.

24. 3. 1992 – torek

Najprej sem eno uro molila, nato sem duhovno prejela obhajilo.

Hrvaški profesor, duhovnik, je 21. 3. 92 imel predavanje v Speyerju. Kaseto o tem sem že poslušala.

Od Odrešenika sem vprašala o tem duhovniku, profesorju iz Hrvaške.

Vprašala sem, ali je to glas puščave.

Odrešenik: »Ampak ti nisi šla tja.« Jaz: »Tudi ti me nisi poklical.«

Odrešenik: »Pri duhovniku boš vedno našel nekaj, kar ni dobro. Poišči pri njem tudi nekaj dobrega.«

Jaz: »Gospod, ljubim duhovnike, zakaj oni mene ne ljubijo?«

Odrešenik: »Ker prepoznaviš njihova slaba dejanja.«

Jaz: »Gospod, a svojih slabih dejanj pred teboj ne morejo skriti.«

Odrešenik: »Ne, tega ne morejo, pred ljudmi pa lahko.« Jaz: »Zdi se mi, kot da slepi vodijo slepe.«

Odrešenik: »Da, to si uganil.«

Jaz: »Gospod, ali smo v takšni temi?« Odrešenik:

»Moli, da bo postalo svetleje.«

Jaz: »Gospod, ti si luč. Prosim, preženi temo s svojo večno lučjo.«

Odrešenik: »Skoraj vsi so v tej temi. Vsi hočejo imeti dva očeta. Ne morejo se odločiti za enega.«

Odrešenik: »Napiši, hčerka moja, vsi ljudje se morajo spreobrniti.«

Jaz: »Torej lahko rečemo, kot si rekel Don Bosku: »Avertere, avertere!« Vprašala sem glede Petrovega ključa, ali so vsi apostoli imeli ključ do nebeških vrat.

Odrešenik: »Moja hiša ni zemeljska hiša. Tu je samo en ključ in ta ga ima Peter. Vsi morajo poslušati njega.«

Jaz: »Ampak on ima toliko nasprotnikov.«

Odrešenik: »To pa je znamenje, da ga vodi moj Duh.«

Zapomni si, hčerka moja, tisti, ki nasprotuje priznanemu nauku Jezusa Kristusa, greši proti Svetemu Duhu. To je najhujši greh.

Temu človeku ni več mogoče pomagati.«

Jaz: »Gospod, ne morem več pisati, težko mi je to zapisati. Hvala ti za to milost, ki si mi jo podaril.«

Od 13.00 do 14.00 sem bila na plavanju. Kot povsod, tudi v vodi sem molila kratke molitve. V mislih sem rekla Odrešeniku: »Dragi Bog, ljubim te tako zelo, kot je kapljic vode v tem bazenu.« Takoj sem dobil odgovor od Odrešenika: »In jaz te ljubim, kot je kapljic vode v vseh bazenih, ki obstajajo.«

Pri tem sem se nasmehnila.

Zvečer v cerkvi v Rotu. Rožni venec in sveto obhajilo sem darovala za svojega moža, ki so mu danes operirali nogo in je ležal v bolnišnici.

25. 3. 1992 — sredo

Ker sem Odrešenika postavila na prvo mesto v svojem življenju, moram najprej moliti. Molila sem približno eno uro, potem pa sem lahko dobro molila v sebi, s srcem.

Odrešla sem se Odrešeniku: »Danes te ničesar ne prosim, morda mi imaš kaj povedati ali me želiš k čemur koli pozvati.«

Govori, moj Gospod in Bog, tvoja služabnica posluša. A Gospod, naj se zgodi tvoja volja.

Odrešenik: »Piši, hčerka moja, gospod župnik Vogt te mora poslušati, kar si napisala.«

Jaz: »Kdaj naj grem k njemu?«

Odrešenik: »Pojdi k njemu, ponovno ga

vprašaj.« Jaz: »Boš takrat z menoj?«

Odrešenik: »Da, hčerka moja, bom z teboj.« Jaz:

»Boš zdaj govoril skozi njega?«

Odrešenik: »Pusti to meni.«

Jaz: »Kdaj naj grem k njemu? Pred veliko nočjo ali po njej?«

Odrešenik: »Pojdi zdaj, v teh dneh.«

Jaz: »On ne želi storiti tistega, kar mu bom povedala v

tvojem imenu.« Odrešenik: »Zame je dovolj, če me

posluša.«

Odrešenik: »Piši, hčerka moja. Imamo tako malo časa.«

Nisem hotela tega napisati, ker nam je Odrešenik to rekel. Toda Odrešenik je to še dvakrat ponovil.

Jaz: »Naj še kaj sporočim gospodu župniku Vogtu?«

Odrešenik: »Povej mu, da ga zelo ljubim.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, storila bom, kar si mi rekel. Hvala ti za

ta pogovor.«

Ob združitvi z Odrešenikom sem občutila izjemno globok mir in tišino. Sploh ne morem opisati, kako svobodna sem bila in kako sem čutila Odrešenikovo ljubezen. Prejela sem tudi veliko milosti.

Kako pomembno je, kako in za kaj molimo, povsem notranje, s srcem, sem

pomislila. Tega prej nisem vedela. Hvala Bogu za to milost.

Ob 15.45 sem bila pri gospodu župniku Vogtu. Nato sem šla v cerkev in zmolila dva rožna venca za gospoda župnika Vogta.

Ob 16.30 sem od Marga F. izvedela, kakšen dan je danes: »Oznanjenje Gospodovo«.

Marga in jaz sva obe dobili kurjo kožo, ker je Odrešenik ravno danes rekel, naj grem k gospodu župniku Vogtu in da mora župnik Vogt poslušati,

kar sem napisala.

Odšla sem domov in še približno 30 minut molila za gospoda župnika Vogta.

Ob 18.00 sem enkrat pozvonila pri župnišču, a mi nihče ni odprl. Nato sem šla v cerkev in molila skupaj z verniki. Po rožnem vencu sem šla k župniku Vogtu.

Tokrat so me sprejeli. Pustil sem, da je gospod župnik Vogt prebral tisto, kar mi je Odrešenik danes 25. 3. 1992 povedal.

Gospod župnik Vogt se o tem ni izrekel. Prosil sem za blagoslov, pokleknil na tla in nato odšel.

Ob 19.00 sem bil že v cerkvi v Mingolsheimu. Tam sem se udeležil svete maše in posvetil sveto obhajilo Mariji.

Bilo je zelo lepo, veliko se je molilo v latinščini. Bil sem povsem presenečen in pomislil sem, da mora škof Lefebvre moliti za tega župnika, saj je ta duhovnik imel predavanje proti Lefebvru. Na koncu sem stopil k duhovniku in se mu zahvalil za to lepo mašo. Takšne, skoraj latinske maše, v naši okolici še nisem slišal.

Hvala Bogu.

26. 3. 1992 – četrtek

Ponoči med 4.00 in 5.00 sem za vse duše molila dva rožna venca in še mnoge druge molitve.

Ob 9.30 sem spet začela moliti, a najprej sem jokala. Jokala sem tako bridko, da sem morala ihteti.

Mislila sem na gospoda župnika Vogta in na to, da se je do mene obnašal tako hladno. Niti mi ni podal roke, kot ponavadi. Ne more skriti, kaj se skriva pod njegovo masko. Povedala sem mu celo, da ne rada hodim k njemu, ker vem, da me ne sprejema rad.

Povedala sem mu, da to počnem, ker tako hoče Odrešenik.

Ko se je moje jokanje okrepilo, sem od Odrešenika slišala: »Ali ni to vredno več, da te ljubim jaz, kot da te ljubijo vsi ljudje?«

Takoj sem prenehala jokati.

Rekla sem Jezusu: »Da, to je res, saj je tvoja ljubezen močnejša od ljubezni vseh ljudi skupaj.«
 Jaz: »Gospod, ti si mi odvzel jok. Tvoja bolečina je bila veliko večja od moje.« Odrešenik: »Da, to je res, moja hči.«
 Jaz: »Mislila sem, da sem pri duhovniku storila nekaj narobe, ker sem od njega odšla tako notranje prazna.«
 Odrešenik: »Pri duhovniku si ravnala prav, ostalo pa bo še prišlo. Prepusti to meni. Zaupaj mi.«
 Jaz: »In tisto, kar mi je včeraj povedala Marga, da so o meni govorili grde stvari.« Odrešenik: »Ne smeš jemati resno tega, kar govorijo ljudje.«
 Jaz: »Ko sem danes ponoči molila od 4.00 do 5.00, nisem mogla zaspati. Kakšna nemirnost me je mučila.«
 Odrešenik: »Moja hči, hudiču si odvzela veliko duš. Te majhne skušnjave sem dopustil, da bi vedela, kako pomembno je moliti ponoči.« Ta združitev z Odrešenikom je bila čudovita. V sebi sem čutila globoki mir, tišino in toplino. Lahko bi mislili, da pripadam samo Jezusu, a ni tako. Jezus ljubi vse duše, sicer ne bi bil Bog ljubezni. Moja ranjena duša je bila za nekaj minut ozdravljena. To je vendar nadnaravno. Zemeljski zdravnik tega ne more storiti, ampak le nebeški, naš Odrešenik.
 Vedno bom tako mislila, tudi če me vsi zapustijo in pustijo na cedilu, da je ljubezen Odrešenika močnejša od ljubezni vseh duhovnikov in ljudi skupaj. Hvala ti, moj Gospod in Bog, da svoje služabnice ne zapustiš.
 Od Odrešenika sem vprašala, ali sem to pravilno zapisala.
 Odrešenik: »Tega ne bi napisala, če ti ne bi bilo navdihnjeno.«
 Jaz: »Gospod, prosim, odvzemi mi še moj impulziven temperament, da bom mirnejša in da bom lahko še naprej ostala tvoja služabnica.«
 Odrešenik: »To mi je zdaj všeč pri tebi, moja hči.«
 Jaz: »Gospod, tebi lahko dam vse, to je lepo. Oblikuj me, kakor hočeš, saj ti v celoti pripadam. Še dolgo bi se lahko pogovarjala s teboj, a zdaj moram iti.«
 Odrešenik: »Pojdi v miru.«
 Ko sem pogledala na uro, je bila že 10.40. Ob 10.30 sem imela termin pri telovadbi. Hitro sem odhitela tja. Po poti sem molila, da me bodo še sprejeli.
 Voditeljica gimnastike mi je rekla, da sem prišla prepozno, vendar mi je dala nov termin ob 11.30, ki je bil tisti dan še ravno prost. Vesela sem bila, da je bila moja molitev uslišana. Saj naključij ni. Hvala ti, moj Odrešenik, da sem še dobila termin, saj so termini za to gimnastiko za hrbtenico že nekaj tednov vnaprej zasedeni.
 Zvečer sem bila v cerkvi v Rotu na rožnem vencu. Sveto mašo, ki je sledila, sem darovala za uboge duše.
 Hedwig in Hilde sta me na kratko obiskali. Nato je prišla Marion in skupaj sva pisali dnevnik.

27. 3. 1992 – petek.

Po približno sekundi molitve sem imela duhovno komunikacijo. Nato sem vprašala Odrešenika, ker mi še vedno ni bilo jasno, kaj je Odrešenik včeraj rekel: »To mi je zdaj všeč pri tebi...«
 Vprašala sem, ali naj spremenim svoj impulziven temperament?
 Odrešenik: »Ostani takšna, kakršna si, moja hči.«
 Ponovno sem vprašala glede H. župnika Vogta, ker spet ni rekel niti besede, niti v spovednici niti pri njem v župnišču.
 Odrešenik: »Ali ti je zdaj težko?«
 Jaz: »Ne.«
 Odrešenik: »Vse pride ob svojem času.«
 Jaz: »Gospod, prosim, povej mi, ali me čaka kaj, na kar moram biti pozorna in previdna.«
 Odrešenik: »Da, na tebe prihajajo številne skušnjave. Z molitvami jih lahko odvrneš.« Jaz: »In ti dopuščáš, da se to zgodi z mano?«
 Odrešenik: »Nihče ni izvzet iz tega.«

Jaz: »Katero je najmočnejše orožje proti skušnjavam?« Odrešenik:

»Veš, hčerka moja, ljubezen.«

Jaz: »Potem te prosim, naj me nikoli ne ločiš od te ljubezni.«

Odrešenik: »Človek brez ljubezni ni več človek, ampak Satanov suženj. Od njih se žanjejo le pekelski plodovi. Moli, da bodo odstranjeni.«

Hvala, moj Gospod in Bog, današnja lekcija mi zadostuje.

Odrešenik: »Pojdi v miru, moja hči.«

Popoldne sem bila pri frizerju. Tam sem veliko molila. A na koncu me je vendarle premagal hudič. Frizerka je slabo govorila o nekem verniku in jaz sem to potrdila. Takoj sem se zavedla, da je bil to greh, saj nimam pravice soditi. Kasneje sem poskušala to osebo zagovarjati, a verjamem, da je, kar se je zgodilo, že zgodilo.

Zvečer sem globoko obžalovala ta greh in šla molit rožni venec. Prejela sem sveto obhajilo, a ni bilo tako kot običajno.

28. 3. 1992 — sobota

Od 1.45 do 2.50 sem pobožno molila za vse duše.

Od Odrešenika sem slišala: »Hvala ti, moja hči«, nič drugega.

Zjutraj sem spet molila približno eno uro in se združila z Njim, a nisem slišala glasu.

15.45–17.15: Molila sem dva rožna venca, a sem bila raztresena. Nato sem spet šla k spovedi.

Hotela sem se znebiti greha klepetanja.

Med spovedjo ni gospod župnik Vogt razen odpustitve grehov rekel niti besede. Zahvalila sem se Odrešeniku, da mi je prek duhovnika odpustil greh. Nato sem za gospoda župnika Vogta pomolila še en rožni venec.

Ob 19.00 sem bila že v cerkvi v Bad Schönbornu. Tudi tu sem goreče molila, da verniki ne bi nevredno prejeli svete obhajilne daritve, iz navade ali z velikim grehom, saj je bil Odrešenik že dovolj užaljen.

Sveto obhajilo sta razdeljevala dva laika in duhovnik. Sedel sem v zadnjem delu cerkve. Laik je prišel nazaj, da bi razdeljeval sveto obhajilo, in več ljudi je šlo k laiku, kot k duhovniku v sprednjem delu cerkve. Duhovnik je bil že končal, laik pa mi je zaprl pot. Kljub temu sem šel mimo njega do oltarja. Duhovnik je bil že spet zgoraj, toda jaz sem pokleknil na stopnice in čakal, dokler ni prišel duhovnik in mi podelil sveto obhajilo. Čutil sem, kako me vsi opazujejo. Zame je bilo pomembnejše, kaj Bog hoče od mene, in ne, kaj hočejo ljudje. Po maši se je cerkev v hipu izpraznila. Nihče ni bil sposoben še malo moliti po dragoceni sveti obhajili. Lahko bi pomislili, da so prejeli navaden kruh in ne Troedinega Boga v podobi kruha.

29. 3. 1992 — nedelja

Potem ko sem 45 minut molil, sem se združil z Odrešenikom. Spet sem vprašal glede duhovnika, ker mi še vedno ni ničesar rekel.

Odrešenik: »Tako mora še naprej.«

Nato sem vprašala, ali je bilo prav, kar sem storila v Bad Schönbornu, da nisem šla k laiku, ampak k duhovniku, čeprav mi je to zahtevalo veliko premagovanja.

Odrešenik: »Moja hči, izpolnila si mojo voljo.«

Jaz: »Prej sem imela v sebi takšno nemirnost. Moje srce je bilo kot raztrgano.« Odrešenik: »Nečisti duhovi se borijo, da ne bi storila kaj takšnega.«

Jaz: »Šele ko si prišel k meni, sem občutila globoki mir in čutila, da sta nemir in napadi v mojem srcu nenadoma izginili, kot da bi se vojna končala.«

Odrešenik: »Moja hči, to si želim, nadaljuj tako.«

Jaz: »Najljubši Oče, nič mi ni mar, če me ljudje gledajo, kot da delam kaj narobe, toda notranji boj je veliko hujši. Če ne bi prišel k meni, tega ne bi mogla prenesti. A ker vem, da prideš, ne le pri zakramentalnem prejemanju obhajila, temveč tudi pri duhovnem prejemanju obhajila, ti zelo zaupam in bom še naprej ravnala tako, kot si želiš.

Jaz: »Kdo vodi laika, da gre nazaj, da bi razdelil sveto obhajilo? Ali je to volja duhovnika?«

Odrešenik: »Moja hči, to je delo hudiča.«

Odrešenik: »Napiši, moja hči: vsi, ki so od laikov prejeli sveto obhajilo, so se obhajili neprimerno.«

Jaz: »Gospod, v našem cerkvenem listu sem prebrala, da gospodična Vennebusch prinaša sveto obhajilo bolnikom. Ali je to v skladu s pravo Kristusovo naukom?« Odrešenik: »To je krivoučje.«

Še enkrat sem vprašala, ali sem prav slišala.«

Odrešenik: »To spada med krivoučenje.«

Odrešenik: »Napiši, hčerka moja, ljudje so tako globoko v blatu, da ne vedo več, kaj je prav.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, molila bom za to zadevo.« Še nekaj časa sem molila iz srca.

Nato je Odrešenik rekel: »Pojdi v miru.«

Obiskala sem sveto mašo v Roti. Pri prejemanju svete obhajilne hostije je laik stal tik ob meni. Ni si upal, da bi mi podal sveto obhajilno hostijo. Spet sem čutila napade.

Bilo je grozno. Prišel je duhovnik in mi podelil sveto obhajilo.

Šele ob združitvi sem občutila globoki mir. Sveto obhajilo sem darovala za osebje klinike za otorinolaringologijo.

Ob 13.00 sem bila pri molitvi rožnega venca, nato pa na pobožnosti v cerkvi.

Ob 14.30 sem obiskala svojega moža v bolnišnici.

30. 3. 1992 – ponedeljek

Na delovnem mestu sem bila sama. Moja kolegica je bila še vedno bolna. Dokler niso prišli bolniki, sem lahko veliko molila.

Potem je prišel glavni zdravnik in se posvetil meni, ko sem mu povedala, da sem sama, da manjkata dva delavca.

Rekel je, da mi bo za uro in pol poslal pomoč. Prišel je civilist iz ambulate, tako da sem lahko sprejela tudi paciente, čeprav sem bila sama na delu.

Okoli 10.30 sem šla v zdravniško sobo. Vprašala sem svojega angela varuha, ali me zadaj čaka kakšen bolnik.

Slišala sem: »Pojdi tja«, a sem takoj imela nekaj pomislekov.

Ko sem prišla zadaj na rentgen, tam ni bilo nobenega pacienta.

Okoli 13.00 sem bila v kapeli. Vprašala sem Odrešenika, ali je bil to moj angel varuh, saj se mi je zdelo malo čudno.

Odrešenik: »Moja hči, vmešava se nečisti duh. Dobro preveri glas. Bila si prehitra. Glas nežnosti je treba prepoznati.«

Jaz: »Povej mi kaj, da bom prepoznala, kaj je od tebe.«

Odrešenik: »Ljubim te, moja hči.«

Jaz: »Te tako slabo slišim.«

Odrešenik: »Ampak si ga slišala.«

Jaz: »To prihaja iz globin srca.«

Odrešenik: »Ohrani mir in spokojnost, ko govoriš z menoj.« Jaz:

»Rekel si, da tudi angel varuh govori z menoj.« Odrešenik: »Da, a ne takrat, ko si ti to želiš.«

Zvečer sem bila v cerkvi v Rotu. Rožni venec in sveto mašo sem darovala za uboge duše.

Ob 20.00 je bila molitvena skupina.

Prišel je tudi župnik Dochart in skupaj smo čistili Odrešenika. Ljudje so se tudi spovedovali.

Poskušal sem okrepiti vernike, tako da sem jim pripovedoval o milostih, ki sem jih prejel od Odrešenika. Potem, ko smo se dve uri molili, smo se, kot nekoč, še malo pogovarjali z duhovnikom.

Ni mi bilo všeč vse, kar je duhovnik rekel. Danes sem se spet spovedal pri župniku Dochartu.

31. 3. 1992 – torek

Ob 11.30 v ordinaciji:

Ker mi ni bilo všeč, kar je včeraj zvečer o papežu povedal župnik Dochart, sem danes vprašal Odrešenika.

Odrešenik: »Sveti oče je nezmotljiv. On je prava Kristusova Cerkev, ki jo vodi moj Duh. In vsi se morajo podrediti tej Cerkvi.«

Vprašala sem, ali je bilo prav, kar sem povedala v molitveni skupini. Odrešenik:

»Jaz sem ti vdihnil, kar si povedala.«

Vprašala sem, ali naj grem v Bretten, saj je Odrešenik vendar moj duhovni vodnik.

Odrešenik: »Moja hči, tja ti ni treba iti.«

01.04.92 — Sreda – Čaščenje Dragega Krvi – Rodalben.

Dokler niso prišli bolniki, sem molila približno eno uro in pol. Zvečer sem šla v kapelo sv. Rocha v Mingolsheimu.

Tam sem molil rožni venec in se udeležil svete maše.

02.04.92 – četrtek

Bil sem v cerkvi v Rotu, kjer sem molil rožni venec in se udeležil svete maše.

03.04.92 – Petek Srca Jezusovega

11.00 v ordinaciji:

Po molitvi, med združitvijo z Odrešenikom:

Odrešenik: »Pojdi k duhovniku, povej mu, kar si napisal. Kot duhovnik ima dolžnost, da te posluša.«

Jaz: »Gospod, in če me bo vrgel ven?«

Odrešenik: »Potem bo to storil tudi z menoj.«

Jaz: »Kdaj naj grem?« Odrešenik:

»Pojdi danes, vprašaj ga.«

Jaz: »Da, moj Gospod in Bog, pojdem in storil bom, kar želiš. Moj najljubši Oče, kakšen je glavni razlog, zakaj naj grem k duhovniku?«

Odrešenik: »Da bi se veliko molil z verniki in da bi se ti odvrnili od zmotnih naukov.« Jaz: »In to naj mu povem?«

Odrešenik: »To mu moraš povedati.«

Jaz: »In če me vpraša, kaj je napačno učenje?«

Odrešenik: »To veš, moja hči.«

Jaz: »To bom storila, moj Gospod in Bog.«

Zvečer sem darovala rožni venec in sveto obhajilo za

gospoda župnika Vogta. Po združitvi z Odrešenikom sem ga vprašala, ker sem hotela biti prepričana, kdaj naj grem k gospodu župniku Vogtu.

Odrešenik: »Pojdi tja še danes.«

Začela sem jokati. Potrebovala sem veliko moči, da sem šla k gospodu župniku Vogtu. Ta ponižanje. Zaradi jokanja nisem mogla priti iz cerkve.

Prosila sem Odrešenika, naj mi da moč.

Ko sem stala pred vrati župnišča, zaradi solz nisem mogla pritisniti na zvonec. Nato je prišel ministrant in poklical duhovnika.

Duhovnik je prišel, videl, da jokam, in rekel: »No, vstopite.«

Rekla sem mu: »Vi kot duhovnik imate dolžnost, da me poslušate in slišite, kaj želi Odrešenik.«

Govoril je sem in tja, a nikoli ni rekel tistega, kar je bilo treba.

Menil je, da bi moral poiskati drugega duhovnika iz drugega kraja. Kajti če bi to posredoval naprej, bi se znašel v začaranem krogu.

To me je globoko prizadelo in sem mu rekla:

»Odrešenik ne pride v začaran krog. To, kar pravite, ni lepo, takšnih stvari se ne govori.«

Potem sem mu še povedala, da molim zanj zaradi tistih neumnih šal v cerkvenem listu. Nato sem morala še povedati, da je treba zvečer v cerkvi po sveti obhajili tako hitro oditi iz cerkve, ker se takoj ugasnejo luči.

(Enkrat so me celo zaklenili v cerkvi).

Tedaj je rekel, da mora gospa Messner takoj iti domov.

Rekla sem mu, da bi lahko ključ od cerkve dala tudi komu drugemu. Videla sem, da nima smisla, in sem s težkim srcem odšla domov.

Doma sem jokala kot še nikoli.

Potem sem šla k gospe Hambsch, hotela sem pisati dnevnik, a iz tega ni bilo nič. Ko sem prišla domov, sem molila približno eno uro.

04.04.93 – sobota

Zjutraj zgodaj sem bila v cerkvi v Waghäuselu. Po sveti obhajili sem se globoko molila na tleh pred tabernakljem.

Pomislila sem, da sem morda kaj napačnega rekla gospodu župniku Vogtu.

Odrešenik: »Pravilno si se pogovarjala z njim.«

Jaz: »Naj torej še naprej pišem dnevnik ali naj preneham?« Odrešenik: »Piši naprej, hčerka moja.«

Nato sem odšla k družini Hambsch. Tam sem zajtrkovala, potem pa sem skupaj z Marion pisala dnevnik.

Od 16.15 do 18.15 sem kleče molila v cerkvi v Rotu za gospoda župnika Vogta, za prošnje Odrešenika in za vse duše.

5. 4. 1992 – nedelja

Pred sveto mašo sem molila približno uro in pol. Združila sem se z Odrešenikom in molila iz srca. Bila sem razočarana nad tem, kar je v petek rekel župnik Vogt, da bi, če bi to storil, zašel v začaran krog. Te besede mi niso dale miru.

Pravzaprav te besede pomenijo, da sem sama v začaranem krogu.

Odrešenik: »Moja hči, zapiši si to. Vsi so v začaranem krogu, če ne spremenijo tistega, kar zahtevam od njih.«

Jaz: »Kaj zahtevaš od njih?«

Odrešenik: »Globoko spoštovanje do Troedinega Boga. Obhajilo v roke je treba čim prej odpraviti. Razen posvečenih rok nihče ne sme deliti svete obhajilo. To so že potrdili prejšnji papeži in tako mora ostati tudi danes.«

Jaz: »Sveti župnik Vogt je želel, da grem k drugemu duhovniku, ki ni iz tega kraja, saj bi bil zame boljši.«

Nato je nastala pol minute globoke tišine.

Odrešenik: »Moja hči, to še pride.« Jaz:

»Kaj pa, kaj še pride?« Odrešenik: »Pravi duhovnik.«

Jaz: »Bo novi duhovnik potem prebral moj dnevnik?«

Odrešenik: »Storil bo, kar mu bom rekel.«

Jaz: »Potem lahko že molim za novega duhovnika?«

Odrešenik: »Da, stori to.«

V sebi me je to bolelo, saj sem gospoda župnika Vogta poznala že sedem let in zanj molila celo že osem let, saj še ni bil v rdečem, in molila sem za novega duhovnika, ker je bil stari duhovnik, gospod župnik Köstel, že upokojen in poleg tega bolan.

Jaz: »Hvala ti, moj Gospod in Bog, storil bom vse, kar mi rečeš.« Gospod, naj se zgodi tvoja volja.

Odrešenik je bil danes nekoliko strožji.

Rekel je: »To ti za danes zadostuje.«

Vzela sem križ, ki je stal na mizi pred mano, ga pritisnila k srcu in tolažila Odrešenika. Nato sem križ poljubila, kot vedno. Odrešenika sem prosila za odpuščanje za tiste, ki ga iz ravnodušnosti sprejemajo z roko.

Od Odrešenika sem rekla: »Vtisni mi svoj obraz v srce, da bodo ljudje videli, kaj si mi dal, saj sem tvoja služabnica in bom ostala tvoja, dokler boš hotel, moj Gospod in Bog, moj duhovni vodnik.«

Jaz: »Moj dragi Jezus, stori z mano, kar hočeš, v celoti pripadam tebi. V tvoji ljubezni, moj Gospod in Bog, je vse. Brez tvoje ljubezni nisem bila nič in nisem nič. In vse, kar imam, je od tebe, in to položim v tvoje ranjeno srce, vir usmiljenja.«

Moja duša je bila takrat v povsem posebnem miru in toploti. Ljubezen Odrešenika sem čutila močnejše kot običajno. In vendar je On še bolj živ, strašen, pravičen in usmiljen Oče.

Ob 10.00: Obiskala sem sveto mašo v Roti.

Ob 18.00 je bila pokorna molitev, a notranje se nisem počutila dobro. Ni mi treba čuditi se, da gre tako malo ljudi k spovedi.

Ob 20.00 je prišla Marion in približno uro in pol sva pisali dnevnik. Nato sem še zmolil rožni venec.

Moram še napisati, da sem bila danes popoldne okoli 13.30 na preizkušnji.

Ležala sem na kavču v molilnici. Najprej sem brala knjigo Margarete. Potem me je povsem nenadoma prevzela močna utrujenost. Hotela sem vstati, ker sem še nekaj hotela zapisati v dnevnik. A mi ni uspelo. Bilo je skoraj tako, kot da bi mi nekdo dal anestetik. Nato sem prosila Jezusa: »Prosim, pomagaj mi, rada bi vstala, nimam moči.«

To je trajalo nekaj časa, potem sem rekel: »Moje telo je šibko, a moj duh je voljan.«

Nenadoma sem zaslišal: »Vstani in pojdi pisati.«

Nenadoma nisem več čutil utrujenosti. Bil sem tako poln energije in sem nadaljeval s pisanjem v dnevnik.

06.04.92 — ponedeljek

Po molitvi sem hotel še enkrat preveriti, ali sem prav slišal tisto o novem duhovniku.

Odrešenik: »Prihaja nov duhovnik.«

Jaz: »Je to njegova volja ali tvoja volja?« Odrešenik: »To je moja volja.«

Jaz: »Včeraj se nisem počutila dobro med pokorno molitvijo, nekaj je manjkalo.«

Odrešenik: »Pokorna molitev je bila vseh hudiču, meni pa ne.«

Jaz: »Potem bo toliko nezaslužnih prejelo sveto obhajilo.« Odrešenik:

»Da, hčerka moja, uganila si.«

Odrešenik: »Moli za to zadevo.

Piši, hčerka moja, spoved na uho je še naprej veljavna. Pri spovedni molitvi je še vedno preveč ponosa, vernikom pa manjka kesanje.«

V glavo so mi prišle nekatere misli, kot da bi vse res prišlo od mene. Odrešenik:

»Moja hči, to sem ti vdihnil jaz. Sama ne moreš ničesar.« Odrešenik: »Pojdi v miru.«

Ob 12.00 v kapeli na delovnem mestu: Najprej sem prosila Odrešenika, naj mi da še eno priložnost, da še enkrat spregovorim s patrom Vogtom. Molila sem nekaj časa, potem sem slišala:

»Bodi ponižna.«

Potem je spet zavladala tišina, dokler nisem slišala:

»Gospod župnik bo še enkrat spregovoril s teboj.«

Vprašala sem, ali naj ga nagovorim.

Odrešenik: »On te bo nagovoril.«

Nato sem vprašal Odrešenika: »Kaj misliš, Odrešenik, s besedo – ponižen–?«

Odrešenik: »Bodi skromen.«

Zvečer sem v cerkvi molil rožni venec za gospoda župnika Vogta, nato pa sem se udeležil svete maše.

20.00 Molitvena skupina:

Molili smo približno dve uri in pol. Tudi tu sem molil za gospoda župnika Vogta, ker ga imam rad in ga ne želim izgubiti, prav tako ne želim, da bi odšel.

07.04.92 — torek

Od Odrešenika sem vprašala, ali je molitvena skupina trajala dolgo.

Odrešenik: »Ne, hčerka moja, ni trajala dolgo. Morate še več moliti.«

Vprašala sem Odrešenika, ali mu je bilo všeč tisto, kar sem povedala v molitveni skupini.

Odrešenik: »Vse, kar govoriš, je resnica.«

Rožni venec pokore, rešilna vrh sveta, ki smo ga molili v molitveni skupini, je bil zelo naporen.

Mnogi so bili utrujeni in izčrpani.

Odrešenik: »To je rožni venec pokore.«

Jaz: »Kako naj se obnašam, ko gre za pravo Kristusovo učenje? Ali se moram braniti?«

Odrešenik: »Dovolj je, če jim to poveš. Ostalo bom naredil jaz.«

Ob 13.00 v kapeli v kliniki:

Po molitvi sem se združil z Odrešenikom:

Odrešenik: »Ne razočari me, ostani mi zvest.«

Jaz: »Dragi Odrešenik, s čim naj te razočaram?«

Odrešenik: »S tem, kar si napisal.«

Jaz: »In če mi duhovnik reče, da moram storiti tako, kot hoče on?« Odrešenik:

»Potem stori, kar hoče, na njegovo odgovornost.«

Ob rentgenskem pregledu pošljem veliko pacientov tudi k spovedi. Tako tudi danes, mlado žensko, študentko. Vprašal sem jo, ali ji je vrtelo v glavi.

Rekla je: »Da.«

Nadaljeval sem z vprašanji, ali ima hladne znoje in ali ji je slabo. Spet je pritrdila.

Jaz: »Ali se že dolgo niste spovedali?« Ona: »Da.«

Potem je začela jokati. Objel sem jo in mirno pogledal na Jezusov križ in sliko Marije, ki sta visela v rentgenski sobi, ter v mislih molil:

»Dragi Odrešenik, draga Marija, vama darujem to dušo.«

Mladi ženski sem dal še molitvene listke za molitev. Veselila se je in odšla srečna. Bolnikov s temi simptomi in to diagnozo, ki sem jih že rentgeniral, je na tisoče. Na rentgenski sliki pa ni nič videti. To je znak, da bolezni niso organskega izvora. (Rentgenske slike se kot dokazno gradivo hranijo deset let, nato pa se uničijo.)

Bolje bi bilo, če bi bolniki pred obiskom pri zdravniku šli k spovedi, saj bi si tako lahko prihranili veliko rentgenskih posnetkov, ker so ti žarki škodljivi.

Težave niso organskega izvora, tj. so duševne, in blagoslov zakramenta pokore bi zelo izboljšal zdravstveno stanje duše.

Zvečer v cerkvi v Rotu:

sem darovala rožni venec in sveto mašo za gospoda župnika Vogta, kot sem si to zadala.

Ko je župnik podajal posodo s sveto hostijo ministrantki, sem vedel, da bo ministrantka prišla k meni in mi hotela podati sveto hostijo.

In tako je tudi bilo. A svete obhajilo nisem sprejela, poklonila sem se Odrešeniku in se vrnila na svoje mesto, ne da bi prejela zakrament.

Odrešenik je prišel k meni v duhu. A preden je prišel, sem se morala boriti z nečistim duhom. Potem pa sem prejela velike milosti, ker nisem hotela prejeti svete obhajilne hostije iz neposvečenih rok laika in ker nisem hotela žaliti Odrešenika.

08.04.92 – sredo

10.00 v ordinaciji:

Vprašala sem glede zavrnitve obhajila.

Odrešenik: »Moja hči, zapiši si, da si storila prav.«

Rekla sem: »Nečisti duh je povzročil takšno nemirnost, ker sem zavrnila sveto obhajilo.

Ko si potem duhovno prišel k meni, je nastal popoln mir. Saj si jim (nečistim duhovom) skrit, kako je to mogoče?

Mislila sem, da nečisti duhovi sicer vidijo, da Odrešenik ne pride k meni v obliki zakramenta, vendar ne morejo prepoznati, da se duhovno ustaviš pri meni.

Odrešenik: »Jaz jim ostajam skrit, toda tam, kjer sem jaz, morajo umakniti.« Jaz: »Ali je bila volja gospoda župnika Vogta, da naj sveto obhajilo prejmem od laika?

Odrešenik: »Da, to je bila njegova volja.«

Jaz: »Zakaj počne kaj takega, če ve, da ne sprejemam svete obhajilne daritve od laika?«

Odrešenik: »Ker nima vere, kakršno imaš ti.«

Jaz: »Ampak molim zanj. (Gospod, daj mu živo vero, vero, veliko kot gorčično zrno, ki lahko premika gore.)«

Odrešenik: »Tudi vero je treba sprejeti.«

Jaz: »Naj še naprej delam tako z nekaterimi ob pomočnikih pri sveti obhajili, ko pridejo k meni?« Odrešenik: »Da, stori to.«

Jaz: »Da, moj Gospod in Bog, to bom storil. Prosim, daj mi milost, moč in ljubezen za to, a odvzemi mi strah in bojazen pred ljudmi. Hvala ti, moj najljubši Oče.«

Bil sem v Zönackelu v Boxsbergu pri Heidelbergu na sveti maši, pri čaščenju in poslušal sem še predavanje.

Nato sem še obiskal bolnike v bolnišnici v Bruchsalu. Ob 21.00 sem skupaj z Marion še pisal dnevnik.

Ob 22.00 je poklical H. Ziegler iz Frankfurta in povedal, da so bombardirali goro prikazovanj v Medžugorju.

Ob 22.45 smo po telefonu poslali telegram zvezni kanclerju Helmutu Kohlu:

Na urad zveznega
kanclerja 5300 Bonn

Spoštovani gospod kancler, iskreno vas prosimo, da na mednarodni ravni protestirate proti vojaškemu napadom na Marijino romarsko središče Medjugorje v Jugoslaviji – Bosni in Hercegovini

Molitevna skupina
Julijana Ebert
6837 St. Leon-Rot – (telegram št. H 261)

09.04.92 — četrtek

ob 10.30 v ordinaciji:

Molila sem in se združila z Odrešenikom.

Odrešenik: »Ostani pri tem, kar si doslej napisala.« Spet sem vprašala glede znamenja.

Odrešenik: »Znak bo prišel.«

Jaz: »Tega z »Ne razočari me« nisem razumel.« Odrešenik: »Da ostaneš pri tem, kar si mi obljubil.«

Jaz: »Oče Maier mi je v Zönackelu rekel, potem ko sem mu povedala, da bom izobčena, da če si ločen od papeža, boš ločen tudi v nebesih.«

Odrešenik: »Ti si z menoj, moja hči, in ostaneš z menoj.«

Vprašala sem o vojni v Jugoslaviji.

Odrešenik: »Piši, hčerka moja, vojna se nadaljuje. Moli, hčerka moja.«

Ob 16.45 sem bila v cerkvi v Rotu. Med čaščenjem pred Najsvetejšim sem vodila molitev. Nato je sledilo 15 minut tišine. Čaščenje.

Ob 18.00 smo molili rožni venec.

Ob 18.30 je bila sveta maša. Po sveti obhajili sem jokala zaradi Medžugorja. Potem so mi ponovno prišle na misel besede, ki jih je po preobrazbi izrekel župnik Vogt, nekako takole: »Ohrani jih pred lažno varnostjo.« Pomislila sem, da morda imam lažno varnost. Nato sem vprašala Odrešenika: »Če imam lažno varnost, mi to povej, takoj bom prenehala pisati dnevnik.«
Odrešenik: »Nimaš lažne varnosti. Ljubim te, moja hči.«
Glas je bil veliko bolj jasen in razločen kot običajno. Takoj sem prenehala jokati. Bilo je občutek, ki ga lahko da samo Bog. Odgovorila sem Odrešeniku z nasmehom in odšla iz cerkve domov.

10.04.92 — petek

9.00 v rentgenski sobi:

Molila sem približno eno uro in se združila z Odrešenikom.

Odrešenik: »Moja hči, pojdi k duhovniku, vprašaj ga, ali si je premislil in ali želi govoriti s tabo.«

Jaz: »Rekel si mi, da me bo sam nagovoril, to si v nasprotju.« Odrešenik: »Čas moram skrajšati. Pred vami je velika nevarnost.«

Jaz: »Kdaj naj grem k župniku Vogtu?«

Odrešenik: »Pojdi, hčerka moja, še danes.«

Približno 30 minut kasneje:

Jaz: »Naj ga pokličem ali naj grem k njemu?«

Odrešenik: »Pokliči ga, in ko prideš k njemu, ti bom že povedal, kaj mu moraš reči.«

20 minut kasneje:

Vprašala sem, kaj je Odrešenik mislil s časom.

Rekla sem: »Čas je vendar večni.«

Odrešenik: »Piši, hčerka moja. Čas pripada samo meni.«

Jaz: »Tega ne razumem. Bom to zapisala; če ti tako praviš, potem je tako.«

Vprašala sem, ali naj še kaj zapišem.

Odrešenik: »Pojdi k njemu, pojdi (k duhovniku).«

Jaz: »(«)Da, moj Gospod in Bog, to bom storila. Gospod, naj se zgodi tvoja volja.«

12.15 Kapela v bolnišnici:

Po molitvi:

Spet sem vprašala: »Bo duhovnik govoril z mano?«

Odrešenik: »Kaj želiš, moja hči?«

Jaz: »Tisto, kar hočeš ti.«

Odrešenik: »Potem se pogovori z njim.«

Okoli 15.40:

Poklicala sem gospoda župnika Vogta in mu povedala, kaj je danes rekel Odrešenik.

Rekel je: »Že sem jim rekel, naj gredo k drugemu duhovniku. Pustite to knjigo, sicer bomo imeli težave.«

Gospod župnik Vogt ni bil prijazen po telefonu.

Molil sem: »Moj Gospod in moj Bog, v meni je velika rana. Zelo me boli. Najraje ne bi več ničesar počel. A zaradi tebe, moj Odrešenik, bom nadaljeval s tem, kar želiš od mene.«

Bolj ko molim za duhovnika, huje se odziva proti meni.

Danes v Rotu ni bilo svete maše. Fridolin in jaz sva se odpravila v Bad Schönborn, potem ko sva v cerkvi v Rotu molila rožni venec.

V cerkvi v Bad Schönbornu – Mingolsheimu je sveto mašo daroval pater iz Zaira.

Pridigal je zelo lepo in čutilo se je, da ga vodi Sveti Duh.

Takšne pridige žal redko slišiš. Zahvaljujem se Bogu za to pridigo. Sveto obhajilo sem daroval za župnika Vogta.

11.04.92 – sobota

7.15: Bil sem v cerkvi v Waghäuselu na sveti maši. Po prejemu svete obhajilne daritve sem molil iz srca. Po sveti maši sem vodil molitev Lauretanske litanije. Nato smo še zapeli Salve Regina in zmolili molitev »Devica, Mati Božja, moja!«

Nato sem pred verniki glasno rekel: »Molimo še en Oče naš za Medžugorje, saj so na kraju prikazovanj, ki so ga obiskali že milijoni ljudi, padle bombe.« Nato sem stopil pred tabernakelj, pokleknil na tla in molil.

Vprašal sem Odrešenika: »Naj pustim knjigo, če bo to prineslo težave?«

Odrešenik: »To bi prineslo izboljšanje, ne pa težav.«

Odrešenika sem še enkrat vprašal, ker nisem povsem razumel. Odrešenik je to še enkrat ponovil in jaz sem si to zapisal.

Že v petek v cerkvi v Bad Schönbornu me je zelo skrbelo, ker je župnik Vogt rekel, da nam bo knjiga prinesla težave.

Včeraj je Odrešenik rekel tudi: »To bo prineslo izboljšanje za cerkev, moja hči.«

Včeraj mi je Odrešenik, potem ko sem ga vprašala, ali je z menoj, rekel: »Vedno sem z teboj.«

Po maši sem šla k Marion in sva pisali dnevnik.

Od 16.20 do 18.20 sem v cerkvi v Rotu kleče molila več rožnih vencev za gospoda župnika Vogta, za vse duše in za prošnje Odrešenika.

Doma sem od 20.30 do 21.30 večkrat molila za gospoda župnika Vogta: izganjanje hudiča, rožni venec ran, rožni venec Svetega Duha in druge molitve

12.04.92 — Cvetna nedelja

Molil sem približno pol ure, nato sem prejel duhovno obhajilo.

Odrešenik: »Prihaja duhovnik.«

Jaz: »Potem to ni moj pravi duhovnik.«

Odrešenik: »Ne.«

Jaz: »Zakaj si me potem poslal k njemu, tega ne razumem.« Odrešenik:

»Z vsakim človekom preizkušam, kaj zmore.«

Jaz: »Ampak ti si že vnaprej vedel, kaj je sposoben.«

Odrešenik: »S tem preizkušam tudi tebe.«

Jaz: »Potem sem pri tem preizkusu padla.«

Odrešenik: »Moja hči, doslej si se odlično odrezala.«

Vprašala sem glede znamenja pred veliko nočjo: »Ali spreminjaš svojo obljubo?«

Odrešenik: »Ne, svoje obljube ne spreminjam.«

Nato je nastala kratka tišina.

Potem sem slišala

Odrešenika:

»Piši, hčerka moja, želim si,« sledila je kratka tišina in pomislila sem, kaj bo zdaj sledilo — »od gospoda župnika Vogta odgovor, od njega osebno, ne da bi koga vprašal.« Odrešenik je nadaljeval:

»Če bi bil v stiski, bi najprej vprašal druge ali mene?«

Odrešenik je nadaljeval:

»Ni ti treba pričakovati odgovora, to je zame. Lahko mu pišeš ali greš k njemu, kakor želiš.«

Jaz: »Moj Gospod in moj Bog, odločila sem se, da mu bom napisala.« Odrešenik: »Stori to.«

Jaz: »Moj Gospod, Sin živega Boga, kaj naj na koncu napišem?« Odrešenik:

»Ljubim vas, moji otroci.«

Sveto mašo sem obiskala v Roti. Sveto mašo sem darovala za Marion. Naj ji Bog podeli milost, da še naprej piše, kar Gospod želi od mene.

Med 13.00 in 14.00 sem v cerkvi molil rožni venec in tam ostal na pobožnosti. Po 15.00 sem napisal pismo gospodu župniku Vogtu.

Ob 20.15 zvečer sva ga z Marion vrgli v poštni nabiralnik v župnišču.

V pismu sem zapisala, kar mi je Odrešenik povedal zgodaj na cvetno nedeljo.

13. 4. 1992 – ponedeljek

Na delovnem mestu okoli 8.00 zjutraj sva s kolegico Veroniko molili boleč rožni venec.

Ob 10.00 sem molila v zdravniški sobi.

Molila sem in se združila z Odrešenikom.

Leta 1984, nekaj tednov po Marijinem prikazovanju, sem zgodaj zjutraj približno 20 minut imela videnje potresa. Celotna zemlja okoli mene se je močno tresla.

Vse je bilo zeleno, kot spomladi. Takrat sem rekla možu, naj pogleda, da bo videl, da ne spim. Saj sem to videla v budnem stanju.

A moj mož je spal in ga ni bilo mogoče zbuditi.

Danes ponoči sem pomislila, da je bil to potres. (Ponoči je res bil potres, kot so kasneje poročali po radiu.)

Odrešenik: »Ne, hčerka moja, to šele pride.«

Verjetno bo močan potres, kot sem ga videla v tej viziji leta 1984, še prišel, kot je rekel

Odrešenik.

Nato sem vprašala glede H. župnika Vogta.

Odrešenik: »Gospod župnik Vogt ne bo dolgo ostal pri vas.«

Jaz: »Torej bo prišel drug duhovnik?«

Odrešenik: »Tako je. Tisti, ki bo prišel, bo tvoj duhovni vodnik.«

Jaz: »Ali mi bo potem verjel, kar mi praviš?«

Odrešenik: »Ne takoj na začetku.«

Jaz: »Ni mi vseeno, da odhaja gospod župnik Vogt, ampak tako, kot praviš, mora biti.

Potem bom moral znova začeti moliti za novega duhovnika. To ni enostavno. Spet me bo to stalo veliko žrtev.«

Jaz: »Kdaj približno bo odšel župnik Vogt, ali se to sme vedeti?« Odrešenik: »To se lahko zgodi kmalu.«

Odrešenik: »Piši, hčerka moja, posmehovali se ti bodo, te bodo zanikali in zasramovali, vse to sprejmi nase.«

Jaz: »Gospod, ampak ne razumem, kaj pomeni »posmehovati«. Bom pogledala v slovarju.«

Odrešenik: »Tvoji sovražniki so bolj v cerkvi kot zunaj.« Jaz:

»Ampak to so verniki.«

Odrešenik: »Med verniki je veliko hinavcev.«

Jaz: »Prosim, povej mi drugo besedo za hinavca, tega ne razumem tako dobro.«

Odrešenik: »Navidezni verniki.«

Jaz: »Ali se to lahko reče še kako drugače?«

Odrešenik: »To so ravnodušni verniki, ki zagovarjajo prejemanje obhajila v roko.« Jaz:

»Ali sem to pravilno zapisal?«

Odrešenik: »Da, tako je.«

Jaz: »Odrešenik, če rečem, da so tisti, ki prejemajo obhajilo v roko, hinavci, jih s tem želim.«

Odrešenik: »Tako me nenehno žalijo.«

Ko sem včeraj zvečer, okoli 20.15, vrgel pismo v župnišče, sem v svojem srcu večkrat občutil topel zbadljiv občutek, tako kot me napade, ko pri prejetju obhajila stojim pred laikom.

Odrešenik: »Tudi tam so nečisti duhovi. Stojijo kot stražarji pred župniščem.«

Ob 12.25 v kapeli v kliniki: Holger je bil tudi tam. Kasneje je Holger prišel v rentgensko sobo in pogovarjali sva se o pismu gospodu župniku Vogtu. Holger mi je povedal zanimive stvari. Moram počakati.

Zvečer v Rotu v cerkvi. Rožni venec in sveto mašo sem daroval za duše, ki so zdaj padle v vojni.

20.00 molitvena skupina:

Bilo je zelo veliko ljudi. Nujno moram zgraditi molilnico.

Ni mi bilo všeč, kako je župnik Dochart začel moliti. Danes na začetku ni naredil znamenja križa in je takoj začel recitirati pesem, ne da bi prej povedal stran.

Zato nekateri niso mogli slediti besedilu in moliti z njim.

Na koncu smo sedeli skupaj v kuhinji in se pogovarjali. Skupaj z

gospodom župnikom Dochartom sedem oseb. Ko je gospod župnik Dochart rekel, da po mnenju Cerkve ni treba verjeti v zasebna razodetja, sem v srcu občutil veliko bolečino. Govoril sem o Fatimi in Lourdesu ter rekel, da bi verniki brez romarskih krajev postali mlačni.

Gospod župnik Dochart je še enkrat ponovil, da v to ni treba verjeti. Nato sem mu rekel, da drevo prepoznamo po sadežih.

Rekla sem, da če bi vsi verjeli v prikazovanja v Medžugorju, vojna ne bi izbruhnila.

Marija je na začetku prikazovanj rekla: »Molite rožni venec, s tem lahko ustavite vojno.«

14. 4. 1992 – torek

Doma med 8.30 in 10.30:

Po molitvi sem se združila z Odrešenikom. Pritoževala sem se, ker je včeraj župnik Dochart rekel, da ni treba verjeti v zasebna razodetja.

Odrešenik: »Duhovnik nima prav.« Jaz:

»Zakaj sem občutila to bolečino?«

Odrešenik: »Ker smeš občutiti moje bolečine, ko me žalijo.« Jaz: »Ali je bila ta žalitev greh?«

Odrešenik: »Zapiši to. Da, moja hči.«

Jaz: »Če ne bi imela teh zasebnih razodetij, bi potem gospod župnik Dochart prišel k meni?«

Odrešenik: »Ne, moja hči. Ne bi prišel.«

Jaz: »Zakaj pa že toliko let prihaja (v molitveno skupino)?«

Odrešenik: »Satan hoče skozi njega uničiti tisto, kar sem ti vdihnil za izboljšanje Cerkve.«

Jaz: »Kaj naj zdaj storim?« Odrešenik:

»Z menoj ga boš premagala.«

Jaz: »Oče Buran je rekel, da hudiči ne vplivajo na duhovnike.« Odrešenik: »Piši, hčerka moja, skoraj vsi poslušajo, kar jim hudiči govorijo.«

Vprašala sem o Marii Itten, ker o njej župnik Wagner ni govoril tako dobro, kot so mi povedali verniki iz molitvene skupine. Ponovno sem vprašala, ali je bil njen list pravi.

Odrešenik: »List Marii Itten je pravi in resničen. Satan je močan. Treba je ostati trden v tem, kar sem povedal. Moja hči, ona ima isti problem kot ti.« Jaz: »Kakšen problem je to?«

Odrešenik: »Ostani mi zvest.«

Jaz: »Gospod, obiskala bi jo, Mario Itten.« Odrešenik:

»Stori to.«

Vprašal sem glede pisma, ki sem ga napisal gospodu župniku Vogtu, in ali me bo kaj doletelo.

Odrešenik: »Čakajo te nekatere neprijetnosti.« Jaz: »Kako

naj se obnašam?«

Odrešenik: »Ni ti treba odgovoriti, saj sem ti že rekel, da ne smeš pričakovati odgovora. Ostani ponižna, moja hči.«

Še naprej sem molila iz vsega srca. V meni je bil tako globok mir in ljubezen, da bi lahko nenehno govorila: »Ljubim te, moj Gospod in Bog, iz vsega srca in z vso močjo.«

Nisem bila jaz, bil je Gospod v meni.

Potem sem še slišala: »Pojdi v miru, moja hči.«

Jaz: »Hvala ti, moj Gospod in Bog, za to milost, ki jo lahko daš samo ti.«

Od 13.00 do 15.00 sem bila v gozdu in sem molila tri rožne vence.

Ob 17.00 sem bila pri svojem nečaku Ratku. Povedal mi je, da ga je ponoči nekdo davil in da je čutil roko ter skoraj ni mogel več dihati. Ko je rekel »Jezus«, je bilo konec. Še ni krščen. Moli, a še ne dovolj.

Želi se krstiti, vendar še ne ve, kdaj.

Ob 18.00 v cerkvi v Rotu: Večna luč spet ni gorela, toda tokrat je takoj prišla cerkvena gospodinja, jo prižgala in ni čakala tako dolgo kot ponavadi.

Ob 20.30 je prišla Marion in sva pisala dnevnik.

15.04.92 — sredo

Naredila sem rentgensko sliko starejši ženski, ki je ob vstopu oklevala, ali naj sploh vstopi, da bi se rentgensko slikal. Občutila sem nečisti duh, jo blagoslovila in ji dala sveto vodo.

Mrmrala je pod nosom. Nato sem zmolila Zdravico Mariji, ona pa je začela preklinjati in govorila tako hitro, da je ni bilo mogoče razumeti: »Bebebebebe«.

Ko je to videla moja sodelavka, je pacientki rekla: »To pa ni lepo, tega se ne dela.«

Bolnica ji je odvrnila: »Te bom še pretepla.«

Ob 10.30 v ordinaciji:

Vprašala sem Odrešenika glede te pacientke.

Odrešenik: »To je več nečistih duhov. Ostajajo v njej. Tako je hotela.« Jaz:

»Kateri je tisti nečisti duh, ki se posmehuje med Zdravico Mariji?«

Odrešenik: »Vsi se posmehujejo.«

Jaz: »Ali se moram pripraviti na znamenje, ko bo prišlo?«

Odrešenik: »Ne, hčerka moja, ni ti treba se pripravljati. Prišel bo en znak.«

Jaz: »Mi boš tudi povedal, kdaj bo ta znamenje prišlo, saj ne vem, kakšno znamenje bo to?«

Odrešenik: »Da, to bom storil.«

Jaz: »Odrešenik, ali moram kaj storiti, kaj narediti? In če moram kaj storiti, potem mi odvzemi strah in dvom ter vse, kar mi lahko prepreči, da verjamem v to, kar mi praviš, in storim, kar želiš, saj ti v celoti pripadam.«

Odrešenik: »Piši, hčerka moja, v bližnji prihodnosti moraš iti k papežu in mu povedati, kar si napisala.«

Jaz: »Ali se ne morem najprej pogovoriti z duhovnikom?«

Odrešenik: »To lahko storiš, vendar moraš iti k njemu.«

Odrešenik: »Osebnostno mu napiši, da boš prišla.«

Jaz: »Kaj naj storim, če mi duhovniki prepovejo, da grem k papežu?« Odrešenik:

»Moja hči, stori, kar ti pravim.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, to bom storila. Gospod, naj se zgodi tvoja

volja.« Odrešenik: »Papež bo pripravljen na tvoj prihod.«

Jaz: »Gospod, to mi je nerazumljivo, a če ti to praviš, potem je tako in verjamem, da bo tako.«

Odrešenik: »Napiši: Bila boš z menoj.«

Jaz: »Gospod, nimam več vprašanj.«

Odrešenik: »Pojdi v miru, moja hči.«

Jaz: »Hvala ti, moj dragi Jezus, moj duhovni vodnik. Bom se trdno držala tvoje roke, da se ne bom izgubila. Gospod, varuj me, vodi me, kamor hočeš, saj sem le tvoja služabnica.«

Danes nisem bila na sveti maši. Tukaj v Rotu je ni bilo, prav tako ne v kapeli sv. Rocha, vendar sem se pogovarjala z očetom Josefom iz Zaira.

Doma me je čakala Marion, da bi napisala dnevnik.

Danes ponoči sem molila približno 45 minut. Bilo je po 3.00 zjutraj, nisem mogla spati. Bile so to muke pred veliko nočjo.

Opoldne v kapeli na delovnem mestu, po molitvi »Angeli Gospodovi«, sem vprašala Odrešenika, kako naj se obrnem na Svetega očeta.

Odrešenik mi je rekel, naj Svetemu očetu pošljem pismo s priporočeno pošto, ne telegrama.”

16. 4. 1992 — četrtek

Ob 10.10 v ordinaciji:

Marion me je prosila, naj vprašam, ali je tisto, kar smo doslej napisali, pravilno. Odrešenik: »Piši, hčerka moja, tisto, kar je Marion doslej napisala, je bilo dobro.«

Jaz: »Odrešenik, morda mi imaš kaj povedati.«

Odrešenik: »Piši, hčerka moja, vseč mi je tvoj način, takšna, kakršna si.« Jaz: »Dala sem ti svoje gibanje.«

Odrešenik: »Dala si mi svoj gib, to mi je vseč.« Jaz: »Kaj je pomenilo to: gib?«

Odrešenik: »Vedno izpolnjevati mojo voljo.«

Jaz: »Ali je bila včeraj tudi tvoja volja, da sem se pogovarjala z očetom Josefom iz Zaira, nekaj več kot pol ure, in pri tem govorila o krivem nauku?«

Odrešenik: »Da, to je bila moja volja, hčerka moja.«

Jaz: »Gospod, povedala sem mu tudi, da moram govoriti s toliko duhovniki. On na to ni nič rekel.«

Odrešenik: »Ampak razumel je, zakaj.«

Jaz: »Oče je rekel, da je nemogoče vse odvrniti od obhajila v roki, da bi sprejemali obhajilo v usta. Mislila sem, da je pri Bogu vse mogoče, in ti, Odrešenik, kaj praviš na to?«

Odrešenik: »Po sodnem dnevu bodo vsi prejeli obhajilo v usta.« Jaz: »Kaj je to, sodni dan?«

Odrešenik: »To je očiščenje duš.« Jaz: »O tem ne razumem veliko.«

Odrešenik: »Za danes ti to zadostuje. Pojdi v miru, moja hči.«

Odrešeniku sem obljubila, da bom verjela in zapisala vse, kar mi bo povedal.

18.00–19.15 Sveta maša in rožni venec v rdečem.

Med 3.00 in 4.00 ponoči sem imela adoracijo v cerkvi. Običajno je bil za to uro za adoracijo določen moj mož, a zaradi boleče noge ni mogel priti. Povabila sem Marijo, naj moli z mano.

In res sem čutila, da nisem molila sama; pela sem bolje kot običajno in molila zelo jasno ter iz srca. Toda nikomur ne morem razložiti ali opisati, kaj sem takrat občutila; bilo je kot 18. maja 1984, ko se mi je prikazala Marija in molila z mano – takšen občutek.

Ko sem šla domov z Rosswito in njeno mamo, mi je Rosswita mama rekla, da sem lepo vodila molitev in lepo pela. To me je presenetilo, saj ne znam lepo peti.

Molil sem celo noč, doma do 3.00 zjutraj, nato pa v cerkvi, kjer sem ostal tri ure, do okoli 6.00 zjutraj.

17. 4. 1992 — Veliki petek

Spala sem približno tri ure in pol, potem sem morala vstati. Ob 14.30 sem spet odšla v cerkev.

Med sveto obhajilo je Anton, pomočnik pri obhajilu, stal sredi cerkve. Šla sem mimo njega, a sem se poklonila Odrešeniku. Ker smo v rdečem

Ker je bila tam klop za sveto obhajilo, sem si želela, da bi tudi tam prejela Odrešenika, kleče, kot se spodobi. Iz globine srca sem molila, da bi mi gospod župnik Vogt podelil sveto obhajilo.

Gospa Vennebusch je imela možnost, da pride k meni in mi podeli sveto obhajilo. To je tudi poskusila. Naredila je korak proti meni, a takoj zatem korak nazaj, me pogledala in spet naredila korak proti meni, nato pa se je spet umaknila. Naš Gospod tega ni dopustil, bilo je povsem jasno, da mi je gospa Vennebusch hotela podeliti sveto obhajilo. Mislila sem, da je to že znak, saj je toliko ljudi videlo, kaj se je zgodilo.

Nato sem od župnika Vogta prejel sveto obhajilo.

Ko sem bil globoko združen z Odrešenikom, ne da bi ga kaj vprašal, je Odrešenik rekel: »To je največji znak, ki obstaja.«

Takrat sem pogledala križ pred oltarjem, ki sem ga prej v duhu poljubila. V

Medžugorju križ na Veliki petek poljubijo vsi verniki.

Tukaj se pred križanim Jezusom poklonita le župnik in ministranti. Verniki so ostali v klopeh.

Vprašala sem moža, ali ima pisalo, da bi lahko zapisala, kar mi je rekel Odrešenik. Ni ga imel.

Prosila sem Odrešenika, naj to še enkrat ponovi.

Odrešenik: »Zdaj lahko zapišeš, a si to za vedno zapomni:

»To je največji znak, ki obstaja.«

Pogledala sem na Jezusov križ, ki je stal pred oltarjem za čaščenje križa. Nato sem

zaslišala: »Pojdi v miru.«

Sveto obhajilo sem darovala za uboge duše.

18. 4. 1992 – Velika sobota

Zjutraj zgodaj sem molila več kot eno uro. Združila sem se z Odrešenikom in molila iz srca, čakala sem nekaj časa, a nisem slišala glasu. Prišla mi je misel, da sem morda kaj naredila narobe ali da ne bom več slišala glasu.

Danes sem molila zlasti za hinavce, za duhovnike, za pomočnike pri sveti obhajili, večkrat sem molila izganjanje hudiča, zlasti za svoje sovražnike.

Popoldne od 16.30 do 18.45 sem v cerkvi na kolenih molila za našega župnika in za novega, ki naj bi prišel. Moliti je bilo naporno, ker je gospod Blank vabil na orglah. Razmišljala sem, kako se verjetno počuti Odrešenik, ko vadi v cerkvi.

Če bi verjel, da je tu živ Bog, v cerkvi ne bi tako glasno igral na orgle.

20.00 Praznovanje vstajenja

Zame je bilo zelo nejasno, ker smo v Credo molili »ki je tretji dan vstal od mrtvih«, saj je bil danes šele drugi dan. Nekaj mi je manjkalo, nisem bila srečna kot v Medžugorju. Tam so slovesnost vstajenja praznovali od polnoči naprej. Tam je moje srce vzklikalo od veselja ob slovesnosti vstajenja. V cerkvi pa nisem slišala niti glasu Odrešenika.

Pravzaprav je bilo tukaj preveč slovesnosti z ministranti. Medtem sem imela zbadanje v srcu in se nisem počutila dobro.

Doma sem potem jokala, bila sem kot zmedena, kot da ne bi vstala od mrtvih skupaj z Odrešenikom.

19. 4. 1992 – Velikonočna nedelja

Molila sem od 6.00 do 8.10. Moj Gospod in Bog, ne počutim se dobro po tej slovesnosti ob praznovanju vstajenja. Na splošno se mi je zdelo, kot da nekaj ni bilo v redu. Včeraj sem molila kar precej, več kot štiri ure, in kljub temu sem čutila svoje ranjeno srce. Kakšen je razlog, česa nisem razumela?

Moj Gospod, odpravi moj strah, zmedo in dvome ter mi prosim podari mir, ki ga lahko daš le ti. Razsvetli me s svetlobo Svetega Duha.

Gospod, govori, tvoja služabnica posluša, kajti verjela bom v tisto, kar mi boš navdihnil, da napišem, toda Gospod, naj se zgodi tvoja volja. Nisem nič in iz nič si ustvaril služabnico, in ker si ti, moj Gospod in Bog, moj duhovni vodnik, ti odprem svoje srce.

Oblikuj me, kakor želiš, in naredi iz mene, kar želiš.

Ti sam si moj Gospod in Bog, moj ljubeči Oče, moj dragi Jezus in Odrešenik.

Najprej sem vprašala, ali sem to slišala na Veliki petek po sveti obhajili, ali sem to pravilno razumela, ko sem gledala križ pred oltarjem, ki je tam ležal na tleh, da bi ga častila. V duhu sem ga pogosto poljubila.

Odrešenik: »Da, moja hči, prav si slišala. Največji znak vseh časov je moje križanje za vas, grešnike.«

Nato sem vprašala o praznovanju vstajenja, ker sem bila tako žalostna, da sem morala celo jokati.

Odrešenik: »Moja hči, vstajenje sledi tretji dan.«

Jaz: »To lahko zmede in zbegne, če se praznuje že drugi dan.«

Odrešenik: »Da, to je res. Ostani mi zvesta.«

Še naprej sem razmišljala o številnih obredih v cerkvi.

Odrešenik: »Piši, hčerka moja. Satan hoče povsod obrede, da bi ljudi odvrnil od resnice.«

Jaz: »Pri ministrantih sem opazila, da se znajo globoko prikloniti, pri prejemanju svete obhajilne pa tega ne znajo.«

Odrešenik: »Ne poznajo spoštovanja in ga ne čutijo do mene.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, ali mi želiš po vstajenju povedati, kaj naj zapišem in kaj je zdaj pomembno?«

Odrešenik: »Zapiši, hčerka moja, ljudje se morajo nujno spreobrniti.«

Jaz: »Jezus, živ Bog, kaj pomeni »nujno«? Težko mi je pisati. Gospod, ti si resnica, in če to praviš, potem mora biti res. Kaj pomeni »nujno«?«

Jaz: »Gospod, ampak povej mi to le, če misliš, da bom to zmogla. Gospod, naj se zgodi tvoja volja.«

Odrešenik: »Pred vami je veliko katastrof. Piši, moja hči, v bližnji prihodnosti se bo treba zelo veliko moliti.«

Jaz: »Ljubim te, moj Gospod in Bog, molila bom več kot doslej.« Še naprej sem iskreno molila za tisto, kar Gospod želi od mene.

Jaz: »Ali je to, kar sem napisala, pravilno?« Odrešenik:

»To mi zadostuje, moja hči.«

Odrešenik: »Pojdi v miru, moja draga hči.« Jaz:

»Ampak tega »draga hči« še nikoli nisi rekel.«

Odrešenik: »To lahko tako zapišeš.«

Jaz: »Gospod, sem ti draga hči?« Odrešenik:

»Da, draga si mi.«

Jaz: »Hvala, moj Gospod in Bog. Hvala.«

Ob 10.00 sveta maša v Roti. Pridiga mi ni bila všeč. Po sveti obhajilni sem bila srečna in prejela veliko milosti.

Ob 12.30 je prišel Fridolin, študent teologije.

13.30: Z Fridolinom sem molila rožni venec in se udeležila pobožnosti.

15.00–18.30: Fridolinu sem prebral, kar mi je rekel Odrešenik. Drug drugega sva utrjevala v veri.

20. 4. 1992, velikonočni ponedeljek

Okoli 3.00 ponoči me je zbudil glas dobrega duha. Občutila sem mir in spokojnost, v nasprotju z nekaterimi nočmi, ko sem bila nemirna in me je to zbudilo.

Besede, ki sem jih slišala, so bile jasne in razumljive kot še nikoli doslej.

Slišala sem: »Moli veliko, hčerka moja, kajti čez nekaj časa bo Beseda zmagala.«

Nato je bilo nekaj časa tiho, potem pa sem slišala:

»Beseda živi.«

Nekaj več kot pol ure kasneje se je to ponovilo. Takšen prijeten glas bi lahko poslušala vedno znova.

Nisem sanjala, bila sem budna. Vstala sem, pokleknila pred križem in rekla: »Da, Gospod, molila bom. Prosim, daj mi moč Svetega Duha, da bom lahko molil.«

Tako sem okoli 3.30 začel moliti. Molil sem molitve za sovražnike, izganjanje hudiča, rožni venec ran, rožni venec usmiljenja in še mnoge druge molitve, nato sem duhovno prejel obhajilo in ga daroval za ves svet.

Danes bolje razumem te besede: »Moje ovce poslušajo moj glas«. Molil sem do 4.30, potem pa sem šel spat.

Ko sem vstal, sem vklopil radio, bila je 8.00 in v poročilih sem slišal, da je bilo mesto Mostar ponoči bombardirano.

Mesto Mostar leži v bližini Medžugorja, tam pa živi škof Žanič, ki zanika Medžugorje. Rekel je, da otroci lažejo.

Ko sem bil pri njem leta 1985 na Veliki četrtek in sem mu pripovedoval o svojih doživetjih ter o prikazovanju Marije, je imel solze v očeh.

Rekel mi je: »Poznate moj položaj.«

Odgovoril sem: »Da«, in vedel sem, da se boji komunistov, natančneje rečeno, da se boji satana. Škof Žanič je imel vero, vendar mu je manjkalo poguma, da bi jo javno izpovedal.

Kje pa so ostali škofje, od katerih jih je bilo toliko v Medžugorju?

Poročilo o pogovoru s škofom Žaničem sem že dal Klausu Zieglerju, da ga vključi v svojo knjigo, ki jo je izdal pod imenom Peter Zimmermann.

O meni je sicer pisal, poročila o pogovoru s škofom pa ni objavil, kar obžalujem.

Jezus je umrl za mnoge, toda škof Žanič ni hotel dati svojega življenja za Jezusa.

Svobodna volja človeka ga pripelje v raj, v vicah ali v pekel.

Pravim, da če Bog prek Marije kliče svoje ljudstvo, potem želi rešiti vse in jih ne izročiti hudiču. Na žalost posvetni duhovniki ne slišijo več Gospodovega glasu. So slepi in gluhi. Danes se v Cerkvi uči, da ni treba verjeti v zasebna razodetja.

Morda bodo verjeli, ko bo že prepozno.

Takoj po novicah sem nadaljeval z molitvijo. Okoli 8.45 sem se združil in duhovno komuniciral.

Vprašal sem Odrešenika, ali je bil on tisti, ki me je nocoj poklical k molitvi.

Odrešenik: »Da, dolgo je trajalo.«

Jaz: »Gospod, odpusti mi, da nisem takoj vstal in molil.

Zelo mi je žal. Gospod, niti duhovniku ne morem povedati, da prihajajo številne katastrofe.

Kaj naj storim, dokler ne pride novi duhovnik?»

Odrešenik: »Moli, hčerka moja, moli veliko.«

Jaz: »Ampak to je žalostno, če ne verjamejo v zasebna razodetja.« Odrešenik: »Za to se bodo morali odgovarjati.«

Odrešenik: »Pojdi v miru, moja draga hčerka.« Jaz:

»Hvala ti, moj dragi Odrešenik.«

Ob 10.00 sveta maša v Roti.

12.30 – Po kosilu sem se na balkonu na kratko pomolila. Odrešenik je še enkrat ponovil besede: »Beseda bo zmagala, beseda živi.«

Na balkonu nisem imela papirja. Ko sem kasneje pogledala nazaj, sem opazila, da so bile to iste besede, ki mi jih je izrekel nocoj. Ko sem še enkrat prebrala zapis o nocojšnjem dogodku, mi je padlo v oči, da se mi je zgodilo enako kot učencem iz Emausa. Odrešenika sem v duhu prepoznala šele kasneje. (Danes so brali evangelij o učencih iz Emausa.)

21.04.92 – torek

Ob 10.10 v ordinaciji:

Po molitvi, v združitvi z Odrešenikom, je rekel: »Piši, hčerka moja, ruska vojna se bliža.«

Jaz: »Kako naj to razumem? Ali je prizadeta samo Rusija?»

Odrešenik: »Zadeva vse.«

Jaz: »Bo podobno kot pri Srbih in Hrvatih?« Odrešenik: »Te vojne ni mogoče primerjati s tisto.«

Jaz: »Kako naj potem zgradim kapelico, če se bo nekaj takega zgodilo?«

Odrešenik: »Zgradi kapelico čim prej.«

Jaz: »Nimam duhovnika, ki bi mu lahko povedala vse to o tebi.«

Odrešenik: »Moja hči, duhovnik bo kmalu prišel.«

Jaz: »Bo ostal v moji vasi?« Odrešenik: »Da,

ostal bo v tvoji vasi.« Jaz: »Bova imela dva duhovnika?«

Odrešenik: »Ne, gospod župnik Vogt bo odšel v drug kraj. Odrešenik:

»Imej potrpljenje, moja hči, vse se bo zgodilo ob pravem času.« Jaz:

»Naj še kaj zapišem?«

Odrešenik: »Veliko moli, hčerka moja. Ljubim te, moja draga hčerka.«

Jaz: »Tako tega ne morem zapisati.«

Odrešenik: »Tako to zapiši.«

Jaz: »Moj najljubši Odrešenik, tvoje besede čutim v svojem srcu kot ogenj. Ni samo to, kar slišiš, ampak dobro mi dene, ko rečeš kaj takega, in takoj deluje. To mi potrjuje, kar si mi že rekel:

»BESEDA ŽIVI«, in to drži.

S svojimi besedami ti ne morem dovolj zahvaliti. Moj Gospod in moj Bog, ljubim te nad vse.«

Odrešenik: »Pojdi v miru, moja draga hči.« Zvečer

rožni venec in sveta maša v rdečem.

22. 4. 1992 — sreda

Molila sem kot običajno, vendar nisem slišala glasu, niti v kapeli niti zvečer po sveti obhajilni maši. Pri združitvi z Odrešenikom pa sem čutila njegovo prisotnost. Odrešenik me ni zapustil, počival je ob meni.

Zvečer je prišla Marion in sva pisali dnevnik.

Danes sem na delovnem mestu imela paciente, pri katerih mi je bilo težko prepričati jih o veri; na primer, enega gospoda sem vprašala, ali ni opravil velikonočne spovedi. Rekel je, da pa vendar nima grehov. Nato sem ga vprašala, kako dolgo že ni bil v cerkvi.

On: »Ja. To drži.«

Naslednji pacient se je pritoževal, da je že 10 let bolan. Ob njem sem začutil demona in ga poškopil s sveto vodo. Umaknil se je, naredil korak nazaj in rekel: »Pojdite stran s temi kemikalijami.« Odpor do svete vode je bil jasno čutiti.

V zadnjem času je na rentgensko slikanje prišlo že več Ciganov. Vsi, ki so bili pri meni na rentgenskem slikanju, pripadajo isti sekti. Ko sem poslušal, kaj vse so pripovedovali, lahko rečem le, da so zašli v popolno krivo učenje.

Vsi, približno 6–7 oseb, so se mi približali in njihovi glasovi so postajali vse glasnejši.

Vzel sem sveto vodo in jih vse poškopil. Nato sem jih vse blagoslovil z Benediktovim križem. Nenadoma so vsi izginili.

Zvečer rožni venec in sveta maša v rdečem.

23. 4. 1992 – četrtek

Ob 10.10 v ordinaciji:

Po molitvi sem večkrat občutil močne zbone v desni roki, na mestu, kjer ima Jezus rane. Bolečina je bila močna, kot da me je nekdo zabodel, a ni bilo nič videti.

Zato sem vprašala Odrešenika.

Odrešenik: »Da, to je nečisti duh. Če bi lahko, bi te že zdavnaj križali. Ne marajo tega, kar moliš.«

Jaz: »Tudi drugi molijo.«

Odrešenik: »Ti jim jemlješ veliko duš.« Jaz:

»Vsakdo ima svojega angela varuha.«

Odrešenik: »Piši, moja hči. Imaš več kot enega zaščitnega angela.«

Jaz: »Ko čutim zbadanje v roki, ali takrat varuhov ni?«

Odrešenik: »So, a to dopuščam. Kako bi sicer verjela, da so okoli tebe nečisti duhovi?«

Jaz: »Bilo bi hudo, če bi prenehala moliti.« Odrešenik: »Nadaljuj

tako, moja hči, kot doslej.«

Jaz: »Kaj mi priporočaš za naslednje obdobje?«

Odrešenik: »Posti se.«

Jaz: »Da. Gospod, to bom storila.«

Jaz: »Gospod, ali je to samo zame, ali lahko to povem tudi v molitveni skupini?« Odrešenik: »To velja za vse.«

Odrešenik: »Pojdi v miru, moja draga hči.«

Zvečer sem v cerkvi v Rotu molil rožni venec. Ker v Rotu ni bilo svete maše, sem se odpeljal v Mingolsheim v kapelo sv. Rocha in tam prisostvoval sveti maši.

24. 4. 1992 – petek – Odrešenik mi že eno leto govori.

Ob 10.10 v ordinaciji:

Molila sem.

Odrešenik: »Zapiši to, hčerka moja. To leto in vsa naslednja leta pripadajo vsi meni.«

Jaz: »Da, Gospod, saj sem nič.«

Odrešenik: »Da, to si pravilno povedala. Moja hči, tvoje delo mi je do zdaj bilo všeč.« Jaz:

»Imam občutek, da nisem napredovala.«

Odrešenik: »Res niš nisi napredovala?«

Jaz: »Kmalu bom vsako uro v molitvi, takrat človek ne ve, koliko je storil. To leto z vami je minilo tako hitro, kot še nobeno leto prej.

Kako bo z mano naprej? Boš še naprej moj duhovni vodnik?«

Odrešenik: »Da, moja hči, še naprej bom tvoj duhovni vodnik.«

Jaz: »Žalostna sem, ker imajo vsi izbranci duhovnika, ki mu lahko povedo vse, jaz pa ga nimam.«

Odrešenik: »Tako mora biti, hčerka moja, a ne bo več dolgo.«

Odrešenika sem vprašala o vojni, ki se bliža.

Odrešenik: »Piši, hčerka moja, vojna iz Rusije bo velika vojna. Te vojne nihče ne more ustaviti.«

Jaz: »Gospod, a ti ga lahko ustaviš.«

Odrešenik: »Moja hči, greh je pretežak.«

Jaz: »Mi lahko kaj poveš, saj je danes minilo eno leto, odkar slišim tvoj glas?« Odrešenik:

»Piši, hčerka moja, moli neprestano.«

Jaz: »Da, moj Gospod, to bom storila. Kar lahko, z teboj.«

Odrešenik: »Zelo te ljubim, moja hči. Pojdi v miru.« Zvečer rožni venec in sveta maša v rdečem.

25. 4. 1992 — sobota

Zjutraj sem obiskala sveto mašo v Waghäuselu. Po sveti obhajilni sem pokleknila pred tabernakljem. Od Odrešenika sem vprašala, ali naj pišemo pismo Svetemu Očetu ali pa je še čas.

Odrešenik: »Pravi čas je prišel.«

Jaz: »Kako je to, Odrešenik, saj drugi pravijo, da ne bi z menoj govoril teološko. Govoriš tako, kot govorim jaz, v mojem slogu.«

Odrešenik: »Če bi govoril tako, kot bi bilo všeč vsem drugim, me ne bi razumel.«

Potem sem šla k Marion in skupaj sva napisali pismo Svetemu Očetu.

Od 16.30 do 18.30 sem molil v cerkvi v Rotu na kolenih.

26. 4. 1992 – nedelja

Ob 6.00 zjutraj sem vstala in molila zlasti za tiste, ki danes želijo nevredno prejeti sveto obhajilo, in zlasti za gospoda župnika Vogta.

Po združitvi z Odrešenikom sem vprašala, ali naj še kaj spremenimo v pismu, ki sva ga napisali papežu.

Odrešenik: »Moja hči, pismo je dobro. Pošlji ga.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, včeraj mi je bilo zelo težko pri srcu, ko sem slišala, kar mi je povedala prvoobhajanka Jyng, da se ne smejo pokloniti Odrešeniku in tabernaklju, ko pojemo ali molimo pred oltarjem, ker jim je to prepovedal župnik Vogt. To mi je povedala v prisotnosti svojega očima in mojega moža, ko sem jo vprašala. Odrešenik: »Piši, hčerka moja, ta duhovnik ne živi v Božji milosti.«

Sprva nisem hotela verjeti temu, kar mi je rekel Odrešenik, toda potem je to ponovil že tretjič.

Jaz: »In kako je pri njem s preoblikovanjem?«

Odrešenik: »Pooblastilo za preoblikovanje ima. Tega mu ne morem odvzeti.«

Jaz: »Gospod, to je strašno. Tega kmalu ne bom več zmogla. Gospod, nihče mi ne bo verjel.«

Odrešenik: »Vladata velika slepota.«

Jaz: »Gospod, veš, kako molim za gospoda župnika Vogta. Kaj naj sploh storim?«

Odrešenik: »Tega duhovnika prepusti meni.«

Oh, kako težko mi je bilo. Komaj sem to lahko napisal, to me je zadelo kot udarec. Jaz: »Da, moj Gospod in Bog, zdaj razumem, zakaj moram iti k Svetemu očetu.

Gospod, ali so duhovniki v nevarnosti?«

Odrešenik: »Da, moja hči. Skoraj vsi so v nevarnosti. Ne izpolnjujejo moje volje.« Jaz: »Ali ne želijo ali ne morejo izpolniti tvoje volje?«

Odrešenik: »Piši, hčerka moja, pred menoj so ravnodušni. Morajo se spreobrniti.«

Jaz: »Ampak vendar imajo vero?«

Odrešenik: »Malo molijo za to vero.«

Jaz: »Mislila sem, da je vera Božji dar?« Odrešenik:

»Da, a jaz jo lahko podarim, komur hočem.«

Odrešenik: »Moja draga hči, pojdi v miru.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, hvala ti za tvoje nauke, tvojo dobroto, potrpežljivost z mano in tvojo nežnost. Ljubim te tudi zaradi duhovnikov. Usmili se jih. Molila bom zanje.«

Pravzaprav zanje že več let molim v svoji molitveni skupini.

Ob 10.00 sveta maša v rdečem.

Komaj sem to prenesla in sem si morala pred seboj poškopiti s sveto vodo. Čutila sem, kot da bi se nad menoj razbesnel pekel. Neprestano sem molila za vernike in duhovnika ter darovala sveto obhajilo za gospoda župnika Vogta.

Slovesnost mi ni bila všeč. Ni bilo lepo, da je župnik Vogt dovolil, da je pridigo imela gospodična Vennebusch. Da je župnik Vogt prvo sveto obhajilo vedno podeljeval prvoobhajancem v roko, za to se bo res moral enkrat odgovarjati.

Na kosilo me je v strelnski dom povabil otrok iz »bele nedelje«, Jyng.

Kmalu po kosilu me je nuna iz Karlsruheja odpeljala domov in skupaj sva molili.

Potem je prišla Marion in sva pisali dnevnik.

Nato sta me spet obiskala moj brat Vladimir in moj nečak Ratko.

Obiskala me je tudi Hedwig iz Rota. Nato sem zapiske iz dnevnika prepisala v čisto besedilo.

27. 4. 1992 – ponedeljek

Na poti v službo sem v avtu obtičala v prometnem zastoju. Tako sem lahko molila več kot običajno. V službi:

Takoj sem prižgala svečo za pokojne duše in jim dala sveto vodo. Dokler niso prišli pacienti, sva s kolegico Veroniko skupaj molili veseli rožni venec in molitve k Svetemu Duhu. Nato sem naredila rentgenske posnetke nekaterim pacientom, potem pa sem šla v zobno kliniko, kjer so mi zalepili zob. Približno dve uri sem ležala na zobarskem stolu. Zobozdravnik me je vprašal, ali želim injekcijo. Odklonila sem jo in bolečino darovala za spreobrnjenje grešnikov in rešitev duš. Nato sem med celotnim pregledom neprestano molila za Svetega očeta, za sovražnike Svetega očeta, za škofe in duhovnike, nato pa za zdravnike in medicinske sestre ter druge duše. Zdravljenje je trajalo približno dve uri. Zobozdravnik se je zelo potil. Na koncu sem mu rekel, da se ni spovedal. On pa je potenje pripisal svetilki, ki je bila tako topla in svetla. Spet sem naredila rentgenske posnetke nekaterim pacientom.

Ob 12.00 v kapeli v kliniki:

Najprej sem molil »Angela Gospodovega«, nato pa še naprej zelo globoko. Rekel sem Odrešeniku, da ga ne bom ničesar vprašal, saj sem nič, in če mi želi kaj povedati, naj to stori. Ko sem bila globoko združena z Njim, sem duhovno komunicirala.

Odrešenik mi je rekel: »Piši, hčerka moja, moraš govoriti z župnikom Vogtom.« Jaz: »Preden pošljem pismo papežu ali potem, ko bom pismo poslala?« Odrešenik: »Potem, ko boš pismo papežu poslala.«

Jaz: »Da, Gospod, kaj želiš, da mu povem?«

Odrešenik: »Napiši, hčerka moja: »Ali bo spremenil svoje mnenje ali ne?« Jaz: »O, moj Gospod, tega zdaj sploh ne razumem.«

Jaz: »Veličanstveni Bog, mogočni Bog, nesmrtni Bog, kako naj mu to povem in kdaj?«

Odrešenik: »Pojdi k njemu še danes.«

Jaz: »Gospod, ampak ne vem, kakšno je njegovo mnenje.« Odrešenik: »On ve.«

Jaz: »Kaj bom s tem dosegla, če grem k njemu?«

Odrešenik: »Njegovo odrešitev.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, to pa je doslej najtežje, kar moram storiti.« Odrešenik:

»Stori to, moja hči, to je pomembno.«

Jaz: »Gospod, ne morem več pisati, dobila bom srčni napad, če grem k njemu.«

Odrešenik: »Se bojiš?«

Jaz: »Strahu nimam, ampak po vsem tem zdaj tudi verjamem, da se ne bo spremenil. A če mu spet podeliš veliko milost, se lahko vse spet uredi.«

Odrešenik: »Da, moja hči, tako je.« Jaz:

»Naj še kaj napišem?«

Odrešenik: »Napiši, hčerka moja, da ga še vedno zelo ljubim.«

Jaz: »Gospod, naj mu preberem tudi včerajšnji dan?«

Odrešenik: »Tisto od danes.«

Jaz: »Da, Gospod in Bog, to bom storila. Gospod, naj se zgodi tvoja volja.«

Nato sem Odrešenika še vprašala, ali bo šel z mano k duhovniku ali pa bom sama. »

Odrešenik: »Vedno bom z teboj, kamorkoli boš šla.«

Zahvalil sem se Odrešeniku in odšel iz kapele na delovno mesto, da bi delal. V kapeli sem bil približno 40 minut. Povprečno ostajam v kapeli le približno 15 minut.

Po delu sem pismo posvetil sv. očetu in ga oddal na pošti kot priporočeno pošto.

Bilo je okoli 16.15. Na poti domov sem molila rožni venec za gospoda župnika Vogta. Okoli 16.45 sem se na kratko pomolila v cerkvi, ob 16.50 pa sem bila pri gospodu župniku Vogtu. Gospod župnik me je poslušal.

Bil je prijazen in rekel: »Bomo pa videli, kako se bo nadaljevalo.«

Dal sem mu kopijo pisma, ki sem ga poslal sv. Očetu, da bi ga prebral.

Ko je prebral pismo, sem v mislih vprašal Odrešenika, kaj naj zdaj rečem, in slišal sem: »Zdaj molči.«

Bil je kratek pogovor, tako kratek kot še nikoli. Prosil sem gospoda župnika Vogta za blagoslov. Blagoslovil me je in odšel sem.

Zvečer ni bilo svete maše v Rotu.

Ob 20.00 molitvena skupina:

Častili smo Odrešenika. Kot vedno sem klečal neposredno pred Odrešenikom.

Molili smo tri litanije: Magnificat, litanijo Trojice, litanijo Marijinega srca in litanijo vseh svetnikov. Čutila sem močno toploto in veselje, ki sta prihajala od Odrešenika. Molili smo 2 1/2 ure.

Mnogi so se spet spovedali, na koncu sem to storil tudi jaz. Vsi so odšli srečni. Odrešenik nam je podaril veliko milosti.

28. 4. 1992 – torek

9.45–10.45 v ordinaciji:

Danes nisem molila toliko kot običajno. Skrbelo me je za gospoda župnika Vogta, kako naj bi se stvari nadaljevale.

Odrešenik: »Piši, hčerka moja. Gospod župnik bo o tem že razmislil.« Jaz: »Ali bom zdaj govorila z drugimi osebami iz cerkvenih oblasti?« Odrešenik: »Govorila boš z več osebami.«

Jaz: »Me bo gospod župnik Vogt prijavil v Freiburgu?«

Odrešenik: »Da, nadškof Oskar je že obveščen o tvojem glasu, ki sem ti ga dal.«

Jaz: »Da, ali do zdaj ni pokazal nobenega interesa, da bi se pogovoril z mano?«

Odrešenik: »To bo še prišlo. Še bo govoril s tabo.«

Odrešenik: »Tudi če te bodo drugi zasmehovali, zanikali in zaničevali, moraš vse sprejeti. Z menoj boš vztrajal do konca.«

Še sem vprašal glede pomočnice pri obhajilu, Franziske.

Odrešenik: »Ona bo še govorila s tabo.«

Jaz: »Naj ji kaj povem o razdeljevanju obhajila?« Odrešenik:

»Povej ji, kar sem ti povedal.«

Včeraj zvečer po molitveni skupini, ko sem povedala nekaj o pogovorih z Odrešenikom, sta mi dve ženski rekli, da ne bi vprašali Odrešenika, ali je z njima, če bi morali iti k duhovniku, saj je samoumevno, da je Odrešenik z njima.

Odrešenik: »Pazi. Ne odgovarjaj na takšne pripombe; kaj bi storili, vem najbolje jaz.«

Jaz: »Povej mi, Odrešenik, če mi hočeš kaj povedati.«

Odrešenik: »Piši, hčerka moja, si lahko zdaj predstavljaš, kaj ti bom povedal?« Jaz:

»Ne, Gospod. Sem radovedna.«

Odrešenik: »Prejela boš pismo od Svetega očeta. Lahko prideš k njemu.«

Sprva nisem hotela verjeti, potem pa sem pomislila, da sem morda kaj narobe napisala, in prosila Odrešenika, naj mi to ponovi.

Rekla sem: »Prosim, ponovi mi to še enkrat, dragi Jezus, moj duhovni vodnik.« Potem sem to slišala še drugič.

Odrešenik: »Prejel boš pismo in smeš iti k Svetemu očetu.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, kdaj naj grem tja, to prepuščam v tvoje roke, saj veš, kako je z mojim delom tukaj. In če moram iti zdaj, bom tja odletel z letalom tja.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, že zdaj se veselim, da bom smel govoriti s Svetim Očetom. Veliki Bog, ti veš vse, vidiš vse, delaš vse, kakor hočeš, in vse je prav, kakor to delaš. Moja velika ljubezen. Od tebe se ne sme ločiti.

Mislím, da bi to lahko bilo največje zlo, če bi kdo mislil, da bi lahko shajal in živel brez tebe.

Iz vsega srca se ti zahvaljujem za tvojo ljubezen in nežnost, moj Gospod in moj Bog.« Odrešenik: »Pojdi v miru, moja draga hči.«

Moja duša je bila polna ljubezni in miru, in bila sem tako srečna. Z Odrešenikom sem se pogovarjala več kot 30 minut.

Ob 12.00 v kapeli v kliniki. Potem sem se malo sprehodila na prostem in natrgala Mariji majhen šopek cvetja.

Od 15.00 do 15.45 sem pisala dnevnik. Najprej sem ga prelistala in prebrala, kaj mi je Odrešenik povedal v preteklih dneh.

Sveto mašo sem obiskala v Roti in darovala sveto obhajilo za sv. očeta in za Marion.

Po maši je prišla Marion in skupaj sva pisali dnevnik.

29. 4. 1992 – sredo

Danes zjutraj sem spet več molila.

Ob 10.00 sem se v ordinaciji združila z Odrešenikom. Odrešenik: »Piši, hčerka moja, moraš iti k gospodu dekanu Enzu.« Jaz: »Moj Gospod in moj Bog, moj Jezus, moj duhovni vodnik. Zakaj?« Odrešenik: »Moraš mu povedati najpomembnejše, kar sem ti vdihnil.« Jaz: »Kaj je pri tebi najpomembnejše?«

Odrešenik: »Povej mu tisto o vojni, kajti Cerkev se mora nujno izboljšati.« Jaz: »In kakšna bi bila ta izboljšava?«

Odrešenik: »Piši, najdražja hčerka. Obhajilo v roke je treba nujno odpraviti. In sveto obhajilo se sme podajati le prek posvečenih rok duhovnika

Jaz: »Naj mu povem, da sem sv. očetu napisala pismo?« Odrešenik: »Lahko mu ga pokažeš.«

Še sem vprašala, kako želi Odrešenik, da verniki prejemajo sveto obhajilo, stoje ali kleče.

Odrešenik: »Moja hči, to si za vedno zapomni. Jaz sem Gospod in Bog, pred menoj mora vsak izkazati najgloblje spoštovanje.«

Jaz: »Gospod, toda najgloblje spoštovanje je, če se pred teboj skloniš in pokleknil ter te sprejmeš s čistim srcem.«

Odrešenik: »Da, hčerka moja, to veš.«

Jaz: »Gospod, ali moram takoj k dekanu ali naj o tem obvestim gospoda župnika Vogta, da mi bo on uredil sestanek, saj je moj župnik?« Odrešenik: »Pojdi k gospodu župniku Vogtu in mu reci, naj se dogovori za sestanek z dekanom Enzom.«

Jaz: »In če mi duhovnik, gospod župnik Vogt, reče, naj to uredim sama?«

Odrešenik: »Potem to stori na njegovo odgovornost.«

Jaz: »Kdaj naj to storim?«

Odrešenik: »Moja hči, stori to čim prej.« Jaz: »Gospod, danes si nekoliko strog.«

Odrešenik: »Moja hči, kelih že dolgo prekipeva.«

Jaz: »Dragi Odrešenik, tega ne razumem najbolje. Odpusti mi, kaj pomeni: »Kelih se prelivaja?«

Odrešenik: »Moja hči, greh je tako težak, da ga ne morem več zadrževati.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, usmili se nas, reši nas, saj smo vendar tvoji otroci. Jezus, Sin živega Boga, ali moram še kaj zapisati?«

Odrešenik: »Moja draga hči, to zadostuje. Pojdi v miru.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, tako bom storila. Gospod, naj se zgodi tvoja volja. Iz vsega srca se ti zahvaljujem za tvoje besede.«

Z Odrešenikom sem bila združena približno 30 minut.

Ob 12.00 v kapeli: Molila sem iz srca, nato sem se združila z Odrešenikom. Jaz: »Moj Gospod in Bog, napisala sem besede, kaj bi ti napisal na mojem mestu?«

Odrešenik: »Zapomni si, hčerka moja, to je sporočilo za duhovnike.«

Vprašala sem, ali naj še ta teden odpotujem k sv. očetu Gebhardu Heyderju.

Odrešenik: »Naslednji vikend.«

Nato sem še vprašala, ali naj grem k sv. župniku Vogtu ali naj ga pokličem, saj bi tako lahko po delu odšla k sv. dekanu.

Odrešenik: »Pokliči ga.« (Sv. župnik Vogt)

Jaz: »Ali sem to pravilno napisala?«

Odrešenik: »Napiši, hčerka moja, pravilno si napisala.«

Jaz: »Gospod, če me vprašajo, kako te slišim, tega sploh ne morem pravilno razložiti.«

Odrešenik: »Povej jim, da me slišiš v globini srca in tam sem z teboj.«

Jaz: »Ampak delam v kliniki za ušesa in se veliko ukvarjam s slušnim kanalom, pa te ne slišim skozi ušesa.«

Odrešenik: »To je nadnaravno.«

Jaz: »Ampak oni bodo rekli, da nadnaravno lahko prihaja tudi od hudiča.« Odrešenik: »Naj molijo za razlikovanje duhov. Takrat bodo spoznali, ali nadnaravno prihaja od dobrega ali zlega duha.«

Okoli 13.15 sem poklical gospoda župnika Vogta. Povedal sem mu, da mi je Odrešenik rekel, naj grem k gospodu dekanu Enzu, in naj se dogovori za sestanek z gospodom dekanom. Bil je presenečen in se je še enkrat pozanimal.

Ponovil sem to še drugič.

Gospod župnik Vogt je rekel, naj si sestanek dogovorim sama.

Zahvalila sem se mu. Gospod župnik Vogt je bil nekoliko neprijazen.

Ob 14.00 v kapeli na delovnem mestu:

Gorko sem jokala, nato sem se na kratko pomolila in se združila z Odrešenikom.

Odrešenik: »Po delu pojdi osebno k njemu (gospodu dekanu Enzu), po delu. Ne kliči ga prej.«

Jaz: »Bo doma, ko bom prišla k njemu?« Odrešenik:

»Da.«

Jaz: »Niti ne vem, kje živi. In kaj, če me ne bo hotel poslušati?« Odrešenik:

»Poslušal te bo.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, vso svojo zaupanje polagam v tvoje roke.

Gospod, naj se zgodi tvoja volja. Hvala ti, storil bom, kar si mi rekel.« V kapeli v kliniki sem bil približno 15 minut.

Prejel sem milost, moja duša je bila takoj spet ozdravljena, bil sem srečen in sem lahko spet delal.

Na poti do Wieslocha k gospodu dekanu Enzu sem molil rožni venec in druge molitve za gospoda župnika Erza. Kmalu po 17.00 sem bil že v Wieslochu v cerkvi sv. Laurentiusa. V njej sem se na kratko pomolil in rekel Odrešeniku: »Zdaj sem tukaj in sploh ne vem, kje prebiva sv. dekan Enz.«

Prosila sem Odrešenika, naj mi da moč in mir ter naj mi vdihne vse, kar moram povedati, ko pridem k sv. dekanu Enzu. In verjamem, da je Odrešenik z menoj. Izstopila sem iz cerkve in vprašala starejšo žensko, kje živi sv. dekan Enz. Povedala mi je, in kot blisk sem se znašla pred župniščem.

Lepa ženska mi je odprla vrata in povedala sem ji, da moram govoriti z gospodom dekanom, ker me je Odrešenik poslal sem.

Takoj mi je odgovorila, da gospoda dekana ni doma.

Vprašal sem, ali je v tem prepričana, saj me je poslal Odrešenik.

Odgovorila je, da je na dekanatu na Adenau Platzu zaposlen z otroki, ki prejemajo prvo obhajilo.

Vprašal sem, kdaj se bo vrnil. Rekla je, naj poskusim še enkrat okoli 19.00, jaz pa sem ji rekel, da ga bom poiskal.

Najprej sem šel v dekanatno hišo na trgu Adenau. Tam mi je nek moški povedal, da je gospod dekan Enz že dolgo odsoten. Nato sem se vrnil v cerkev in rekel Odrešeniku: »Dragi Odrešenik, rekel si mi, da bo gospod dekan doma, ko pridem k njemu.«

Odrešenik: »Doma je.«

Jaz: »Potem je gospa lagala.«

Odrešenik: »Pojdi v hišo.«

Nato sem zapustil cerkev in stopil pred vrata župnišča. Nisem hotel vstopiti in sem začel moliti, saj sem v sebi čutil, da je

dekan Enz v hiši. V rokah sem držal rožni venec in večkrat molil AVE MARIA v latinščini, molitev k nadangelu Mihaelu ter večkrat Sanktus v latinščini. Nato je prišel mlad gospod in vstopil. Videl je, da molim rožni venec. Potem je prišla starejša ženska, mati gospodinje župnišča. Nato je prišel še en obrtnik, ki sem ga že videl v dekanatski hiši in v cerkvi. Četrtri moški, ki je prišel, se je postavil neposredno pred mene in glasno kričal in vpil: »Ali mi nihče ne more pomagati?« Njegov glas je zvenel obupano.

Takoj sem v sebi začutila hudiča in mu nisem odgovorila. A sem še naprej pobožno in na pol glasno molila eno Zdravico Marijo za drugo.

ON pa je lahko slišal mojo molitev. Razjezil se je in večkrat pozvonil na vrata, postal je nemiren in mi grozil, naj preneham moliti.

Posmehoval se je rožnemu vencu, dvignil roko proti meni in rekel, da me bo udaril. Nisem se premaknila s svojega mesta in sem molila naprej.

Nato je spet pozvonil na vrata in prek domofona se je oglasil glas gospodinje, da tu ni nikogar. Moški je nato odšel jezen in razburjen. Molila sem naprej in čez nekaj časa sem poklicala Marijo in angele ter jih prosila za pomoč. Prosila sem: »Marija, razprosti svoj plašč nad to hišo.«

Nenadoma so se vrata odprla in ženska mi je rekla, da lahko vstopim, saj je medtem prišel župnik. Pogledala je negotovo in čutila sem, da ni iskrena.

Rekla sem ji: »Kjer sem jaz, je takoj za mano tudi hudič.«

Rožni venec sem še vedno držala v roki, ko sem prišla k dekanu in mu povedala, da sem molila pred vrati, ker mi je Odrešenik rekel, da je duhovnik v hiši, in da zato nisem hotela pozvoniti. Presenečen me je pogledal.

Povedal sem mu, kar mi je rekel Odrešenik, da mora to vedeti gospod dekan.

Pogovarjala sva se približno 25 minut, prebrala sem mu zadnje tri strani dnevnika in mu dala v branje tudi pismo, ki sem ga poslala sv. očetu.

Rekel mi je, da bo govoril z gospodom župnikom Vogtom.

Prosila sem ga za blagoslov in pokleknila pred njim na tla. Dal mi je zelo lep blagoslov in odšla sem. Na parkirišču, kjer je stal moj avto, sem srečala gospodinjo župnišča in ji rekla, da mora iti k spovedi. Odgovorila je, da je bila to laž v sili. Še sem ji rekla, da je Bog to videl. Nato se je zasmejala in odšla naprej.

Ob 18.25 sem bila že v cerkvi v Rotu. Sveto obhajilo sem darovala za dekana Enza in za župnika Vogta.

Po sveti obhajilni daritvi, ko sem se združil z Odrešenikom, sem ga vprašal, ali je bilo vse v redu z gospodom dekanom.

Odrešenik: »Vse je bilo prav.«

Odrešenik: »Hvala ti...« Čez nekaj časa je Odrešenik nadaljeval:

Odrešenik: »Ljubim te, moja draga hči, pojdi v miru.«

Po maši sem se pogovarjala z redovnico (Steinhauser). Rešila sem jo pred krivoverskim naukom in se z njo pogovarjala več kot 20 minut. Doma sem si pripravila nekaj za jesti in že spet sem imela obisk. Spet sem govorila o Bogu, saj obiskovalec ni vedel, ali je krščen.

V mojem možu je divjal hudič. Jeza in sovraštvo sta se v njem pokazala, celo bolno nogo si je zvrtnil. Potem je prišla še Lucia.

Obljubila mi je, da bo molila zame, in mi povedala, da se že veseli ponedeljka, ko bo molilna skupina. Rada pride sem molit.

Ob 22.45 sem šla v posteljo.

Že tolikokrat sem tako malo spala, to ve le dragi Bog. A vendar mi Odrešenik daje moč, da nadaljujem z delom.

Verjamem, da je bil ta dan zame velika lekcija. Odrešenik mi je namreč potrdil, da slišim njegov glas, hkrati pa mi je pokazal, kako je Satan jezen name. Brez Odrešenika ga zagotovo ne bi premagala.

Hvala ti, moj Gospod in moj Bog, za to veliko milost, ki si mi jo danes podaril.

Zame velja: »Kdor išče, najde,« za gospoda dekana pa velja: »Bodite budni, ker ne veste, v kateri uri pride.«

30. 4. 1992 – četrtek

Danes zjutraj sem veliko molil. Nato sem s kolegico še molil rožni venec. Ob

10.00 sem bila v ordinaciji in delala. Med delom sem se lahko lepo molila. Kasneje sem spreobračala svoje paciente, ki so prišli na rentgen, te izgubljene ovce, ki menijo, da nimajo grehov in se ne spovedujejo.

Ena pacientka je bila iz Madžarske, druga iz Italije, tretja je prišla iz Romunije, nato pa je prišel še Nemec iz Mauerja. Bil je dober ulov. Tako sem sporočilo Odrešenika prejela šele ob 12.30 v kapeli v kliniki.

Jaz: »Ko sem včeraj molil pred vhodnimi vrati dekana in je pred mano stal moški z nečistim duhom, si bil takrat z menoj.«

Odrešenik: »Da, bil sem z teboj.«

Jaz: »Zato me ni mogel napasti.«

Jaz: »Kateri nečisti duh je bil v tem moškem? Vprašujem te, ker si moj duhovni vodnik, in če moram to vedeti, mi povej, če tako želiš.

Odrešenik: »Napiši, hčerka moja, bil je Lucifer.«

Jaz: »Luciferjev demon ali sam Lucifer?«

Odrešenik: »Sam Lucifer.«

Jaz: »Je bil tam sam ali so bili z njim še drugi?«

Odrešenik: »Bile so tam cele množice.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, kakšen je bil njegov namen? Ali je bil to zato, ker sem molila pred vrati dekana? Prišel je ravno zdaj, ko sem morala z gospodom dekanom obravnavati pomembne zadeve. Moj Gospod, povej mi, če je to pomembno za duhovnike.«

(Satan je bil jezen, ker sem z dekanom govorila o ukinitvi prejemanja obhajila v roko in o uvedbi prejemanja obhajila v usta, saj je prejemanje obhajila v roko delo Satana.)

Odrešenik: »Piši, hčerka moja, duhovniki morajo izpolniti mojo voljo.« Jaz: »A kakšen je Luciferjev cilj?«

Odrešenik: »Hoče jih imeti vse.«

Jaz: »Gospod, sem to pravilno zapisala?« Odrešenik:

»Da, tako je pravilno.«

Odrešenik: »Piši, hčerka moja, duhovniki bodo zdaj zmedeni.« Jaz:

»Zakaj?«

Odrešenik: »Ker so v blatu. Moja hči, ostani mi zvesta in ostani trdna.«

Jaz: »Odrešenik, nekaj se mi bliža. Lahko mi poveš, saj sem vendar s teboj in bom verjela.«

Odrešenik: »Prečistena boš.«

Jaz: »Dragi Bog, kaj pomeni 'preizkušena'?«

Odrešenik: »Mnogi te bodo izpraševali. Dobro poslušaj moj glas.« Jaz: »Moj Gospod in Bog, to pa ni enostavno.«

Odrešenik: »Že sem ti rekel, na koncu boš z menoj zmagala.« Jaz:

»Hvala, moj Gospod in Bog, zgodilo se bo, kakor si rekel.«

V cerkvi sem bila oblečena v rdeče. Sveto obhajilo sem darovala za Marion.

Posebej sem molila zanjo.

Prišel je arhitekt Wolfgang in si ogledal, kje nameravamo zgraditi molilnico. Prisotna je bila tudi Roswita.

Zvečer so prišli Marion, njena mama in Erich. Ko sem z Marion pisala dnevnik, so moj mož, Irma in Erich molili rožni venec.

Hvala Bogu za to milost.

01.05.92 – petek

Doma okoli 7.00:

Po 45 minutah molitve sem se združila z Odrešenikom.

Jaz: »Moj Gospod in Bog, moj dobri Oče in Odrešenik, kaj mi želiš povedati, da naj to zapišem? Gospod, naj se zgodi tvoja volja. Moj Gospod, jaz sem nič. Danes si niti ne upam, da bi te še kaj vprašala. Morda zato, moj Gospod, ker sem tako razočarana nad duhovniki. Srce me boli zaradi njih. Da, Gospod, jokam zaradi duhovnikov. Hočejo jih rešiti iz blata, a oni ne poslušajo.«

Odrešenik: »Piši, moja hči. V bližnji prihodnosti boš morala govoriti v mojem imenu. Povabljeni si k gospodu nadškofu.«

Jaz: »K komu? K nadškofu

Saierju?« Odrešenik: »Da, moja hči.«

Jaz: »O čem naj se z njim pogovarjam?«

Odrešenik: »O tem, kar sem ti vdihnil.«

Jaz: »Kdaj bom govorila z njim, preden grem k Njegovi Svetosti ali potem, ko bom govorila z Njegovo Svetostjo?«

Odrešenik: »Preden boš govorila s Svetim Očetom.«

Jaz: »Moj močni, nesmrtni in sveti Bog, ali se moram na to pripraviti?«

Odrešenik: »Moli in posti se.«

Jaz: »Da, moj Gospod, to bom storil. In ti boš z menoj.« Odrešenik:

»Da, z menoj boš.«

Jaz: »Ali moram še kaj zapisati?«

Odrešenik: »Da. Zapiši še nekaj, moja hči. Vse, kar sem ti doslej vdihnil, ostani trdna in zvesta temu.«

Čez nekaj časa je Odrešenik rekel:

»Pojdi v miru.«

Približno 30 minut sem bila globoko povezana z Odrešenikom. Potem sem še molila, vendar nisem vsega zapisala. Moram biti kratka, sicer Marion ne bo uspela slediti pisanju.

Zvečer sem bila v cerkvi na rožnem vencu. Potem je bila slovesnost ob začetku marijanskega maja. Bi bilo lepše, če bi se več molilo.

Marion je bila popoldne pri nas in sva pisali dnevnik.

Hilde in Hedwig sta po maši prišli na obisk in sem ju utrdila v veri. Molila sem za gospo Wennebusch, da ne bi več delila svete obhajilne hostije.

Odrešenik mi je rekel: »Za to zadevo je treba moliti.«

02.05.92 — sobota

Ob 7.15 sem bila vodena v Waghäusel na sveto mašo, na prvo klop pred tabernakljem. Ostali verniki, ki so sodelovali pri sveti maši, so sedeli v zadnjem, manjšem delu cerkve, za oltarjem. Od tam ni mogoče videti tabernaklja in Marije iz Waghäusela, matere z dobrosrčnim srcem.

Sploh ne morem opisati, kako sem na tem mestu pred tabernakljem takoj prejela milost.

Sveto mašo so vodili trije patri. Prejela sem duhovno obhajilo in čutila sem, da je

Odrešenik prišel k meni.

Nato sem šla k Marion in sva pisali dnevnik.

Ob 12.00 smo molili »Angeli Gospodovi«. Med molitvijo sem slišala, da naj bi mojo taščo še ta mesec poklicali k sebi. To mi ni bilo povsem jasno, zato sem to povedala Marion. Ko sem prišla domov, sem v vrtu pokosila zadnji del in nato posejala zelenjavo.

Ob 16.25 sem v Rotu odšla v cerkev, kjer sem ostala do okoli 20.00.

Najprej sem z nekaj ženskami molila rožni venec. Nato sem sama nadaljevala z molitvijo do okoli 17.25. Potem sem se združila z Odrešenikom.

Jaz: »Odrešenik, ali je bilo danes zjutraj v Waghäuselu prav, da sem sodelovala pri sveti maši pred tabernakljem?«

Odrešenik: »Tako nadaljuj, moja hči.«

Jaz: »Oče Berthold mi je hotel podeliti sveto obhajilo. Ker pa sem klečala na drugi strani cerkve, torej ne med drugimi verniki, ampak pred tabernakljem, sem bila duhovno tako globoko združena z Odrešenikom, da sem čutila, da je bil z menoj.

Zato nisem prejela svete obhajilne daritve, čeprav mi je pater Berthold dal znak, da bi jo lahko prejela. Odrešenik, ali je bilo to pravilno?«

Odrešenik: »Če ti želi podeliti sveto obhajilo, pojdi k njemu.«

Jaz: »Ampak ko sem se duhovno združil s teboj, si bil vendar pri meni.« Odrešenik:

»Da, bil sem pri tebi.«

Ničesar več nisem hotela vprašati.

Potem je nastala tišina.

Potem sem zaslišala: »Piši, moja hči.«

Nato je spet zavládala tišina.

Razmišljala sem, kaj bo zdaj sledilo.

Potem sem slišala še: »Še ta mesec bom k sebi vzel tvojo taščo. Moli zanjo.«

Jaz: »Da, Gospod, molila bom zanjo.«

Jaz: »Gospod, ne morem te več ničesar vprašati. Ti si dober in usmiljen. Ljubim te nad vse.«

Spet je nastala tišina.

Nenadoma mi je iz desnega očesa stekla velika solza. Razmišljal sem, kaj naj bi to pomenilo in kaj bo zdaj sledilo.

Tedaj sem zaslišala:

»Piši, hčerka moja: ,Tudi v Srbiji bo vojna.« Jaz: »To pa je žalostno, moj Gospod.«

Vprašala sem: »Ali bo moja domovina uničena?«

Pri tem sem pomislila na obe veliki mesti, Beograd in Pančevo.

Odrešenik: »Tako bo.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, kaj naj storim?«

Odrešenik: »Veliko moli.«

Jaz: »Gospod, ne vem več, kako naj molim za vse. Toliko stvari se mi dogaja.« Jaz: »Kdaj bo to, moj Gospod in Bog?«

Odrešenik: »Piši, hčerka moja, v bližnji prihodnosti.«

Odrešenik: »Hčerka moja, ostani močna.«

Jaz: »Da, Gospod, bom močna, ker ti tako hočeš.« Jaz:

»Hvala ti, moj Gospod in Bog.«

Potem ko sem dve uri in pol klečala in molila v cerkvi, sem ostala še na sveti maši. Sveto obhajilo sem darovala za svojo taščo.

Ko sem prišla domov, je bil moj mož jezen, ker sem bila tako dolgo odsotna. Nisem mu mogla povedati, kaj sem slišala o njegovi materi. Molčala sem, ker mi ne verjame in se večinoma prepira z mano.

03.05.92 — nedelja

7.30 doma:

Začela sem moliti, nato pa sem se združila z Odrešenikom.

Od Odrešenika sem vprašala: »Kaj naj storim? Če v svoji domovini povem, kaj se bo zgodilo, mi bodo verjeli.«

Odrešenik: »Piši, hčerka moja, ne bodo ti verjeli.«

Odrešenik: »Ljudje, ki niso spravljani z Bogom, se morajo nujno spreobrniti, šele takrat bodo lahko rešeni.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, če bosta Beograd in Pančevo uničena, ali to šteje za kazensko sodbo?«

Odrešenik: »Da, hčerka moja, tako je.«

Jaz: »Gospod, v tem mestu so bili večina otrok splavljeni.« Odrešenik:

»Uganila si.«

Jaz: »Gospod, ali lahko kaj storim za te ljudi?«

Odrešenik: »Tu pomaga le post in molitev.«

Čez nekaj časa sem slišala Odrešenika reči:

»Moja hči, ljubim te. Ostani mi zvesta. Pojdi v miru.«

Jaz: »Moj ljubeči Oče, milost, usmiljenje in odpuščanje za vse ljudi, ki še niso spravljani s teboj. Moj Gospod in Bog, reši jih, da ne bodo izgubljeni. Hvala ti, moj dragi Jezus, moj duhovni vodnik, za tvoje žive besede in številne milosti, ki si mi jih podaril.«

Ob 10.00 sem se udeležila svete maše v Rotu.

Med sveto mašo sem trpela. Otroci in duhovnik niso kazali nobenega spoštovanja do Boga.

Popoldne sem se odpravila na romanje na Letzenberg.

Spet sem se razočarana vrnila domov. Katedralni kapitelj je pridigal, vendar ne tisto, kar bi ljudje danes morali slišati. Vedno je le ovinkaril.

Ko sem po molitvi v kapeli Žalostne Matere Božje na Letzenbergu tekel navzdol po vinogradu, sem pred župniščem, ne da bi to nameraval, srečal katedralnega kapitelarja. Rekla sem mu, da bom naslednjič pridigala o Medžugorju. Presenečen me je pogledal. Rekla sem, da bom kmalu obiskala nadškofa Oskarja. Podal mi je roko in odšel sem. Verjetno sem mu to moral povedati. Doma sem molil rožni venec. Potem je prišla Marion in skupaj sva pisala dnevnik. Medtem ko sva pisali, so moj mož, Irma in Hedwig Heger skupaj molili rožni venec. Hudič me je tudi danes spet mučil z močnimi zbadanji v desnem zapestju. Vsakič, ko nanjo pokapam sveto vodo in bolečino darujem za rešitev duš, bolečina izgine.

04.05.92 – ponedeljek

Med 10.00 in 11.00 sem se globoko molila na zobozdravniškem stolu v kliniki.

Ob 12.00 v kapeli v kliniki:

Po molitvi sem iskreno molila fatimsko molitev in še druge molitve.

Vprašala sem Odrešenika, ker sem včeraj v cerkvi tako trpela, ko so otroci plesali okoli oltarja.

Odrešenik: »Napiši, hčerka moja, to se okoli oltarja ne spodobi. To je žrtveni oltar. S tem bo duhovnik otroke odvrčal od spoštovanja.«

Jaz: »Včeraj popoldne mi tudi pridiga na Letzenbergu ni bila všeč.« Odrešenik:

»Pridiga ni v skladu z današnjim časom.«

Jaz: »Zadostuje mi tisto, kar sem slišala.« Nato je zavladal globoki mir.

Potem sem slišala Odrešenika reči:

»Piši, hčerka moja, –« tišina – »morala boš oditi,« – tišina – »ne veš, kaj te zdaj čaka, kajne?«

Jaz: »Moj Gospod in Bog,« – tišina – »veliki Bog, sveti Bog, kam moram iti, a preden mi to poveš, odvzemi mi strah in bojazen pred ljudmi ter mi podeli milost, da bom storila in izpolnila tisto, kar je tvoja volja.«

Odrešenik: »Moraš iti k zvezni kanclerju Kohlu. On mora ljudstvo pozvati k molitvi.« Jaz:

»Kaj naj mu rečem, če me vpraša, zakaj?«

Odrešenik: »Povej mu, da bo prišla vojna.«

Jaz: »Naj mu povem tudi, da bosta Beograd in Pančevo uničena?« Odrešenik: »Da, napiši to, to mu moraš povedati.«

Jaz: »Gospod, to je pa resna stvar.« Odrešenik: »Stori to, hčerka moja.«

Jaz: »Da, Gospod, storila bom. Gospod, naj se zgodi tvoja volja.« Jaz: »Kdaj moram oditi?«

Odrešenik: »Pojdi takoj, ko boš lahko.«

Jaz: »Gospod, ko bom prišla k njemu, me bo poslušal?«

Odrešenik: »Da, poslušal te bo.«

Jaz: »To bom storila, prosim, daj mi milost in vse, kar potrebujem, da bom to storila.«

Potem sem slišala Odrešenika: »Ljubim te in ti zahvaljujem, moja hči. Pojdi v miru.«

Holger je molil ob meni v kapeli in me opazoval, kako sem zapisovala.

Povedala sem mu, kaj mi je Odrešenik naročil, in on mi je dal idejo, kako bi lahko prišla do zveznega kanclerja.

V Ludwigshafnu je marijanski samostan, kamor hodijo tudi njegovi sinovi. Takoj sem pomislila tudi na patra Stefana, a ta je zdaj v bližini Kölna; vem le, da ima Fridolin njegovo telefonsko številko.

Nato sem Odrešenika vprašala, ali je ta pot prava.

Odrešenik: »Da, moja hči, tudi tako gre.«

Jaz: »Ali moram še kaj zapisati, ali je tako, kot želiš?« Odrešenik: »Moja hči, tako je.«

Moja pavza se je končala. Nisem šla na svež zrak, ampak sem takoj nadaljevala z delom.

Ob 18.15 sem od Fridolina, ki je bil v Landershofnu, dobila telefonsko številko patra Stefana v Kölnu: 0221—214535 – St. Columba.

Trikrat sem poskušala poklicati na to številko. Vendar ni nihče dvignil slušalke.

Ob 18.40 je k meni prišlo šest oseb iz Pirmasensa in okolice. Skupaj smo odšli v Mingolsheim v kapelo sv. Rocha in tam sodelovali pri sveti maši, saj je v Rotu ni bilo. Povedala sem jim, da moramo vsi darovati sveto mašo za zveznega kanclerja Kohla in njegovo družino. Bilo nas je sedem, ki smo to storili.

Doma sem se približno 15 minut kasneje pridružil molitveni skupini. Še nikoli ni prišlo toliko ljudi k molitvi kot danes. Prišel je tudi pater Söllner, ki je trenutno v kapeli sv. Rocha.

Veliko smo molili. Na koncu so verniki odšli srečni. Duhovnik se je sprva upiral, da bi nam dal blagoslov.

Nato mi je zastavil več vprašanj, šele potem pa nam je vsem podelil čudovit blagoslov.

En vernik, Toni, ki skoraj vedno prihaja v molitveno skupino, se je zaradi tega razburil in bil nekoliko užaljen, ker nam je pater, ko smo ga prosili, naj nam podeli blagoslov, to sprva zavrnil.

Rekel je, da nam je Marija že podelila blagoslov. Rekel sem: »Da, verjamem v to in to drži.«

Kljub temu nas duhovnik ni hotel blagosloviti, čeprav sem ga še enkrat prosil za to.

Tedaj je Toni rekel: »Potem pa tudi ni pravi duhovnik.«

Duhovnik je vprašal, kdo je govoril od zgoraj, ali je to svetnik, saj je Toni sedel na stopnicah, ker ni bilo več prostora. Toni je odgovoril: »Da, sveti Anton.«

05.05.92 – torek

Ob 10.00 v ordinaciji:

Po molitvi sem se združil z Odrešenikom. Vprašal sem ga o duhovniku, ki je včeraj zvečer obiskal molitveno skupino.

Odrešenik: »To je bila skušnjava.«

Jaz: »Kaj misliš s skušnjava? Saj praviš, da je treba odpraviti prejetje obhajila v roke, pater pa pravi, da mora poslušati škofe.«

Odrešenik: »Ostani trdno pri tem, kar sem ti vdihnil.« Jaz:

»Gospod, to je tako nejasno.«

Odrešenik: »Moje besede, ki sem ti jih vdihnil, so žive besede.« Jaz: »Kaj to pomeni?«

Odrešenik: »Besede ostanejo in nihče jih ne sme izbrisati.«

Jaz: »Škofje jih bodo zagotovo izbrisali.«

Odrešenik: »Ampak ne tisti škofje, ki živijo v Božji milosti.« Jaz:

»Ali je Toni ravnal prav?«

Odrešenik: »Jaz sem to dopustil.«

Jaz: »Kako naj to razumem, moj duhovni vodnik?«

Odrešenik: »Duhovnik mora na željo vedno podeliti blagoslov.«

Povedala sem, da nisem uspela poklicati patra Stefana po telefonu. Odrešenik: »Piši, hčerka moja, pojdi v samostan.«

Jaz: »Kje je to, v Ludwigshafnu ali v Oggersheimu?«

Odrešenik: »V Oggersheimu.«

Odrešenik: »Tam boš srečala patra, ki te bo najhitreje povezal z zveznim kanclerjem gospodom Kohlom.«

Jaz: »Ali se ne morem obrniti na kanclerjeve sinove?«

Odrešenik: »Dobro poslušaj patra.«

Jaz: »Bo ta duhovnik vedel, da prihajam?« Odrešenik:

»Da, vedel bo.«

Jaz: »Kdaj naj grem tja?«

Odrešenik: »Pojdi še danes.«

Jaz: »Naj duhovniku povem, zakaj moram k spoštovanemu kanclerju Kohlu, ali naj molčim?«

Odrešenik: »Povej mu, zakaj moraš govoriti z njim.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog. Storil bom, kakor si rekel. Gospod, naj se zgodi tvoja volja. A prosim te, moj usmiljeni Bog, vodi me, da se ne izgubim. In prosim, podari mi milost, da izpolnim tvojo voljo.«

Nato sem še dodala: »Kaj se bo zgodilo naprej, prepuščam v Božje roke. O tem se ne skrbim.«

Odrešenik: »Ne. Moja hči, o tem ti ni treba skrbeti.«

Vprašala sem glede svojega moža, saj sem včeraj spet čutila, da je bil pri njem nečisti duh.

Vprašala sem, ali sem se morda zmotila

ali sem si morda le domišljala.

Odrešenik: »Nečisti duhovi so okoli tebe bolj prisotni, kot misliš.« Jaz:

»Nenehno sem izpostavljena skušnjavam.«

Odrešenik: »Da, vedno moraš biti budna.«

Jaz: »Gospod, brez tebe sem izgubljena.«

Odrešenik: »To je res. A z menoj se nikoli ne boš izgubila.«

Jaz: »Ali moram še kaj zapisati, potem ko sem toliko vprašala?«

Odrešenik: »Hvala ti, hčerka moja, da si me vprašala. Pojdi v miru, moja draga hčerka.«

12.15 v kapeli:

Preden sem vstopila v kapelo, sem bila v dilemi. Mislila sem, da sem nekaj narobe zapisala, da je samostan v Ludwigshafnu. Bila sem malo zmedena, ker mi je Odrešenik rekel, da je v Oggersheimu.

Ko sem vstopila v kapelo, je istočasno prišel molit tudi Holger.

Povedal sem mu, da moram še enkrat vprašati Odrešenika, kaj mi ni jasno. Nato sem ga vprašal, ali morda ve, kje točno se nahaja samostan.

Rekel je: »V Oggersheimu.«

Nato sem rekel, da mi torej ni več treba vprašati Odrešenika. Ta zmeda je torej izvirala le iz nečistega duha, ki mi vedno želi šepetati nasprotno od tega, kar mi pravi Odrešenik.

Kratko sem molil in se združil z Odrešenikom.

Vprašala sem Odrešenika, ker pogosto čutim to zbadanje na hrbtu desne roke, kot bi me zbodel oster nož.

Odrešenik: »Piši, hčerka moja, nečisti duh poskuša, če mu to dopustiš, vtisniti ti rane. Toda to ni moja volja.«

Jaz: »Zakaj to počne?«

Odrešenik: »Da bi se hitreje vdala temu, kar ti vdihujem.« Jaz:

»Ampak to je neprijetna bolečina, kaj naj storim?« Odrešenik: »Do

zdaj si ravnala prav, moja hči. Veliko moli.«

Jaz: »Gospod, če bom veliko molila, me bo še bolj napadel.« Odrešenik: »Ampak on bo postajal šibkejši.«

Jaz: »Hvala ti, moj Bog, zdaj moram iti na delo.« Odrešenik:

»Ljubim te, moja hči, pojdi v miru.«

16.00: Takoj po delu sem se odpeljala v Ludwigshafen. Med vožnjo sem že molila rožni venec za patra, s katerim sem se nameravala srečati. Pot sploh nisem poznala, a sem bila vodena v cerkev v Oggersheimu. V cerkvi je bil le en moški, ki se je molil pred tabernakljem. Ko sem se na kratko pomolila, sem vprašala Odrešenika, kaj naj zdaj storim.

Odrešenik: »Pojdi, pokazal ti bom.«

Odšla sem iz cerkve in že je bil moški, ki je še pred trenutkom klečal pred tabernakljem, za mano. Vprašala sem ga, ali je tu samostan.

Moški je rekel »tukaj« in pokazal na stavbo pred mano. Nato sem vprašal, ali je to ženski ali moški samostan. Moški je rekel le: »Moški.«

Vstopil sem v samostan in v preddverju zagledal sliko sv. Frančiška. Tam sem takoj molil k sv. Frančišku Oče naš, Zdravica Mariji in Slava Očetu ter ga prosil, naj mi pošlje pravega patra.

Prišel je pater in sem ga ogovoril. Odšli sva v pogovorno sobo.

Sprva sva oba molčala, jaz pa sem se za trenutek potopil v molitev in preveril, ali je to pravi pater. Slišal sem glas Odrešenika: »Pogovori se z njim.«

Z njim sem se lahko svobodno pogovarjala, saj je bil tudi ponižen in sem čutila mir, ki ga je izžareval. Ostala sem tam na sveti maši. Po sveti obhajilni sem slišala Odrešenika: »To je bilo pravilno, hčerka moja.«

Sveto obhajilo sem darovala za tega duhovnika, za nemškega kanclerja, gospoda Kohla, in za svojo taščo.

Na poti domov sem v avtu spet molila rožni venec za namene tega duhovnika.

Poleg prošnje za pomoč, ki sem jo naslovila na tega duhovnika, naj mi uredi sestanek z zveznim kanclerjem, sem govorila tudi o vojni, ki prihaja iz Rusije, in o prejemanju svete obhajilne hostije v roko, ki naj bi jo ukinili.

06.05.92 — sredo

Od 8.30 do 11.30 sem ves čas ležala na zobozdravniškem stolu v kliniki.

Zobe so mi zalepili. V mislih sem neprestano molil in molil sem s srcem. Nisem si dal injekcije in sem bolečine daroval za številne namene, zlasti za H. dr. Eberta, ki je delal v tej kliniki za ušesa, nos in grlo in je v teh dneh umrl v prometni nesreči z avtomobilom.

Tudi dva zobozdravnika, ki sta me zdravila, sta se počasi spreobrnila. Enega od njiju sem že prej opomnil, naj gre k spovedi.

Po obisku pri zobozdravniku sem se vrnil na delovno mesto in dve uri rentgeniral paciente.

Ob 13.30 sem odšla v kapelo: Odrešeniku nisem hotela več postavljati vprašanj, ampak sem hrepenela po združitvi z Odrešenikom.

Molil sem iz srca in slišal Odrešenika: »Piši, moja hči.« Jaz: »Da, moj Gospod in Bog, moj dragi Jezus, moj duhovni vodnik, bom zapisal. A prosim, daj mi milost in zaščito, da bom storil,

kar želiš od mene.

Odrešenik: »Morala boš iti« – tišina – »moja hči« – tišina –«

Jaz: »Veličanstveni Bog, Sveti Bog, kam?« (V sebi sem bila tako napeta, kaj bo zdaj sledilo.)

Odrešenik: »K zvezni kanclerju, H. Kohl, čim prej.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, očetu Joachimu sem že povedala, da moram govoriti s H. Kohlom.«

Odrešenik: »On te bo poklical.«

Jaz: »Potem moram počakati, da me pokliče?«

Odrešenik: »Da, počakaj.«

Jaz: »Ali moram še kaj drugega povedati?«

Odrešenik: »Tisto, kar sem ti rekel.« Jaz:

»Da prihaja vojna.«

Odrešenik: »Da, da se bo kmalu začela vojna.«

Jaz: »In rekel si, da bo ljudstvo pozval k molitvi.« Odrešenik: »Da, to mora storiti.«

Odrešenik: »Piši, hčerka moja, ste v zelo veliki nevarnosti. Nevarnost prihaja s strani Rusije.«

Jaz: »Kdo so ti »vi«?«

Odrešenik: »Ljudje v Evropi.«

Jaz: »Od tebe sem slišala, da je zaradi te vojne v nevarnosti samo Nemčija.«

Odrešenik: »V nevarnosti so vsi.«

Jaz: »Oh, moj Gospod, tega ne morem napisati, zame je to preveč zapleteno. Moj Gospod in moj Bog, ali bom od patra Joachimida dobila termin, da se bom lahko pogovorila z zvezni kanclerjem H. Kohlom?«

Odrešenik: »Piši, hčerka moja, od patra boš dobila termin, da boš lahko šla k zvezni kanclerju H. Kohlju.«

Jaz: »Da, moj Gospod, razumela sem. Gospod, naj se zgodi tvoja volja.«

Jaz: »Gospod in moj Bog, tako zelo te ljubim in sem pripravljena storiti vse, kar mi rečeš.

Odrešenik: »Moja hči, za danes ti to zadostuje. Pojdi v miru.«

Popoldne okoli 15.00 sem prvič prebrala sporočilo iz Medžugorja z dne 25. aprila 1992, ki ga je podala Kraljica miru. Bila sem presenečena. Tako me je navdušilo, da moram zdaj zapisati zadnji del:

»Medžugorje je znamenje za vas vse in poziv, da molite in da živite dneve milosti, ki vam jih Bog daje. Zato, dragi otroci, resno sprejmite ta poziv k molitvi.«

Zvečer sem odšel v Mingolsheim v kapelo sv. Rocha. Tam sem se spovedal. Sveto obhajilo sem daroval za več namer.

07.05.92 – četrtek

Sveta maša pri patru v Mingolsheimu mi ni bila všeč. Nekateri stvari so v nasprotju s pravo vero. Zato sem vprašala Odrešenika:

Odrešenik: »Moja hči, zapiši si to, bodi previdna s takšnimi duhovniki.« Jaz:

»Moj dragi Oče, kaj pomeni ta beseda »takšni duhovniki«?« Odrešenik:

»Tisti, ki izkrivljajo nauke Svetega očeta.«

Odrešenik: »Zapiši, moja hči, duhovnik mora biti poslušen Svetemu očetu.« Jaz: »Ali se bom še enkrat pogovarjala z očetom Söllnerjem v kliniki Rochus?« Odrešenik: »Da, še enkrat se boš z njim pogovarjala.«

Odrešenik: »Moja hči, ostani mi zvesta. Drži se tega, kar sem ti vdihnil.«

Ne morem zapisati vsega, kar molim in prosim Odrešenika. Vem pa, da veliko molim tudi za to, da mi Odrešenik podeli takšno vero, kot na primer: ko je Peter hodil po vodi in je Odrešenik stal na vodi nasproti njega.

Odrešeniku sem rekla, da ne želim potoniti v vodo, ko me obhajajo dvomi. Želim imeti takšno vero, da bom lahko po vodi hodila do tebe.

Odrešenik: »Zapiši, hčerka moja, podaril ti bom živo vero.« Jaz: »Naj to zapišem?«

Odrešenik: »Da.«

Odrešenik je nadaljeval: »Ta vera je moje darilo zate.«

Jaz: »Gospod, to je najlepše darilo, ki si ga lahko želim.

Za to se sploh ne morem dovolj zahvaliti. A Gospod, gotovo zahtevaš veliko od mene, če mi daješ kaj takega?«

Odrešenik: »Da, hčerka moja, to bom še zahteval od tebe.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, pripravljena sem storiti tudi tisto, kar boš od mene zahteval.

Gospod, naj se zgodi tvoja volja.«

Od Odrešenika sem rekel, da moram zdaj iti na delo.

Odrešenik: »Pridi kasneje k meni, vprašaj me.«

12.15–13.00 v kapeli v kliniki:

Molila sem in se nato združila z Odrešenikom. Jaz:

»Kaj je živa vera?«

Odrešenik: »Piši, moja hči. Imaš mene in jaz sem tvoja vera.« Jaz: »To je

pa lepo. Hvala ti iz vsega srca.«

Jaz: »Moj Kralj vseh kraljev, moj ljubeči Oče, kaj zahtevaš od mene?

Vem, da ne zahtevaš nič nemogočega, in z veseljem bom to zapisala, če želiš.«

Odrešenik: »Piši, hčerka moja. Od tebe zahtevam tvoje življenje.« Jaz:

»Moj Gospod in moj Bog, moj Jezus, ti ga dam.«

Jaz: »Zakaj zahtevaš moje življenje, saj sem ti ga že dala?« Odrešenik: »Dala

si mi ga, a jaz ga še nisem zahteval od tebe.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, zdaj te ne bom več ničesar spraševala, to je težko razumeti; povej mi, če moram o tem kaj vedeti.«

Odrešenik: »Jaz sem tvoje življenje. Piši, moja hči.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, kaj naj napišem?«

Odrešenik: »Jaz določam tvoje življenje.«

Jaz: »Da, Gospod. Naj se zgodi, kakor hočeš. Jaz sem tvoja nič in lahko me imaš le prek svete Matere Božje Marije.«

Odrešenik: »Da, moja hči, to mi je všeč.«

Odrešenik: »Moja draga hči, pojdi v miru.«

Zvečer sem bila v kapeli sv. Rocha v Mingolsheimu na sveti maši.

Sveto obhajilo sem darovala za uboge duše.

08.05.92 – petek

Ob 10.00 v ordinaciji:

Po molitvi sem se združila z Odrešenikom in vprašala:

»Včeraj si rekel: ‚Jaz določam tvoje življenje‘, ali mi lahko o tem še kaj poveš, če hočeš?«

Odrešenik: »Vse, kar storiš, je moje delo.«

13.00 v kapeli v kliniki:

Odrešenik: »Zapiši, hčerka moja.«

Jaz: »Da, Gospod, bom to zapisala. Gospod, naj se zgodi tvoja volja.«

Odrešenik: »Moraš iti k patru, v Oggersheim.«

Jaz: »Morda k drugemu patru?« Odrešenik: »V

Oggersheim, k patru.«

Jaz: »Najprej sem hotela v Regensburg, k patru Gebhardu.«

Odrešenik: »Najprej pojdi k patru v Oggersheim.«

Jaz: »Rekel si, da me bo poklical.« Odrešenik:

»Da, to bo storil.«

Jaz: »Zdaj ostane le še vprašanje, kdaj?«

Odrešenik: »Ta vikend.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, odšla bom. Gospod, naj se zgodi tvoja volja.«

Jaz: »Ali moram še kaj zapisati?«

Odrešenik: »Moja hči, vprašaj me kasneje še enkrat.«

Ko sem pogledala na uro, ki je visela v preddverju kapele, sem ugotovila, da sem že pol ure prekoračila svoj odmor za kosilo. Čas mine zelo hitro, ko si združena z Odrešenikom.

15.30:

Jaz: »Moj Gospod in Bog, ali mi bodo patri verjeli, ko pridem k njim?« Odrešenik: »Ne, moja hči, oni so v dvomu.«

Jaz: »Zakaj naj grem k njim, če dvomijo? Tega ne razumem.« Odrešenik: »Moja hči, nimajo tako odprtega srca kot ti, s katerim me slišijo. Moja hči, dobro poslušaj moj glas.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, kar bom povedala patrom, to prepuščam v tvoje roke.«

Odrešenik: »Da, moja hči, tako je prav.«

Jaz: »Kaj bom dosegla, če bom govorila z patri?«

Odrešenik: »Da se čim prej pogovoriš z zvezni kanclerjem Helmutom Kohlem.« Jaz:

»Dragi Odrešenik, naj še kaj zapišem, ali je to dovolj?«

Odrešenik: »Napiši, moja hči, patrom boš sporočila, da mislim resno glede vojne.

Moja hči, ostani mi zvesta. Pojdi v miru.«

09.05.92 — sobota

Ob 7.15 sem bila na sveti maši v Waghäuselu.

Potem sem bila do 13.00 pri Marion in sva pisali dnevnik. Od 16.15 do

17.30 sem molila v cerkvi v Rotu.

Zvečer je hudič divjal proti meni, in sicer prek mojega moža. Spet sem morala veliko moliti.

Potem je nastal mir.

10.05.92 — nedelja

Pred sveto mašo sem molila.

Ob 10.00 je bila sveta maša v Rotu, ki sem jo obiskala.

Okoli 14.30 sem imela mučenje. Okoli 30 minut sem hotela moliti, a nisem mogla. Ležala sem na kavču. Nato sem prosila Odrešenika za pomoč. Potem sem slišala: »Pojdi, hčerka moja, stori, kar ti rečem. Moli boleč rožni venec.«

Povsem nenadoma sem dobila moč in takoj sem zmolila dva rožna venca in litanijo. Okoli

16.50 sem se združila z Odrešenikom.

Jaz: »Rekel si, da bodo poklicali.« Odrešenik:

»To sem rekel.«

Jaz: »Kdo si ti, JAZ?«

Odrešenik: »Tvoj Jezus, hčerka moja. Satan ima moč nad samostanom. Počakaj, dokler ti ne povem, kako bo naprej. Oče Joachim se bo oglasil. Molite naprej zanje, hčerka moja.«

Zvečer Marijina pobožnost.

11.05.92 – ponedeljek

Opoldne v kapeli ob 12.00:

Hotela sem vedeti, ali sem morda kaj narobe slišala glede vojne v Srbiji. Odrešenik: »Piši, moja hči, vojna v Srbiji bo prišla, Beograd in okolica pa bosta uničena.«

Potem sem hotela vedeti, ali se je vmešal Hudič zaradi moje tašče. Hotela sem to še enkrat preveriti in zato sem vprašala Odrešenika. Odrešenik: »Moja hči, tvoja tašča

bo ta mesec odšla domov.«

Odrešenik: »Oče Joachim te bo poklical, bodi pripravljena.«

Odrešenik: »Napiši, hčerka moja. Moram prinesiti kazen na zemljo.« Vprašala sem:

»Kdo si ti, »JAZ«?»

Odrešenik: »Piši, hčerka moja, jaz sem Troedini Bog, Bog Oče, Bog Sin, Bog Sveti Duh.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, kaj želiš s tem doseči?« (S kaznovanjem)

Odrešenik: »Duše, ki so mi zveste.«

Jaz: »Ali moram še kaj zapisati?«

Odrešenik: »Moja hči, to zadostuje. Pojdi v miru.«

Na molitveno srečanje se je zbralo zelo veliko ljudi. Oče Berthold iz Waghäusela je vsem posamično podelil prvo mašni blagoslov. Naša molitev je skupaj z blagoslovom trajala nekaj več kot tri ure. Hvala Bogu za ta nepričakovan blagoslov.

12. 5. 1992 – torek

Zdravniška ordinacija:

Od Odrešenika sem še enkrat vprašala glede kaznovanja.

Odrešenik: »Kaznovanje je potrebno, da ljudje spoznajo, kateremu Očetu pripadajo, saj se morajo odločiti za enega Očeta.«

Imel sem veliko dela in sem prišel v kapelo šele ob 15.00.

Od Odrešenika sem vprašala, ali naj grem k patru Söllnerju v Mingolsheim, saj je nenadoma zbolel.

Odrešenik: »Pojdi, hčerka moja, pojdi k njemu.«

Jaz: »Kaj naj mu rečem?«

Odrešenik: »Moja hči, napiši to. Naj stori tisto, kar zahtevam tudi od gospoda dekana Enza. Povej mu, da mi bo s tem prinesel veliko veselja.« Jaz: »Da, moj Gospod in Bog, to mu bom sporočila.«

Odrešenik: »Ljubim te, moja hči, pojdi v miru.«

Danes je bil rojstni dan mojega moža.

Sveto mašo sem obiskala v cerkvi v Rotu.

Moj sin je bil danes operiran v Stuttgartu. Bilo je nujno. Bilo nas je skupaj sedem in molili smo zanj.

13.05.92 – sredo

Ob 12.00 v kapeli:

Odrešenik: »Zapiši, hčerka moja.«

Jaz: »Da, moj Gospod, bom to zapisala.«

Odrešenik: »Tvojemu sinu bo dobro.« Čez nekaj časa:

Odrešenik: »Piši, hčerka moja, Slovaška je v nevarnosti. Nevarnost je zelo blizu. Ruska vojna bo prišla prek Slovaške.«

Odrešenik: »Piši, moja hči.« Jaz:

»Da, moj Gospod in Bog.«

Odrešenik: »Pojdi.«

– Vladala je tišina in mir. Jaz:

»K komu naj grem?«

Odrešenik: »K patru

Joachim.«

Jaz: »On me ni poklical. Zakaj me ni poklical, ti veš, moj Gospod in Bog, moj dragi Jezus in duhovni vodnik?«

Jaz: »Ampak, če si ti dragi Bog, potem mi povej: »Viva Jezus in Marija«. Odrešenik:

»Napiši: »Viva Jezus in Marija«. «

Jaz: »Zakaj me oče Joachim ni poklical?« Odrešenik:

»Ker mu manjka živa vera.«

Odrešenik: »Moja hči, ne veš pa, kakšna boš jutri.« Jaz: »Dobro, kdaj naj grem k patru?«

Odrešenik: »Pojdi še danes.«

Jaz: »Bo pater Joachim tam, ko pridem?« Odrešenik: »Da, moja hči, tam bo.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, bo še vedno govoril z mano?«

Odrešenik: »Da, govoril bo s tabo.«

Jaz: »Kaj naj mu rečem?«

Odrešenik: »Povej mu, da mislim resno s to vojno in da te mora nujno povezati z zveznim kanclerjem gospodom Kohlom, da boš lahko pogovoriš.«

Jaz: »Zakaj nujno?«

Odrešenik: »Teža greha prevladuje.« Jaz: »In če reče, da tega ne more storiti?«

Odrešenik: »Potem si, hčerka moja, opravila svoje delo.«

Jaz: »Moj Gospod in moj Bog, moj duhovni vodnik, a ti vendar že vnaprej veš, ali bo to storil.«

Jaz: »In rekel si, da vojne ni več mogoče ustaviti. In vojna prihaja. Zakaj moram potem iti k njemu?«

Odrešenik: »Piši, moja hči. Duše, ki mi pripadajo, je treba rešiti.« Jaz: »Dragi Odrešenik, mi lahko daš znamenje, ki je od tebe in ki kaže, da si me poslal?«

Odrešenik: »Da, hčerka moja, dal ti ga bom.«

Jaz: »In kaj bi to bilo?«

Odrešenik: »Piši, hčerka moja, pater Joachim ti bo dal nekaj, kar te bo presenetilo.«

Jaz: »V pozitivnem ali negativnem smislu?«

Odrešenik: »V dobrem smislu.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, bom šla k patru Joachim. Gospod, naj se zgodi tvoja volja.«

Bila sem z Vereno v Oggersheimu. Bilo je podobno kot ob mojem obisku pri dekanu Enzu v Wieslochu. Ko sem čakala pred samostanom, je pred mano stal moški z nečistim duhom. Najraje bi me raztrgal.

Šele ob tretjem rožnem vencu so se vrata odprla.

Rekel sem, da želim govoriti s sv. očetom Joachimom. Najprej je prišel drug pater, kateremu sem prav tako povedal, kaj želi Odrešenik.

Prišel je pater Joachim in pogovarjala sva se. Na koncu je pater Joachim rekel, da bo s pomočjo policije poskusil poskrbeti, da bom prišel k gospodu Kohl.

Samostan sem zapustil ob 18.40.

Ob 19.25 sem bil že v Mingolsheimu v kapeli sv. Rocha. Tam sem se udeležil svete maše, ker v Oggersheimu je ni bilo več.

Ob 21.30 zvečer je prišel k meni Erich in mi povedal, da je pater Söllner, misijonar, ki je bil takrat bolan, ko je bil pri meni v molitveni skupini, dvakrat vprašal, kam je sploh zašel. V molitveni skupini je med molitvijo zaspal. Tisti večer smo molili tudi litanije Marije.

14. 5. 1992 – četrtek

Vprašala sem o moškem, ki je včeraj stal pred samostanom.

Odrešenik: »Da, hčerka moja, bil je nečisti duh.«

Odrešenik: »Moja hči, napiši to. Patri bodo storili tisto, kar sem patru Joachim priporočil glede tebe.«

Jaz: »Ali bom potem govorila z zveznim kanclerjem, gospodom Kohlom?«

Odrešenik: »Napiši, hčerka moja. V naslednjih dneh se bodo zgodile nekatere katastrofe.«

Jaz: »Povej mi kaj več o tem.«

Odrešenik: »Moli, hčerka moja.«

Jaz: »Molila bom. Hvala, moj Gospod in Bog.«

Sveto mašo sem obiskala v Mingolsheimu v kapeli sv. Rocha

15.05.22 – petek

ob 10.30 v ordinaciji:

Odrešenik: »Piši, moja hči. Vojna je že zelo blizu. Pojdi k duhovniku, k gospodu župniku Vogtu. Pojdi še enkrat k njemu. Pojdi še danes. Duhovniki naj skupaj z verniki molijo rožni venec.«

Okoli 11.20 sem še enkrat vprašala.

Odrešenik: »Piši, moja hči.«

Jaz: »Da, moj Gospod in Bog, poslušam.«

Odrešenik: »Pojdi k duhovniku, k gospodu župniku Vogtu. Naj moli rožni venec pred sveto mašo.«

Jaz: »Dragi Bog, to sem mu že povedala.«

Odrešenik: »Vem, hčerka moja. Še enkrat moraš iti k njemu.« Jaz: »In če me vpraša, zakaj?«

Odrešenik: »Povej mu, da je vojna že zelo blizu.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, on mi ne verjame.«

Odrešenik: »In kljub temu moraš iti k njemu.«

Jaz: »Naj mu povem še kaj drugega, razen tega o rožnem vencu?«

Odrešenik: »Napiši, hčerka moja, da si bo s tem prihranil trpljenje.«

Jaz: »Ampak to je težko reči. Ali ne morem reči kaj drugega? A če hočeš, mu bom to povedala.«

Odrešenik: »Želim, da mu to poveš.« Jaz:

»Da, gospod, in kaj naj mu povem?«

Odrešenik: »Neposlušnost do mene je največje zlo, ki lahko doleti duhovnika.«

Ob 12.30 v kapeli:

Rekla sem Odrešeniku: »Dragi Bog, to pa je še težje. In težko mi je iti k duhovniku, ker vem, da mi ne verjame.«

Odrešenik: »Piši, hčerka moja, in tako težko mi je zadržati greh, ker vas vse ljubim.«

Odrešenik: »Stori to, moja hči, pojdi tja.«

Jaz: »Da, moj Gospod, storila bom to, ker je to tvoja volja, a mi je zelo težko.« Odrešenik: »Hvala ti, moja hči, ljubim te. Pojdi v miru.«

14.30: Nisem vedela, kako naj moli rožni venec.

Odrešenik: »Piši, hčerka moja. Duhovnik naj rožni venec moli skupaj z verniki in jim ga vodi.«

Jaz: »Boš šel z mano?«

Odrešenik: »Da, šel bom s tabo.«

Nekoliko sem se prestrašila in vprašala, kako bo hodil ob meni. Prestrašila sem se, ker sem pomislila, kako naj bi hodil ob meni, če ga ne vidim.«

Odrešenik: »Šel bom s tabo in bil bom s tabo.« Jaz:

»Tega ne razumem.«

Jaz: »Gospod, ne morem razumeti, da naj grem k duhovniku, saj si rekel, da ni v Božji milosti.«

Odrešenik: »Moja hči, zapiši si to. Pri vsakem duhovniku poskušam doseči njegovo odrešitev.« Jaz: »Dragi Bog, ne bom te več ničesar spraševala. Pojdem k njemu.«

V cerkvi v Rotu po prejemu svete obhajilne daritve:

Odrešenik: »Pojdi, moja hči, pojdi k njemu.«

Okoli 19.45 sem bila pri gospodu župniku Vogtu. Povedala sem mu, kar mi je rekel Odrešenik. Gospod župnik Vogt me je vprašal, ali moram to zapisati.

Jaz: »Ali morate voditi sveto mašo?«

Župnik Vogt: »To je moj poklic.« Jaz:

»Zame je to Božja volja.«

Župnik Vogt me je vprašal, ali je Odrešenik rekel, da naj to zapišem.

Rekel sem mu: »Da, vse je zapisano v dnevniku, a oni ne želijo, da jim to preberem.« Gospod

župnik Vogt je rekel: »Lahko mi tudi kaj zašepeta.«

Nato me je vprašal, ali sem bil pri dekanu.

Odgovoril sem: »Da, spet je lagal.«

Gospod župnik Vogt se je zasmel.

Nato sem mu povedala, kaj se je zgodilo, ko sem bila pri dekanu Enzu.

Gospod župnik Vogt je to poslušal.

Zdelo se mi je, kot da sem bil spet zaman pri gospodu župniku Vogtu. Mislim, da se za tem smehom skriva nekaj resnega. Naredil sem, kar sem lahko, vse ostalo pa prepuščam v Božje roke.

Ko sem odšel iz sobe in stal na hodniku župnišča, sem videl, da je čarovnica še vedno visela s stropa kot okras.

Spomnil sem se, da je pred dvema letoma, ko sem bil na zdravilišču v Kohlgrubu, v ordinaciji neke zdravnice prav tako visela čarovnica. Zdravnici sem pojasnil, da to ni dobro, in ona je čarovnico tudi odstranila. Povabila me je celo k sebi domov in jaz sem ji povedal o svojem spreobrnjenju.

Vprašal sem se, ali bi tudi župnik Vogt odstranil čarovnico, če bi mu to povedal.

16.05.92 — sobota

Od 1.30 do 2.30 sem molil ponoči.

7.15: jutranja maša v cerkvi v Waghäuselu.

16.00: Obiskal sem svojega sina v Stuttgartu.

Ob 18.30 sem bil v Rotu na sveti maši v cerkvi.

Okoli 18.40 sem sebe in svojo družino posvetil Presvetemu Srcu Jezusa in Marije za prošnje Matere Božje.

17.05.92 — nedelja

Molila sem od 7.15 do 8.50 in se združila z Odrešenikom. Odrešenik:

»Piši, moja hči.«

Jaz: »Da, moj Gospod in Bog. Veliki Bog in Sveti Bog, bom zapisala. Jokam zaradi duhovnikov in toliko mrtvih in ranjenih v vojni.«

Še nikoli nisem bila tako razočarana nad duhovniki kot zdaj.

Odrešenik: »Piši, moja hči.«

Jaz: »Da, moj Gospod, kaj naj zapišem?« Čez nekaj časa:

Jaz: »Še vedno ne vem, kaj naj napišem.« Odrešenik: »Dala ti bom znamenje.«

Jaz: »Kdaj in kje?«

Odrešenik: »V cerkvi.«

Jaz: »Ali sem prav slišala?«

Odrešenik: »Da, v cerkvi.«

Jaz: »Ali se bodo verniki v cerkvi s tem spreobrnili?« Odrešenik:

»Da, spreobrnili se bodo.«

Jaz: »Ampak v cerkvi so vendar že spreobrnjeni.«

Odrešenik: »Ne, vsi se morajo spreobrniti.«

Odrešenik: »Piši, moja hči.«

Jaz: »Da, najdražji Jezus.«

Odrešenik: »Duhovniki so trenutno zaslepljeni. Moja hči, za duhovnike je treba veliko moliti.«

Jaz: »Ampak Gospod, veš, da že veliko molim zanje.«

Odrešenik: »Moja hči, napiši to. To je pomembno. Vojna je že tu.« Jaz:

»Gospod, tega zdaj ne razumem. Misliš vojno v Bosni?« Odrešenik: »Vojna v vseh srcih.«

Jaz: »To mi je vse nerazumljivo. Ali mi tega ne moreš povedati bolj jasno?«

Odrešenik: »Prosimo za mir.«

Jaz: »Prosim, povej mi to še enostavneje glede vojne.«

Odrešenik: »Zapiši, hčerka moja. Kjer ni ljubezni, je le še sovraštvo. Moje dete, vojna se začne najprej v srcu. O tem, s čimer je srce napolnjeno, govori usta. Molite, da bodo vaša srca postala čista.«

Odrešenik: »Piši, hčerka moja, duhovniki so padli v veliko mučeništvo.« Jaz: »Ali sem to pravilno zapisala?«

Odrešenik: »Da.«

To je takoj ponovil.

Jaz: »Gospod, sploh si ne upam tega napisati.« Odrešenik:

»Ampak si to napisala.«

Jaz: »Kaj je glavni razlog za njihovo mučeništvo?«

Odrešenik: »Njihova neposlušnost.«

Jaz: »Dragi Bog, ne morem več pisati, pretežko mi je.«

Odrešenik: »Piši, hčerka moja. Ljudje so v veliki nevarnosti. Moja strpnost je preseгла meje. Ne morem več gledati tega velikega blata.«

Jaz: »Dragi Bog, prosim, reši nas.«

Odrešenik: »Moja hči, verjemi, ne dvomi. Ostani mi zvesta. Pojdi v miru.« Jaz: »Moj Gospod in Bog, hvala ti. Ostala ti bom zvesta.«

PS: Ko sem ta dan prenesla v dnevnik (vse najprej zapišem v rokopis), me je 30 minut mučil globok spanec. V mislih sem neprestano molila k Odrešeniku, potem pa je spet minilo. Hudič ne želi, da to zapišem.

Ob 10.00 sem obiskala sveto mašo v Roti.

Okoli 15.00 je prišla Marion, nato pa še Adriane. Skupaj smo molili rožni venec. Kasneje sta prišla še Fridolin in Claude iz Luksemburga.

Claudu sem povedal o svojem spreobrnjenju.

Nato smo šli v cerkev na Marijino pobožnost. Claude je bil skupaj s Fridolinom v duhovniškem semenišču, vendar je zdaj zapustil semenišče, ker so ga duhovniki razočarali.

Po maši sem spet pripovedoval o svojih doživetjih. Pri Claudu sem začutil nečistega duha, vendar sem opazil tudi, da ga je moja pripoved okrepila.

Claude mi je povedal, da je nekoč veliko molil in da so mu duhovniki rekli, da preveč moli. Zaradi tega je prenehal, od takrat pa je čutil duhovno sušo in je zdaj izstopil iz duhovniškega semenišča. On in Fridolin sta prespala pri nas, v ponedeljek dopoldne pa sta odšla. Claude je mojega moža vprašal, ali se sme še kdaj vrniti.

Odšel je srečen in tu je prejel veliko milosti.

18. 5. 1992 – ponedeljek

Danes je minilo osem let, odkar se mi je v Medžugorju prikazala Marija.

Ob 8.45 na delovnem mestu:

Ker nisem razumela, kaj mi je Odrešenik povedal o duhovnikih, sem ga ponovno vprašala. Vprašala sem, kaj pomeni, da so duhovniki v mučeništvu.

Odrešenik: »Ne poslušajo mojega glasu, ampak glas nečistega duha.« Jaz: »Kaj je razlog njihovega mučeništva?«

Odrešenik: »Vaša neposlušnost!« Nadaljevala sem z rentgenskim slikanjem.

Ko sem bila spet sama, sem poskušala vzpostaviti stik z Odrešenikom v rentgenski sobi.

Odrešenik: »Piši, hčerka moja, moraš iti.«

Jaz: »Kam, moj Gospod in Bog? Ne vem, kam.«

V sebi sem čutila toplino in mir. V tistem trenutku je bilo zelo lepo. Verjameš, da nisi sama. Ljubezen je tu.

Jaz: »Še vedno ne vem, kam moram iti.«

Odrešenik je okleval, da bi mi povedal, bila sem radovedna, kam.

Jaz: »Ali sem si to samo domišljala, ko sem slišala: »Moraš iti? Moje srce gori od ljubezni in nestrpnost čakam. Tudi Hudič je tu. Je nestrpen in se daje opaziti.«

In Odrešenik molči.

Odrešenik mi da spoznati, kako zli čaka na priložnost. Pol ure kasneje, okoli 10.15:

Odrešenik: »Piši, hčerka moja, moraš iti.«

— spet nobenega odgovora —

Zvečer sem bila v Rotu v cerkvi na sveti maši.

19. 5. 1992 — torek

Danes je minilo osem let, odkar sem bila krščena.

Danes nisem slišala nobenega glasu, niti med molitvijo niti v cerkvi.

20. 5. 1992 — sredo

Odrešenik: »Piši, hčerka moja.«

Jaz: »Jezus, usmiljena ljubezen, kaj naj zapišem? Ne želim te vprašati, saj veš vse. Le če je to tvoja volja, bom to zapisala, kajti sem grešnica, čutim, da nimam pravice te vprašati, saj sem pred teboj le prah, nič drugega.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, pripravljena sem zapisati, ker si rekel: »Piši, moja hči.« Toda prek Marije in pod zaščito svete Marije, Božje Matere.«

Odrešenik: »Tako je prav, moja hči.«

Odrešenik: »Moja hči, včeraj je bil velik napad.« Jaz: »Ampak moj Gospod in Bog, to vem.«

Odrešenik: »Jaz sem to dopustil. Satan hoče vse uničiti. Celo Patris je že uničil.«

Odrešenika nisem hotela vprašati.

Odrešenik: »Še počakaj, moja hči!«

Jaz: »Ampak ti veš vse vnaprej.«

Odrešenik: »Da, vse vem, a ti si v šoli ljubezni.«

Jaz: »Moj Gospod, povej mi, kateri nečisti duh je bil pri mojem možu. To je bilo nemogoče. Saj sem posula posvečeno sol, ki mi jo je dal pater Heyder, tam, kjer je bil moj mož.«

Odrešenik: »Napiši, hčerka moja.«

Jaz: »Da, moj Gospod in Bog, moj Jezus, moj duhovni vodnik.«

Odrešenik: »Spet je bil to Lucifer s svojo družčino.«

Jaz: »Nenehno sem molila, od vsega tega moljenja sem skoraj zmanjkala sape.« Odrešenik: »Moja hči, ne obupaj, moramo nadaljevati.«

Jaz: »Moj Gospod, ali Luciferja moti, da moram iti k zvezni kanclerju?« Odrešenik:

»Moja hči, in še to me vprašaš?«

Jaz: »Da, moj Gospod, ker sem nič. Vse sem ti dala in nimam nič.« Odrešenik: »Piši, moja hči,

ljubim te, moja hči, takšno, kakršna si.«

Jaz: »Že sem mislila, da delam vse narobe zaradi Luciferjevega napada.«

Odrešenik: »Moja hči, ostani mi zvesta. Skušnjave morajo priti nad tebe.«

Jaz: »Gospod in Bog, rada bi imela duhovnika. Kaj se dogaja z gospodom župnikom Vogtom, ki je bil zdaj na duhovnih vajah?«

Odrešenik: »Moja hči, duhovne vaje niso takšne, kot jih želim jaz.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, vse polagam v tvoje roke, varuj me, vodi me in ne pusti me same, SeKinde. Vse svoje zaupanje polagam v tvoje roke in ti ostajam zvesta, ker te ljubim, tudi če dopuščaš, da me doletijo takšne skušnjave.«

Odrešenik: »Moja hči, kasneje ti bom povedal, kako bo naprej, zdaj pa ne.« Jaz: »Moj Gospod, hvala ti, ljubim te in odpusti mi.«

Odrešenik: »Pojdi v miru, moja draga hči.«

Sveto mašo sem obiskala v kapeli sv. Rocha. Nisem prejela svete obhajilne daritve.

Pater se je usedel in sveto obhajilo je razdeljevali laiki. Tako je hotel.

21. 5. 1992 — četrtek

9.20 v ordinaciji:

Od Odrešenika sem vprašala, ali še vedno velja, da bo ta mesec k sebi vzel taščo. (To je bila skušnjava, na to se bom vrnila kasneje.)

Odrešenik: »Da, hčerka moja, ta mesec bom taščo vzel k sebi.«

Jaz: »Oče v samostanu Stift-Neuburg je rekel, da so zasebna razodetja z apostoli zaključena.«

Odrešenik: »Zasebna razodetja lahko zaključijo le posvetni duhovniki.« Vprašala sem glede patra Söllnerja, ker ni razdeljeval obhajila, temveč je to prepustil dvema obhajilnim pomočnikoma.

Odrešenik: »Pater v Mingolsheimu ne bi smel dovoliti, da sveto obhajilo razdeljujejo laiki.«

Jaz: »Kaj naj bi storil, slabo se je počutil.«

Odrešenik: »Počakati. To, da mu je bilo slabo, ni prišlo od mene.«

Odrešenik: »Piši, hčerka moja, dobro poslušaj. V cerkvi boš imela prikazovanje.« Vprašala sem, ali sem dobro slišala.

Odrešenik je to še enkrat ponovil.

Jaz: »Dragi Odrešenik, misliš v Rotu, v St. Leon-Rot?«

Odrešenik: »Da, v Rotu, v St. Leon-Rot.«

Jaz: »Prosim te, povej mi, kdaj, ali se to sme vedeti?«

Odrešenik: »Kmalu.«

Jaz: »Kako bom vedel, ali je to Marija ali hudič?« Odrešenik: »Prepoznal jo boš.«

Jaz: »Ali jo bodo videli tudi drugi v cerkvi?« Odrešenik:

»Da.«

Jaz: »Vsi?«

Odrešenik:

»Nekateri.«

Jaz: »Hvala ti, moj Gospod in Bog, Gospod, naj se zgodi tvoja volja.«

Potem sem naredil rentgenske posnetke pacientom. Ko sem končal, sem se združil z Odrešenikom.

Drugi v tem času gredo kaditi, jaz pa iščem Božjo bližino.

Ko sem se združil, sem slišal Odrešenika:

»Zapiši, moja hči, to prikazovanje.« Takoj sem

vprašala: »Katero prikazovanje?«

Odrešenik: »Pojav vaše nebeške Matere bo znamenje, da je vedno prisotna in da je z vami.«

Jaz: »Usmiljeni Bog, ne morem se ti dovolj zahvaliti za to. Že zdaj se veselim, a to pomeni, da moram zdaj še bolj moliti in postiti. Moj Gospod in Bog, ali moram še kaj vedeti o Marijinem prikazovanju v Rdeči cerkvi?«

Odrešenik: »Da, moja hči, še nekaj moraš vedeti.« Jaz: »In kaj bi to bilo?«

Odrešenik: »Vedno ji ostani zvesta.« (Sveti Materi).

Jaz: »Da, Odrešenik, veš, da jo ljubimo. Obljubim ti, da bom nebeški Materi zvest.«

Jaz: »Ampak rekel si, da gre za prikazovanje nebeške Matere. Še enkrat te vprašam, ker hudič ne more izgovoriti imena Marija. Bi mi to še enkrat povedal?«

Odrešenik: »Napiši, hčerka moja, doživela boš prikazovanje nebeške Matere Marije.«

Jaz: »Odpusti mi, moj Gospod in Bog, natančno sem preverila glas.«

Odrešenik: »Tako je prav, moja hči.«

Odrešenik: »Pojdi v miru, moja draga hči.«

Zvečer sem se udeležil svete maše v kapeli sv. Roka v Mingolshelmu.

22. 5. 1992 – petek

V kapeli klinike med 12.10 in 13.00.

Jaz: »Včeraj v kapeli sv. Roha ob sveti obhajilni daritvi je oče Söllner okleval in me pustil čakati do konca, klečala sem pri obhajilni mizi. Imel je tudi težave, ko mi je podajal sveto obhajilo. Bilo je, kot da bi mu nekdo umaknil roke.«

Odrešenik: »Napiši, hčerka moja, to je bil pri patru nečisti duh. Nečisti duh ne želi, da bi sveto obhajilo prejela kleče in z usti.«

Jaz: »Rekel si, da bo govoril z mano.«

Odrešenik: »Že bi govoril s teboj, če Satan ne bi imel moči nad njim.« Jaz: »Ali mu ne morem pomagati?«

Odrešenik: »Pusti to meni, hčerka moja.«

Odrešenik: »Vojna se nadaljuje.«

Jaz: »Kakšna vojna?«

Odrešenik: »Vojna v Jugoslaviji. Prišlo bo tudi do vojne v Makedoniji in Srbiji.« Jaz: »Mislila sem, da se bo to zdaj končalo.«

Odrešenik: »Vojne se še naprej širijo.«

Jaz: »Želela sem vedeti, ali moram še kaj zapisati?« Odrešenik:

»Moja hči, želim, da to zapišeš.« Jaz: »Da, moj Gospod in Bog, moj Jezus, in kaj naj bi to bilo?«

Odrešenik: »O včerajšnji napovedi Marijinega prikazovanja moraš obvestiti duhovnika.«

Jaz: »Kdaj?«

Odrešenik: »V naslednjih dneh.«

Jaz: »Dragi Bog, on mi ne bo verjel.«

Odrešenik: »Stori to, moja hči.«

Jaz: »Ali smem to povedati samo duhovniku ali tudi drugim, ki jih poznam?« (Mislila sem na prikazovanje.)

Odrešenik: »Povej jim, hčerka moja, povej jim.«

Nato sem vprašala glede patra v Oggersheimu, zakaj me ni poklical. Odrešenik: »Če ne bi pred menoj zaprl svojega srca, bi poklical.« Odrešenik: »Moja hči, duhovniki so v veliki zmedi.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, povedala bom duhovniku. Gospod, naj se zgodi tvoja volja.«

Jaz: »Komu naj o tem najprej povem?« (Mislila sem na prikazovanje.)

Odrešenik: »Moja hči, lahko to najprej poveš duhovniku ali ljudem, kakor hočeš. Tako se bo zgodilo. Pojdi v miru, moja hči, ljubim te.«

Jaz: »Hvala ti, moj dragi Bog, moj dragi Jezus.«

Obiskala sem rožni venec in sveto mašo v rdečem v cerkvi.

23. 5. 1992 – sobota

7.15 — sveta maša v Waghäuselu.

Po prejemu svete obhajilne hostije sem ostala pred tabernakljem in molila.

Najprej litanije k Mariji v latinščini, nato rožni venec in globoke molitve. Ko sem se za trenutek združila z Odrešenikom, sem slišala:

»Moja hči, zapiši,«

Jaz: »Da, moj Gospod in Bog, a prej mi odpravi dvome in vse, kar me ovira, da storim, kar mi praviš.«

Odrešenik: »Pojavitev Marije se bo zgodila.«

Takoj sem vprašala: »Kdaj, moj Gospod in Bog, moj duhovni vodnik, moj dragi

Jezus? Misliš v Rdeči cerkvi?«

Odrešenik: »Da, moja hči.«

Jaz: »Ne vem, kdaj, moj Gospod in Bog.«

Odrešenik: »V teh dneh.«

Jaz: »Odrešenik, prosim, povej mi še enkrat, nisi rekel »Marija«.« Odrešenik:

»Napiši, moja hči, da bo v teh dneh v Rdeči cerkvi prikazovanje nebeške Matere Marije.«

Jaz: »Vse svoje zaupanje bom položila v tvoje roke. Gospod, naj se zgodi tvoja volja.«

Odrešenik: »Pojdi v miru.«

Potem sem še slišala: »Zelo te ljubim, moja hči.«

Jaz: »Da, Gospod, storila bom, kar si mi rekel. Hvala ti, moj Gospod in Bog.«

Takoj zatem so prišle skušnjave. Odšla sem v trgovino Globus po nakupih. Običajno vedno molim v avtu, tokrat pa nisem molila. In takoj sem z avtomobilom trčila v nakupovalni voziček.

Ko sem prišla domov, sem hotela prižgati svečo v čast Bogu in Mariji. Ob prižiganju je iz sveče šinil velik plamen proti moji glavi in mi je zažgal lase. Hudič hoče preprečiti Marijino prikazovanje.

Popoldne sem šla v cerkev, kjer sem molila od 16.30 do 18.15.

Medtem sem se spovedala in vprašala duhovnika, ali si lahko predstavlja, da bi se v tej cerkvi v Rotu prikazala Marija. Duhovnik je odklonil in jaz sem nato rekla: »Tudi jaz ne.«

Rekel sem, da sem nevreden, da bi videl Marijo, in da si tudi v Medžugorju ne bi želel, da bi jo videl.

Dragi Bog je preizkušal naju oba.

Duhovnik mi je rekel, da ne verjame, da mi je Odrešenik rekel, naj molim rožni venec pred sveto mašo.

Prišla sem domov in jokala. Vso noč skoraj nisem spala. Mož me je nenehno budil. Mučil ga je nečisti duh, bilo je neznosno.

24. 5. 1992 – nedelja

Pred sveto mašo doma.

Molila sem, preden sem se združila z Odrešenikom.

Odrešenik: »Piši, hčerka moja, prikazovanje Marije se bo zgodilo v Rdeči cerkvi v St. Leon-Rot.«

Jaz: »V Rotu ali v St. Leonu, imamo dve cerkvi.«

Odrešenik: »V Rotu, tja, kamor vedno hodiš.«

Odrešenik: »To prikazovanje boš prepoznala. Ni ti treba biti v strahu. Po tem prikazovanju se bo veliko spremenilo.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, rekel si, da se bo to zgodilo v teh dneh.« Odrešenik: »Čas določam jaz.«

Jaz: »Gospod župnik Vogt ne verjame, da mora moliti rožni venec pred sveto mašo. Meni, da ga je mogoče moliti tudi ob drugem času.«

Odrešenik: »Moja hči, zapiši si: duhovnik, gospod župnik Vogt, je neposlušen duhovnik. Mora se vrniti in priznati nauke Svetega Očeta.«

Jaz: »Gospod župnik Vogt pravi, da je tisto, kar mu povem o tebi, moja volja.«

Odrešenik: »Piši, hčerka moja, tvoja volja je moja volja.«

Jaz: »Nato je župnik Vogt še potrdil, da je res, kar je rekel pater v Stift-Neuburgu, namreč da so se zasebna razodetja končala z apostoli.«

Odrešenik: »To je v nasprotju z naukom Svetega Očeta.«

Jaz: »Kdaj se bo Marija prikazala, pred ali po sveti obhajili?« Odrešenik: »Marija se bo prikazala po sveti obhajili.«

Jaz: »Pred blagoslovom ali po blagoslovu, takrat bodo vsi ljudje že zunaj.«

Odrešenik: »Nekateri ljudje bodo še znotraj.«

Jaz: »Ali moram še kaj vedeti?«

Odrešenik: »Ostani mi zvesta, moja hči.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, moj dragi Jezus, zvesto ti bom ostala.«

Odrešenik: »Veliko moli, moja hči. Pojdi v miru, moja hči, moje drago dete.« Jaz: »Hvala, moj Gospod in Bog.«

Sveto mašo sem obiskala v rdečem. Zvečer je bila Marijina pobožnost. Pred tem sem z verniki molila rožni venec.

25. 5. 1992 – ponedeljek

Danes sem imela prost dan.

Od 7.00 do 9.30 sem molila in se združevala z Odrešenikom. Odrešenik:

»Piši, moja hči, zapiši to.«

Jaz: »Moj dragi Jezus, bom to zapisala, ker to ni moja volja, ampak tvoja. Saj sem spoznala, da sem nič in to nič lahko storim le, če ti to želiš.« Odrešenik: »Piši, moja hči. Marijino prikazovanje bo potekalo v Roti v cerkvi danes zvečer.«

Hotela sem vedeti: »Gospod, kdo si ti, ki govoriš z mano, preden to zapišem?« To moram preveriti.«

Odrešenik: »Jaz sem tvoj Gospod in Bog, tvoj Jezus, tvoj Odrešenik, tvoj duhovni vodnik.« Jaz: »Da, moj Gospod, če ti tako praviš, naj se tako zgodi.«

Jaz: »Prosim, ponovi mi, kar si mi prej povedal.«

Odrešenik: »Moja hči, Marijino prikazovanje bo danes zvečer v cerkvi v Rotu.«

Jaz: »Kakšen dan je danes?«

Odrešenik: »Danes je 25. maj, dan, ki mi je všeč.«

Jaz: »Ampak drugi so jo videli s krono in zvezdami na glavi.« To sem vprašala, ker sem Marijo videla le v svetlem sijaju. Odrešenik: »Videla jo boš tako, kot je moja volja.«

Jaz: »Ampak jaz sem nevreden, da bi videl Marijo.«

Odrešenik: »Do zdaj ni bil nihče vreden, da bi jo videl.«

Jaz: »Naj zapišem, kar pravi, ali naj si to, kar pravi, zapomnim?« Odrešenik: »To, kar pravi, si boš zapomnil.«

Potem so mi po licih tekale solze, ki niso bile moje. Vprašala sem:

»Ali jokaš, moj Jezus?«

Odrešenik: »Da, moja hči, trenutno sem le trpeči Jezus. Grozodejstva so neizmerna. Piši, moja hči, moliti je treba toliko, kot še nikoli do sedaj. Moja hči, ostani mi zvesta in trdna. Čas moram skrajšati.« Jaz: »Kaj to pomeni?«

Odrešenik: »Vse, kar je bilo v mojem načrtu, moram pospešiti.«

Jaz: »Jezus, ti si Odrešenik. Ti si Zmagovalec. Vse duše imaš v svojih rokah.«

Odrešenik: »Piši, moja hči, zapiši to. To so le redki.«

Jaz: »Ampak duhovniki pridigajo, da si usmiljen, kot da bi vsi prišli v nebesa.« Odrešenik:
»Duhovniki ne pridigajo po moji volji. Moja hči, za danes je to vse. Zelo te ljubim, pojdi v miru.«
Jaz: »Hvala ti, moj Gospod in Bog, Gospod, naj se zgodi tvoja volja.«

Med združitvijo sem občutila mir in spokojnost.

Nisem hotela nikomur ničesar povedati o današnjem večeru in čutila sem, da to tudi ni bila Božja volja. Mučile so me dvomi.

Pred sveto mašo sem molila rožni venec in pokropila s sveto vodo mesto, kjer sem klečala. Prosil sem Odrešenika, naj ostane z menoj, če se bo prikazala Marija. Danes nisem daroval svete obhajilne daritve za druge, ampak zase, da bi dobil moč, če bi prišel hudič, da bi bil močnejši in da hudič ne bi mogel ničesar storiti, na koncu pa sem še molil za gospoda župnika Vogta in za sv. Oče, vsakič en Oče naš, en Zdravica Mariji in Gloria Patri, molitev k nadangelu Mihaelu, nato pa sem Mariji podarila še tri Zdravice Mariji. Potem sem molila Cor Jesu Sacratissimum. Zraven mene je sedela Roswitha in rekel sem ji, naj ostane do konca. Več nisem rekel, ker smo bili sredi svete maše. Ostala je, vendar ni vedela, zakaj.

Marija se ni pojavila.

Zato sem odšel iz cerkve. Nisem bil žalosten, to je bila zagotovo skušnjava. Zvečer ob 20.00 v molitveni skupini:

Smo častili Odrešenika.

Župnik Dochart je sprejemal spovedi. Šla sem k njemu in mu povedala o skušnjavi. Pri njem sem jokala in hotela vse opustiti, ne zato, ker mi ni bilo dovoljeno videti Marije, ampak zato, ker se je vmešal hudič in jaz tega nisem opazila.

Zame je bilo namreč dovolj, da sem Marijo videla enkrat, 18. maja 1984. Bila sem jezna, ker me je hudič tako skušal.

Zdaj mi je vse jasnejše. Gospod župnik Dochart je bil dober. Me je pomiril in rekel, da je tudi sveta Terezija iz Avile imela takšne skušnjave. Me je okrepil in spet sem bila vesela ter sem se vrnila k molitvi v molitveni skupini.

26. 5. 1992 – torek

Zjutraj sem molila eno uro. Nisem se združila z Odrešenikom.

Okoli 16.30 je poklical pater Joachim iz Oggersheima. Po telefonu se je z mano pogovarjal približno 25 minut. Menil je, da naj napišem gospodu kanclerju Kohlu in prosim za pogovor, tako kot pri Svetem Očetu.

Jaz: »Naredil bom tisto, kar mi reče Odrešenik.«

18.30: rožni venec in sveta maša v rdečem.

Sestra je spet delila sveto obhajilo. Nisem sprejel svetega obhajila od nje, ampak sem se vrnil na svoje mesto in se duhovno obhajil.

27. 5. 1992 – sreda

Molil sem približno 2 uri in se združil z Odrešenikom. Odrešenik:

»Piši, moja hči.«

Jaz: »Da, moj Gospod in Bog, moj Jezus, Sin Marije.«

Odrešenik: »Pustil sem, da je nečisti duh govoril k tebi, da bi vedela, kako nevarno je, če ne poslušáš glasu. Prikazovanje Marije še pride.

Jaz: »Kdaj?«

Odrešenik: »To določim jaz.«

Odrešenik: »Moja hči, napiši to: nečisti duh lahko vse posnema.« Jaz: »Rekel si, da bom prejela pismo od Svetega Očeta in da bo moja tašča ta mesec odšla domov.«

Odrešenik: »Vse se bo še zgodilo.«

Jaz: »In da mi bo pater Joachim uredil sestanek s svetim kanclerjem Kohlom.«

Odrešenik: »Še počakaj glede sestanka, to se bo še izšlo. Ni ti treba prositi za sestanek. Obstaja druga pot.«

Jaz: »Gospod, razočarana sem nad patri v Oggersheimu. Noben od duhovnikov ne želi storiti ničesar. Ali se vsi bojijo?«

Odrešenik: »Moja hči, vidijo in vendar ne vidijo, slišijo in vendar ne slišijo.« Jaz: »Gospod, ti trije dnevi, sobota, nedelja in ponedeljek, so me šokirali; zdelo se mi je, kot da me je Satan o vsem lagal. Zdelo se mi je, kot da je v mojem srcu z mano govoril nečisti duh, in ne ti.«

Odrešenik: »Te skušnjave moraš prestat. Pot k meni je trnova, razlikuje se od udobne poti, po kateri hodijo skoraj vsi.«

Jaz: »In včeraj zvečer je redovnica spet delila sveto obhajilo. Nisem ga prejel od nje.«

Odrešenik: »Pravilno si ravnala.«

Jaz: »In to še naprej počne, čeprav ve, da tega ne sme – razdeljevanje obhajila.« Odrešenik: »Vedno posluša nečistega duha.«

Jaz: »Ampak po sveti maši sem jo videl v avtu. Pomahala mi je, kot da bi bila najsrečnejši človek na svetu.«

Odrešenik: »Nečisti duh ji lahko daje tudi navidezno veselje, da misli, da ravna prav. To navidezno veselje nima sadov.«

Jaz: »Gospod, ne bom te več ničesar spraševala, če hočeš, mi povej.«

Odrešenik: »Moja hči, zaupaj mi.«

Jaz: »Zdaj se počutim tako slabo in nesposobno. Najraje bi se skrila in molila samo v tišini, niti molitvene skupine ne bi več hotela imeti.«

Odrešenik: »Moja hči, obupati je lahko, težje pa je vztrajati. Moli, da boš imela vztrajnost v vsem. Kmet čaka, dokler ni žetev zrela.«

Odrešenik: »Moja hči, veliko moli. Ne pusti, da te drugi vplivajo.« Pojdi v miru. Ljubim te.«

Še naprej sem molila iz srca.

Hvala ti, moj Gospod in Bog, za to lekcijo, ki sem jo tako nujno potrebovala. Nimam dvomov, a zadeva mi je postala resnejša.

Sveto mašo sem obiskala v kapeli sv. Roha. Pred tem sem 45 minut molila, a nisem slišala glasu.

28. 5. 1992 — četrtek – Vnebovzetje

Sveta maša in procesija v Rotu.

Zvečer — Marijina pobožnost. Pred tem sem molil rožni venec.

29. 5. 1992 — petek

Bila sem doma, še do srede, 10. 6. 1992, sem na dopustu.

Zjutraj zgodaj sem najprej eno uro molila, nato pa sem duhovno prejemala sveto obhajilo. Odrešenik: »Piši, hčerka moja, svet se ruši. Izgublja se.«

Jaz: »Tega ne morem napisati, povej mi to, hvaljen bodi Jezus Kristus in Marija.« Slišala sem: »Hvaljen bodi Jezus Kristus in Marija.«

Jaz: »Ampak ti si močan in nesmrtni Bog, ne moreš dopustiti, da se svet izgubi.«

Odrešenik: »Blato je preveliko.«

Jaz: »Dragi Bog, če duhovnik od mene sliši, da se svet izgublja, me bo razglasil za noro.«

Odrešenik: »Piši, hčerka moja, svet se ne želi spreobrniti. So zvesti očetu laži. Vsi, ki pripadajo meni, so že bili razglašeni za norce.«

Jaz: »In drugi, ki pripadajo očetu laži, ali niso oni nori?«

Odrešenik: »Samo dokler se široka pot ne konča.«

Vprašala sem o Marijinem prikazovanju, ker se je 25. 5. 1992 vmešal Hudič.

Odrešenik: »Imaš bo prikazovanje Marije, a ne sprašuj, kdaj.«

Jaz: »In kaj naj povem gospodu župniku Vogtu? (Pri tem sem mislil na Marijino prikazovanje).

Odrešenik: »Preveč malo moli z verniki.«

Jaz: »Gospod, ali je mogoče, da je nečisti duh zdaj ob meni, saj čutim, da je tu.«

Odrešenik: »Da, ves čas je okoli tebe. Moli neprestano. Ne boj se, jaz sem s teboj.«

Jaz: »Gospod in Bog, s svetom je hudo, kot v Sodomi in Gomori.«

Odrešenik: »Tega ni mogoče primerjati. Sodoma in Gomora sta bila opozorilo za svet. Toda svet tega ni hotel slišati.«

Jaz: »Naj še kaj zapišem?« Odrešenik:

»Moli za rešitev duš.«

Jaz: »Hvala ti, moj Gospod in Bog, prosim, daj mi moč in ljubezen za molitev, vztrajnost, potrpežljivost in milost, da se nikoli ne bom bal nečistega duha in da ti bom vedno zvest. Gospod, naj se zgodi tvoja volja.«

Opoldne sem se približno 2 1/2 ure sprehajal po gozdu. Imel sem veliko moči za molitev in v gozdu sem molil psalter.

Zvečer sem se udeležil rožnega venca in svete maše v rdečem v cerkvi.

30. 5. 1992 – sobota

Zjutraj zgodaj sem molila približno 1 1/2 ure.

V Waghäuselu nisem bila. Celo noč sem komaj spala. Bila sem pri Marion in pisali sva dnevnik.

Od 16.20 do 20.00 sem molila v cerkvi v Rotu.

Molil sem psalter, križev pot in sedem Jezusovih besed na križu, nato sem ostal še na sveti maši in sodeloval pri njej.

31. 5. 1992 — nedelja

Molil sem pred sveto mašo. Sveto mašo sem obiskal v Rotu.

Med globokim pogovorom sem vprašala Odrešenika, ali je bil on tisti, ki mi je rekel, da bo še ta mesec prišel po mojo taščo?«

Odrešenik: »Ne, to nisem bil jaz. Piši, hčerka moja, kar sem ti vdihnil, spoznala boš, kaj je od mene. Bodite budni, molite, hudič preži. Pripadate mi v celoti, ljubim vas, pišite, hčerka moja, vi ste moje otroke.«

Vprašala sem ga, ali mi lahko reče: »Hvaljen bodi Jezus Kristus in Marija.« To sem slišala trikrat.

Nato sem slišala: »Pojdi v miru, moja hči.« To je bilo okoli 8.30 zjutraj.

Ob 19.00 je bila pobožnost, pred tem pa smo molili rožni venec. Pobožnost je bila zelo slovesna, ker je bil danes zadnji dan, ko so potekale majske pobožnosti. Prišlo je veliko ljudi. Okoli 21.00 sem še enkrat molila rožni venec.

01.06.92, ponedeljek

Še vedno sem bila na dopustu in doma, nisem odšla nikamor, da bi prihranil za molilnico.

Ponoči med 3.00 in 4.00 sem molil rožni venec in litanije k Presvetemu Srcu Jezusovemu. Molil sem tudi med 9.00 in 10.00.

Opoldne sem se sprehodil po gozdu in medtem zmolil dva rožna venca.

Zvečer sem se udeležil rožnega venca in svete maše v rdeči cerkve. Ob 20.00 je bila molitvena skupina.

Danes sem govoril nekaj o pobožnosti in o tem, kako pravilno prejeti sveto obhajilo. Danes sem pomislil, kako dobro je, da Odrešenik dopušča skušnjave, saj bi moja tašča po teh skušnjavah že umrla.

Takrat bi zmagal hudič. Moja tašča je dobra ženska, a je trmasta. Namesto ob nedeljah vedno ob sobotnih večerih hodi na sveto mašo.

Tudi na praznik Telo in Križ Gospodovo ni hotela sodelovati v procesiji. Raje ima obhajilo v roki in ga tudi prejme. Ne glede na to, ali sveto obhajilo prejme od laika ali od duhovnika, ne čuti razlike. Je privrženka Hitlerja.

Še danes je navdušena nad njim. V moji molitveni skupini ne želi sodelovati. In ko gre iz cerkve domov, ne želi hoditi z mano.

Moja tašča se raje pusti vplivati drugim in temu, kar ti govorijo o meni, namesto da bi prišla k meni in si sama ustvarila sliko o mojem spreobrnjenju in prepričanju. Kljub temu jo imam rada, saj je moja tašča. Hvaležna sem, da je pri nas, saj nam na primer prevzame likanje perila.

Ob nedeljah, ko se zbere vsa družina, tudi tašča vedno je z nami za mizo, tako je bilo že od nekdaj. Hudič bi mi uničil vse, če bi moja tašča res umrla maja. Takrat bi morda verjel, da je tudi prejemanje obhajila iz roke pravilno.

A dragi Bog določi uro, kdaj kdo umre.

Kljub temu ostajam zvest Odrešeniku, saj ta skušnjava ni bila prva in ne bo zadnja.

2. 6. 1992 — torek

Ob 6.30 sem se udeležil jutranje maše v Mingolsheimu.

Po sveti maši sem se pogovarjal s patrom Söllnerjem, misijonarjem iz Steyla, ki je bil v Afriki in zdaj živi v St. Augustinu pri Bonnu. Pri tem pogovoru nisem bil sam, Odrešenik je bil z menoj. Pater je bil vesel, ko sem mu povedal, kaj mi je rekel Odrešenik.

03.06.92 – sredo

Od 8.00 do 9.45 sem molila in se združila z Odrešenikom. Veliko sem jokala, ker me preganjajo skušnjave.

Rekla sem, da moram preveriti glas, in prosila Odrešenika, naj me pozdravi takole: »Hvaljen bodi Jezus Kristus in Marija.«

Odrešenik: »Hvaljen bodi Jezus Kristus in Marija.«

Odrešenik: »Piši, moja hči.«

Jaz: »Da, moj nebeški Oče, moj Troedini Bog, pišem, ker tako hočeš.« Odrešenik: »Sveta Mati Marija se bo pojavila v vaši cerkvi.«

Jaz: »Kdo je Presveta Mati Marija?«

Odrešenik: »To je moja nevesta, moja hči, moja mati in vaša mati.« Odrešenik:

»Moja hči, ne dvomi.«

Jaz: »Dragi Bog, povej mi kaj o tem prikazovanju, ker si ne upam vprašati, saj sem nezaslužna. Sem grešnica, Gospod.«

Odrešenik: »Verjameš zdaj, da sem jaz?«

Jaz: »Verjamem, a ni mi lahko. Kdo si?«

Odrešenik: »Jaz sem tvoj Jezus.«

Jaz: »Zakaj se ni uresničilo tisto s škofom, papežem in zvezni kancler Kohl?«

Odrešenik: »To bo še prišlo.«

Še vedno sem hotel vedeti nekaj o Marijinem prikazovanju in sem Odrešenika spomnil, da mi še ni nič povedal.«

Odrešenik: »Ona se bo prikazala. Čas še ni prišel.«

Jaz: »Rekel si, da boš dal znamenje v cerkvi.«

Odrešenik: »Ta znamenje bo prišlo pred Marijinim prikazovanjem. To znamenje je namenjeno tudi duhovnikom, zapiši si to, hčerka moja. Prejela boš pismo od cerkvenih oblasti. Bodite pazljiva in ostani mi zvesta, pa tudi Svetemu Očetu. Tega, kar je v nasprotju z naukom Svetega Očeta, ni treba poslušati niti slediti.«

Odrešenik: »Moja hči, prinašaj veliko žrtev.«

Jaz: »Dragi Bog, poskusila bom, vendar ti ne morem ničesar obljubiti.«

Jaz: »Dragi Odrešenik, včeraj, ko sem govorila z očetom Söllnerjem, to nisem bila jaz.« Odrešenik: »Jaz sem govoril namesto tebe.«

Jaz: »To sem jasno občutila in me je to okrepilo, pater pa je bil povsem drugačen, kot da bi se z njim nekaj zgodilo. Kaj je bilo to?«

Odrešenik: »Vidiš, moja hči, moje delovanje spreminja človeka. In delovati lahko le skozi vas.«

Še nekaj časa sem iskreno molila za milost.

Potem sem slišala: »Pojdi v miru, moja draga hči.« Nato sem zmolila zahvalno molitev.

Ko sem večkrat molila k Svetemu Duhu, sem v svojem srcu občutila povsem posebno toploto in veliko ljubezni. Občutila sem mir in spokojnost in nisem imela nobenih dvomov.

Zvečer sem obiskala sveto mašo v kapeli sv. Rocha.

04.06.92 — četrtek

Ponoči sem molila od 4.00 do 5.00, nato pa spet od 8.10 do 10.00. Po eni uri molitve sem se združila z Odrešenikom.

Odrešenik: »Piši, moja hči.«

Jaz: »Da, dragi Jezus, ti, živa Beseda.«

Odrešenik: »Še boš govorila s duhovnikom, g. župnikom Trunkom.«

Odrešenik: »Ne ugaja mi, da je bratu podelil sveto obhajilo v roko.« Jaz: »Da, Gospod, videla sem to. Brat je zaužil sveto obhajilo, še preden je duhovnik rekel: »Gospod, nisem vreden...«

Jaz: »Gospod, odpusti mi, ker sem se v tistem trenutku v sebi moral nasmehniti, čeprav je to zagotovo žalostno. Zdelo se mi je tako pohlepno, kako je brat vzel sveto obhajilo.«

Odrešenik: »S tem sta me oba užalila.«

Jaz: »Ampak, Gospod, če duhovnik ne bi dal bratu svete obhajilne hostije v roko, te ne bi žalili.«

Odrešenik: »To je res. Moli za to, da duhovnik ne bo podajal svete obhajilne hostije v neposvečene roke.«

Jaz: »Dragi Bog, bom šla k spovedi, ker sem te žalila.« Odrešenik: »Piši, moja hči.«

Jaz: »Da, moj nebeški Oče, to bom zapisala, ker si me ... Ti si vse v meni. Tudi moje roke uporabljaš za pisanje.«

Odrešenik: »To mi je všeč, moja hči.«

Jaz: »Kaj naj napišem, dragi Bog, prosim te za milost in usmiljenje, da bom napisala samo tisto, kar je prav. Prosim, daj mi trdno vero.«

Odrešenik: »Piši, moja hči, povabljen si.« Jaz: »K komu?«

Nič nisem slišala in sem še enkrat vprašala. Jaz: »Moj Gospod in Bog, k komu?« Odrešenik: »K komisiji.«

Jaz: »Ali sem si to zamislila?«

Odrešenik: »Povabljen si v komisijo.« Jaz: »Kdaj, kje in zakaj?«

Odrešenik: »To bo še prišlo, bodi potrpežljiva.«

Jaz: »Boš z menoj na komisiji?« Odrešenik: »Da, bom z teboj.«

Jaz: »Moj Gospod, potem mi ni treba skrbeti, kako bo naprej. Vse prepuščam v tvoje roke.«

Odrešenik: »Tako bo.«

Odrešenik: »Moja hči, ljubim te. Pojdi v miru.«

Še nisem povsem končala molitve, ko sta me zunaj že čakali dve ženski. Ena je bila Roswithina svakinja, druga pa sestra patra Ferdinanda Thomeja, ki živi v Črnem gozdu.

Bilo je 10.00 in z njima sem se približno 45 minut pogovarjala o svojem spreobrnjenju.

10.50: Čutila sem, da se moram še enkrat združiti z Odrešenikom.

Ta »moram« je bil nekoliko nenavaden. A iz skušnjav se je treba učiti, ko pridejo.

Mislim, da je bila vizija leta 1984 lažja zaradi razlikovanja duhov. Marijo vidiš, pri glasu pa le slišiš in potrebuješ več časa, da glas preveriš.

Da bi ohranila vztrajnost pri preverjanju glasu, mi Odrešenik daje občutek ljubezni in tudi milosti, hkrati pa dopušča skušnjave, da bi prepoznala tišino.

Ker so me danes zjutraj motile ženske, sem se ob 10.50 spet združila z Odrešenikom.

Odrešenik: »Moja hči, zapiši si to. Marijino prikazovanje boš doživela čez približno štiri tedne.«

Jaz: »Dragi Bog, dragi Jezus, nebeški Oče, prosim, ponovi to še enkrat.« Odrešenik je to takoj ponovil.

Jaz: »Kje?«

Odrešenik: »V cerkvi v Rotu.« Jaz:

»Moraš še kaj vedeti?«

Odrešenik: »Da, moja hči, ni ti treba biti v strahu, jaz sem s teboj. Moja hči, ne razočari me.«

Jaz: »Dragi Bog, želim biti vedno združena s teboj, takrat te ne bom razočarala.« Odrešenik:

»Veliko moli, moja hči, in posti se.«

Jaz: »Dragi Bog, potrudila se bom.«

Pomislil sem na Clauda iz Luksemburga, a nisem hotel vprašati, potem pa sem slišal:

»Lahko pišeš za Clauda. Zdaj ne more postati duhovnik. Molite še naprej zanj.« Jaz: »Hvala ti, moj Gospod in Bog, hvala ti, dragi Jezus, hvala ti, dragi Sveti Duh. Ali sem izpolnila tvojo voljo, ko sem se ponovno združila s teboj?«

Odrešenik: »Da, izpolnila si mojo voljo. Pojdi v miru, moja draga hči.« Zvečer sem bila v cerkvi na rožnem vencu in na sveti maši v rdečem.

05.06.92 – petek – petek Srca Jezusovega

Še vedno sem bila na dopustu in sem od 9.00 do 11.00 doma molila litanije Srca Jezusovega, litanije Marije, molitve k Svetemu Duhu itd.

Odrešenik: »Piši, moja hči, ta znamenje v cerkvi se bo zgodilo tebi.« Jaz: »Gospod, dala sem ti vse. A če ti tako praviš, potem bo tako. Kako naj prepoznam, da je to od tebe?«

Odrešenik: »Jaz bom z teboj. Pusti, da ta znamenje, ki prihaja, deluje v tebi.«

Jaz: »Kako naj vem, da si z mano?«

Odrešenik: »Moja milost ti ne bo manjkala. Ostani močna in pogumna ter se ne pusti vplivati drugim.«

Jaz: »Ampak Gospod, veš, da sem tako šibak.«

Odrešenik: »Z menoj si močan.«

Jaz: »Kdaj bo to prišlo?« Odrešenik:

»Čas pripada meni.«

Jaz: »Dragi Odrešenik, zelo te ljubim, naj nikoli ne bom ločen od tebe.«

Nepopisno lepo je biti združena z Odrešenikom. Z besedami se za to ne da zahvaliti. Gospoda je treba nenehno slaviti in hvaliti, dan in noč.

Odrešenik: »Piši, hčerka moja, ljudje so na napačni poti. Ne želijo se spreobrniti. Le redki so spoznali, da sem še vedno tu. Hčerka moja, ostani mi zvesta, jaz sem tvoja pot. Na tej poti se ne moreš izgubiti. Hčerka moja, dajem ti milost, da mi ostaneš zvesta.«

Jaz: »Da, moj Gospod in Bog, sprejemam milost, da ti ostanem zvesta, ker mi zadostuješ ti sam in ker zmoreš vse. Na zemlji sem spoznala, da si ti blaženost, in zdaj pričakujem blaženost za vso večnost.«

Odrešenik: »Moja hči, z tem, kar si napisala, si mi prinesla veselje.« Jaz: »Da, dragi Bog, to je govorilo moje srce in ne moja usta.«

Odrešenik: »Moja hči, še si popek dišeče cvetlice, ki mora šele zacveteti.«

Potem sem slišala Odrešenika: »Pojdi v miru, moja hči.« Na rožni venec in sveto mašo sem bila v rdečem v cerkvi.

06.06.92 – sobota

Ob 7.00 sem bila na sveti maši v kapeli sv. Rocha v Mingolsheimu.

Po maši sem se pogovarjala z nemškim duhovnikom, ki deluje kot misijonar v Braziliji.

Povedal mi je, da je bil v ujetništvu na Kitajskem. Z njim sem se približno 20 minut pogovarjala o obhajilu v ustih. Hodil je z dvema bergljema. Na koncu sem od njega še prejela blagoslov.

16.30–18.15: Molil sem v rdeči obleki v cerkvi. Danes sem se spovedal tudi pri župniku Vogtu.

7. 6. 1992 – ponedeljek po binkoštih

Molila sem od 7.45 do 9.05.

Jaz: »Moj Gospod in Bog, če hočeš, spregovori mi. Tvoja služabnica posluša.«

Odrešenik: »Da, moja hči, govorim ti. Nestrpna si.«

Jaz: »Naj to zapišem?«

Odrešenik: »Da, napiši to. Zaupaj mi.«

Nihče razen Boga ni mogel vedeti, kaj sem hotela vedeti v svoji duši. A dobila sem odgovor.

Odrešenik: »Pojavitev Presvete Device Marije bo v bližnji prihodnosti.« Jaz:

»Ampak rekel si, da bo čez štiri tedne.«

Odrešenik: »Moja hči, veš, da se bo prikazala.«

Jaz: »Zakaj pustiš, da se Marija prikaže v Rdeči cerkvi?« Odrešenik: »Da

se bo v vaši cerkvi veliko molilo.«

Jaz: »Ampak v naši cerkvi se moli več kot v drugih cerkvah v okolici.« Odrešenik: »Iz te cerkve želim imeti veliko pogumnih priznavalcev.«

Odrešenik: »Zapiši, hčerka moja, znamenje, ki ti ga dam, je moje znamenje. Hčerka moja, to znamenje bo še pred prikazovanjem svete Matere Božje.«

Jaz: »Kako naj se obnašam ob tem znamenju? Ali moram molčati, ali je to namenjeno samo meni ali tudi drugim?«

Odrešenik: »Milosti ti ne bo manjkalo. Bilo bo tako, kakor mi je všeč.« Jaz:

»Dragi Bog, naj se torej zgodi tvoja volja.«

Odrešenik: »Sveti Duh ti bo dal razsvetljenje. Vnaprej ti ni treba skrbeti. Moli k moji Materi. Ona te ljubi. Ona te varuje in vodi.

Ti si njen ljubljeni otrok.«

Jaz: »Gospod, tega ne morem napisati.«

Odrešenik: »Napiši to. Tvoja Mati te še nikoli ni zapustila. Ne razočari je. Moja hči, ostani nam zvesta.«

Jaz: »Bom zvest tebi in Mariji, ker vaju zelo ljubim.« Odrešenik: »Moja hči, zdaj te blagoslovim.«

Pokleknila sem na tla.

Slišala sem: »Naj se na tebe spusti blagoslov Očeta, Sina in Svetega Duha.« Prekrižala sem se in v spoštovanju rekla: »Hvaljen bodi Jezus Kristus in Marija.«

To je bilo prvič, da me je Odrešenik blagoslovil.

Nato je Odrešenik rekel: »Pojdi v miru, moja hči.« Obiskala sem sveto mašo v Roti.

08.06.92 – ponedeljek po binkoštih

Ponoči sem od 2.20 do 3.20 molila za mir in za uboge duše. Od 8.10 do 9.10 sem nadaljevala z molitvijo.

Jaz: »Moj Gospod in Bog, moj ljubljeni Oče, hvala ti, da me grajaš in dopuščaš skušnjave. Zaradi tega te ne ljubim manj, ampak še bolj. Zdaj nimam nobenih dvomov in nobenega strahu. Vem, da si vedno z menoj in da mora biti tako, kot dopuščaš, saj je to tvoja volja.

Odpusti mi, da sem te užalila in bila nestrpna. Obljubim ti, da se bom izboljšala. Videla sem, da ima vse svoj čas in da ti določaš ta čas, in tako je prav. Združujem se z ljubeznivo Marijo in s teboj, dragi Jezus, in zahvaljujem se vsemogočnemu usmiljenemu Očetu, da imamo po Adamu in Evi zdaj še nebeško Mater in Odrešenika Jezusa Kristusa.«

Še naprej sem molil iz srca in rekel Odrešeniku: »Ni mi treba ničesar vprašati, saj veš vse.« (Moje misli so bile pri znamenju)

Odrešenik: »Da, vse vem. Ta znamenje, ki ga prejemaš, je od mene, za vse. To znamenje moraš sprejeti.«

Jaz: »Da, moj Gospod, bolje razumem, sprejemem ga, ko pride.«

Odrešenik: »Svet je v veliki nevarnosti. Vsi moji otroci so v nevarnosti. Bodite pripravljeni kadarkoli, na uro, ki prihaja.«

Jaz: »Kakšna ura?«

Odrešenik: »Sodba. Vsak nosi odgovornost zase.«

Jaz: »Dragi Bog, ali se moram že zdaj tako zelo bati sodbe?« Odrešenik: »Ljubezen!

Že zdaj. Ljubezen je merilo, po katerem boste vsi sodeni. Nenehno prosite za ljubezen.

Jaz sem ljubezen, moje dete. In vsakdo lahko črpa toliko, kolikor hoče.«

Jaz: »In če drugi ne pridejo, da bi črpali to ljubezen?« Odrešenik:

»Svojega Očeta so že izbrali.«

Jaz: »Dragi Bog, te ljubezni bom črpala več kot doslej. In te zdaj prosim, podari mi veliko ljubezni, da jo bom lahko podarila tudi drugim.«

Odrešenik: »Moja hči, imej zaupanje. Ljubim te. Pojdi v miru.«

Zvečer v rdečem na sveti maši.

Ob 20.00 je bila molitvena skupina.

09.06.92 – torek

Danes je bil zadnji dan počitnic.

Ponoči med 4.00 in 5.30 sem molil za mir, za duhovnike in Vatikan.

Odrešenik: »Včeraj si v molitveni skupini pravilno govorila. Ni ti treba imeti strahu, govori še naprej tako. Jaz sem s teboj. Tvoje molitve so mi bile vseč (iz ponedeljka po binkoštih).« Jaz: »Roswitha je prejšnjo noč trpela zaradi muč. Ni mogla spati.« (Dala sem ji kopije dnevnika, da jih shrani.)

Odrešenik: »Nečisti duhovi ne želijo, da bi izvedela, kaj si napisala. Ni ji treba biti v strahu. Je pod mojim varstvom.«

Jaz: »Moj mož je rekel, da sem včeraj preveč dolgo govorila.« Odrešenik:

»To je že enkrat rekel. Ne poslušaj ga. Sovražnik je tudi v tvoji hiši.«

Jaz: »Moj Jezus, zdaj je v meni tako lepo. V meni je tak mir in spokojnost.«

Odrešenik: »Zdaj sva eno.«

Jaz: »Oh, moja ljuba, hvala ti. Bi mi še kaj povedal?« Odrešenik: »Moja hči, spočij se. Pojdi v miru, moja draga hči.« Jaz: »Hvala ti, moj veliki in usmiljeni Bog. Bom šla še spat.«

Ob 10.40 sem se spet molila. Bil je zadnji dan desetdnevnega dopusta. Veliko sem se molila, a za Odrešenika ni bilo dovolj.

Odrešenik: »Moja draga hči.«

Jaz: »Naj pišem?«

Odrešenik: »Napiši to. Bodite pozorni na vsako besedo, ki jo izrečeš.

Nečisti duh te bo posnemal. On hoče uničiti vse, kar si doslej storila. To, kar si napisala, poskuša uničiti.«

Jaz: »Dragi Bog, ali to dopuščaš?«

Odrešenik: »Dajal ti bom zaščito. Moja hči, prepoznala si ga in vedno ga boš prepoznala, tistega nečistega duha. Milosti ti ne bo manjkalo. Moja draga hči, pojdi v miru.«

Jaz: »Dragi Bog, iz vsega srca se ti zahvaljujem za te številne milosti.«

Zvečer sem bila v cerkvi v Rotu na rožnem vencu in na sveti maši. Sveto obhajilo sem darovala za gospoda patra Gebharda Heyderja.

10. 6. 1992 — sredo

Ob 10.00 v ordinaciji:

Odrešenik: »Ljudje so v veliki nevarnosti.« Jaz:

»Ampak jaz ne morem nič storiti.«

Odrešenik: »Pa vendar, nekaj lahko storiš. Pojdi k duhovniku in mu to povej. Vojna se bliža.«

Jaz: »Dragi Bog, to sem mu že povedala.«

Odrešenik: »Naj več moli z verniki.« Odrešenik: »Piši,

hčerka moja, imate malo časa.« Jaz: »K kateremu duhovniku naj grem?«

Odrešenik: »K gospodu župniku Vogtu.«

Jaz: »Ampak ti si rekel, da je neposlušen.«

Odrešenik: »Naj dobro premisli. Moja hči, pojdi k njemu.« Jaz: »Ali ta vojna zadeva Nemčijo?«

Odrešenik: »Vse.«

Jaz: »Ali mu lahko kaj povem, da bo vedel, da je to od tebe?« Odrešenik:

»Povej mu to, moje ovce poslušajo moj glas.«

Jaz: »Dragi Bog, to mu bom povedala. Gospod, naj se zgodi tvoja volja. Moj dragi Jezus, moj Gospod in Bog, hvala ti.«

Odrešenik: »Moja draga hči, ljubim te. Pojdi v miru.«

Ob 12.00 sem v kapeli na delovnem mestu molila molitev »Angeli Gospodovi«.

Holger mi je prinesel knjige za branje.

Ob 16.00: Bila sem na poti domov in sem molila boleč rožni venec za gospoda župnika Vogta.

Okoli 17.50 sem bila v cerkvi v Rotu in sem se na kratko pomolila.

Od 18.00 do 18.30 sem bila pri župniku Vogtu. Prebrala sem mu iz dnevnika: z dne 24. 5. 1992, 29. 5. 1992, 3. 6. 1992, 5. 6. 1992, 7. 6. 1992, 8. 6. 1992 in danes, 10. 6. 1992. Medtem se je smejal.

Na koncu je rekel, da je treba preprosto več moliti.

Prosil sem ga za blagoslov in potem odšel. Ko sem ga zapustil, sem mu še rekel, da mi gre to že na živce.

Nato je gospod župnik Vogt rekel: »To povejte Odrešeniku.«

Odgovoril sem: »To je že slišal.«

To sem rekel zato, ker mi ne verjame, kar mi pravi Odrešenik.

Ob 19.00 sem šel v kapelo sv. Roha molit rožni venec in tam obiskal sveto mašo. Nato sem se pogovarjal z gospodom župnikom Trunkom.

Vprašal sem Odrešenika, ali naj zdaj govorim z gospodom župnikom Trunkom. Odrešenik je pritrdil.

Jaz: »Bo govoril z mano?« Odrešenik:

»Da, govoril bo s tabo.«

Naš pogovor je trajal približno 30 minut. Povedala sem župniku Trunku, kaj mi je rekel Odrešenik.

11. 6. 1992 — četrtek

Ob 11.30 v ordinaciji:

Odrešeniku sem povedal, da je včeraj gospod župnik Vogt rekel, da so to vse grozilna sporočila.

Odrešenik: »Pusti to meni, vse bo prišlo ob pravem času.«

Nato sem vprašal gospoda župnika Trunka.

Odrešenik: »Prav si storil, da si šel k njemu.«

Jaz: »Ampak rekel je, da mu je škof Oskar Saier povedal, da mora podeljevati obhajilo v roki.«

Odrešenik: »To ne počne po lastni volji.«

Jaz: »Dragi Bog, rekel si, da tistemu, ki izkrivlja nauke Svetega Očeta, ni treba prisluhniti niti mu slediti.«

Odrešenik: »To drži.«

Jaz: »Kako je zdaj, ali mora duhovnik poslušati škofa, če mu ta reče, da mora podeljevati obhajilo v roko?«

Odrešenik: »Ne.«

Jaz: »Prosim, povej mi kaj drugega kot ne.«

Odrešenik: »Ta duhovnik je v mojih očeh neposlušen.«

Jaz: »Rekel je, da tudi papež podeljuje obhajilo v roko.«

Odrešenik: »Sveti oče je prisiljen. Vsi škofje ne poslušajo Svetega očeta.« Jaz: »Rekel je, da bi rad šel k Angelskemu delu, a škof mu tega ne dovoli. Mi lahko kaj poveš o tem, ali pa me to nič ne zadeva?«

Odrešenik: »Seveda te to zadeva. Duhovnik H., župnik Trunk, naj gre k Angelskemu delu. Povej mu, naj mi bolj zaupa.«

Jaz: »Rekel je, da mora biti poslušen škofu.« Odrešenik:

»Ampak meni ni poslušen.«

Jaz: »Dragi Bog, ali je to njegova volja ali tvoja volja, da naj gre k Angelskemu delu?«

Odrešenik: »Moja hči, to je moja volja, že dalj časa.«

Jaz: »Naj škofu pove, kar sem napisala?«

Odrešenik: »Tega ne bo storil, ker škof ne verjame v zasebna razodetja.«

Jaz: »Tega ne razumem, kako je to, če je Sveti oče prisiljen podeliti obhajilo v roko, potem lahko tudi duhovnik reče, da je prisiljen.«

Odrešenik: »Moja hči, Sveti oče mi je poslušen. Vodi ga moj Duh.« Jaz: »Dragi Bog, nikoli več te ne bom spraševala.«

Odrešenik: »Moja hči, vseč mi je, kako si vprašala. Pojdi v miru, moja draga hči.«

Med 12.05 in 13.00 v kapeli:

Odrešenik: »Moja hči, poslušaj me: jaz sem ljubezen, ponižnost, nežnost, mir, tišina, potrpežljivost, radost, resnica, luč, pot; jaz sem tvoje življenje.

Vse, kar je v nasprotju s tem, je nečisti duh. Zapomni si: po mojem pogovoru ohrani mir in ljubezen. Nečisti duh ne prinaša dobrih sadov.«

Jaz: »Dragi Bog, nečisti duh je spet tu.« Odrešenik:

»Moja hči, tudi jaz sem tu.«

Odrešenik: »Piši, moja hči, tisto, kar danes napišeš, ohrani v tišini.«

Jaz: »In Marion, ona mora pisati, Roswitha pa mora to hraniti, je tako prav?« Odrešenik:

»Ampak nihče drug.«

Jaz: »Ampak potrebujem duhovnika.«

Odrešenik: »Duhovnika ti bom dal. Še počakaj.«

Jaz: »Kako naj prepoznam, da si bil ti tisti, ki je govoril z mano? Povej mi, prosim, še eno besedo o tem.«

Odrešenik: »Piši, hčerka moja, tisto, kar sem ti povedal, bo napolnilo tvoje srce.«

Jaz: »S čim?«

Odrešenik: »Z

ljubeznijo.«

Jaz: »Naj se torej tako zgodi. Naj bo moje srce napolnjeno z ljubeznijo ne le zdaj, ampak vedno.«

Rožni venec in sveta maša v rdečem.

12.06.92 — petek

Ob 10.00 v ordinaciji:

Odrešenik: »Piši, moja hči.«

Jaz: »Da, moj Gospod in Bog, moj nebeški Oče, Jezus, usmiljeni Bog, kaj naj napišem?«

Čakala sem na glas, a ni bilo nič. Rekla sem si, da si sama ne morem ničesar reči.

Jaz: »Dragi Bog, ne dopusti, da se vmeša hudič.« Odrešenik:

»Vidiš, to lahko stori le, če mu to dopustim.«

Jaz: »V meni je močna toplota, mir in spokojnost. Moje srce gori od ljubezni. To je čudovito občutje, ki ga ni mogoče opisati z besedami.«

Odrešenik: »Moja hči, veliko boš preizkušena.«

Jaz: »Ampak brez tebe teh preizkušenj ne morem prestat.«

Odrešenik: »Da, zato me potrebuješ. Preizkušnja prihaja od oblasti.«

Jaz: »Ampak jaz sem tako slaba pri preizkušnjah. (Mislila sem na preizkušnje v šoli.)« Odrešenik:

»Jaz bom z teboj.«

Vprašala sem glede svoje tašče, ker v maju ni umrla. Odrešenik: »To sem dopustil. Nečisti duh je s tem potrdil, da mu je obhajilo v roke v redu in tudi to, da laiki delijo sveto obhajilo.

Če bi umrla, bi verjela, da je obhajilo v roke pravilno.«

Jaz: »Ampak to je težko prepoznati, če se vmešava nečisti duh.« Odrešenik: »Bodite pozorni na vsako besedo. Jaz sem krotkost.«

Jaz: »In kako je z Beogradom? Ali se je tudi tam vmešal?« Odrešenik:

»Ne, to bo šele prišlo.«

Jaz: »Do zdaj sem opazil, da se je nečisti duh vmešal dvakrat ob smrti moje tašče in 25. 3. 1992 ob napovedi Marijinega prikazovanja ter ob napovedi, ko je bilo rečeno, da bo to čez štiri tedne.«

Odrešenik: »To so le primeri, v katere se je vmešal. To izkušnjo je treba doživeti.«

Jaz: »Kaj je preizkušnja?«

Odrešenik: »Braniti moje učenje, ostani mi zvest, ne skrbi vnaprej. Jaz bom govoril zate.«

Jaz: »Hvala, moj Gospod in Bog, zdaj bolje razumem.«

Jaz: »Danes zjutraj sem se z avtomobilom skoraj zaletel v tramvaj. Malo je manjkalo in bi povzročil nesrečo. Med vožnjo sem molil litanije Marije. Ko sem ravno molil Virgo Prudentissima – ora pro nobis, sem bil oslepljen in nisem videl tramvaja. Moja noga je bila že na zavori, še preden sem tramvaj opazil z očmi. Mislim, da je bil to angel varuh.«

Odrešenik: »Moli neprestano. Nečisti duh te hoče uničiti, a ne more, jaz sem s teboj.«

Odrešenik: »Piši, hčerka moja, na Slovaškem bo vojna.« Jaz: »In kako je z Črno goro?«

Odrešenik: »Črna gora bo kmalu uničena.«

Jaz: »Dragi Bog, raje ne bi več ničesar vedela. To je res grozno. Odpusti mi, moj Gospod in Bog, več bom molila. Prosim, daj mi milost, da bom lahko veliko molila.

Hi. Mašo in rožni venec sem obiskala v Roti v cerkvi.

13. 6. 1992 — sobota

Na jutranjo mašo sem šel v Mingolshelmu v kapeli sv. Rocha (ob 7.00).

Nato sem zmolil dva rožna venca za svojo družino, ki še ni krščena. Ob 14.00 sem bil povabljen k bratu, ki prav tako živi v Rotu.

Bila je rojstnodnevna zabava mojega brata Paula.

Tam je bil tudi moj najmlajši brat Vladimir, moja sestra Sonja in še mnogi drugi, nečaki in nečakinje itd.

Nihče od njih se ni posmehoval, vsi so bili zelo prijazni do mene.

Od 16.30 do 18.30 sem šla v cerkev in molila. Pri Odrešeniku je lepše kot na pikniku.

Spovedal sem se pri gospodu župniku Vogtu. Med spovedjo sem mu povedal tudi, kaj v cerkvi ne dela pravilno, npr. da se med veroizpovedjo ne obrača proti tabernaklju, ampak gleda proti vernikom, saj naj bi bil vendar vzor v veri v Troedinskega Boga v tabernaklju.

14. 6. 1992 — nedelja

Molila sem od 7.10 do 8.25 doma. Pri združitvi:

Odrešenik: »Moja hči, v spovednici si se odlično izrazila. Govoril sem zate. Duhovnik se v skoraj vsem, kar sta govorila, moti.«

Jaz: »Dragi Bog, odpusti mu. Ne čudim se, da so cerkve prazne.« Jaz: »Dragi

Odrešenik, kaj moram vedeti?«

Odrešenik: »Piši, hčerka moja, vojna se še naprej širi. Vojna v Bosni se bo zaostрила. Molite za mir.«

Jaz: »Dragi Bog, pozabila sem te vprašati nekaj, kar je zame zelo pomembno.«

Jaz: »**Ali si prisoten v majhnih delčkih svete hostije?**« Odrešenik:

»Da, prisoten sem tudi v majhnih delčkih.«

Odrešenik: »Piši, hčerka moja, ko se bo vojna tam končala, se bo začela drugje. Hčerka moja, ljudje so nezadovoljni, to ne prihaja od mene.«

Čez nekaj časa sem slišala:

»Moja hči, ljubim te.«

Vprašala sem, ali naj to zapišem.

Odrešenik: »Da, zapiši to.«

Jaz: »Čutim globoki mir in toplino. Moj Gospod in Bog, hvala ti za to milost, ki si mi jo pravkar podaril.

Žal mi je, da tega ne morem lepše opisati. Čutim, da nisem sposobna napisati kaj takega. Nisem tudi pesnica.«

Odrešenik: »Moja hči, ostani mi zvesta, pojdi v miru.«

10.00 – sveta maša v rdečem.

13.00 rožni venec in pobožnost.

Popoldne je prišla Marion in sva pisali dnevnik. Nato sem molila rožni venec.

15.06.92 — ponedeljek

V ordinaciji:

Glboko sem molila in se pritoževala.

Odrešenik: »Ljubim te, moja hči.« Jaz:

»To sem dobro slišala.«

Odrešenik: »Do zdaj si ravnala prav. Ne skrbi se za to, kar še pride.«

Jaz: »Gospod, boli me, da še naprej podeljujejo obhajilo v roko.«

Odrešenik: »Napiši, hčerka moja, obhajilo v roko je greh. Hčerka moja, v bližnji prihodnosti se bo vse spremenilo. Tvoja naloga je, da opozoriš duhovnike, naj vernikom podeljujejo le obhajilo v usta.«

Jaz: »Ampak vsi pravijo, da morajo biti poslušni škofom.«

Odrešenik: »Povej jim, da tega ne dovolim.«

Jaz: »Potem jim povej, da jim ni treba verjeti v zasebna razodetja.«

Odrešenik: »Duhovniki, ki ne verjamejo v priznana zasebna razodetja, ne živijo v Božji milosti.«

Jaz: »Gospod, ali sem to pravilno zapisala?«

Odrešenik: »Moja hči, tako mi je všeč. Pojdi v miru.«

18.30 Rožni venec in sveta maša v Roti.

20.00 Molitvena skupina: prisotna sta bila župnik Dochart in pater Berthold iz Waghäusela.

Prišlo je zelo veliko ljudi. Ni bilo več prostih mest.

16. 6. 1992 – torek

10.00 v ordinaciji:

Odrešenik: »Piši, hčerka moja, Satan postaja močnejši. Morate še bolj moliti. Vojna se bo zaostрила.«

Jaz: »Kako to misliš, dragi Bog, hujša?« Odrešenik:

»Vojna je v vseh srcih.«

Jaz: »Ali je še vedno toliko

sovrastva?« Odrešenik: »Skoraj

samo še sovrastvo.«

Jaz: »Ali moram še kaj zapisati?«

Odrešenik: »Naj zapišeš. Kapela bo odobrena. Prihaja donacija.«

Jaz: »Dragi Odrešenik, hvala ti. To mi pomeni veliko veselje. Saj si videl, da nimamo več prostora in da pride toliko ljudi k molitvi.«

Odrešenik: »Moja hči, ljubim te, pojdi v miru.«

Ob združitvi sem občutila veliko toplino in globok mir.

Jaz: »Dragi Odrešenik, poznaš moje srce in mojo ljubezen do tebe. Tega ti ni treba povedati.

Ostajam ti zvesta.«

Ob 18.30 sem se udeležila rožnega venca in svete maše v Roti.

Sveto obhajilo sem darovala za svoje pokojne starše in brate in sestre.

Po sveti obhajilni daritvi sem Odrešenika vprašal, ali je bilo to pravilno, oziroma ali sem danes zjutraj v kapeli pravilno razumel.

Odrešenik: »Lahko verjameš, da je res.«

17. 6. 1992 — sreda

Ob 10.00 v ordinaciji:

Oklevala sem se, ali naj pišem, saj sem mislila, da Odrešenik morda ne želi, da pišem.

Potem sem slišala: Odrešenik: »Moja hči, želim, da pišeš.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, popolnoma se predajam tvoji volji.«

Odrešenik: »Svet je v veliki nevarnosti. Lažni preroki so na poti.« Jaz: »Dragi

Bog, povej mi to jasneje glede prerokov.«

Odrešenik: »To so paraziti za ljudi.« Jaz: »In

kakšno je zdravilo?«

Odrešenik: »Ostati zvesti pravi Kristusovi nauki.«

Jaz: »Kako naj prepoznam, da je nekdo lažni prerok?«

Odrešenik: »Niso vodeni od mojega Duha.«

Jaz: »Kako naj opazim, da ga vodi nečisti duh?« Odrešenik: »Lažni

prerok ima veliko privržencev, somišljenikov.« Jaz: »In ostali, ki jih

vodi tvoj Duh?« Odrešenik: »Teh je zelo malo.« (Privrženci)

Jaz: »Dragi Bog, to mi pa ne zadostuje. Kaj moram še vedeti o lažnih

prerokih?«

Odrešenik: »Moja hči, jim manjka ljubezen. Lažni prerok nikoli ne govori o resničnem

Kristusovem nauku. Ne verjemi jim. Z menoj boš zmagala.«

Jaz: »Gospod, to lahko razlikujem le s teboj.« Odrešenik: »Moja hči, le z

menoj.«

Jaz: »Ali bom v bližnji prihodnosti govorila s takim prerokom?«

Odrešenik: »Da, z več. Moja hči, bodi potrpežljiva. Ostani mi zvesta. Pojdi v miru.« Potem sem še

slišala: »Ljubi me.«

Sveto mašo sem obiskala v kapeli sv. Rocha v Mingolsheimu.

18. 6. 1992 – Telo in Križ – četrtek

Molila sem od 7.45 do 8.45 in se združila z Odrešenikom.

Odrešenik: »Piši, hčerka moja, Ljudje trenutno drvijo v brezno.« Jaz: »Kaj

je to, brezno, ne vem točno.«

Odrešenik: »V pekel, moja hči. Vsi so se za to prostovoljno odločili.«

Jaz: »Drugi mi bodo rekli, da si doberljiv in usmiljen, dragi Bog, in da to ne more biti res.«

Odrešenik: »Duše ne živijo več. Izbrale so svojega očeta.« Jaz: »Dragi

Bog, kako imenuješ tega očeta?«

Odrešenik: »Knez sveta.« Jaz:

»Zakaj ga imenuješ knez?«

Odrešenik: »Po njegovem ponosu prepoznaš njegove otroke.«

Jaz: »Dragi Bog, danes je praznik, praznik Telo in Križ. Danes zjutraj je bila procesija. Mi

lahko kaj poveš o tem?«

Odrešenik: »Na ta praznik me zelo malo častijo. Moja hči, srca ljudi so postala hladna. Očiščenje duš mora kmalu priti. Kazen je nujna, sicer bo še več duš odšlo v pekel.«

Jaz: »Ali moram še kaj zapisati?« Odrešenik:

»Moja hči, od tebe zahtevam...«

Jaz: »Ampak dragi Bog, najprej mi povej. Hvaljen bodi Jezus Kristus in Marija ter Viva Jesu e Maria.«

To sem slišala, nato pa sem vprašala: »Kaj zahtevaš od

mene?« Odrešenik: »Popolno predajo meni.«

Jaz: »Moj Troedini Bog, moj Kralj vseh kraljev, moj Odrešenik. V celoti se ti predajam. Dragi Bog, tega ne morem tako zapisati v nemščini, a ti veš, kako to mislim.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, v celoti si me dobil. Moj Odrešenik, ljubim te nad vse.

Stori z mano, kar hočeš. Naj vedno spoznam, da ti pripadam.

Dragi Bog, zakaj hočeš spet vse nazaj, saj sem ti že vse dala.«

Odrešenik: »Ti veš, moja hči. Spet boš dobila nalogo. Še ne zdaj, moja hči. Ostani mi zvesta in trdna.«

Bilo je 8.45. Pozabila sem na čas. Mož me je poklical in rekel, da je že prepozno za cerkev. Maša se je danes začela že ob 9.00. Vstala sem in se tako hitro pripravila, da sem bila v cerkvi še tri minute pred 9.00. V cerkvi sem iz vsega srca molila, da verniki ne bi nevedno prejeli svete obhajilne daritve. Obhajilo je nato prejelo le malo vernikov. V cerkvi je bil tudi obsedenec. Pred preobrazbo je zapustil cerkev. Sveto obhajilno daritev sem darovala za svojega sina.

Na procesiji je bilo veliko ljudi.

Ob 13.00 sem šla v cerkev na molitev rožnega venca in nato ostala na pobožnosti.

19. 6. 1992 — petek

Nisem imela glasu. Sveto mašo in rožni venec sem obiskala v cerkvi v Rotu.

20. 6. 1992 — sobota

Molil sem doma od 7.00 do 8.45, približno 45 minut.

Ob združitvi sem rekla Odrešeniku: »Če hočeš, moj Gospod in Bog, bom pisala.«

Odrešenik: »Da, hočem, moja hči, napiši to.«

Razočarana sem bila nad tem, kar so po televiziji prenašali s Katoliškega dneva. Ogledala sem si ga pri svoji tašči. Ženske hočejo, da se odpravi celibat, in še huje, hočejo darovati sveto mašo.

Odrešenik: »Imenujejo se katoličanke, a niso. Le redke so tiste, ki so podobne mojemu srcu. Ni moja volja, da bi ženska darovala sveto mašo.

Napiši, hčerka moja, to je delo Luciferja.« Jaz:

»In celibat?«

Odrešenik: »Duhovnik mora biti po mojem zgledu duhovnik in zvest tradiciji. Biti katolik pomeni tudi biti zvest Svetemu očetu.«

Jaz: »Zakaj se sveti župnik Vogt med veroizpovedjo ne obrne proti tabernaklju ali Odrešeniku, ko je Najsvetejše izpostavljeno? Zakaj stoji obrnjen proti ljudem?«

Odrešenik: »Ker je še vedno toliko ponosa.«

Jaz: »Gospod, vedno govoriš o nevarnostih, ki zadevajo ljudi. A jaz nimam duhovnika, ki bi mu to lahko povedala.«

Odrešenik: »Moja hči, prišel bo duhovnik. Ne bo več dolgo trajalo.«

Odrešenik: »Napiši, hčerka moja, ljubim te, a razočaraš me, ker ne verjameš v to, kar ti govorim.«

Jaz: »Ker se je vmešal nečisti duh.« Odrešenik: »Tudi to mora biti.«

Jaz: »Dragi Bog, verjeti hočem, a župnik Dochart, župnik Vogt in moj mož me spravljajo v zmedo.«

Odrešenik: »To vem. Moraš jim dokazati, da sem jaz.« Jaz: »Kako pa?«

Odrešenik: »Imaš mene.«

Jaz: »Da, moj Gospod in Bog. To bom storila. Gospod, naj se zgodi tvoja

volja.« Odrešenik: »Moja draga hči, pojdi v miru.«

Okoli 9.00 sem prišla k Marion v Wiesental. Pri njej so bili mladi. Govorila sem o svojih doživetjih in o svojem spreobrnjenju. Med pripovedovanjem sem čutila močne napade nečistega duha. Nečisti duh je bil precej močan, večkrat je prekinil moje pripovedovanje.

Fantu, ki je sedel zraven mene, sem rekla: »Nisi se spovedal.« Pokropila sem ga s sveto vodo. Popoldne se je ta fant spovedal v Karlsruheju na dnevu katoličanov, kjer sem bila danes tudi jaz. Zadnjič se je spovedal pred petimi leti, in ko sem ga popoldne spet videla, je bil spet živ in je izgledal tako srečen.

Na tem dnevu katoličanov sem imel priložnost za številne zanimive pogovore. Pogosto sem moral braniti papeža in obhajilo v ustih. Nato sem govoril pred tremi televizijskimi kamerami.

Obrnil sem se tudi na škofa Wolfganga Kirchgässnerja, pomožnega škofa iz Freiburga. Vprašal sem ga, kaj meni o sadovih Medžugorja in zakaj tam še ni bil. Rekel je: »Da, Bog je povsod.«

Rekel sem: »Da, tudi tukaj.«

Ni bil ravno navdušen nad pogovorom z mano. Kljub temu sem ga prosil za blagoslov.

Marion je bila zraven.

Po napornem dnevu katoličanov sem na koncu moral tudi k spovedi. Spoznal sem skromnega duhovnika, patra Engelberta Recktenwalda. Upam, da ga bom kdaj spet srečal, saj je dober spovednik.

Ko sem govoril pred televizijskimi kamerami, je bila Beate Hambsch trikrat zraven. Verjamem, da se je Beate na tem dnevu katoličanov v Karlsruheju resnično prebudila, da bi delala za Odrešenika. Doživela je, da če delaš za rešitev duš, od Odrešenika prejmeš veliko milosti. Tudi Marion je bila pridna. Veliko je govorila o katoliški veri, saj se je tega dogodka udeležilo veliko izgnanih sinov. Hvala Bogu za to milost, da smo lahko širili Božjo besedo.

21. 6. 1992 — nedelja

Molil sem od 7.45 do 9.00 in jokal zaradi dneva katoličanov.

Bila sem razočarana in sem razmišljala, ali je bilo prav, kar sem včeraj ves dan govorila z ljudmi in nato pred tremi kamerami.

Odrešenik: »Piši, hčerka moja, včeraj si storila dobro. Govoril sem skozi tebe.«

Jaz: »In Marion in Beate?«

Odrešenik: »Oni so moja orodja, hčerka moja, ostani mi še naprej zvesta.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, imaš prav. Človek se lahko hitro vda, ko vidi, kaj vse se je zgodilo na dnevu katoličanov. Lahko bi rekli, da katoličani niso več katoličani.«

Odrešenik: »Piši, hčerka moja, za ljubezen je treba prositi. Hčerka moja, vedno bom z teboj.«

Jaz: »Ampak čutim, da je zdaj tu tudi nečisti duh. Daje o sebi vedeti in čutim trzanje v roki.«

Odrešenik: »Tudi on je jezen, ker me ne more najti.«

Odrešenik: »Z menoj ga boš vedno premagala. Kjer sem jaz, je tudi on.«

Jaz: »A v srcu je mir in tišina ter mir, čutim, da je to neopisljivo lepo.« Odrešenik: »Tja ne more vstopiti nečisti duh, ker si izbrala mene.«

Jaz: »Povej mi, kdo si?«

Odrešenik: »Moja hči, jaz sem tvoj Gospod in Bog, tvoj vodnik duše.«

Jaz: »Dragi Bog, odpusti mi, da spet sprašujem.«

Odrešenik: »Moja hči, ljubim te, pojdi v miru.«

13.00 — rožni venec v cerkvi v Rotu.

22.06.92 — ponedeljek

V ordinaciji:

V tem trenutku sem Odrešenika tako močno ljubila, da so mi solze tekle po licih. Molila sem iz srca. Ko sem se združila z Odrešenikom, je bilo tam toliko ljubezni.

Odrešenik: »Moja hči, zapiši. Vse, kar boš napisala, bo natisnjeno v knjigi.

Pred natisom bo vse pregledal duhovnik.«

Jaz: »Ali to želiš, Gospod, ali naj morda ostanem v tišini, v skrivnosti?« Odrešenik: »Želim, da knjiga pride med ljudi.«

Jaz: »Nekatere stvari bo treba izbrisati, ker je preveč.« Odrešenik: »To bo storil duhovnik.«

Jaz: »Dragi Bog, nimam duhovnika. Odrešenik:

»Dajal ti bom duhovnika.

Jaz: »Moj Gospod in Bog, če bo knjiga objavljena, me bodo izključili iz Cerkve.«

Odrešenik: »Moja hči, napisala si resnico. Jaz sem s teboj.« Odrešenik: »Piši, moja hči, knjiga mora biti kmalu natisnjena.« (»)

Jaz: »Dragi Bog, prosim, daj nam milost, da nam bo uspelo pisati hitreje.«

Odrešenik: »Da, to lahko storiš.«

Jaz: »Gospod, naj se zgodi tvoja volja glede te knjige.«

Jaz: »Ali moram 11. 6. 1992 prebrati sv. župniku Trunku?«

Odrešenik: »Da, stori to.«

Jaz: »Ali moram še kaj zapisati?«

Odrešenik: »Hvala ti, moja hči, da slediš moji volji.« Jaz: »To počnem, ker te ljubim, dragi Bog, nad vse.«

Odrešenik: »Pojdi v miru, moja draga hči.«

18.30 molitev rožnega

venca, sveta maša v Rotu

20.00 Molilna skupina

23.06.92 — torek

10.00 v ordinaciji:

Danes zjutraj sem molila približno eno uro.

Med združitvijo z Odrešenikom so me večkrat motili zdravniki. Odrešenik: »Piši, moja hči.«

Jaz: »Da, moj dragi Jezus, kaj želiš, da zapišem?«

Odrešenik: »Moja hči, v Evropi bo izbruhnila nova vojna. Vojna z Rusijo se še naprej širi.«

Okoli 10.55 sem naredila rentgensko sliko 12-letnemu dečku. Imel je krvavitev iz nosu in zlomljen nos. Rekla sem mu, da je treba moliti tudi takoj, ko vstaneš zjutraj. Odgovoril je, da tega ni bil naučen in da prihaja iz nekdanje NDR. Dala sem mu molitvene listke in bil je vesel. Nato sem mu povedala še nekaj besed o mojem krstu kot odrasli.

Čez nekaj časa (po rentgenskem slikanju) sem se spet obrnila k Jezusu.

Bilo je kot vodstvo, naj se spet združim z Odrešenikom. Odrešenik: »Piši, hčerka moja, to je pomembno.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, in kaj naj bi to bilo?«

Vprašala sem tudi, ali bom zmogla to, kar bom morala zapisati.« Odrešenik: »Pokliči jih vse k molitvi.«

Jaz: »Ali sem prav slišala?«

Odrešenik: »Moja hči, prav si slišala.« Odrešenik:

»Pokliči vse k molitvi.«

Jaz: »Kako naj to storim? Duhovniki ne poslušajo. K gospodu Kohlu ne morem iti. Mnogi, ki jih nagovarjam, preklinjajo papeža. Mnogi so izstopili iz Cerkve ali preklinjajo vero. Trenutno je z ljudmi tako slabo.«

Jaz: »Dragi Bog, prosim, daj mi nasvet. Kako naj ljudi pozovem k molitvi?« Odrešenik: »Da, moja hči, pojdi sama k zvezni kanclerju gospodu Kohlu.«

Jaz: »Kdaj želiš, da grem k njemu?« Odrešenik: »Čim prej.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, storila bom to. Gospod, naj se zgodi tvoja volja. Prosim te, vodi me, usmerjaj me in ostani z menoj.«

Odrešenik: »Moja hči, tako bo.«

Jaz: »Dragi Bog, ljubim te nad vse, hvala ti.« Odrešenik:

»Draga hči, stori to kmalu.«

Jaz: »Da, moj Gospod, bom šla k zveznemu kanclerju.«

Odrešenik: »Ta vojna bo prinesla še več mrtvih in še več škode.«

Jaz: »Okoli sebe čutim, da so se mrhovinarji (demoni) spet vrnili, čeprav sem posula posvečeno sol.«

Odrešenik: »Moja hči, zanje je to muka, a zaradi tega, kar pišeš, so prisiljeni biti pri tebi. Najvišji jih sili.«

Jaz: »Torej, to je torej Lucifer.«

Odrešenik: »Da, moja hči, uganila si.«

Jaz: »Dragi Odrešenik, po molitveni skupini nisem mogla zaspati. Bila je 1.00 ponoči. Čutila sem nemir, bilo je neprijetno, kot da bi imela povsod pod kožo črve, ki so se pod kožo plazili in premikali. Takoj sem pomislila na demone in takoj vstala iz postelje. Pokropila sem sebe in posteljo s sveto vodo ter zmolila kratek izganjalni molitev, in vse je spet izginilo. Pokropila sem toliko svete vode, da je bila postelja, v kateri sem zaspala, mokra.«

Odrešenik: »Da, bilo jih je veliko; če bi jih videl, bi umrl.« Jaz: »Dragi Bog, ali mi bo kdo verjel?«

Odrešenik: »Verjeli bodo šele, ko bo prepozno.«

Jaz: »Mislim, da tega ne bom tako kmalu pozabila. Zgrozim se, kako mora biti šele v peklu. Dragi Bog, prosim, reši ljudi.«

Odrešenik: »Moja hči, pojdi v miru.« Rožni venec in sveta maša v rdečem.

24.06.92 – sredo

Ob 10.00 v ordinaciji:

Molila sem iz srca, nato pa sem rekla: »Gospod, če hočeš, da to zapišem, naj se, Gospod, zgodi tvoja volja.«

Odrešenik: »Da, moja hči, napiši to.«

Jaz: »Tako lepo je čutiti toplino, ljubezen Odrešenika in globoki mir. Tako bi lahko preživela ure in ure.«

Odrešenik: »Svojim ljudem želim skrajšati čas.«

Jaz: »Dragi Bog, povej mi še enkrat, saj mi ni jasno.« Odrešenik:

»Ljudje morajo umreti prej.« (kot je v Božjem načrtu)

Spet so me motili. Veronika me je poklicala, dobila sem obisk. Bil je mladenič, ki je pred 10 leti pri meni delal kot civilni služenec in je zdaj kmalu končal študij medicine. Takrat je hotel postati protestantski duhovnik, ne zato, ker bi veroval, ampak ker je menil, da bo tam dobro zaslužil. Spomnil sem ga na to in mu nato povedal o svoji današnji veri. Andreas je bil zdaj star 30 let. Ponovno je rekel, da bo, ko bo končal študij, odšel v Švico, ker se tam bolje zasluži, tam plačujejo več denarja.

Ob 12.00 v kapeli. Vedno sem v kapeli. V dnevniku tega ne omenjam več, da ne bi bilo preveč.

19.30 v kapeli sv. Roha – sveta maša.

25. 6. 1992 – četrtek

brez glasu — Bil sem v cerkvi v Rotu na rožnem vencu in na sveti maši.

26.06.92 – Praznik Srca Jezusovega

Molitevno združenje:

Odrešenik: »Ljudje se morajo spreobrniti, ker jih čaka velika nevarnost. Imate še tako malo časa.«

Jaz: »Dragi Bog, ne upam se te vprašati. Prosim, pomagaj mi. Ti veš vse. Kaj želiš od mene?«

Odrešenik: »Da mi ostaneš zvesta. Pojdi v miru, moja hči.« Rožni venec in sveta maša v Rotu.

27. 6. 1992 – sobota

Ob 7.15 sem bila v cerkvi v Waghäuselu na sveti maši. Nato sem skupaj z Marion pisala dnevnik in pismo zvezni kanclerju H. Kohlju.

Med 16.30 in 18.15 sem bila v cerkvi v Rotu, tam sem molila in se spovedala. Zvečer sta iz Lantershofena prišla dva študenta teologije, Matthias in Fridolin. Do pozno v noč sem jima brala iz dnevnika.

28. 6. 1992 – nedelja

Doma sem molila približno eno uro. Fridolin je pel v kopalnici. Tudi moj mož me je motil. Težko mi je bilo združiti se z Odrešenikom.

Fridolin, Matthias in jaz smo šli v cerkev v Waghäuselu. Po sveti obhajili mi je Odrešenik potrdil sporočilo. Jokala sem. List papirja, na katerega sem zjutraj pisala, sem raztrgala, saj nisem hotela verjeti. In zdaj mi je Odrešenik to ponovil. Morala sem toliko jokati, a kljub temu smo šli k patru Aemilianu.

Z očetom Aemilianom sem se pogovarjala približno 20 minut.

Fridolin in Matthias sta poslušala. Čutila sem, da nisem sama. Odrešenik je bil z mano.

Rekla sem, da je obhajilo v ustih prava pot. Oče Aemilian je menil, da Odrešenik izhaja iz majhnih delčkov hostije. Po pogovoru sem ga še prosila za blagoslov.

Do kosila smo imeli še le eno uro in 15 minut. Fridolin je molil, Matthias pa mi je pomagal pri kuhanju.

Nato smo ob 13.30 odšli v cerkev na pobožnost.

Ko smo se vrnili domov, smo v latinščini molili boleč rožni venec za mir.

29. 6. 1992 – ponedeljek

10.00 Ordinacija:

Včeraj sem bila nezadovoljna po pogovoru z očetom Aemilianom. Zato sem vprašala Odrešenika, ali je v majhnih delčkih hostije.

Odrešenik: »Piši, hčerka moja, tudi v majhnih delčkih sem prisoten. Poslušaj dobro, hčerka moja, pater izkrivlja nauke Svetega Očeta. Moli zanj.«

Odrešenik je nadaljeval: »Piši, hčerka moja, vojna se zelo hitro širi. Vsi bodo sodelovali v njej.«

Jaz: »Kdo so vsi?«

Odrešenik: »Vsi tisti, ki imajo v srcu sovraštvo.«

Jaz: »In tisti, ki imajo ljubezen?«

Odrešenik: »Ti se jim ni treba boriti.«

Jaz: »Ampak tisti, ki čutijo sovraštvo, prevladujejo, jih je več kot tistih, ki čutijo ljubezen.«

Odrešenik: »Jaz sem z tistimi redkimi, oni bodo zmagali.«

Jaz: »Zdi se mi, kot bi bilo kot pri Davidu in

Goljatu.« Odrešenik: »Tako je, hčerka moja.«

Odrešenik: »Ti spadaš med tiste redke, ki imajo

ljubezen.« Jaz: »Ali se morajo drugi torej bati?«

Odrešenik: »Če me ljubijo, se ne bodo bali.« Nisem vprašala, ampak sem le pomislila, ali je tudi moj ženin. Odrešenik: »Da, jaz sem tvoj ženin.«

Jaz: »Ampak tega še ne razumem povsem.«

Odrešenik: »Moja hči, ti si moja nevesta.«

Jaz: »Dragi Gospod Jezus Kristus, prosim, povej mi bolj jasno, kaj je nevesta?«

Odrešenik: »Nevesta je tista, ki mi je že vse dala.«

Jaz: »Dragi Bog, ampak mislim, da sem grešnica in ne morem razumeti, da sem tvoja nevesta.«

Odrešenik: »Do zdaj tega še nihče ni razumel.«

Odrešenik: »Moja draga hči, ostani mi zvesta. Ne pusti, da te vplivajo drugi. Pojdi v miru.«

Jaz: »Dragi Bog, ljubim te in ti zahvaljujem, in nimam druge želje, kot da ti ostanem zvesta.«

Hi. Maša in rožni venec v rdeči barvi.

Namesto njega je prišel duhovnik iz Indije, župnik Vogt pa je bil na zdravilišču.

20.00 Molilna skupina: župnik Dochart je sprejemal spovedi.

30. 6. 1992 — torek

Ob 10.00 v ordinaciji:

Glboko sem molila in Odrešeniku priporočila mnoge ljudi, na koncu pa še vse duše. Odrešenik: »Moja hči, vseč mi je, kar si rekla. Piši, moja hči, utrujena si, spočij se.«

Jaz: »Ampak jutri želim oditi v Rodalben, blizu Pirmasensa. Tam se nahaja velik znak za svet.«

Odrešenik: »Da, pojdi tja, moja hči, to znamenje je moje znamenje.« Jaz: »To znamenje bi morali vsekakor častiti v cerkvi.

Zakaj tega ne počnejo?«

Odrešenik: »Ker duhovniki ne živijo v Božji milosti.«

Jaz: »Ampak to je že 40 let nazaj. Nekaj se mora vendarle zgoditi.« Odrešenik:

»Nekaj se bo zgodilo. Še ne zdaj.«

Odrešenik: »Zapiši to. Ljubim te, moja hči.« Čez nekaj časa:

Odrešenik: »Znak bo prišel.« (Znak, ki mi ga je Odrešenik že obljubil.)

Jaz: »Ali se moram nanj pripraviti?«

Odrešenik: »Vedno ostani v meni.«

Jaz: »Da, moj Gospod, moja edina želja je, da sem vedno s teboj, saj ni nič lepšega.«

Odrešenik: »Ta znamenje se bo zgodilo v cerkvi.«

Odrešenik: »Želiš, da se to znamenje zgodi tebi?«

Jaz: »Da, moj Gospod in Bog, moj Ženin, pa tudi, da ne bom ločena od tebe in da te bom slavila in hvalila skupaj s svetniki v vseh večnostih. Kajti ni nič lepšega kot biti v tvoji ljubezni.«

Odrešenik: »Tako bo, moja hči.«

Odrešenik: »Od mene boš prejela nalogo, da mi pomagaš rešiti druge duše.« Jaz:

»Kateri so ti drugi?«

Odrešenik: »Duše, ki dvomijo.«

Jaz: »O moj Gospod, teh pa je veliko. A storila bom, kakor želiš, saj te ljubim nad vse.«

Odrešenik: »Moja nevesta, pojdi v miru.«

Jaz: »Dragi Bog, ali sem prav slišala, prosim, povej mi še enkrat.« Odrešenik:

»Da, moja hči, ti si moja nevesta.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, moj ženin, hvala ti za vse.« Rožni venec
in sveta maša v rdečem.

01.07.92 – sredo

Ob 10.00 v ordinaciji:

Po približno 10-minutni globoki molitvi je nastala približno 15-minutna tišina, nato sem slišala

Odrešenika: »Moja hči, velika vojna se že začne. Vsi ljudje na zemlji so odgovorni. Želim
si, da se veliko moli. Pokajajte se in postite. Ljubim te, moja hči, pojdi v miru.«

Jaz: »Hvala ti, moj Gospod in Bog, hvala ti, moj dragi Gospod Jezus. Usmili se vseh ljudi.

Reši nas, Gospod, ne pusti nas, da se izgubimo, saj smo tvoji otroci.«

Popoldne sem vodila molitev v hiši družine Wafzig. Prisotnih je bilo več vernikov, obe sobi
sta bili polni. Nato smo odšli na sveto mašo.

Sveto mašo je vodil župnik Weber. Mislim, da je bila to zadnja, ki sem jo praznovala
pri njem. Župnik Weber bo kmalu odšel v pokoj.

Potem smo šli k Brigitte in Franzu. Tam je bil tudi Fridolin, skupaj s tremi študenti, z
Josefom, Markusom in Matthiasom.

Pri Brigitti in Franzu je bilo še veliko drugih ljudi in sem jim pripovedoval o svojih doživetjih,
izkušnjah in o svoji veri.

02.07.92 – četrtek

10.00 Delovno mesto – ordinacija:

Odrešenik: »Piši, hčerka moja.«

Jaz: »Da, moj Gospod, kaj želiš, da napišem?« Odrešenik:

»Daj mi svojo prihodnost.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, moj Jezus, ti jo dam, ker sem svoje življenje in svojo prihodnost položila v
tvoje roke in ti pripada.«

Odrešenik: »Moja hči, vseč mi je, kako si to povedala.«

Jaz: »Da, moj Gospod, Jezus, ker vem, da si tako dober in da je pri tebi samo dobro.

Ne morem si predstavljati ničesar drugega, kot da bi bila vedno s teboj. Jaz sem trta
na vinski trti.«

Odrešenik: »Piši, moja hči, prihodnost določam jaz.« Jaz: »Kako

naj to prepoznam, če jo določaš ti?« Odrešenik: »To, kar

zahtevam od tebe, to naj storiš.« Jaz: »Kako naj vem, da je to od
tebe?«

Odrešenik: »Jaz ti bom to dal spoznati.«

Jaz: »Dragi Bog, ali moram že zdaj kaj storiti?«

Odrešenik: »Da, moja hči.«

Jaz: »Kaj, moj Gospod in Bog, moj Ženin?« Odrešenik:

»Trdno veruj v to, kar ti pravim.«

Jaz: »Moj Gospod, moj dragi in usmiljeni Bog, trdno bom verjela, saj si mi že dal živo vero.«

Odrešenik: »Piši, hčerka moja, prihodnost bo takšna, kakršno jo želim

jaz.« Jaz: »Misliš mojo prihodnost?«

Odrešenik: »Da, tvoja prihodnost, pripada meni.«

Jaz: »Naj bo tako, kot hočeš, moj Gospod in Bog. Zelo te ljubim, moj Gospod in Bog.« Odrešenik: »Moja hči, vseč mi je, kako si to povedala.«

Odrešenik: »Piši, moja hči, ljubim te, moja nevesta, pojdi v miru.« Jaz: »Moj Gospod in Bog, hvala ti.«

Spomnila sem se, da mi je Odrešenik rekel, da me bo nosil.

Odrešenik: »Nosil te bom tja, kamor hočem. Hkrati boš na dveh mestih.«

Jaz: »Ampak Gospod, jaz sem le

ena.« Odrešenik: »Lahko te pomnožim.«

Jaz: »Dragi Bog, tega ne razumem, a verjamem, da to zmoreš.« Jaz:

»Gospod, zakaj me potrebuješ na dveh mestih?«

Odrešenik: »Da prepričam nevernike. Moja draga hči, lepo je, da si vprašala. Moja hči, ostani mi zvesta.«

Jaz: »Da, moj Gospod in Bog, zvesto ti bom. Hvala ti, moj ljubeči Oče.«

02.07.92 – četrtek

Rožni venec in maša HI v rdeči barvi.

03.07.92 — petek

Ob 10.00 v ordinaciji:

Molila sem iz srca, hotela sem pisati le, če je to Božja volja.

Odrešenik: »Piši, moja hči.«

Jaz: »Da, moj Gospod, bom zapisala, ker ti to želiš.«

Odrešenik: »Moja draga hči, rad bi spremenil čas.« Jaz:

»Kako se lahko spremeni čas?«

Odrešenik: »Ga bom skrajšal.«

Jaz: »Dragi Bog, tako sem neumna, ne razumem, povej mi to preprosteje.«

Odrešenik: »Nad vas prihaja nadloga.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, to je spet grozeče sporočilo.«

Odrešenik: »Ljudje se ne želijo spreobrniti.«

Jaz: »Dragi Bog, smem vedeti, kaj imenuješ nesreča?«

Odrešenik: »Piši, hčerka moja, prihaja katastrofalna suša.«

Jaz: »Dragi Odrešenik, spet čutim nečistega duha. Me vleče za desno roko. Je to res nekdo ali sem si to samo domišljala?«

Odrešenik: »Da, več jih je.«

Jaz: »Danes zjutraj sem se že toliko molila.«

Odrešenik: »Moli naprej.«

Jaz: »Dragi Bog, hvala ti, da se ne bojim.« Odrešenik: »Zmenoj se ti ni treba bati.«

Jaz: »Kako naj vem, ali si vedno z mano?« Odrešenik:

»Vedno sem s teboj.«

Jaz: »Pravzaprav se mi zdi, kot da nikoli nisem sama. Naj še kaj zapišem?«

Odrešenik: »Zapiši. Ti si moja draga hči.«

Jaz: »Ljubim te, moj Gospod in Bog, nad vse in si želim, da te nikoli ne bi nehala ljubiti.«

Odrešenik: »Pojdi v miru, moja hči.«

Med 16.00 in 17.00 sem zalivala vrt. Po 10 kanah vode mi je postalo slabo, imela sem slabost in vrtoglavico, v srcu pa sem začutila močne bolečine.

Komaj sem dihala. Počasi sem šla v posteljo. Takoj sem popila sveto vodo, ki jo je posvetil pater Gebhard Heyder, in si v usta pršila Nitrolingual-Spray 04.

Moj sin je hotel poklicati zdravnika. Nato sem začutil še bolečine v zgornjem delu trebuha.

Bolečine v srcu so trajale približno 15 minut. Rekla sem Odrešeniku, da ne smem umreti, saj moram še dokončati dnevnik. Še enkrat sem popila posvečeno vodo. Počutila sem se bolje. Nato sem odšel v cerkev. Po sveti obhajili mi je bilo še bolje. Moj Odrešenik je najboljši zdravnik.

Potem sta prišla Fridolin iz Lantershofena in Erich iz Rota. Brali smo iz knjige Barbare Weigand. Knjiga, ki bi jo moral prebrati vsak.

04.07.92 – sobota

Po uri molitve sem med združitvijo vprašala Odrešenika, ali želi, da danes pišem.

Odrešenik: »Da, hčerka moja, želim, da pišeš.«

Jaz: »Motita me mož in tašča. Na žalost ne morem pisati.«

Ko si združen z Odrešenikom, ni hudiču nič ljubše, kot da te moti, da ne bi ničesar zapisal. Tašča je trenutno bolna. V teh dneh ni niti v cerkev šla in komaj hodi. A zdaj, ko doma pišem sporočilo, s težkim sesalnikom sesa stopnišče, kot da bi bila najbolj zdrava oseba na svetu.

Boga postavim na prvo mesto. Če se najprej moli, lahko kasneje z ljubeznijo veliko bolje pospravlaš ali delaš, in narediš veliko več ter bolje.

Komaj sem se spet zbrala, me je motil moj mož.

Nihče ne upošteva, da z menoj govori Odrešenik. Na delovnem mestu je skoraj bolje kot doma. Sosedov pes zdaj laja, avtomobili na cesti drvijo mimo.

»Dragi Odrešenik, poskušam govoriti s teboj.«

Približno 15 minut kasneje: moj mož je odšel in ostala sem sama. Telefonsko slušalko sem odložila na stran, da ne bi zvonila.

Prevzela me je skušnjava. Nekaj časa sem jokala.

Razmišljala sem, ali sploh je Odrešenik tisti, ki govori z mano. Bilo mi je težko. Rekla sem Odrešeniku, da bi raje takoj umrla, če z mano govori hudič in ne Odrešenik. Saj sem vse dala Odrešeniku in ne hudiču.

Potem sem slišala:

»Piši, hčerka moja, pot k meni je strma in ozka. Le malo ljudi je na njej. Da, hčerka moja, tudi ti si na tej poti. Čim strmejša je pot, tem več skušnjav te doleti.«

Jaz: »Dragi Odrešenik, težko mi je to pisati, ker nimam duhovnika, ki bi lahko poslušal, kar mi praviš. Sem tako neizkušena in se počutim tako neumna, da ne znam pisati, poleg tega pa se veliko motim. Nisem vredna, da bi slišala tvoj glas. Ena stvar pa me ne more zavesti, in to je moja ljubezen do tebe. Odrešenik, zdaj ne morem več pisati.«

Odrešenik: »Pojdi v miru, moja hči.«

Jaz: »Dragi Bog, prosim, odpusti mi. Hvala ti tudi za te skušnjave, ki so zame tako težke. Saj sem le šibek človek, zrnce prahu.«

16.30–19.45: V tem času sem bila v cerkvi v Rotu. Vse, tudi sveto obhajilo, sem darovala Mariji. Nato sem se še spovedala pri patru Paulu Adambukulamu, namestniku župnika Vogta.

05.07.92 — nedelja

7.30–9.15: Doma sem molila pred sveto mašo in se združila z njo.

Odrešenik: »Zapiši, hčerka moja, dam ti čas za nalogo, ki jo moraš opraviti.« Jaz:

»Gospod, kakšno nalogo moram opraviti? Ali je to povezano s Cerkvijo?«

Odrešenik: »Da, ta naloga je za Cerkev.«

Jaz: »Ali lahko to nalogo primerjam z evangelijem?« Odrešenik:

»Da, lahko.«

Jaz: »Ne želim ugibati, prosim, povej mi.« Odrešenik:

»Piši, hčerka moja.«

Nekaj časa sem počakala in rekla: »Ne vem, moj Gospod, ni mi jasno in si tudi ne morem predstavljati, kakšna naloga bo to.«

Odrešenik: »To bo še prišlo. To nalogo, ki ti jo bom dal, moraš opraviti.«

Jaz: »Ampak ne morem storiti ničesar, če ne vem, kaj.«

Odrešenik: »Pismo sv. očetu daj patru, ki je tukaj kot namestnik, in on ga mora osebno izročiti sv. očetu.«

Jaz: »Si hotel, da ta pater pride v našo cerkev?« Odrešenik: »Da, to je bila moja volja.«

Jaz: »Ali bo to tudi storil?«

Odrešenik: »Da, to bo storil.«

Jaz: »Vesela sem, da imam kopijo pisma Svetemu Očetu. Da, moj Gospod, to bom storila.

Naj se izpolni tvoja volja.«

Odrešenik: »Moja draga hči, ljubim te, pojdi v miru.«

Še enkrat sem zmolila zahvalno molitev.

Ob 13.30 je bil rožni venec, ni bilo pobožnosti. Toda Hedwig H. je po rožnem vencu še vodila litanije Svetega dragocenega krvi.

Pred cerkvijo sta stala dva brezdomca, ki sta iskala odeje za spanje. Povabila sem ju k sebi domov. Hedwig je prišla z nama.

Obojim sem ponudila hrano, nato pa sem z Hedwig H. molila rožni venec. Eden od brezdomcev je takoj zaspal, drugi pa je molil z nami. Podarili smo jima dve odeji in odšla sta.

18.30: V Mingolsheimu sem v kapeli sv. Rocha obiskala rožni venec in sveto mašo. Hedwig je bila tudi z mano.

06.07.92 – ponedeljek

10.00 Zdravniška ordinacija:

Hvala Bogu, da ni bilo toliko bolnikov. Poleti jih je manj kot v drugih letnih časih. Tako lahko več molim, saj ne maram nepotrebnih pogovorov. Večno življenje se ne začne šele po smrti, ampak že zdaj, tukaj na zemlji.

Zato sta prva in druga zapoved tako pomembni. Tam, kjer ni časti Bogu, tam ni niti ljubezni. Po molitvi sem se združil z Odrešenikom.

Odrešenik: »Prišel je čas, ko boste vsi preizkušeni. Bodite pazljivi, Satan je močan. Mnogi te preizkušnje ne prestanejo. Primanjkuje jim ljubezni. Molite neprestano. Duh je voljan, meso pa je šibko. Božji Duh počiva v vas. Njemu morate izkazati čast.« Odrešenik: »Moja hči, ne dvomi, pojdi v miru.«

Jaz: »Zdaj čutim v sebi veliko toplote in ljubezni, a žal mi je, da ta glas imenujem le »glas«, saj gre za notranji pogovor.

O glasu govorimo, ko ga slišimo glasno ali ko govorimo. Jaz pa to slišim iz globine, ki je tako nepojmljiva. Zato te prosim, moj Gospod in Bog, odpusti mi.

Ne dvomim v tvojo ljubezen in tvojo prisotnost, ampak se čudim, da drugi ljudje tega ne slišijo. Na začetku sem mislila, da to sliši vsak, tako kot jaz. A potem, ko slišiš, da ni tako, zagotovo potrebuješ nekaj časa, da razumeš, da je to velika milost od tebe in ne od mene same. Hvala ti, moj Gospod, moj dragi Jezus, za to veliko milost.

Rožni venec in sveta maša v rdečem.

20.00 Molilna skupina: Molili smo dve uri.

07.07.92 – torek

10.00 Zdravniška ordinacija:

Molila sem in se združila z Njim.

Odrešenik: »Piši, hčerka moja, potrebujem...«

Jaz: »Gospod, kdo si ti, da praviš: ‚Piši, moja hči?‘« Odrešenik:

»Lahko pišeš Jezusu.«

Odrešenik: »V bližnji prihodnosti potrebujem močne priznavalce. Ti še nisi tako močna, moja hči.«

Jaz: »Dragi Bog, dragi Jezus, kaj moram storiti, da bom močna?« Odrešenik:

»Popolnoma mi zaupaj.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, prosim, podari mi to milost, da bom imela popolno zaupanje vate.«

Odrešenik: »Moja hči, podaril ti jo bom.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, ti si moj ljubeči Oče. Že si mi dal živo vero, potem zvestobo tebi in zdaj zaupanje vate.

Ali so to vrline?«

Odrešenik: »Da, to so vrline, ki jih imaš zdaj.«

Jaz: »Gospa Becker mi je dala listič, na katerem je pisalo, da ima mladenič, R. Denninger, bolezen, Crohnovo bolezen.«

Odrešenik: »Ta gospod naj ta križ nosi z ljubeznijo.« Jaz:

»Ali sem križ pravilno napisal?«

Odrešenik: »Da, ta križ, ki sem mu ga dal.« Nato:

Odrešenik: »Moja hči, veseli me, da ti knjiga Barbare Weigand prinaša veselje in ti pomaga.«

Jaz: »Da, moj dragi Jezus, to je tudi ena izmed najboljših knjig. Vsi bi jo morali prebrati.«

Od Spasitelja sem vprašala glede mojega dopusta, saj sem mu vendar vse predala. Jaz:

»Kaj bi ti storil na mojem mestu?«

Odrešenik: »Ostani doma, moja hči.«

Jaz: »Da, moj Gospod in Bog, tako bom storila. Hvala ti za dober nasvet.«

Jaz: »Ali moram še kaj zapisati?«

Odrešenik: »Ljubim te, moja hči, pojdi v miru.«

Ob 18.30 rožni venec in sveta maša v rdečem.

08.07.92 – sredo

10.00 v ordinaciji:

Veronika in jaz sva skupaj molili boleč rožni venec, nato litanije o dragocenem krvi in še druge molitve.

Jaz: »Dragi Bog, lepo je, ko ti vse izročiš, takrat si osvobojen težav, jeze, dvomov in strahu.

Kakor praviš, tako bo. Vse naj se zgodi, kakor hočeš.« Odrešenik: »V bližnji prihodnosti se bo zgodila velika katastrofa.«

Jaz: »Kje?«

Odrešenik: »Vsi so moji otroci, moliti je treba.«

Odrešenik: »Ena od jedrskih elektrarn bo uničila veliko ljudi. Zapiši, hčerka moja, vse zaradi denarja. Nemčija se bo udeležila te vojne proti Srbiji.« Jaz: »Torej bo v Srbiji vendarle prišlo do vojne?«

Odrešenik: »Da, kmalu.«

Jaz: »Dragi Odrešenik, tvoj duh je združen z mojim duhom, zato mi tako govoriš.«

Odrešenik: »Da, tako je.«

Odrešenik: »Pazi nase, skušnjave so močnejše. Moja hči, trdno se drži moje roke.«

Jaz: »Moj dragi in usmiljeni Bog, to bom storila. Naj me moj angel varuh na to spomni in me varuje, in prosim, naj Presveta Mati razprostre svoj zaščitni plašč nad vsemi svojimi otroki in nad menoj.«

Odrešenik: »Moja hči, pojdi v miru.«

Ob 15.45 me je poklical pater Joachim iz Oggersheima. Z njim sem se pogovarjala približno 10 minut. Hotel je vedeti, ali sem govorila z zvezni kanclerjem H. Kohlom. Povedala sem

mu povedala, da sem videla zveznega kanclerja z ženo, ko sta si ravno ogledovala balet v Münchnu. (Videla sem ju na televiziji, v poročilih, ki sem si jih ogledala pri tašči.)

Morda je to pomembnejše kot branje pisma in izpolnjevanje Božje volje. V času počitnic smo imeli pri nas ob sredah tudi sveto mašo, zato mi ni bilo treba iti v kapelo sv. Rocha.

Ob 18.30 rožni venec in sveta maša v rdečem.

09.07.92 – četrtek

Danes zjutraj sem molila več kot eno uro. Pri združenju:

Odrešenik: »Piši, hčerka moja, povabljen si k papežu.«

Jaz: »Pred Veronikinimi počitnicami ali po njih? In ali bom dobila avdienco pri Svetem Očetu?«

Odrešenik: »Da, govorila boš z njim.«

Jaz: »Gospod, verjamem, kakor si rekel. Zdaj verjamem, da se bo tako zgodilo.«

Odrešenik: »Moja hči, ni ti treba vedeti, kaj te čaka v bližnji prihodnosti. Tvoja prihodnost pripada meni.«

Jaz: »Da, moj Gospod, naj bo tako.«

Jaz: »To pomeni, da mi ni treba skrbeti, kako bo naprej. Ti mi to skrb odvzameš.«

Odrešenik: »Pravilno si to zapisala, to mi je všeč. Tako bo.« Odrešenik:

»Moja hči, ljubim te, pojdi v miru.«

Ob 18.30 rožni venec in sveta maša v rdečem.

Kmalu po sveti obhajilni sem molila, da bi me oče Adambukulam ogovoril, da bi mu lahko povedala, kaj želi Odrešenik.

Ko sem odhajala iz cerkve, me je pater vprašal, ali bom jutri odšla v Heidelberg. Še sem mu uspela povedati, da imam zanj sporočilo od Odrešenika.

Rekel mi je, da če ga jutri ob 6.45 ne bo pred cerkvijo, potem ne bo odšel v Heidelberg. Prijazno se je poslovil od mene.

Anton, pomočnik pri obhajilu, je videl, da sem se z njim pogovarjal.

10.07.92 – petek

Ob 10.00 v ordinaciji:

Odrešeniku sem povedala, da sem bila danes zjutraj okoli 6.50 pred cerkvijo v Rotu in da oče Paul tam ni bil.

Nato sva z možem med vožnjo v Heidelberg molila skupaj. V kliniki sem potem molila z Veroniko.

Odrešenik je želel, da to napišem.

Odrešenik: »Ljudje naj poiščejo zavetje pred letalom.« Jaz: »Ali to velja za Zvezno republiko Nemčijo?«

Odrešenik: »Da, moja hči.«

Jaz: »Ali je Zvezna republika ogrožena zaradi letal?«

Odrešenik: »Da, kmalu. Letala prihajajo z vzhoda.«

Jaz: »Gospod, to, kar moram napisati, je pa res zelo težko.«

Odrešenik: »Moja hči, vsi naj molijo.«

Odrešenik: »Moja hči, ljudje so se znašli v veliki nevarnosti. Pozovi jih k molitvi. Čas moram spet skrajšati. Vsakdo ima še tako malo časa.«

Jaz: »Ali moram še kaj zapisati, dragi Bog?«

Odrešenik: »Da, vse, kar napišeš, mora biti kmalu natisnjeno.«

Jaz: »Dragi Bog, prosim te za milost, da bova z Marion pisali hitreje, saj imava pri pisanju toliko motenj, da ne napredujema tako hitro.«

Odrešenik: »Moja hči, potruditi se morata.«
Jaz: »Da, moj Gospod in Bog, potrudila se bom pisati.«
Odrešenik: »Moja hči, ljubim te, pojdi v miru.«

Ob združitvi sem občutila toplino in veliko ljubezni ter prejela toliko milosti, še posebej mir in spokojnost. Da, občutila sem, da je bil Odrešenik prisoten v meni.

Govoril je kot Odrešenik, ki želi rešiti vse svoje otroke.

15.00: Odprla sem paket iz založbe Miriam. V okrožnici sem prebrala, da je umrl H. Josef Künzli. Zanj sem se že dolgo molila, saj naj bi natisnil knjigo, a zdaj je umrl. Začela sem jokati, prižgala sem svečo zanj, poškopila sem ga s svetim vodo in takoj začela moliti zanj.

18.30: rožni venec in sveta maša v Roti.

Po sveti maši sem mu izročila pismo za sv. očeta, sv. patra Paula Adambukulama, in mu rekla, naj ga osebno izroči sv. očetu. Nato sem ga povabila, naj v ponedeljek ob 19.45, naj mu preberem iz mojega dnevnika, kaj je Odrešenik rekel zanj. Povabila sem ga tudi na molitveno skupino ob 20.00, da bi videl, kaj in kako molimo. Rekel je, da bo prišel k meni domov.

Nato je prišla Marion in sva pisali dnevnik.

11. 7. 1992 – sobota

V cerkev v Waghäuselu sem prišla ob 8.15 namesto ob 7.15 in tega sploh nisem opazila. Irma me je ogovorila in me vprašala, ali vem, koliko je ura.

Ko sem rekla »7.15«, se je zasmejala in mi pojasnila, da je že 8.15. Takšna stvar se mi še ni zgodila.

Nato sem šla k Marion in sva pisali dnevnik.

Popoldne sem šla v cerkev med 16.30 in 19.45. Molila sem za številne namene.

12.07.92 – nedelja

7.50–9.00: Po molitvi sem se združila z Odrešenikom.

Odrešenik: »Svet je v zelo veliki nevarnosti. Evropa ima malo časa, da popravi svoje napake. Skoraj vsi ljudje bodo izgubljeni. Niso pripravljeni na večno življenje.

Ljudje so svojo voljo predali Satanu.«
Jaz: »Ampak toliko jih hodi v cerkev.«
Odrešenik: »Mnogi od njih bodo še odpadli.«

Jaz: »Ali je to »presejanje«?»

Odrešenik: »Da, Satan že preseja.«

Odrešenik: »Piši, hčerka moja, svet še nikoli ni bil v takšnem grehu kot zdaj.

Vojna se bo razširila tako hitro, kot vse vojne doslej. Moja hči, moli, moli veliko. Z molitvijo lahko veliko popravite.«

Jaz: »Naj še kaj zapišem?«

Odrešenik: »Potrebujem zelo veliko molitvenih skupin.«

Jaz: »V naši okolici imamo veliko molitvenih skupin.«
Odrešenik: »Ni jih dovolj, da bi rešili veliko število ljudi.«

Odrešenik: »Moja hči, vsak dan se izgubi toliko duš. Molitvena skupina, ki jo vodiš, prinaša obilo sadov, a ti morajo še dozoreti.«

Jaz: »Kaj morajo storiti, da bodo dozoreli?«
Odrešenik:

»Morajo ljubiti.«

Jaz: »Ne upam se vprašati, vse to zveni kot grozeče sporočilo.«

Odrešenik: »Skoraj celotna Apokalipsa je grozeče sporočilo. Moji otroci, ne morem vas tolažiti. Morate veliko moliti in postiti se. Tisti, ki me ljubijo, bodo rešeni. Tisti pa, ki me ne ljubijo, so si že izbrali svojega očeta, kneza tega sveta.« Jaz: »Dragi Jezus, ti si zmagovalec in Odrešenik sveta, lahko jih vse rešiš.« Odrešenik: »Moja hči, svobodna volja ljudi jih vodi v prepad. Moja hči, ljubim te in še vedno ljubim vse ljudi. Pojdi v miru.« Jaz: »Dragi Bog, odpusti nam vsem. Ljubim te tudi za tiste, ki te ne ljubijo. Usmili se nas in prosim, reši nas, da ne bomo propadli. Hvala ti za te boleče besede, ki so grozeče sporočilo za svet.«

10.00: Obiskala sem sveto mašo v Roti.

13.30: Molitev rožnega venca brez pobožnosti v Roti v cerkvi. Oče Paul ne vodi pobožnosti.

7. 13. 1992 – ponedeljek

10.00: ordinacija:

Glboko sem molila in se nato združila z Odrešenikom.

Odrešenik: »Moja hči, dobro poslušaj. Vse natisnjene liste bo duhovnik vzel s seboj, jih pregledal in dal natisniti. Katera založba jih bo natisnila, bo določil duhovnik. To naj te ne skrbi.«

Nato je Odrešenik rekel:

»Svoj dnevnik hrani v tišini, ker je Satan močan. Želi uničiti vse, kar sem napisal. Šele ko bo knjiga končana, jo bo mogoče brati.«

Jaz: »Ali moram še kaj zapisati?«

Odrešenik: »Da, moraš zapisati. Moj duh je povezan s tvojim, takrat me boš jasneje slišala.«

Odrešenik: »Piši, moja hči, vojna bo v naslednjih dneh še hujša.« Jaz: »Katero misliš, v Bosni ali v Rusiji?«

Odrešenik: »Na obeh straneh, to lahko zapišeš, moja hči. Moli za umirajoče.« Jaz: »Ali moram še kaj vedeti?«

Odrešenik: »Da, hčerka moja, ne hodi sama, brez mene.«

Jaz: »Dragi Bog, želim si, da bi bila vedno pri tebi in s teboj.« Odrešenik:

»To mi je všeč, hčerka moja, pojdi v miru.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, ljubim te in ti zahvaljujem.«

14.07.92 — torek

Ob 10.00 v ordinaciji:

Med združitvijo:

Odrešenik: »Zapiši, moja hči.« Jaz:

»Spet zaradi vojne?« Odrešenik: »Da, moli za Srbijo.«

Jaz: »Mislila sem, da bo H. Panić vse uredil?«

Odrešenik: »To je satanova past.«

Jaz: »Torej to ni pravi človek za Srbijo?« Odrešenik:

»Ne, to je volk v ovčji koži.«

Jaz: »Ali se ta vojna lahko prepreči, če praviš, naj molim za Srbijo?« Odrešenik:

»Rešilo bi se lahko veliko duš. V vojni v Srbiji bo izgubljenih več duš kot v Bosni in na Hrvaškem skupaj.«

Čez nekaj časa sem slišal:

»Napiši, hčerka moja: Marijino prikazovanje bo kmalu prišlo.« Jaz: »Kje?«

Odrešenik: »V Rdeči cerkvi. Moli in posti se. Znamenje bo kmalu prišlo, v bližnji prihodnosti.«

Jaz: »Zakaj praviš 'v bližnji prihodnosti'?«

Odrešenik: »Ker čas določam jaz. V tej cerkvi se mora moliti.« Odrešenik: »Moja hči, dobro poslušaj. Ne razočari me.«

Jaz: »Ne, moj Gospod in Bog, ne bom te razočarala. Prosim, daj mi milost, da bom pogumna.«

Odrešenik: »Moja draga hči, pojdi v miru.«

Ob 18.30 rožni venec in sveta maša v Roti.

Okoli 21.00 me je obiskal pater Paul Adambukulam. Obljubil mi je, da se bo v ponedeljek spet vrnil v molitveno skupino.

15.7.1992 — sredo

Ob 10.00 v ordinaciji:

Molila sem in se združila z Odrešenikom.

Odrešenik: »Ljudje so v Satanovi zanki.« Jaz: »Dragi Bog, ko rečeš

»ljudje«, mislim na vse.« Odrešenik: »Le majhno število jih ni v njej.«

Jaz: »To zveni kot v viziji Don Boska.«

Odrešenik: »Moja hči, nisi v zmoti. Vsi naj se spreobrnejo. Za mnoge je že prepozno.«

Jaz: »Naj še kaj zapišem?« Odrešenik: »Da, zapiši,

to je celo zelo pomembno.« Jaz: »Da, moj Gospod

in Bog, in kaj bi to bilo?«

Odrešenik: »Letos bo v Srbiji izbruhnila vojna. Zapiši, hčerka moja, da je za to soodgovorna velika zmeda v Cerkvi. Škofje se morajo vrniti k pravi cerkveni nauki.«

Jaz: »Kaj je zdaj najhujše v Cerkvi, zakaj je v njej blato?« Odrešenik: »Oskrunitev mojega telesa. Nujno je treba odpraviti prejem obhajila v roko.«

Jaz: »Jaz sem pa tako nemočna.«

Odrešenik: »To je res. A z menoj nisi nemočna.« Jaz:

»Kaj naj sploh storim?«

Odrešenik: »Vedno znova govori o tem. Tako hitro, kot je bila uvedena, mora biti tudi odpravljena. Piši, hčerka moja, če tega ne bodo storili, jih bo doletela kazen.

Neposlušnost do mene je največje zlo, ki lahko doleti vse ljudi.«

Odrešenik: »Še naprej govori o tem. Bil bom z teboj, ko boš o tem govorila. Moja hči, ostani mi zvesta. Ljubim te, pojdi v miru.«

16.07.92 — četrtek

Ob 10.00 v ordinaciji:

Po molitvi sem se združila z Odrešenikom. Odrešenik:

»Piši, moja hči.«

Jaz: »Da, moj Gospod. Hvala ti, da govoriš z menoj, in ljubim te nad vse, kajti pri meni ne gre za radovednost, kaj mi boš povedal, ampak gre za rešitev duš in za to, da izpolnim tvojo voljo, ker praviš, da sem tvoja služabnica. Ker združujem svojega duha s tvojim Svetim Duhom, se mi ni treba bati, da bi se vmešal kdo drug. To je mogoče le, če ti to dovoliš.«

Odrešenik: »Piši, moja hči, vsi se morajo odvrniti od široke poti, saj nimajo veliko časa. Ker moram skrajšati čas, se mora spreobrnitev zgoditi hitro. Toliko je mrtvih in noben duhovnik jih ne more pokopati, moli zanje.«

Jaz: »Ali je dovolj, kar sem napisala, ali moram še kaj dodati?« Odrešenik: »Čim prej moraš zgraditi kapelo.«

Jaz: »Dragi Bog, daj arhitektu Wolfgangu milost, da bo načrt pripravil hitreje, denarja pa še nimam dovolj.«

Odrešenik: »Vse bo na voljo ob pravem času.«

Jaz: »Dragi Bog, prosim, pošlji mi tudi delavce, ki mi bodo pomagali zgraditi kapelo.«

Odrešenik: »Moja hči, imamo malo časa.«

Jaz: »Zakaj praviš »mi«?»

Odrešenik: »Jaz sem z vami.«

Jaz: »Gospod, naj se zgodi tvoja volja. Bom si prizadevala izpolniti tvojo voljo. Prosim te za milost, da mi to uspe.«

Ob 18.30 rožni venec in sveta maša v Roti.

17.07.92 – petek

10.00 v ordinaciji:

Molila sem in se združila z Odrešenikom.

Odrešenik: »Moja hči, potrebujem veliko molitev. Vojna se je začela.« Jaz:

»Rekel si, da se je vojna začela 1. 7. 1992.«

Odrešenik: »Ruska vojna.«

Jaz: »Dragi Bog, zakaj to vojno imenuješ ruska vojna?»

Odrešenik: »Ker stojijo za Srbi. Te vojne ne bo mogoče ustaviti.« Jaz: »Naj še kaj zapišem?»

Odrešenik: »Da. V bližnji prihodnosti bo veliko mrtvih.«

Odrešenik: »Moja hči, potrebujem močne molivce.«

Jaz: »Odrešenik, kaj misliš s tem, močni molivci?»

Odrešenik: »Tiste, ki molijo s srcem. Zapiši, hčerka moja, kmalu boš doživela Marijino prikazovanje.«

Jaz: »Ampak to si mi že povedal.« Odrešenik:

»To se bliža.«

Jaz: »Kaj pomeni, da se 'bliža'?»

Odrešenik: »Ljubi jo.«

Jaz: »Ali je ne ljubim dovolj?»

Odrešenik: »Premalo se z njo pogovarjaš.«

Jaz: »Dragi Jezus, obljubim ti, da bom v prihodnje več govorila z Marijo in jo bolj ljubila.«

Odrešenik: »Moja hči, vseč mi je, kar si napisala. Moja hči, ljubim te, pojdi v miru.«

Popoldne sem videla, da sem prejela pošto iz Urada zveznega kanclerja (AZ: 012—K—0007772/92/0()01). — glej kopijo, stran - 155 -

Ob 18.30 sem v cerkvi molila rožni venec za to namero in ostala tudi na sveti maši.

Po sveti obhajilni sem vprašala Odrešenika, kaj naj storim. Bilo je okoli 19.40.

Odrešenik: »Verjameš, da boš z njim govorila?» Jaz:

»Da, verjamem.«

Odrešenik: »Moli zanj, še prejel boš pismo od zveznega kanclerja.« Jaz: »Da, gospod, molil bom zanj in za to zadevo.«

18. 7. 1992 – sobota

Ob 7.15 sem bila v cerkvi v Waghäuselu, nato pa pri Marion, kot skoraj vsako soboto po sveti maši, ker takrat še pišemo dnevnik. Danes sem Moniki Hambsch podarila knjigo Barbare Weigand in ji rekla, da me bo bolje razumela, ko jo bo prebrala.

Od 16.30 do 18.30 v cerkvi v Rotu: molila sem in se nato spovedala pri patru Paulu Adambukulamu. Komaj sem prišla domov, so me spet napadli. Tokrat se je demon spraval na Hedwig H. in mojega moža. Hedwig si nujno želi, da bi v cerkvi nosila naglavno ruto, ker je to neke rekla neka obdarjena oseba.

Rekla sem ji: »Verjamem, da moramo nositi rute, a ni treba zbadati, če sama nobene ne nosiš. Verjamem, da je za Odrešenika danes pomembneje imeti čisto srce kot pa 1000 žensk, ki nosijo naglavno ruto, a imajo nečisto srce. Če Odrešenik želi, da v cerkvi nosim naglavno ruto v tej neznosni vročini, sem pripravljena, da jo jutri takoj nosim.«
Tako sem vzela rožni venec in molila. Nato je nastala tišina. Čudno, te skušnjave pridejo takoj po spovedi.

19. 7. 1992 – nedelja

Ponoči sem molila od 4.20 do 5.20, zjutraj pa od 8.00 do 9.15.

Ker me je včeraj zvečer, nocoj in danes zjutraj mučil nečisti duh, sem po molitvi med združitvijo vprašala Odrešenika:

Jaz: »Hočeš, da pišem, ali hočeš, da ne pišem?« Odrešenik: »Da, hočem, da še naprej pišeš.«

Jaz: »Verjamem, da govoriš z mano, in spoznal sem, da nečisti duh ne želi, da pišem.«

Odrešenik: »Piši, hčerka moja, ljudje visijo na vrvi in se majejo.«

Jaz: »Dragi Bog, povej mi še kaj drugega, to mi je tako nejasno.«

Odrešenik: »Ljudje niso več sposobni verovati.«

Jaz: »Zakaj so tako nesposobni verovati?«

Odrešenik: »Ker ne ljubijo tistega, ki jih je odrešil.«

Nisem vedela, kaj naj rečem.

Odrešenik: »Vprašaj me, hčerka moja.«

Jaz: »Težko mi je, ker še nimam duhovnika, ki bi prebral, kar pišem.«

Odrešenik: »Prišel bo še en duhovnik. On bo to prebral in čim prej poslal v tisk.«

Nato:

Odrešenik: »Vojna se bo v bližnji prihodnosti zaostрила.« Jaz:

»Mislila sem, da so politiki sklenili mir?«

Odrešenik: »Piši, hčerka moja, z menoj niso sklenili miru. Jaz sem Kralj tega miru. Razen mene nihče ne more dati miru. Svetovni mir je le navidezni mir. Ta ne traja dolgo. To sem napovedal v svojem načrtu.«

Jaz: »Kaj je to, tvoj načrt?«

Odrešenik: »Napovedal sem, da bo prišel čas Antikrista. In ta čas je že tu.« Jaz: »Moj Gospod in Bog, to pa je res hudo.«

Odrešenik: »Močni bodo preizkušeni.«

Jaz: »Prosim te, Odrešenik, pomagaj nam, ker smo tako šibki.«

Odrešenik: »Človeški ponos mora biti izkoreninjen. Ljudje morajo spet ljubiti, da bodo prepoznali svojega Odrešenika. Moja hči, ljubi me, pojdi v miru.«

Ob 10.00 sem bila v cerkvi v Rotu na sveti maši, ob 13.30 pa na rožnem vencu. Danes ni bilo pobožnosti.

20.07.92 – ponedeljek

Ob 10.00 v ordinaciji:

Kot vsako jutro sem tudi danes molila, nato pa sem se združila z njim.

Odrešenik: »Piši, hčerka moja, to je pomembno.«

Od tega trenutka me je štirikrat motil dr. Arndt. Zdravnik je bil precej nemiren. Nestrpno je vedno znova vstopal in izstopal. To se zelo pogosto zgodi, ko Odrešenik govori z mano. Zdravniki ne ostanejo dolgo v sobi. Običajno v tej sobi pišejo izvide pacientov ali opravljajo službene in zasebne telefonske pogovore, in to kar precej. Ko se ukvarjajo z nepotrebnimi pogovori, molim zanje, saj lahko v tej sobi med delom molim in delam. Tu sem večinoma pol ure. Sicer sem v rentgenski sobi, prostoru brez dnevne svetlobe, kjer rentgeniram paciente.

Ko se je soba izpraznila, sem Odrešenika vprašala, kaj je tisto pomembno, kar mi je hotel povedati.

Odrešenik: »Moja hči, ne dvomi.«

Jaz: »Gospod, ne bom dvomila. Trdno bom verjela v to, kar mi praviš, in to bom zapisala.«

Odrešenik: »Prišel bo velik potres. Vsi ga bodo občutili. Bil bo zelo močan.«

Jaz: »Ali to spada med kazen?«

Odrešenik: »Da, za neposlušnost ljudi. Neposlušnost do mene.« Jaz: »Kaj lahko storim?«

Odrešenik: »Lahko nekaj storiš. Moli.«

Jaz: »Imam občutek, da me nihče ne posluša.«

Odrešenik: »Tako je, moja hči.«

Odrešenik mi je povedal nekaj, česar nisem hotela zapisati.

Odrešenik: »Ostani mi zvesta, pojdi v miru.«

Nato sem se vendarle odločila, da zapišem, kar mi je rekel Odrešenik:

»Duhovniki in politiki sodelujejo.«

Ker sem to vendarle zapisala, sem slišala:

»Hvala ti, moja hči.«

18.30 rožni venec in sveta maša v rdečem.

20.00 Molitvena skupina: pater Paul Adambukulam se je pridružil molitvi, nato pa je še sprejemal spovedi. Tam je bil tudi Fridolin in še mnogi drugi, ki že dolgo niso bili prisotni.

21.7.1992 — torek

10.00 v ordinaciji:

Glasno sem molila in se združila z Odrešenikom.

Odrešenik: »Tudi jaz te ljubim. Pripadaš mi v celoti. Jaz sem tvoje življenje. Ker si mi dala vse, bom poskrbel zate.«

Odrešenik: »Moja hči, obstaja veliko težav, ki jih je treba rešiti.« Jaz: »In katere so to?«

Odrešenik: »Eden od njih je: duhovniki morajo pripadati meni. Svetovno morajo zaničevati. Morajo biti zvesti Svetemu očetu in tradiciji. Odklon od Svetega očeta pomeni odklon od mene. Duhovniki se morajo vrniti k pravi nauki Cerkve, sicer duhovnik ni drugi Jezus.«

Odrešenik: »Zapiši, hčerka moja, vsi, ki se ti posmehujejo, se posmehujejo meni. Te mi moraš priporočiti.«

Jaz: »Da, moj Gospod in Bog, to bom storila.«

Odrešenik: »Piši, moja hči. Delovanje mojega znamenja na tebi se bliža. Ostani mi zvesta in ostani trdna.«

Jaz: »Dragi Bog, moram še enkrat vprašati: ker sem Holgerju in Fridolinu nekaj povedala o dnevniku, ali je bilo to prav?«

Odrešenik: »To počni še naprej, moja hči.«

Odrešenik: »Moja hči, vseč mi je, ko sprašuješ.«

Jaz: »Zakaj vedno praviš, da ti moram ostati zvesta? Ali ti nisem zvesta?«

Odrešenik: »Seveda si, a ne veš, kaj se bo z teboj zgodilo jutri.«

Jaz: »Gospod, kaj misliš s tem?«

Odrešenik: »Ker imaš svobodno voljo, in te ti ne morem vzeti.« Jaz: »Ampak svojo voljo vedno usklajujem s tvojo.«

Odrešenik: »In vendar se lahko naslednji dan odločiš drugače.«

Jaz: »Dragi Bog, potem bi raje umrla zdaj, kot da bi se odločila drugače. Oh, dragi Bog, vem, da vse veš vnaprej. Nikoli ne dopusti, da se ločim od tebe. Sem tvoja hči in to bi rada ostala za vedno.«

Odrešenik: »To, kar si napisala, je bilo zame pomembno. Ljubim te, moja hči. Pojdi v miru.«

18.30 Rožni venec in sveta maša v rdečem.

22.7.1992 — sreda

8.15 v ordinaciji:

Odrešenik: »Moja hči, želim, da pišeš.«

Jaz: »Moj dragi Jezus, tako težko mi je, nihče ne jemlje resno tega, kar pišem.«

Odrešenik: »Prihaja čas, ko bodo resneje jemali to, kar pišeš.« Odrešenik: »Piši, moja hči, vojne ladje na Jadranu so pripravljene začeti vojno z Črno goro.«

Jaz: »Črna gora in Srbija sta trenutno v miru.« Odrešenik: »A ne v miru v svojih srcih.«

Jaz: »Moraš še kaj vedeti?«

Odrešenik: »Da, kmalu bo prišel novi duhovnik v rdečem.«

Jaz: »Je to volja Freiburga ali tvoja?«

Odrešenik: »To je moja volja. Novi duhovnik bo pred sveto mašo molil sveti rožni venec. Ljudje v rdečem bodo spoznali, da so v velikem grehu. Vse vas želim rešiti.«

Hotela sem vedeti, ali naj grem k patru Gebhardu Heyderju.

Odrešenik: »Pojdi k njemu, pojdi. Pogovori se z njim.«

Odrešenik: »Moja hči, ljubim te, veliko moli. Pojdi v miru.«

Popoldne sem šla nakupovat v Globus. Ko sem končala in stala pred svojim avtomobilom, sem opazila, da sta bila pod toaletnim papirjem v nakupovalnem vozičku še šampon in glavnik, ki ju na blagajni nista bila obračunana. Takoj sem se vrnila in ju plačala. Blagajničarka mi je rekla, da se to danes redko zgodi. Vedela sem, da je bila to zame skušnjava. Prej takšne stvari zagotovo ne bi storila, zdaj pa, po krstu, želim biti dobra kristjanka, ker mi to narekuje vest.

Če bi mi zaračunali 5 DM preveč, bi se tudi jaz vrnil in to reklamiral. Zato pravim: če je to v mojo korist, se tudi jaz vrnem, saj Bog vse vidi, hudič pa pade v jamo, ki jo je izkopal zame.

18.30 Hl. Maša in rožni venec v Rotu.

23.07.92 — četrtek

Od 9.30 do 10.30 sem bila v ordinaciji.

Odrešenik: »Me slišiš, moja hči?«

Jaz: »Da, slišim te, moj Gospod.«

Odrešenik: »Piši, hčerka moja, svet je v veliki nevarnosti. Satan kaže svojo največjo moč. Svet je zaslepljen z njim. Tokrat bo odnesel velik plen. Skoraj vsi mu poslušajo.«

Jaz: »Ali moram kaj vedeti ali storiti?«

Odrešenik: »Da, stori nekaj zame. Prosim, napiši to, moja hči. Vse, kar napišeš, moraš dati natisniti.«

Jaz: »Rekel si, da bo to storil duhovnik.«

Odrešenik: »Da, prišel bo tudi duhovnik. On bo to storil.«

Jaz: »Gospod, bojim se, da bo iz tega izločil odpravo prejemanja obhajila v roke in tudi to, da laiki ne smejo razdeljevati svete obhajila. Bojim se, da tega ne bo dal natisniti.«

Odrešenik: »Moja hči, tega ne bo storil.« (Ničesar ne bo izpustil.)

Jaz: »Potem bo ta duhovnik imel živo vero in bo v Božji milosti.« Odrešenik: »Da, moja hči.«

Jaz: »Že vnaprej se ti zahvaljujem, moj Gospod in Bog, za tega duhovnika. Zanj bom veliko molila in postila.«

Odrešenik: »Moja hči, stori to.«

Jaz: »Moj Gospod, rada bi te vprašala, ali naj grem tja, na kraj, kjer živita Josef in Gisela, da bi tam imela predavanje. Ali je to tudi tvoja volja?«

Odrešenik: »Moja hči, zelo se bom razveselil, če boš šla tja in imela predavanje.« Jaz: »Gospod, boš z menoj?«

Odrešenik: »Da, vedno sem s teboj.«

Jaz: »Dragi Bog, iz vsega srca se ti zahvaljujem.«

Odrešenik: »Piši, hčerka moja, kaj misliš, kaj bo zdaj sledilo?« Jaz:

»Res sem radovedna.«

Presenečena sem čakala, kaj bo Odrešenik zdaj rekel.

Odrešenik: »Znamenje bo prišlo.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, zdaj ne bom vprašala, kdaj. Toda Gospod, naj se zgodi tvoja volja. Kajti nikoli ne želim biti ločena od tebe. Tako zelo te ljubim, da tebe, živega in ljubečega, troedinega Boga, postavljam na prvo mesto v svojem življenju.«

Potem me je motil dr. Arndt. Po telefonu je rezerviral svoj zasebni let za počitnice. Medtem ko je telefoniral, sem molil zanj in lepil številke na vrečke z rentgenskimi posnetki. Tako se je moj pogovor z Odrešenikom prekinil.

Ob 12.00 v kapeli v kliniki.

Po molitvi sem se združil z Odrešenikom:

Jaz: »Zjutraj si mi nekaj povedal o znamenju. Ali moram o tem vedeti še kaj?«

Odrešenik: »Da, moja hči, to se dogaja tebi.«

Jaz: »Gospod, ne skrbi me to. Pripadam ti v celoti.« Odrešenik: »Moja hči, to mi je všeč.«

Odrešenik: »Moja hči, ostani mi zvesta, pojdi v miru.«

Jaz: »Da, moj Gospod in Bog, ljubim te, ostala ti bom zvesta. Hvala ti, da si spet govoril z mano.«

Pri rentgenskem pregledu: Mlada ženska je padla in se udarila v obraz. Morala sem ji narediti rentgenski posnetek. Povedala sem ji, da je treba zjutraj moliti.

Ona: »Molim zjutraj in zvečer.« Jaz:

»Ampak morate iti k spovedi.« Ona:

»Ampak jaz sem protestantka.«

Pogledal sem jo in ona je jokala. Dal sem ji molitveni listič in odšla je vesela.

Naslednji pacient je bil mlad moški. Neka oseba mu je na fantovščini razbila celoten obraz.

Povedal sem mu, kako nečisti duh deluje skozi ljudi. Povedal sem mu še, da mora tistemu odpustiti in moliti zanj ter se Bogu zahvaliti za to preizkušnjo.

Dal sem mu molitveni listič in ga poslal k spovedi. Vesel se je vrnil k zdravniku na nadaljnje preiskave.

Ob 18.30 rožni venec in sveta maša v Roti.

24. 7. 1992 – petek

9.00 v ordinaciji:

Odrešenik: »Piši, hčerka moja, potrebujem veliko zagovornikov, ki bodo branili mojo vero.«

Jaz: »Ampak, dragi Bog, ljudje se bojijo ljudi in poleg tega še strah.«

Odrešenik: »Vidiš, hčerka moja, s strahom pred ljudmi nihče ne pride k meni. Moli, hčerka moja, da boš osvobodjena strahu pred ljudmi. Nečisti duh povzroča strah pred ljudmi. Ne moreš služiti dvema gospodarjema. Hčerka moja, piši.

Do zdaj si vse napisala pravilno.« Jaz:

»Ampak imam toliko napak.«

Odrešenik: »Ni pomembno, koliko napak imaš, ampak to, kar ti govorim.«

Jaz: »Ti si moj duhovni vodnik, ali lahko očetu Gebhardu v Regensburgu preberem iz svojega dnevnika?«

Odrešenik: »Lahko.«

Jaz: »Naj še kaj storim?«

Odrešenik: »Da, nekaj lahko storiš.« Jaz:

»Kaj?«

Sprva nisem slišal ničesar.

Čez nekaj časa:

Odrešenik: »Vidiš, ne moreš govoriti o sebi.«

Jaz: »Da, to sem že večkrat spoznal. Toda drugi tega ne spoznajo. Menijo, da govorim sam s seboj.«

Odrešenik: »Saj moraš vendar bolj poslušati Boga kot druge.«

Od Odrešenika sem vprašala, ali sme Beate zaradi napak lektorirati dnevnik. Odrešenik: »To lahko storiš. Moja hči, ljubim te, pojdi v miru.«

Ob 18.30 rožni venec in sveta maša v Roti.

25. 7. 1992 – sobota

Bila sem na jutranji maši v Waghäuselu. Ko je Beate šla v spovednico, sem molila zanjo in za patra Wernerja Egona, saj je bila v spovednici približno eno uro. Zvečer smo hoteli odpotovati v Regensburg, a avtodom ni deloval. Zato smo se odločili, da bomo naslednji dan odpotovali z avtomobilom.

26. 7. 1992 — nedelja

Okoli 9.45 sva bila z možem v Regensburgu v karmeličanskem samostanu, v cerkvi. Nato sem čas od 10.45 do 15.45 preživela z očetom Gebhardom Heyderjem. Čudovit učitelj. Pregledal je nekaj dni iz dnevnika.

Preveril je, kaj mi navdihuje Odrešenik, in rekel, da se to ujema s Svetim pismom. Oče Gebhard se dobro spozna na Sveto pismo, saj je tudi biblicist in je sam prevedel Sveto pismo ter ga pojasnil.

Prebrala sem mu veliko iz dnevnika in pri nekaterih dnevih je takoj povedal, kateri biblijski odlomek se nanaša na to,

npr. dnevniški zapis z dne 03.07.92 se ujema z Evangelijem po Janezu, poglavje 14, verz 23.

Ko sem očetu Gebhardu povedal, da me bodo ljudje imeli za norega, mi je oče

Gebhard spet navedel stavek iz evangelija...

In tako se je nadaljevalo, več ur z njim.

Hvala Bogu, da sem imel čast govoriti s tem duhovnikom. Na koncu mi je posvetil vodo, sveče, sol in slike.

Potem sem se pri njem spovedal.

Posebej me je navdušilo, da je oče Gebhard že vnaprej vedel tisto, kar mi je Odrešenik že prej povedal o svetu in o tem, kaj se bo z njim zgodilo.

Tako so bila ta sporočila potrditev zanj in hkrati tudi zame. Oče Gebhard je v svojih besedah zelo natančen in zelo korekten.

Ko sva se iz Regensburga vračala domov, je mojega moža spet napadel nečisti duh. Zato sem morala približno 200 km voziti sama, medtem ko je on spal v avtu zraven mene.

V tem času sem ves čas molila rožni venec in druge molitve. Moj mož se je v Regensburgu tudi spovedal, pa je bil kljub temu še vedno mučen. Zdaj se ne čudim več, zakaj. Vse darujem Odrešeniku.

Ko sva prišla domov, sem hotela pisati in se združiti z Odrešenikom.

A žal je bilo to nemogoče. Prišle so ženske, ki so se ukvarjale z nekoristnimi pogovori. Tako so me motile. Čutila sem, kako je nečisti duh deloval prek teh žensk. Ni bilo težko prepoznati nečistega duha.

Okoli polnoči sem šla spat, ne da bi slišala besede Odrešenika.

27. 7. 1992 – ponedeljek

10.30 v ordinaciji:

Po molitvi sem se združila z Odrešenikom.

Odrešenik: »Piši, hčerka moja, vojna se bo v bližnji prihodnosti zaostрила. Veliko molite. V Iraku bo izbruhnila vojna. Ta vojna se bo močno razširila. Hčerka moja, ljubim te, pojdi v miru.«

18.30 rožni venec in sveta maša v rdečem.

20.00 Molitvena skupina. Župnik Dochart je sprejemal spovedi.

28. 7. 1992 — torek

10.00 doma:

Molila sem in se združila z Odrešenikom. Odrešenik:

»Piši, hčerka moja.

Jaz: »Da, moj Gospod in Bog.«

Odrešenik: »Tudi ti ne moreš vedeti, kaj naj zdaj zapišeš.« Potem dolgo nisem ničesar slišala.

Jaz: »Da, Gospod, ne vem, kaj naj zapišem. Verjamem v to, kar praviš, ne dvomim več.«

Odrešenik: »Se bojiš?«

Jaz: »Nimam strahu. A če se bo pojavil po tem pogovoru s teboj, potem to nisi bil ti, saj ti ljudem ne vznbujaš strahu.«

Odrešenik: »Da, moja hči, napiši: Ljudje...«

V tem trenutku sem se upirala, da bi še naprej zapisovala, kar sem slišala. Nisem hotela več pisati, ker sem pomislila, kaj bo še prišlo.

Odrešenik: »Zapiši besedo za besedo.« Jaz: »Da, to bom storila, moj Gospod.«

Odrešenik: »Ljudje so ogroženi s številnimi katastrofami. Ena od njih je že zelo blizu.« V mislih sem se spraševala, kje.

Odrešenik: »Vprašuješ, kje? Moji otroci so povsod. Moliti je treba za vse.« Jaz: »Moj Gospod, molila bom za vse.«

Sedaj sem pomislil na Wolframa in molil za njegove prošnje. Odrešenik: »Vse bo v redu.«

Jaz: »Mi lahko o tem kaj poveš?« Odrešenik:

»To, kar počne, je moja volja.«

Odrešenik: »Lahko še kaj zapišeš. Toda to, kar naj bi zapisala, ni dobro.« Jaz: »Ampak, Gospod, vse, kar prihaja od tebe, je dobro.«

Odrešenik: »To je res, moja hči.« Jaz:

»Naj to potem prečrtam?« Odrešenik: »Ne.«

Jaz: »Ali od mene kaj zahtevaš?«

Odrešenik: »Da.«

Jaz: »Smem vedeti, kaj, prosim?«

Odrešenik: »Tvoje zdravje.«

Jaz: »Kaj prosim? Tega ne razumem, prosim, povej mi še enkrat, morda sem si to samo domišljala.«

Odrešenik: »Moja hči, hočem tvoje zdravje.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, tega ne razumem, a ti dam svoje zdravje. Kajti tvoja ljubezen je močnejša od mojega zdravja. Prosim, naj nikoli ne bom ločena od tebe.«

Odrešenik: »Moja hči, všeč mi je, kar si napisala. Ljubim te, moja hči, pojdi v miru.«

Jaz: »Hvala ti, moj dragi Jezus, moj duhovni vodnik, da si mi govoril in da ljubiš mene, grešnico.«

Ob 18.30 rožni venec in sveta maša v rdečem.

Po sveti obhajilni sem vprašala Odrešenika: »Dragi Odrešenik, si danes zjutraj od mene zahteval zdravje? Ali sem to pravilno razumela? Prosim, odpusti mi, da še enkrat vprašam.«

Odrešenik: »Da, moja hči, zahteval sem od tebe zdravje in ti si mi ga dala.«

Jaz: »Hvala ti, moj Gospod in Bog.«

29. 7. 1992 – sreda

10.05–11.45 doma:

Molila sem iz srca in se združila z Njim.

Odrešenik: »Piši, hčerka moja, ne razumeš, kaj pomeni, da hočem tvoje zdravje. Z tvojim zdravjem razpolagam, kakor hočem.«

Jaz: »Da, moj Gospod, lahko storiš, kakor hočeš.«

Solze so mi tekale iz oči na povsem nadnaraven način, brez mojega posredovanja. Vprašala sem: »Ali jokaš, moj Gospod?«

Odrešenik: »Da, moja hči, moje solze so trpljenje. Tiste, ki tečejo iz tvojih oči, so moje solze.«

Jaz: »Zdi se mi, kot da sem eno s teboj. To pomeni, da nisem sama. V meni je tudi povsem poseben mir. To je tako lepo, v sebi sem tako svobodna, kot da bi bili vsi problemi in skrbi izginili. V sebi nimam strahu, dvomov, nobenega bremena.«

Jaz: »Še o zdravju, ki sem ti ga podarila, bi te rada vprašala. Želim vedeti, ali sem to pravilno razumela. Ne vem, ali je to, kar mislim, pravilno.«

Odrešenik: »Povej, kaj misliš.«

Jaz: »Mislim, da če mi daš bolezen, trpljenje, potem ne rečeš, kdaj, ampak mi to daš, kadar hočeš.«

Odrešenik: »Moja hči, zapiši si to, to so odrešilne trpljenja.«

Jaz: »Kaj dosežem s temi odrešilnimi trpljenji?«

Odrešenik: »Najprej trpiš z menoj. Pomagaš mi nositi križ. S tem se reši veliko duš.«

Jaz: »Oh, moj Gospod, ali lahko nosim ta križ, saj ti to vnaprej veš. Vnaprej se bojim, da se ne bi odvrnila od tebe, saj sem vendar tako šibka oseba.«

Odrešenik: »Brez mene bi se zagotovo odvrnil, z menoj pa ne.« Jaz: »Kaj moram storiti, da bom vedno z teboj?«

Odrešenik: »Bodi mi zvest.«

Jaz: »Gospod, zdaj sem ti zvest, a ne vem, kako bo jutri.« Odrešenik: »Ne misli na jutri, podari mi to jutro.«

Jaz: »Da, moj Gospod, to bom storil.«

Odrešenik: »Dobil boš moj znak. Moje rane.« Jaz: »Kje, doma?«

Odrešenik: »V cerkvi.«

Jaz: »Na katerih delih telesa?«

Odrešenik: »Na vseh petih. Na srcu, na rokah in nogah.«

Odrešenik: »Da, moja hči, na tistih, ki so vidne, ki se ne gnijejo.« Jaz: »To pomeni, da boš spet križan, v meni.«

Odrešenik: »Da, moja hči, uganila si.«

Jaz: »Dragi Bog, ali bom morala z ranami delati v bolnišnici?« Odrešenik:

»Prihodnost pripada meni, moja hči.«

Jaz: »Da, moj Gospod, svojo prihodnost sem ti že izročila. Dragi Bog, a rane so največja bolečina.«

Odrešenik: »Da, hčerka moja, res so. A s to bolečino je mogoče rešiti mnoge duše.«

Jaz: »Gospod, naj se zgodi tvoja volja, v celoti pripadam tebi.« Odrešenik: »Moja hči, križ z menoj je sladek.«

Jaz: »Kaj pomeni sladek?«

Odrešenik: »Nosila ga boš z menoj do konca.«

Jaz: »Gospod, ali so to rane, kot jih je imel sv. Frančišek in kot jih je imel blaženi pater Pio?« Odrešenik: »Da, so enake kot pri sv. Frančišku in pri blaženem patru Piu.« Jaz:

»Ampak potem mora biti tudi pater Pio svetnik.«

Odrešenik: »Da. Kmalu bo.«

Jaz: »In če umrem ob teh ranah?« Odrešenik: »Moja hči, jaz sem nesmrtni.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, ljubim te brezmejno.«

Odrešenik: »Ljubezen nima niti meja niti mere.«

Jaz: »To je lepo slišati. Hvala ti, že tako dolgo se pogovarjam s teboj. Z teboj se pogovor nikoli ne konča.«

Odrešenik: »Jaz sem začetek in konec.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, moj dragi Jezus, moj ženin, moj duhovni vodnik, pripravljena sem nositi križ s teboj. Toda za katere duše?«

Odrešenik: »Za grešnike, ki živijo v temi in lahko kadarkoli odidejo v pekel.« Jaz: »Ali lahko tudi duhovniki pridejo v pekel?«

Odrešenik: »Da, tudi oni lahko.«

Odrešenik: »Moja hči, trpela boš za vse duše.« Jaz:

»Ampak teh je veliko.«

Odrešenik: »Moja hči, vse jih ljubim.«

Jaz: »To je lepo, in tudi mi ljudje moramo vse ljubiti.«

Odrešenik: »Z menoj lahko to storite. Brez mene ne morete ljubiti. Moja hči, ljubim te in ti zahvaljujem. Pojdi v miru.«

Zvečer sem bila v kapeli sv. Rocha na sveti maši, ki jo je vodil duhovnik iz

Zairu. Pri branju svete maše je bil nekoliko hiter. Pri razdeljevanju svete obhajilne hostije me ni videl, ker sem klečala na obhajilni klopi.

Sestra mu je morala dati znak, da želim prejeti Odrešenika. Stal je približno meter stran od mene, pa me vendarle ni videl.

Kapela sv. Rocha je kapela v stavbi zdravilišča. Približno vsake štiri tedne se tam zamenjajo duhovniki. Večinoma so duhovniki tam na zdraviliškem zdravljenju in v tem času opravljajo dušnopastirsko delo. Pogosto so duhovniki iz redovne skupnosti Steylerjevih misijonarjev, zato prihaja veliko duhovnikov iz različnih držav.

30.07.92 — četrtek

9.00–10.45 doma:

Najprej sem molila, nato sem se združila z Njim. Potem sem zelo jokala, ker sem se prestrašila, ali bom zdržala, če bom prejela pet ran. Bala sem se, da ne bom zdržala do konca in da se bom morda odvrnila od Odrešenika.

Nato sem Odrešenika prosila, naj mi podeli milost za to, da bi bila pripravljena trpeti za odrešitev grešnikov.

Odrešenika ljubim tako zelo, da si ne morem predstavljati, da bi ga izgubila. To bi bilo najhujše, kar bi se mi lahko zgodilo.

Želim si, da bi vsak razmislil, kako je z njegovo bližino in ljubeznijo do Boga in bližnjih. Že zdaj lahko rečem, da je Bog resnično Ljubezen in brez te ljubezni ne morem več živeti.

Pripravljen sem nositi z njim pet odprtih ran, da ne bi izgubil ljubezni in da bi ostal povezan z Odrešenikom, da bi rešil grešnike. Sam ne morem ničesar.

Trenutno se ne bojim več in tudi ne jokam več. To mi je bilo odvzeto.

Odrešenik: »Piši, hčerka moja, zelo te ljubim. Rane, ki jih boš nosila, so moje rane.«

Odrešenik: »To pomeni, da boš z menoj in da te ne bom zapustil. Bova eno.« Jaz: »Moj Gospod in Bog, tega ne morem razumeti, a verjamem vanj.«

Odrešenik: »Piši, moja hči.«

Jaz: »Da, moj dragi usmiljeni Bog.«

Odrešenik: »Trpljenje za odrešitev, ki te čaka, bo prišlo v najkrajšem času.« Jaz: »Ali moram kaj storiti ali se pripraviti?«

Odrešenik: »Takšna, kakršna si zdaj, mi zadostuje. Ostani pri besedi, ki si jo izrekla.«

Jaz: »Da, moj Gospod in Bog, obljubljam ti, prosim, daj mi svojo milost, da bom to izpolnila in se ne bom nasprotovala.«

Odrešenik: »Milost za to boš imela. Moja hči, ostani mi zvesta, še naprej me ljubi. Pojdi v miru.«
Že več tednov me boli leva rama in zgornji del roke. Gre za vnetje kosti. Bolečine sem darovala za rešitev duš.

Ob 18.30 rožni venec in sveta maša v rdečem.

Sveti župnik Vogt se je vrnil iz zdravilišča.

Po sveti obhajilni sem rekla Odrešeniku: »Veš, kaj ti želim povedati. Ne dvomim in verjamem, a želim biti prepričana.«

Odrešenik je vedel, kaj želim vprašati, in je rekel:

Odrešenik: »Prejela boš pet ran. Ne bo trajalo dolgo. Verjemi. Nisi se zmotila.«

Jaz: »Hvala ti, moj Gospod in Bog, da si mi to potrdil po sveti obhajilni.« Cel dan sem čutila toliko veselja in ljubezni. Tega ni mogoče opisati.

31. 7. 1992 — petek

9.00–11.00 doma:

Molil sem in se združil z Odrešenikom.

Jaz: »Moja neskončna ljubezen, moj dragi Jezus, če hočeš, sem pripravljena pisati.«

Odrešenik: »Da, moja hči, piši, potrebujem veliko duš, ki so mi zveste, ki pomirjajo moj gnev.«

Jaz: »Si ti Bog, tudi z jezo?«

Odrešenik: »Moja hči, ljudje so neposlušni.« Jaz: »Duhovniki ne govorijo o Božjem gnevu.«

Odrešenik: »Duhovniki, ki so v moji milosti, že pridigajo tisto, kar jim vdihujem. Moja hči, a teh je zelo malo. Moli, da bo več dobrih duhovnikov. Duhovniki danes ne pridigajo več. Svoje srce so mi zaprli.«

Jaz: »Naj povem, da bom od tebe prejela pet ran?« Odrešenik: »Moja hči, to še ohrani v tišini.«

Jaz: »Zakaj tega še ne smem povedati? Smem to vedeti?«

Odrešenik: »Pet ran, ki jih boš prejela, so moje rane, in tega še nihče od njih ne more razumeti.«

Jaz: »Ali so to razumeli pri drugih, ki so nosili tvoje rane, kot npr. pri sv. Frančišku in še drugih?«

Odrešenik: »Da, Cerkev je to razumela, oni (duhovniki) pa se iz tega nenehno norčujejo.« Jaz: »Mi lahko poveš drugo besedo za norčevanje?«

Odrešenik: »Postali so ravnodušni ob preobrazbi.«

Jaz: »Dragi Bog, tudi jaz ne morem razumeti tega glede svetih ran.« Odrešenik:

»Tokrat nisi ti sam, ampak jaz sem v tebi.«

Jaz: »Da, moj Gospod in Bog, zdaj to bolje razumem. V primerjavi s teboj sem vendarle le zrnce prahu.«

Odrešenik: »Piši, hčerka moja, svet je v krizi. Iz nje ne more več iziti.«

Jaz: »Kaj razumeš pod besedo kriza, dragi Bog?«

Odrešenik: »Kriza je popolno odvrčanje od njenega Boga.«

Jaz: »Je to glavni razlog za to jezo?«

Odrešenik: »Da, hčerka moja, uganila si.«

Jaz: »Ampak, moj Bog, še vedno je toliko tistih, ki ti ostajajo zvesti.« Odrešenik: »Moja hči, ti so v Satanovi mreži.«

Jaz: »Dragi Bog, za koga bom potem z teboj trpela odrešilno trpljenje?« Odrešenik: »Za tiste, ki so v Satanovi mreži.«

Jaz: »Dragi Bog, za to moraš biti velik borec.«

Odrešenik: »Moja hči, z menoj si že velika. Ljudem sem dal svobodno voljo in ljudje bodo pripadali tistemu, kar so izbrali in kamor želijo pripadati.«

Vprašala sem, ali sem to pravilno zapisala. Odrešenik:

»To mi zadostuje.«

Odrešenik: »Moja hči, ljubim te, ostani mi zvesta. Pojdi v miru.«

Ko sem končala s pisanjem, sem zaprla velika kovinska drsna vrata na balkon. In že je bil moj prst med vrati. Bilo je zelo boleče in krvavela sem.

Pri zdravniku sem dobila injekcijo proti tetanusu. Bolečine sem darovala v večjo slavo Boga.

18.30 rožni venec in sveta maša v rdečem.

1. 8. 1992 – sobota

Ob 7.15 sem bila v cerkvi v Waghäuselu. Od 13.20

do 14.10 doma:

Odrešenik: »Moja hči, jaz sem s teboj. Ljubim te.« Jaz:

»Naj to zapišem?«

Odrešenik: »To lahko zapišeš.«

Jaz: »Hvala ti za tvojo ljubezen, ki jo že več ur tako močno čutim.«

Mislila sem, da je bila to le moja volja, da sem se tako hrepenljivo želela združiti z Odrešenikom, da komaj sem mogla čakati.

Odrešenik: »Moja hči, to je bila moja volja, da se združim s tabo.«

Jaz: »Dragi Bog, ali me čaka kaj, ker si se hotel združiti z mano?« Odrešenik: »Da, nekaj te čaka.«

Jaz: »Ali smem to vedeti, moj Gospod in Bog? Prosim te za milost, da bom zmogla vse, kar me čaka. Moj Gospod in Bog, sprejemem to, čeprav ne vem, kaj me čaka. Gospod, naj se zgodi tvoja volja in ne moja.

Odrešenik: »Moja hči, izbrana si, ali imaš dvome, moja hči?« Jaz: »Ne, moj Gospod.«

Potem dolgo ni bilo ničesar in razmišljala sem o tem, kaj me čaka. Odrešenik: »Ne moreš reči, da to prihaja od tebe.«

Jaz: »Ne. Ne vem, kaj me čaka. Ali moram jokati zaradi tega, kar me čaka?« Odrešenik: »Lahko se veseliš.«

Jaz: »Kaj bo to, zaradi česar se bom veselila? Ne morem si predstavljati ničesar, zaradi česar bi se morala zdaj veseliti.«

Odrešenik: »Vedno boš povezan z Marijo, Materjo Božjo.« Jaz: »Ali nisem bil povezan z njo?«

Odrešenik: »Lahko se tudi pogovarjaš z

njo.« Jaz: »Že sem se z njo pogovarjal.«

Odrešenik: »Tudi ona se bo pogovarjala s tabo.«

Jaz: »To pomeni, da jo bom slišala, tako kot tebe?«

Odrešenik: »Da, moja hči, slišala jo boš tako kot mene.« Jaz:

»Kako bom lahko razlikovala, kdaj govori ona?«

Odrešenik: »Predstavila se ti bo, prepoznala boš njen glas.« Jaz: »Da, moj Gospod, že zdaj se veselim. Kdaj bo to?« Odrešenik: »Tako, ko pride znamenje.«

Jaz: »Ampak rekel si, da se bo pojavila v cerkvi v St. Leon-Rot.« Odrešenik: »Da, to bo storila.«

Jaz: »Enkrat?«

Odrešenik:

»Večkrat.«

Odrešenik: »Vse ohrani v tišini.«

Jaz: »Gospod, prosim, daj mi milost, da bom lahko vse to ohranila v tišini. Praviš, da usta govorijo tisto, s čimer je napolnjeno srce. Prosim, daj mi milost, da bo moj jezik o tem molčal.«

Odrešenik: »Da, moja hči, dobila jo boš.«

Odrešenik: »Moja hči, tvoja Presveta Mati Marija in jaz te ljubiva. Pojdi v miru.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, hvala ti za toliko milosti. Hvala dragi Božji Materi, da želi govoriti tudi z menoj, grešnico. O, Mati usmiljenja, ti zatočišče grešnikov, vodi me in varuj me.«

15.30–18.15: Molila sem v Roti v cerkvi in se spovedala pri gospodu župniku Vogtu.

2. 8. 1992 — nedelja

8.00–9.20:

Odrešenik: »Piši, hčerka moja, ljubiš me z mojo ljubeznijo. Ta ljubezen je darilo, ki sem ti ga podaril za tvoje »da« meni. In ta ljubezen je največje darilo, ki sem ti ga dal.« Jaz: »Čutim, kot da moram biti vedno povezana s teboj. Nenehno me vleče k tebi. Tako hrepenim po združitvi s teboj.«

Odrešenik: »Ker mi v celoti pripadaš.«

Odrešenik: »Piši, hčerka moja, želim si od tebe tvojo samozavest.« Jaz:

»Prosim, povej mi drugo besedo zanj.«

Odrešenik: »Sama ne moreš ničesar, jaz delujem namesto tebe.«

Jaz: »Dragi Bog, kako naj to deluje ali se zgodi, tega ne razumem. Moj Gospod, pomagaj mi, da bom to bolje razumela.«

Odrešenik: »Vse, kar storiš, storim jaz.«

Jaz: »Torej nisem jaz, ampak ti si tisti, ki to počne.« Jaz:

»Kako naj prepoznam, da to počneš ti?«

Odrešenik: »Preden kaj storiš, reci: 'Stori to ti, Gospod, kakor hočeš.'«

Jaz: »Potem sem tvoje orodje, ki ga uporabljaš.«

Odrešenik: »Da, moja hči, tako je.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, storila bom, kakor hočeš. Prosim, daj mi milost, da bom to tudi zmogla, saj to zagotovo ni lahko.«

Pri tem sem pomislila na ponižnost.

Odrešenik: »Prav imaš, hčerka moja, za to potrebuješ ponižnost.«

Jaz: »Gospod, vsak dan prosim za ponižnost, **to je najtežja vrlina.**«

Odrešenik: »To dosežeš le, če si z menoj. In ko spoznaš, da nisi nič, da sem jaz vse v tebi, in ko spoznaš, da sama ne moreš ničesar, takrat si dosegla ponižnost, ki mi je tako všeč.«

Hotela sem se pohiteti, da bi pravočasno prišla v cerkev na sveto mašo. Odrešenik:

»Da, hčerka moja, tudi tam te potrebujem. Ljubim te, hčerka moja, pojdi v miru.«

Ob 10.00 sveta maša v Roti.

13.30 rožni venec – nato sem molila k svetim ranam. Ob 19.00 sem doma molila boleč rožni venec.

3. 8. 1992 – ponedeljek

8.00–10.00 v ordinaciji:

Potem ko sem se iskreno molila k Odrešeniku.

Odrešenik: »Moja hči, dobro sem te slišal. Kaj se bo zgodilo s teboj, je moja skrb, in tudi tisto, kar še pride. Tvoja naloga je, moja hči, da mi služiš, kakor želim.«

Jaz: »Gospod, prosim, daj mi vedeti, kaj želiš. Povej mi, kaj želiš, da storim.« Odrešenik:

»Popolnoma se moraš zanašati name.«

Jaz: »Da, moj Gospod, to bom storila.«

Jaz: »Dragi Bog, ker sem se združila s tvojim Svetim Duhom, prosim, ne dopusti, da bi se moj duh vmešaval v pisanje, saj bi me to spravilo v negotovost.«

Odrešenik: »Piši, hčerka moja, pripravil sem načrt zate, ta načrt se mora izpolniti.«

Jaz: »Dragi Bog, bojim se, da se ne bo izpolnil.« Odrešenik:

»Izpolnil se bo, če boš vedno z menoj.«

Jaz: »Dragi Bog, rada bi bila vedno s teboj. Prosim, naj nikoli ne bom ločena od tebe. Dragi Bog, zdaj se bojim, da bi te še kaj vprašala. Povej mi, če naj še kaj zapišem. Stori z mano, kar hočeš. Pripadam ti v celoti.«

Odrešenik: »Moja hči, zapiši. Ne skrbi, imam nekoga, ki bo to delo opravil.«

Jaz: »Gospod, ne razumem, zakaj se temu reče delo.«

Odrešenik: »Moja hči, to delo je od mene in gre za rešitev duš. Je delo za rešitev duš. Imamo zelo malo časa, moja hči.«

Jaz: »Moj Gospod, če mi praviš kaj takega, potem od mene nekaj zahtevaš.« Odrešenik:

»Da, moja hči, odrešilne muke.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, moj Troedini Bog, moj usmiljeni Jezus, pripravljena sem trpeti s teboj za rešitev duš iz ljubezni do tebe in do ljudi. Dragi Bog, svojega mnenja nisem spremenila, kajti tvoje mnenje je zdaj moje mnenje. Kajti tisto, kar misliš ti, je pravilno, in ne tisto, kar mislim jaz.«

Odrešenik: »To mi je všeč, moja hči, kar si napisala.« Jaz: »Nimam

več nobene želje.«

Odrešenik: »Res nimaš nobene želje?«

Jaz: »Ne upam si si ničesar želeti, saj sem tako nevredna.« Odrešenik:

»Želi si, moja hči, jaz to hočem.«

Jaz: »Da, moj Gospod in Bog, potem si želim, da bi lahko križ, ki mi ga daješ, z ljubeznijo in zvestobo nosila s teboj do konca in da bi cerkev v St. Leon-Rot postala vzorna cerkev po mnenju Svetega očeta, tako da bi si druge cerkve vzele zgled po njej.

Želim si, da se sveto obhajilo podeljuje v klečečem položaju, razen tistim, ki ne morejo klečati, in da se podeljuje v usta s pateno.

Želim si, da nam podariš duhovnike, ki bodo vsak dan na voljo za sveto spoved in spovedni pogovor, ter da se sveto obhajilo v spoštovanju podeljuje izključno prek posvečenih rok duhovnika.

Nato pa, da se v cerkvi spet bolj časti Marija, sv. Jožef ter sveti angeli in svetniki.

Želim si, da bi duhovnik pred sveto mašo skupaj z verniki molil rožni venec in da bi se duhovnik med sveto mašo skupaj z ministranti obrnil proti tabernaklju, razen med pridigo.

- Da se v kapeli, ki se gradi doma, vedno moli za rešitev duš.

Posebej je treba častiti tvoje svete rane.

- Naj se v tej kapeli ljudje telesno in duševno ozdravijo po priprošnji Marije in sv. Jožefa.

- Da se ne izgubi nihče, ki moli v tej kapeli.

- Da bodo rešene moja družina, sedanja in tri generacije pred njo.

- Prosim za posebno zaščito te kapelice in da se v njej po moji smrti še naprej moli.

- Da se v tej kapeli, o Bog, izkazuje več časti, hvalospevov in zahval kot doslej v kateri koli kapeli.

»Gospod, veliko sem naštela. A Gospod, pravim: če hočeš, naj se zgodi, ne zato, ker sem kaj, ampak zato, ker si ti vse v meni.«

Odrešenik: »Moja hči, tako bo.« Jaz: »Moj

Gospod, ali sem prav slišala?«

Odrešenik: »Moja hči, napiši to, tako se bo zgodilo, kot si napisala.« Jaz: »Hvala ti, moj Gospod in Bog, HVALA.«

Trenutno zunaj močno grmi in dežuje, kot da bi bila nevihta. Moja duša je v miru, tišini in veliki ljubezni do dragega Boga in Presvete Matere Božje.

V Rotu ni bilo svete maše, ob 19.30 sem šla v kapelo sv. Rocha.

Ob 20.15 molitvena skupina. Molitvena skupina obstaja že pet let.

04.08.92 – torek

Doma med 10.55 in 11.55. Najprej sem

molil, potem sem se združil.

Odrešenik: »Veliko je stvari, ki mi niso všeč.« Jaz:

»Moj Gospod in Bog, kaj ti ni všeč?«

Odrešenik: »Da je Matthias s Andreasom (Andréjem iz Belgije) šel na post.« Jaz:

»Ampak tudi apostoli so to nekoč počeli.«

Odrešenik: »Moja hči, to ni moja volja.« Jaz: »Ali

moram še kaj vedeti glede Matija?« Odrešenik:

»Moli zanj.«

Jaz: »In kako je z Beate?«

Odrešenik: »Naj ne bere več tvojega dnevnika.«

Jaz: »Ampak rekel si, da ga sme popravljati.«

Odrešenik: »Ampak ne spreminjati.«

Jaz: »Kako je z Fridolinom, ali lahko župniku Stefanu pove o ranah, ki jih bom dobila?«

Odrešenik: »Naj to ohrani v tišini.«

Jaz: »Želiš, da v bližnji prihodnosti grem na duhovne vaje?«

Odrešenik: »Še ne.«

Odrešenik: »Jaz sem tvoj duhovni vodnik, pripadaš v celoti

meni.« Odrešenika sem vprašal o tej ženski s pipo.

Odrešenik: »Povej Fridolinu, naj bo previden pri tej ženski. Moli za Fridolina.«

Jaz: »Da, moj Gospod in Bog, molil bom za vse te prošnje. Za Fridolina pa bom molil še bolj.«

Odrešenik: »Veseli me, da si Fridolin želi ob ponedeljkih prihajati v molitveno skupino.« Jaz:

»Potem se bojim, da Marion ne bo več pisala dnevnika.«

Odrešenik: »Ona bo še naprej pisala.«

Jaz: »Kaj bi storil na mojem mestu za mater Matija?« Odrešenik:

»Hčerka moja, prepusti to meni.«

Jaz: »Želiš, da še kaj zapišem?« Odrešenik: »Da, želim,

da še kaj zapišeš.« Jaz: »Da, moj Gospod in Bog.«

Pomislila sem na župana.

Odrešenik: »Pogovori se z njim, jaz ti bom podal, kaj mu boš povedala.«

Jaz: »Dragi Bog, imam še eno vprašanje: naj grem avgusta v Schio?« Odrešenik: »Tja ne smeš iti. Ostani mi poslušna.«

Odrešenik: »Moja hči, kar bo zdaj sledilo, moraš zapisati. Rane, ki jih boš dobila, se bodo zgodile še letos.«

Jaz: »Katero leto imaš v mislih?«

Odrešenik: »1992.«

Jaz: »Da, moj Gospod, moj dobri Jezus, naj se zgodi, kakor si rekel.« Odrešenik:

»Moja hči, ne razočari me.«

Jaz: »Gospod, daj mi milost, da te nikoli ne bom razočarala.«

Odrešenik: »Poslušaj samo mene, ne pusti, da te vplivajo drugi. Ta znamenje, ki ga boš prejela od mene, naj bo pričevanje za vse slepe, da bodo spet videli, in za gluhe, da bodo spet slišali. Zapiši, moja hči, to znamenje, moje rane v tebi, bo povzročilo velik razburjenje v svetu.«

Jaz: »Gospod, tega pa ne razumem povsem, prosim, povej mi kaj drugega.«

Odrešenik: »To bo kvas. Prek tvoje knjige se bo hitro razširil. Proti ranam na tebi, ki jih boš prejela, ne bodo mogli ničesar storiti, saj bodo od mene. Moja hči, ljubim te, pojdi v miru.«

Zvečer sem bila v cerkvi v Malschu. Najprej sem šla v Mingolsheim, a tam ni bilo maše. Zato sem se odpeljala v Malsch, da ne bi zamudila svete maše.

05.08.92 – sreda

Doma med 10.45 in 12.45.

Molil sem in se nato združil z Odrešenikom. Občutil sem globoko kesanje za vse svoje grehe in jokali sem. Čutil sem se kot grešnik, a Gospod me je izbral, da sem njegovo orodje. Oh, kako se počutim nevrednega pred Bogom. Koliko ponižnosti je potrebne, da spoznaš grehe. Skoraj vsak teden grem k spovedi, vsak dan obžalujem

in vendar vedno znova grešim. Za nekatere grehi, ki jih obžalujem, niso grehi, zame pa je še tako majhen greh največji. To bo zagotovo razumelo le malo ljudi, niti gospod župnik Vogt ne.

Odrešenik: »Piši, hčerka moja, ali boš verjela, kar ti bom povedal?«

Jaz: »Dragi Odrešenik, že si mi podaril vero, zato lahko vendarle verjamem.« Odrešenik: »Ampak še vedno dvomiš.«

Jaz: »Ali mi lahko, prosim, še vedno odvzameš te dvome?« Odrešenik: »Ampak ti se vedno znova vračajo.«

Jaz: »Prosim te, da mi jih spet odvzameš.«

Odrešenik: »Moja hči, dvom ne prihaja od mene. Vedno znova je treba moliti: ›Varuj nas pred dvomom.‹«

Jaz: »Da, moj Gospod, prosim, obvaruj me pred dvomom, da bo moja vera trdna kot skala.«

Odrešenik: »Piši, moja hči, vadi potrpežljivost.«

Jaz: »Potrpežljivost je velika vrlina, mislila sem, da jo dobiš od tebe.« Odrešenik: »Dobiš jo, a zdaj še ne.«

Jaz: »Da, moj Gospod, vadila bom potrpežljivost. Prosim, odpusti mi mojo nestrpnost. Prosim, očisti mojo dušo, da bom povsem čista in da bom lahko postala sveta, da te bom vedno slavila in hvalila skupaj z vsemi svetniki v nebesih.«

Jaz: »Gospod, ali je bilo to tisto, kar si mi hotel povedati, ali bom v to verjel?«

Odrešenik: »Prihaja nekaj povsem drugega. Zapiši to, besedo za besedo.«

Odrešenik: »Želim si od tebe tvoje celotno bitje.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, moj dobri Jezus, ti ga dajem, moje celotno bitje.« Jaz: »Mi lahko kaj poveš o tem?«

Odrešenik: »Moja hči, trpljenja za odrešitev, ki jih prejemaš, so moja trpljenja.«

Jaz: »Ampak to si mi že povedal.«

Odrešenik: »Takrat boš v meni.«

Jaz: »Kaj pa potem z mojim telesom?«

Odrešenik: »Tvoje telo je vidni znak za ljudi.« Jaz: »Sem tako neumna, da tega ne morem razumeti.«

Odrešenik: »Če bi to lahko razumela, potem to ne bi bilo od mene. Tudi za teologe je to težko, ker tega ne morejo razumeti.«

Jaz: »Gospod, če sem znamenje za ljudi, kaj bodo ljudje dosegli prek mene?«

Odrešenik: »Luč, ki bo prišla iz teme.« Jaz: »Ali to pomeni, da bodo slepi spet videli?«

Odrešenik: »Da, moja hči. Tvoje odprte rane bodo sijale za vse. Tudi slepi bodo spet videli. Zaradi teh ran, ki jih boš dobila, te bodo mnogi zasmehovali in se ti posmehovali. Vse to sprejmi, s tem boš rešila mnoge duše pred pogubljenjem.«

Jaz: »Gospod, sem to pravilno napisala? Naj prečrtam tisto, kar ni pravilno?«

Odrešenik: »Ne, to sem napisal jaz, ne ti. Tvoje roke so moje orodje. Moja hči, zelo te ljubim, ostani mi zvesta. Pojdi v miru.«

Rožni venec in sveta maša v rdečem.

06.08.92 — četrtek

Enourno sem molila v tišini, preden sem se združila z Odrešenikom. Vse sem izročila Jezusu.

Odrešenik: »Da, moja hči, tako je bilo prav.«

Odrešenik: »Piši, moja hči, ljudje se morajo nujno spreobrniti. Pred njimi je le še kratek čas. Satan je močan. Z molitvami ga je treba podrediti. Ljudje danes zelo malo molijo. Povej županu, naj poskusi vzpostaviti stik s gospoda zveznega kanclerja Kohla. Naj ne okleva s tem.« Jaz: »Naj mu pokažem pismo gospoda zveznega kanclerja Kohla?«

Odrešenik: »Da, to lahko storiš. Če hoče, naj zvezni kanclerju napiše, da moraš z njim govoriti. Povej mu, da tudi župan nosi odgovornost za to, da ljudje živijo v miru.«

Jaz: »Ali mu lahko to preberem?«

Odrešenik: »Da, to lahko storiš, a ničesar drugega.«

Jaz: »Ne te vprašam, kaj naj napišem, prosim, povej mi. Morda bo to zadostovalo.«

Odrešenik: »To ne zadostuje, hčerka moja, napiši to. Svet še nikoli ni bil v takšnem nemiru kot zdaj. Vsakdo je izpostavljen veliki nevarnosti. Skoraj bi jih vse izpljunil, a jih še vedno ljubim. Vsi so moji otroci. A rešeno bo le tako majhno število!«

Odrešenik: »Piši, moja hči, hočem, da še pišeš. Moja hči, izpolni mojo željo.«

Jaz: »Kakšno? Vse sem ti dala, sama ne morem ničesar.« Odrešenik: »Pa vendar, z menoj lahko vse.«

Jaz: »Gospod, kakšna je tvoja želja? Če bom z teboj, ti bom izpolnila vsako željo.«

Odrešenik: »Piši, moja hči, moja želja je, da te nosim pri sebi.«

Jaz: »Kako naj to razumem? Če pa je to tvoja želja, ti bom to željo izpolnila, potem me lahko nosiš, kamor hočeš.«

Odrešenik: »Piši, moja hči, lahko si hkrati tukaj in tam, kjer hočem jaz.«

Jaz: »Moj Gospod, storila bom, kar želiš, saj vem, da je vse, kar storiš, dobro, in zato te ljubim nad vse in se ti zahvaljujem za vse.«

Potem me je motil moj mož. Nisem se odzvala, saj mi je bil Odrešenik zdaj pomembnejši.

Odrešenik: »Moja hči, tvoje srce bo prebodeno.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, naj bo tako, kot hočeš.«

Odrešenik: »Tvoje srce bo takrat postalo moje srce. Kri, ki bo tekla iz tvojega srca, je moja kri. Ta kri bo prelita za odrešitev duš. Vsaka kapljica krvi je dragocena.«

Jaz: »O, moj Gospod, tega ne morem tako razumeti. Povej mi to na lažji način.«

Odrešenik: »Moja kri je vaša rešitev.«

Jaz: »O, Gospod, kako strašno mora biti, ko te v sveti hostiji sprejmejo z roko, ko svete delce padejo na tla. O, kako slepi morajo biti duhovniki. Gospod, prosim, odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo, ko dajejo sveto hostijo v roko.«

Odrešenik: »Da, moja hči, tako je.«

Jaz: »Moj Gospod, zelo težko mi je pisati. Zaradi teh svetožalstev, nespoštljivosti in ravnodušnosti do tebe, Troedinega Boga, bi bilo treba jokati krvave solze. Naj sije tvoja sveta luč, da bodo prišli iz teme in da bodo rešeni s tvojim dragocenim krvjo.«

Odrešenik: »Moja hči, tako se bo zgodilo. Moja draga hči, veselilo me je, da si nadaljevala s pisanjem. Ljubi me, pojdi v miru.«

Okoli 16.15 sem bila pri županu, gospodu Martinu. Govorila sem z njim o zvezni kanclerju gospodu Kohlu. Rekel mi je, da bo poskusil vzpostaviti stik med mano in gospodom zvezno kanclerjem Kohlom. Na koncu sem mu še rekla, naj ne izostaja od maše.

Ob 18.30 rožni venec in sveta maša v Rotu.

07.08.92 – petek – petek Srca Jezusovega

10.00–11.30 doma:

Molil sem iz srca in rekel Odrešeniku: »Naredil bom vse, kar hočeš, a enega se bojim, da bom v trpljenju ločen od tebe.«

Odrešenik: »Ko trpiš, sem z teboj. Trpim z teboj.« Po nekaj trenutkih tišine.

Jokala sem.

Odrešenik: »Piši, hčerka moja, **Beseda se je utelesila**, tvoje srce bo postalo moje. Besede, ki bodo prihajale iz tvojega srca, bodo moje besede.«

Jaz: »Ali bo Sveti Duh govoril skozi mene?«

Odrešenik: »Da, moja hči, Sveti Duh bo govoril skozi tebe.« Jaz:

»Dragi Odrešenik, ali bodo to opazili tudi drugi?«

Odrešenik: »Ne vsi. Le tisti, ki so v Božji milosti.« Jaz: »In kaj bo z drugimi, ki tega ne bodo prepoznali?«

Odrešenik: »Ti se bodo posmehovali in te izsmejali ter te razglasili za noro.« Jaz:

»Kaj naj potem storim?«

Odrešenik: »Ne ti boš kaj storila, ampak jaz bom nekaj storil. Moja hči, takrat boš moje orodje.«

Jaz: »Bom prepoznala, da si ti?« Odrešenik:

»Da, to si že večkrat prepoznala.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, ali me še kaj čaka? Kako bo, ko boš pri meni, ali bom lahko jedla?

Mislim, ko bom od tebe prejela rane? Vendar vnaprej pravim, Gospod, naj bo tako, kakor hočeš.«

Odrešenik: »Moja hči, prihodnost pripada meni.«

Jaz: »Da, Gospod, spet sem pozabila. Odpusti mi, prosim.« Jaz:

»Naj še kaj zapišem?«

Odrešenik: »Da, moja hči, še nekaj potrebujem od tebe.« Jaz:

»Dragi Bog, lahko to dobiš.«

Odrešenik: »Zapiši to, potrebujem tvojo popolno predanost meni.«

Jaz: »Moj Gospod, že sem ti dala vse. Spet ti dam vse. Naredi z mano, kar hočeš. Pripadam ti v celoti.«

Odrešenik: »Moja hči, ljubim te, ostani mi zvesta, storil bom, kar hočem. Pojdi v miru, moja hči.«

18.30 Rožni venec in sveta maša v rdečem.

08.08.92 – sobota

11.00–12.45: Po molitvi sem se združila z Odrešenikom.

Od Odrešenika sem vprašala, ali naj sv. župniku Vogtu povem, da bom prejela pet ran in da bo moje srce prebodeno.

Odrešenik: »Da, povej svojemu duhovniku, sv. župniku Vogtu, da boš od mene prejela pet ran in da bo tvoje srce prebodeno.«

Jaz: »Ampak, Gospod, zagotovo mi spet ne bo verjel. Kaj naj naredim?« Odrešenik:

»Moja hči, verjel mi bo, ko bo že prepozno.«

Jaz: »Dragi Bog, potem nima smisla, da mu to povem.« Odrešenik:

»Pa vendar ima smisel, moja hči.«

Jaz: »Kakšen smisel ima to?«

Odrešenik: »Ne bo več mogel reči, da ni nič vedel.«

Še nekaj časa sem se pogovarjala z Odrešenikom, a nisem nič zapisala.

Odrešenik: »Zdaj piši, hčerka moja. Dobro poslušaj.«

Jaz: »Da, Odrešenik, pozorno poslušam. Vem, da moj razum tega ne bo razumel, a moje srce bo to spoznalo in občutilo, kajti moje srce ve, kaj hočeš od mene, ljudje pa tega ne vedo. Zato bom vedno najprej poslušala tebe, kajti tvoja ljubezen me še ni razočarala.«

Odrešenik: »Vse, kar zapišeš, dobro shrani.« Jaz:

»Ampak to si mi že enkrat rekel.«

Odrešenik: »Satanu ni nič ljubše kot to, da tisto, kar pišeš, uniči prek dobrih ljudi.« Jaz:

»Dragi Jezus, bolje bom to hranila.«

Po nekaj časa, ko je vladal mir in tišina, sem vprašala, ali je dovolj tisto, kar sem napisala.

Odrešenik: »Ne, moja hči, vse, kar si napisala, je pomembno tudi za poznejše čase.« Odrešenik:

»Moje delo bo dovršeno. Veliki se bodo še čudili.«

Jaz: »Kdo so ti veliki?«

Odrešenik: »Škofje. Pri tem delu bodo spoznali sadove. Vinska trta tega dela sem jaz. Svojo kri bom preli za vse, kar pomeni, da se lahko tudi največji grešnik spreobrne, če hoče. Na svet sem prišel zaradi grešnikov. Vsak grešnik mi je drag, tako kot pravični. Moja hči, to delo, rešitev duš, boš izpolnila z menoj. Kar sem začel, bom dokončal. Rešujem svoje otroke, tiste, ki jih je še mogoče rešiti. Tvoja pot, moja hči, je moja pot.«

Jaz: »Potem se na tej poti ne bom izgubila.«

Odrešenik: »Na tej poti se ne boš izgubila. Si z menoj. Moja draga hči, hvala, da si prišla k meni.

Pojdi v miru.«

16.30 V cerkvi v Rotu: Molila sem rožni venec. Ker danes v Rotu ni bilo spovedi, sem se okoli

17.45 spovedala v kapeli sv. Roka.

Ob 19.00 sem obiskala sveto mašo v cerkvi v Mingolsheimu.

09.08.92 — nedelja

8.15–9.45: Po molitvi sem se združila z Odrešenikom.

Ko se združim z Odrešenikom, vedno prejemam duhovno obhajilo in molim iz srca. Odrešenik:

»Piši, moja hči.«

Jaz: »Da, moj Gospod, bom zapisala.«

Odrešenik: »Ljubim te, moja hči, svoje otroke moram preizkušati do konca, kajti naloga, ki jim jo dam, mora biti izpolnjena. Za vse, kar si napisala, sem že poskrbel, da se bo vse izpolnilo.«

Razmišljala sem, ali je Odrešenik to storil vnaprej.

Odrešenik: »Da, vnaprej. Zato se ne skrbi, kdaj se bo kaj zgodilo. Tvoja naloga je, da ljubiš mene in ljudi ter izpolnjuješ mojo voljo. Ljubezen, ki jo še prejemaš od mene, je kot dragocen dragulj, ki sije z vseh strani. In tam, kjer sije, bo ljubezen tekla.«

Jaz: »Gospod, bom prejela še več ljubezni?«

Odrešenik: »Da, če trpiš z menoj, boš prejela in dajala več ljubezni. Lahko boš podarila veliko ljubezni. Moja hči, to še zapiši: rane, ki jih boš prejela, bodo trajale dlje časa, da bo rešenih veliko duš. Včeraj ti je duhovnik (v kapeli sv. Roka) rekel, da so rane dar milosti. Lahko zapišeš, da je to izjemno velik dar milosti. Podarjam ga, komur hočem. Zapiši si, da boš lahko delala z ranami in da jih boš morala nositi dolgo. Tako dolgo, kot bom hotel.« Jaz: »Da, moj Gospod in Bog, moj ljubeči Oče. Že zdaj se ti zahvaljujem za ta izjemno velik dar milosti, ki ga bom prejela. Pripravljena sem in si želim, da bom lahko nosila in prenašala rane skupaj s teboj, dokler boš hotel.«

Odrešenik: »Moja hči, skrbiš zaradi ran. Zaupaj mi to skrb. Naj bo to moja skrb in ne več tvoja.«

Jaz: »O, moj Gospod, zdaj tako hrepenim po tvoji ljubezni. Prosim, podari mi veliko ljubezni.«

Odrešenik: »Podaril ti bom veliko ljubezni, a še ne zdaj. Bi jo zdaj sploh prenesla?« Jaz: »Ali zdaj ne morem več ničesar zapisati?«

Odrešenik: »Da, še nekaj moraš zapisati.« Jaz: »Da,

moj Gospod, kaj pa?«

Odrešenik: »Bolečina, ki jo čutiš v svojem srcu, je moja bolečina.«

Jaz: »Mislim sem, da je to morda zaradi vročine. To je pekoča bolečina.« Odrešenik: »To

dopuščam, da bi lahko občutil mojo ljubezen.«

Jaz: »Ali so tvoja trpljenja ljubezen?«

Odrešenik: »Da, prava ljubezen do vas, moji otroci.«

Jaz: »Gospod, hvala ti za vsa trpljenja, ki mi jih daješ, želim si, da te bom vedno ljubila. Prosim, naj me tudi težka trpljenja nikoli ne ločijo od tebe.«

Odrešenik: »Moja hči, vseč mi je, kako si napisala. Hvala ti. Moja želja je, da sem s teboj in ob tebi. Moja draga hči, pojdi v miru.«

Ob 13.30 je bil v cerkvi rožni venec v rdeči barvi. Danes ni bilo pobožnosti, ostala sem v cerkvi ob krstu otroka.

19.00: Obiskala sem sveto mašo v kapeli sv. Rocha.

10.08.92 – ponedeljek

Po molitvi:

Od Odrešenika nisem hotela ničesar vprašati, saj sem nezaslužna.

Jaz: »Dragi Odrešenik, ali želiš, da nekaj zapišem?« Odrešenik:

»Da, želim, da pišeš, moja hči.« Potem je nastala tišina.

Odrešenik: »Moja hči, piši, besedo za besedo.« Jaz:

»Da, moj Gospod.«

Odrešenik: »Vse, kar trpiš, mi daruj za težke grešnike. Tvoj strah sem ti vzel.«

Jaz: »Hvala ti, moj Gospod in Bog.«

Jaz: »Dragi Bog, čutila sem to, ko sem prej jokala in se bala, da ne bom prenesla ran. In potem je jok nenadoma prenehal in nisem se več bala.« Odrešenik: »Moja hči, napiši to: vojna v Bosni in Hercegovini bo še hujša. V nevarnosti so sosednje države.«

Jaz: »Moj Gospod, rada bi te nekaj vprašala: ali naj po faksu pišem nemškemu kanclerju Kohlu, če to želiš.«

Odrešenik: »Da, stori to.«

Jaz: »Boš z menoj?«

Odrešenik: »Moja hči, želim popolno diskretnost, nikomur ne smeš povedati.«

Jaz: »In gospodu župniku Dochartu?«

Odrešenik: »Njemu da, nikomur drugemu pa ne. Ko boš imela rane, jih bodo vsi videli. Moja hči, ljubi me še naprej tako kot doslej. Moja volja in tvoja volja je, da sva vedno združena. Te volje ti nihče ne more vzeti, saj si mi jo dala.«

Jaz: »O, moj Gospod in Bog, to, kar si mi zdaj povedal, mi dela dobro. Hvala ti, moja velika ljubezen. Moj dragi Jezus, ali se moram še pripraviti na odrešilno trpljenje?«

Odrešenik: »Moja hči, ostani budna in nikoli ne zapri svojega srca pred menoj.«

Jaz: »Gospod, ne razumem dobro, ko praviš: »Ne zapiraj mi svojega srca«, prosim, povej mi, kaj misliš s tem, prosim, povej mi to z drugimi besedami.«

Odrešenik: »V tvoje srce želim vstopiti, kadar hočem jaz, in ne kadar hočeš ti.«

Jaz: »Ampak, moj Gospod, to lahko storiš kadarkoli, in želim si, da bi vedno ostal pri meni in me nikoli ne zapustil.«

Odrešenik: »Vedno bom ostal pri tebi, verjemi mi.«

Jaz: »A nekateri so rekli, da so zapuščeni.«

Odrešenik: »Bog svojih otrok nikoli ne zapusti.«

Odrešenik: »Moja hči, napiši še nekaj.«

Jaz: »Ampak, Gospod, želim, da mi poveš, kadar zaprem svoje srce.« Odrešenik: »To počneš pogosto.«

Jaz: »Ampak tega ne vem. Kako naj prepoznam, da stojiš pred vrati mojega srca?«

Odrešenik: »Daj mi prednost pred svetovskimi stvarmi.«

Jaz: »Ampak še ne vem, kdaj stojiš pred vrati.« Odrešenik: »Naj bo tvoje srce tam, kjer je tvoj zaklad.«

Jaz: »Tega tudi ne razumem povsem.«

Odrešenik: »Moja hči, ljubi me takšna, kakršna si.«

Jaz: »Gospod, odpusti mi, hotel si mi še nekaj povedati.«

Odrešenik: »Izpolni mojo željo.«

Jaz: »Da, o, moj Gospod in Bog, prosim te za milost, da izpolnim tisto, kar si od mene želiš, ne da bi vnaprej vedela, kaj me čaka. Naj se tvoja želja izpolni s tvojim sodelovanjem.«

Odrešenik: »Želim si, da rane, ki jih boš prejel od mene, nosiš brez rokavic.«

Jaz: »Dragi Bog, moj Jezus, moj duhovni vodnik, kako prosim? Morda nisem razumel ali pa se je vmešal moj um. Prosim, povej mi še enkrat.«

Odrešenik je to ponovil še enkrat, naj ne nosim rokavic. Jaz: »In če

zdravniki rečejo, da jih moram nositi?«

Odrešenik: »Potem povej, kar sem rekel.«

Jaz: »In če drugi rečejo, da se hočem hvaliti?« Odrešenik:

»Ne poslušaj, kar pravijo drugi.«

Pomislil sem na aids ali okužbe.

Odrešenik: »Te rane ne gnijejo.«

Jaz: »Naj jih nosim povsem odkrite, povsem odkrite?«

Odrešenik: »Da, moja hči.«

Jaz: »Da, moj Gospod in Bog, storila bom, kakor želiš.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, ali bom omedlela, ko bom dobila rane?« Odrešenik: »Dobila jih boš pri zavesti.«

Jaz: »Da, moj Gospod in Bog, razumela sem.«

Jaz: »Ali jih bom dobila vse naenkrat ali najprej na rokah?« Odrešenik: »Pusti to meni.«

Jaz: »Da, moj Gospod, naj bo tako, kot hočeš.« Odrešenik:

»Moja hči, ljubim te, pojdi v miru.«

Ta ura in pol z Odrešenikom se mi je zdela kot 5 minut.

Rožni venec in sveta maša v rdečem v cerkvi.

20.00 – molitvena skupina

11.08.92 – torek

Od 9.00 do 10.00 sem molila s Fridolinom.

Od 11.00 do 13.00 sem molila sama in se združila z njim.

Odrešenik: »Moja draga, napiši to.«

Pomislila sem, da danes ne bo rekel »moja

hči«. Odrešenik: »Moja draga, tako naj

napišeš.« Jaz: »Hvala, moj Gospod in Bog.«

Odrešenik: »Vse, kar napišeš, bo čim prej natisnjeno, tako kot hočem jaz. Prepusti to duhovniku, ki ti ga dam. On bo to storil tako, kot hočem jaz. Piši, moja hči, ne obremenjuj se s svojimi napakami. Zaradi njih spregledaš najpomembnejše.«

Jaz: »Gospod, zakaj se tako mudiš s tem pisanjem, saj naj bi iz tega nastala knjiga.«

Odrešenik: »Spet moram skrajšati čas. Ljudje se ne želijo vrniti k svojemu Očetu, ki jih ljubi.«

Jaz: »Ali bo knjiga pomagala ljudem, da se spreobrnejo?«

Odrešenik: »To bodo vedeli. Ostalo še pride. Bodite prepričani, da bo ta knjiga pomagala mnogim.«

Jaz: »Gospod, o tem se ne želim izreči. Naj bo tako, kot hočeš ti.« Potem: Pomislil sem na Fridolina.

Odrešenik: »Všeč mi je bilo, da sta molila skupaj. Vedno sem z vama.« Pomislila sem, da je pri Fridolinu morda tudi malo radovednosti.

Odrešenik: »Moja hči, on bo postal duhovnik. Molite naprej z njim.«

Jaz: »Hvala, moj Gospod, bom to še naprej počela.«

Potem sem se spomnila na župnika Docharta in razmišljala, ali je bilo to v skladu z voljo Odrešenika.

Odrešenik: »Veselilo me je, da si mu to povedala.«

Potem sem pomislila na Fridolina, ker sem mu povedala, da bom dobila rane. Bala sem se, ali je bilo prav, da sem mu to povedala.

Odrešenik: »Njemu to smeš povedati, to veš, hčerka moja.«

Jaz: »Da, Gospod, to si mi že enkrat rekel, a nisem bila prepričana.« Od

Odrešenika sem nadaljevala z vprašanjem:

»Zakaj hočeš, da ne nosim rokavic, če bom dobila rane?« Odrešenik: »Potrebujem velikodušne priznavalce, in zato naj svetloba sije na tiste, ki so v temi.«

Bilo je 12.00 in prekinila sem pogovor, da bi molila k Gospodovemu angelu. Po molitvi sem rekla Odrešeniku:

»Veseliš se, ko molim k Materi Božji.« Odrešenik:

»Tudi jaz sem pri tem.«

Jaz: »Da, moj Gospod, to je res. Gospod, v mojem srcu je tako lep občutek, počutim se tako svobodna in tega ne morem opisati z besedami.«

Odrešenik: »Moja hči, dala si mi vse, celo današnji in jutrišnji dan, ki te čaka. Tako naj tudi bo.«

Jaz: »Da, Gospod, stori, kakor hočeš.«

Odrešenik: »Moja hči, še nekaj zapiši. Dajem ti še nekaj časa za razmislek o tem, kar sem od tebe zahteval. Ta čas je omejen.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, že zdaj rečem »DA«. Jaz sem tvoja trta. Plodove lahko prinašam le, če ostanem na trti. Stori z mano, kar hočeš, da bom lahko prinašala dobre plodove. In to, Gospod, lahko storim le s teboj.«

Odrešenik: »Moja hči, potem te bodo obrezali, da boš lahko rodila dober sad.« Jaz: »Kaj moram storiti?«

Odrešenik: »Odloži se od domišljavosti. Obleci se skromneje. Oblačila podari revnim. Z malo boš shajala. Čevlje podari revnim.«

Razmišljala sem, koliko naj jih obdržim, morda dva para.

(Tega o čevljih nisem hotela napisati. Kasneje sem to vendarle napisala, ker sem čutila, da moram.)

Jaz: »Rada bi te vprašala nekaj, česar še nikoli nisem vprašala. Ali hočeš, da nosim ruto ali šal na glavi? Ali je to pomembno, ker sem tvoja nevesta?«

Odrešenik: »Da, to mi veliko pomeni.« Odrešenik:

»Nosila ga, moja hči, ta pokrivalo za glavo.« Jaz: »V bolnišnici ali v cerkvi?«

Odrešenik: »Povsod.«

Jaz: »Ampak težko mi bo nositi pokrivalo za glavo. Jaz: »Zakaj?«

Odrešenik: »Da ne postaneš domišljava, poleg tega pa so moje izbranke že od nekdaj nosile pokrivalo.«

Jaz: »Je to zaradi tradicije ali zato, ker ti tako hočeš?«

Odrešenik: »Ker jaz tako hočem.«

Jaz: »Ampak gospod župnik Vogt tega ne bo razumel.« Odrešenik: »Si moja nevesta?«

Jaz: »Kako je z drugimi? Ali naj tudi oni nosijo pokrivalo za glavo?« Odrešenik:

»Da, vendar tega ne zahtevam od vseh.«

Jaz: »Če bom to storila, bodo drugi rekli, da sem nora.« Odrešenik:

»Stori to, moja hči.«

Jaz: »Da, moj Gospod, nosila bom pokrivalo, ker ti tako hočeš in iz ljubezni do tebe.«

Odrešenik: »Moja hči, stori, kar hočem od tebe.«

Jaz: »Dragi Bog, prosim te za milost, da bom vedno prepoznala, kaj želiš od mene.«

Odrešenik: »Moja hči, ti si moja biser, za katero moram skrbeti. Ostani mi zvesta. Pojdi v miru.«

Ob 18.30 sem bila s Fridolinom v cerkvi v Rotu na rožnem vencu in sveti maši. Pred in po sveti obhajili sem Odrešeniku povedala, da sem dobro premislila, kaj od mene zahteva, in sem mu dala svoj »DA«. Nato sem Odrešenika prosila, naj mi Marija pomaga nositi križ in naj mi bo tolažnica v trpljenju.

Povedala sem mu, da se nikoli ne želim ločiti od njega.

Ponovila sem, da sem iz ljubezni do Jezusa in do ljudi, za rešitev duš in spreobrnjenje grešnikov, pripravljena nositi te pokorne trpljenja z njim. Po sveti obhajilni daritvi mi je

Odrešenik ob združitvi rekel:

Odrešenik: »Hvala ti, moja hči, ljubim te, ostani mi zvesta. Sprejemam to.«

12.08.92 – sredo

Molila sem ponoči od 2.30 do 3.30 in zjutraj od 9.30 do 11.30. Zjutraj sem molila in se združevala:

Odrešenik: »Moja hči, napiši to.«

Jaz: »Da, dragi usmiljeni Oče, dragi Jezus, dragi Sveti Duh.«

Odrešenik: »Rane, ki jih boš prejela od mene, se bodo vtisnile v tvoje roke, noge in v tvoje srce. Veliko krvi bo teklo za duše, ki so dobre volje. To bo moja kri, moja hči, za rešitev duš. Mojo kri je treba zelo častiti. Tvoja naloga je, da izpolniš mojo voljo, ko bom prelil to kri. To bo velika bolečina. Dovoljeno ti bo toliko, kolikor boš lahko prenesla. Poznam mero, ki jo lahko preneseš. Zaupaj mi. Jaz sem tvoj ženin. Moja volja je tudi, da sem vedno združen s teboj. Z menoj ti ne bo ničesar manjkalo.«

Jaz: »Gospod, kako to misliš, da mi ne bo ničesar manjkalo?«

Odrešenik: »Imam vse, kar potrebuješ.«

Jaz: »Da, moj Gospod, verjamem ti. Dragi Bog, rada bi ti povedala, da te zdaj tako zelo ljubim, da bi rada storila vse, kar želiš.«

Odrešenik: »Moja hči, rane bodo krvavele, najprej v petek. Takrat ti ne bo treba delati. Od dela te bodo oprostili.«

Jaz: »Bom potem lahko molila?«

Odrešenik: »Drugi bodo morali veliko moliti. Moja hči, bodi prepričana, da bodo to storili.«

Odrešenik: »Ljubim vse ljudi.«

Pomislila sem na trnovo krono.

Odrešenik: »To še pride. Trnova krona sodi k temu. Najprej boš prejela bičanje, nato pa trnovo kronanje. Dogajalo se bo tako, kot sem trpel na Kalvariji. To je moje križanje v tebi.

Tvoja bolečina bo moja. Ta odrešilna trpljenja so moja odrešilna trpljenja. Jaz sem v tebi in ti si v meni. Takrat bova eno.«

Jaz: »Prosim, moj Gospod in Bog, odpravi mi le strah, da se ne bom bala hudiča in da mi ne bo mogel ničesar storiti. Če mi kaj stori, naj bo nešteto duš rešenih pred pogubljenjem.«

Odrešenik: »Moja hči, za to bom poskrbel.«

Odrešenik: »Te bodo bolj preizkušali kot druge duše. Zato se bo zate tudi veliko molilo. Moja volja je, da se veliko moli.«

Odrešenik: »Tvoja naloga je še, da mi vedno ostaneš zvesta.«

Jaz: »Da ti bom zvesta, mi si že podaril milost.« Odrešenik: »Da, to sem že storil.«

Jaz: »Ampak potrebujem duhovnika.«

Odrešenik: »Prišel bo eden. Duhovnika ti ne bo manjkalo.« Odrešenik:

»Draga hči, za danes je to dovolj. Pojdi v miru.«

Ob 19.00 rožni venec in sveta maša v Mingolsheimu v kapeli sv. Rocha.

13.08.92 — četrtek

9.50–11.00 doma:

Molila sem iz srca in se združila z Njim.

Odrešenik: »Oh, moja hči, napiši to. Vse, kar pišeš, je moja volja. Brez mene nisi nič in brez mene ne moreš ničesar. Zato me potrebuješ v vsem. Jaz sem Gospod in Bog za vse. Vse se mora urediti po meni. Vi, grešni ljudje, se morate prebuditi. Prišel je čas, ko boste sodjeni po tem, kar ste mi prinesli.

Vsakdo se mora pred menoj odgovarjati. Pred menoj ne morete ničesar skriti. Dal sem vam oči, da vidite, in ušesa, da slišite. Kaj pa počnete – ne vidite in ne slišite. Vse je le norost. Moj gnev bo doletel vsakogar. Moji neposlušni otroci, prebudite se! Jaz sem Bog svetlobe in ne teme. Ostajajte v moji svetlobi. Prosite za svetlobo, ki vas osvetljuje. Kajti ko pride tema, ne boste več mogli prositi. In takrat boste pripadali Bogu teme. Takrat bo njihovo trpljenje večno. Moja hči, pokliči jih vse k molitvi. Moja Mati in vaša Mati vas vse ljubi in ima rada, vrnite se vsi k njej. Čaka na vas z razprostrtimi rokami. Ljubite jo. Ona bo vaše molitve (posredovanje) prinesla k meni.

Njenega posredovanja ne bom zavrnil. Moja hči, vse, kar te čaka, položi v Marijino brezmadežno srce, kajti njeno srce je tudi moje srce. Tam se mora sovražnik umakniti.

Draga hči, piši naprej. »

Jaz: »Da, moj Gospod in Bog, moj ljubeči Oče.«

Odrešenik: »Ne skrbi se preveč zaradi svojih odrešilnih trpljenj. To je moj problem, ne tvoj. Zahvaljujem se ti za tvoje »da« in sem ga sprejel. Ničesar ti ne bo manjkalo. Imej zaupanje. Jaz sem tvoje življenje, moja hči. Poznam tvojo šibkost.

Vse, kar potrebuješ, ti bom dal ob pravem času. Ne skrbi vnaprej. Trpljenja za odrešitev, ki jih boš prejela, so pred vrati. Potrkal bom, ko bo prišla ura. Pri meni se vse zgodi ob pravem času.

Moja hči, zelo te ljubim in te zdaj blagoslovim.« Pokleknila sem na tla, da bi prejela blagoslov.

Odrešenik: »Blagoslavljam te, moja hči, v imenu Očeta, Sina in Svetega Duha. Pojdi v miru.«

Rekla sem: »Amen.«

Nato: »Hvala Bogu, Gospodu.«

Nisem vedela, ali sem to pravilno izrekla.

Odrešenik: »Moja hči, to mi je všeč.«

Kmalu pred kosilom sem sinu rekla, naj vse, kar zadeva Boga, jemlje bolj resno. Povedala sem mu tudi, naj gre k spovedi.

Rekel je: »Tebe itak ne morem verjeti.«

Potem sem mu rekla, da bo verjel kot Tomaž šele takrat, ko bo videl rane. Že dolgo sem opazila, da se izogiba molitveni skupini, čeprav bi včasih lahko bil z nami.

Trenutno vsa moja družina posluša tisto, kar jim šepeta nečisti duh. Jaz ostajam zvesta našemu Gospodu in Bogu, tudi če sem sama.

Ob 18.30 rožni venec in sveta maša v Roti.

Nisem vedela, da se je danes v evangeliju govorilo o Tomažu, ki ni verjel, da je Jezus vstal od mrtvih, ko so mu to povedali drugi učenci.

Po sveti obhajilni sem vprašal Odrešenika, ali naj grem k župniku Vogtu in mu povem, da bom prejel Odrešenikove rane.

Odrešenik: »Pojdi k njemu, pogovori se z njim.«

Tako sem po maši odšla k gospodu župniku Vogtu in mu to povedala.

Malo se je nasmehnil in rekel: »Vi verjamete v to.«

Jaz: »Da, verjamem.«

Nato sem mu še povedala, da je Odrešenik rekel, da bo on v to verjel šele, ko bo prepozno. Prosila sem ga še za blagoslov in se veselo odpravila domov.

14.08.92 – petek

10.00–11.45 doma:

Molitev – združitev

Odrešenik: »Piši, hčerka moja, hočem, da pišeš.« Jaz: »Da, dragi Jezus, moj duhovni vodnik.«

Odrešenik: »Moja hči, vojna se zaostrojuje. Na svetu vlada kaos. Sovražnik je že odnesel velik plen. Ljudje preveč dolgo čakajo, da bi se spravili s svojim Bogom. Vojna je že povzročila dovolj škode, a bo povzročila še več. Pozovi politike k spreobrnjenju. So zaslepljeni s Satanovim tančico. Pred menoj bodo morali prevzeti veliko odgovornost. Noben politik ne bo izvzet. Mnoge bom moral izpljuniti.«

Odrešenik: »Moja hči, vseč mi je, da vse zapisuješ. To delo bom posebej nagradil.«

Jaz: »Gospod, rada bi te še vprašala o ranah. Rekel si, da stojiš pred vrati, in župnik Vogt se ni ravno dobro izrazil. Ali moram še kaj vedeti ali spoznati, preden potrkaš na vrata mojega srca, saj je treba biti previden, da se ne vmeša nečisti duh.«

Odrešenik: »Piši, hčerka moja, rane, ki jih boš prejela, so moje in jih je enostavno prepoznati.«

Jaz: »Kako pa, dragi Troedini Bog?«

Odrešenik: »Kri, ki bo tekla iz ran, je moja kri. Človek nima toliko krvi, da bi iz nje tekla.«

Jaz: »Ampak to znanstvenikom ne zadostuje.«

Odrešenik: »Te rane se ne zacelijo in ne gnijejo. Te rane bodo izžarevale svetlobo, ki bo slepim vrnila vid. Ta kri, ki jo bom pretil skozi tebe, bo njihovo odrešitev. Moja hči, če takrat nekdo še ne bo verjel, tudi kasneje ne bo mogel verjeti.

Piši, moja hči, za nekatere sem bil in za nekatere bom križan zaman. Te duše so si že izbrale svojega Očeta.«

Še nekaj časa sem se pogovarjala z

Odrešenikom. Nato:

Odrešenik: »Zapiši to, moja hči. Pri vtisnjenju ran v cerkvi boš izdala glasne krike. Krik bolečine mora biti.«

Jaz: »Gospod, ali to tako zelo boli?«

Odrešenik: »Da, moja hči, to je največja bolečina.« Jaz:

»Ali se bo potem veliko ljudi prestrašilo?«

Odrešenik: »Moja hči, prestrašenost ni nič hude v primerjavi z bolečino, ki jo boš občutila. Ta peklena bolečina je le kapljica v primerjavi s peklom.«

Jaz: »Da, moj Gospod, razumela sem. Kakor hočeš, tako naj se zgodi.« Razmišljala sem, ali bo zdaj še kaj sledilo in ali mi bo Odrešenik še kaj povedal.

Odrešenik: »Da, še nekaj bo prišlo. Rane ti bom vtisnil v spomin, takoj, ko bo mogoče.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, predajam se tvoji volji. Daj, da te bom le ljubila in bila s teboj, zdaj in v vseh večnostih.«

Odrešenik: »Moja hči, izbral sem te. Ti si moja najljubša, zdaj in v večnosti.«

Jaz: »Dragi Bog, naj prečrtam besedo »najljubša«?«

Odrešenik: »Ali ne smem reči, komu hočem?«

Jaz: »Hvala ti, moj Gospod in Bog.«

Jaz: »Čutim se tako nevredna besede »najljubša«. «

Odrešenik: »Moja draga hči, zdaj te blagoslovim.«

– Pokleknila sem –

Odrešenik: »Blagoslavljam te v imenu Očeta, Sina in Svetega Duha. Pojdi v miru, moja hči.«

Jaz: »Hvala Bogu Gospodu. Hvaljen bodi Jezus Kristus, zdaj in v vseh večnostih. Amen.«

Kot ponavadi sem zmolila zahvalno molitev in darovala duhovno obhajilo za vse ljudi in vse uboge duše v vicah.

18.30 Rožni venec in sveta maša v rdečem.

Po sveti obhajilni sem Odrešenika vprašala, ali naj potem pošljem faks kanclerju H. Kohlu.

Odrešenik: »Stori to, hčerka moja, tako želim.«

Pozno zvečer sem šla k Roswithi. Njen sin mi je pomagal poslati pismo kanclerju po faksu.

Okoli 23.30 sem še molila rožni venec.

15. 08. 92 — sobota – Marijino

vnebovzetje Ob 4.15 zjutraj sem začela moliti. Združila sem se z Odrešenikom.

Odrešenik: »Pismo je bilo pravilno. Ne skrbi zaradi pisma.« Solze so mi tekle iz oči, povsem samodejno, brez mojega posredovanja.

Odrešenik: »Napiši to, hčerka moja, vojna se zastruje. Nemci se ne smejo vmešavati v to vojno.«

Jaz: »Ali moram to povedati?«

Odrešenik: »Če te bodo vprašali. Ljudstvo je treba pozvati k molitvi. S pomočjo molitve lahko veliko spremenim. Moja hči, veliko moli. Satan je močan. Veliko dobrih kristjanov bo padlo v njegovo past.

Vse, kar zdaj zapišeš, dobro shrani. Dal ti bom posebno zaščito. Moja hči, ljubim te, pojdi v miru.«

Od 10.30 do 12.30 sem bila pri Marion in sva pisali.

Od 16.30 do 19.45 sem bila v cerkvi v Rotu. Tam sem se spovedala in ostala tudi na sveti maši ob 19.00.

16. 8. 1992 – nedelja

Od 8.30 do 10.00 sem molila.

Oddal sem Odrešeniku v varstvo mnoge duše prek Marijinega brezmadežnega srca, prav tako pa tudi uboge duše.

Jokala sem iz globine srca in rekla Odrešeniku:

»Dragi Jezus, pripravljen sem trpeti pokoro za vse duše.«

Nenadoma so mi iz oči tekle velike, težke solze. Da, to niso bile moje solze. To so bile solze Odrešenika, ki sem jih prelivala.

Odrešenik: »Piši, hčerka moja, trpela boš za vse duše. Vse jih ljubim. Vse so moje otroke. Vse pa ne želijo izpolniti moje volje. Tvoje pokorne trpljenje so že zelo blizu.«

Odrešenik: »Moja hči, zelo te ljubim. To zapiši. Ljubezen, ki ti jo dajem in ki ti jo bom še dajal, je moja ljubezen in moje darilo zate.«

Jaz: »Gospod, a to je največja vrlina.«

Odrešenik: »Da, zapiši si to. To vrlino prejmejo le redki. Jaz jo lahko podarim komur hočem. S to ljubeznijo boš premagala vse.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, kako se ti lahko zahvalim za to veliko darilo?«

Odrešenik: »Moja hči, že si se mi zahvalila s tem, da si mi dala vse. To ljubezen lahko od mene posreduješ naprej, če hočeš. Ljubezni ti ne bo manjkalo. Pri tebi se lahko napajajo številne duše. Moja hči, ti si moj tabernakelj.«

Jaz: »O, moj Gospod, vsega tega ne morem razumeti.«

Odrešenik: »Če bi to razumela, ne bi bilo od mene.

Piši, moja hči, tudi jaz sem nerazumljiva ljubezen. Svojemu duhovniku si rekla, da tvoje srce to lahko razume. Razum ne more razumeti tistega, kar razume srce. Jaz sem v tvojem srcu, moja hči. Brez mene ne morete ničesar.

Samo ljubezen zmore vse. Brez nje ne morete živeti. Ljubezen zmore samo jaz. Moja hči, duhovnik, ki ga pričakuješ, še pride. Ne skrbi zaradi tega. Ne skrbi vnaprej.«

Jaz: »Moj Odrešenik, prosim, ne pusti, da bi bila v velikih bolečinah ločena od tebe.« Odrešenik: »Nihče te ne more ločiti od mene, ker pripadaš v celoti meni.«

Razmišljala sem, ali bi se lahko ločila sama od sebe.

Odrešenik: »Sama ne moreš ničesar.«

Jaz: »O, moj Gospod, zdaj sem pomirjena in olajšana.«

Odrešenik: »Tako je, moja hči.«

Jaz: »Naj torej, dokler hočeš, skupaj s teboj trpim pokoro za rešitev duš.« Odrešenik: »Moja hči, še posebej mi je všeč, kar si napisala.«

Moja volja je, da to storiš. Z menoj ti ne bo ničesar manjkalo. Vse, kar govoriš, sem jaz. Da, moja hči, jaz sem tvoj Gospod in Bog. Tvoje telo je moje telo. Tvoja volja je moja volja. Tvoj blagoslov je moj blagoslov.«

Jaz: »Gospod, smem torej blagoslavljam?«

Odrešenik: »Moja hči, veliko naj blagoslavljaš.«

Rekla sem, da je blagoslov nekaj zelo velikega.

Odrešenik: »Tudi jaz sem velik.«

Jaz: »Kako naj blagoslavljam?«

Odrešenik: »Jaz bom vodil tvojo roko.«

Jaz: »Oh, moj Gospod, zdaj sem končala. Ali moram še kaj zapisati? Ali to želiš? Odrešenik: »Moja draga hči, ljubi me bolj v svojem bližnjem.

Jaz: »Da, moj Gospod, to bom storila.«

Odrešenik: »Moja hči, zdaj te blagoslovim. V imenu Očeta, Sina in Svetega Duha.«

Jaz: »Amen. Hvala Bogu Gospodu. Hvaljen bodi Jezus Kristus in Marija zdaj in v vseh večnostih. Amen.«

Jaz: »Dragi Bog, ali je bilo prav, da sem to povedala tudi Mariji?«

Odrešenik: »Veseli me, da to slišim.«

13.00 Rožni venec in pobožnost v Rotu.

19.00 Sveta maša v kapeli sv. Rocha v Mingolsheimu.

17.08.92 – ponedeljek

10.00 v ordinaciji:

Odrešenik: »Moja hči, ljubim te nad vse.« Jaz:

»Gospod, tega vendar ne morem napisati.«

Odrešenik: »Napiši to. Moja hči, všeč mi je, kako ravnaš. Le tako nadaljuj. Ne boj se, da ne boš prejela dovolj ljubezni. Jaz sem Bog ljubezni. Ljubezen, ki jo prejemaš od mene, vedno znova deli naprej. Ljubezni ti ne bo manjkalo. Bodi ponižna in krotka. Jaz sem s teboj.«

Jaz: »Gospod, mislila sem, da bom z teboj šele takrat, ko bom prejela rane?«

Odrešenik: »Moja hči, že zdaj si z menoj. Jaz sem vse v tebi.«

Jaz: »Gospod, v srcu čutim ogenj.«

Odrešenik: »Jaz sem ogenj ljubezni. Tega ognja nihče ne more ugasniti. Gori tam, kjer hočem.«

Jaz: »Moj Gospod, zdaj bi lahko jokala. Kako te ljubim, veš samo ti sam. Dragi Odrešenik, moram še kaj vedeti?«

Odrešenik: »Pusti, da se to zgodi. Ne skrbi vnaprej.«

Jaz: »Moj Gospod, verjamem, da ni nič lepšega kot biti s teboj v ljubezni.

Oh, moj dragi Jezus, in ti prideš v univerzitetno kliniko, v to zdravniško sobo, in se spustiš k tako ubogi rentgenski asistentki.

Tega si prej nikoli ne bi mogla predstavljati, da obstaja kaj takega. Moj Gospod, ne morem se ti zahvaliti z besedami. Zahvaljujem se ti s svojo ljubeznijo do tebe in do bližnjih.«

Jaz: »Oh, moj Gospod, ti si vir ljubezni. Zdaj jo čutim tako močno.« Odrešenik: »Moja hči, bodi pripravljena na to, kar zahtevam od tebe.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, pripravljena sem, če ti tako zadostujem.« Odrešenik: »Moja hči, zadostuje mi, takšna kot si.«

Jaz: »Moj dragi Jezus, potem ne odlašaj dolgo. Tudi jaz sem žejna.«

Odrešenik: »Veselilo me je, da sem to slišal od tebe.«

Odrešenik: »Moja draga hči, pojdi v miru.« Jaz:

»Hvala Bogu, Gospodu.«

Rožni venec in sveta maša v rdečem.

20.00 Molilna skupina.

18.08.92 — torek

10.00 v ordinaciji:

Po globoki, iskreni molitvi mi spet pridejo solze v oči.

Odrešenik: »Moja hči, ljubim te, napiši to. Prišel je čas, ko bom izpolnil svoje delo. Pripadáš v celoti meni.«

Iz mojih oči so tekale solze, ki niso bile moje. Vprašala sem: »Ali so to tvoje solze?«

Odrešenik: »Da, to so moje solze. To so trpljenja zate. Moja hči, pusti, da moje delo deluje v tebi.«

Jaz: »Gospod, kako imenuješ svoje delo?«

Odrešenik: »Moja hči, to je moje križanje v tebi.« Jaz:

»Koliko ur bo to trajalo?«

Odrešenik: »Tako kot na Kalvariji.«

Jaz: »Bo pri tem prisotna Marija?«

Odrešenik: »Tvoja nebeška Mati je prisotna pri vsakem križanju. Ona ti bo prinesla tolažbo.

Ljubi jo tako, kot ljubiš mene.«

Jaz: »Ali bom med križanjem prelila veliko krvi?«

Odrešenik: »Skoraj vso.«

Jaz: »Bom potem še lahko živela?«

Odrešenik: »Moja hči, to je za vas nepojmljivo.«

Odrešenik: »Vse, kar manjka, lahko nadomestim. Ničesar ti ne bo manjkalo. Jaz sem tvoje življenje.«

Jaz: »Potem bodo s to prelito krvjo rešene duše.«

Odrešenik: »Da, moja hči, zelo veliko in zelo veliko se jih bo zaradi tega spreobrnilo. Prišlo bo do ozdravitev.«

Jaz: »Kdo pa se lahko ozdravi?«

Odrešenik: »Vsakdo.«

Jaz: »Gospod, vendar pa niso vsi bolni.«

Odrešenik: »Pa vendar. Največja bolezen je, da me skoraj vsi ne ljubijo več.«

Jaz: »Dragi Bog, jaz te vendar ljubim.«

Odrešenik: »To vem, moja hči.«

Odrešenik: »Zapiši, hčerka moja, rane, ki jih boš prejela; to se bo zgodilo v naslednjih dneh. Bodite pripravljena, hčerka moja.«

Jaz: »Dragi Jezus, prosim te za milost, da bom vse prestala in ostala trdna in zvesta ter da te bom, ko se bo to zgodilo, še veliko bolj ljubila.«

Odrešenik: »Hčerka moja, bodi prepričana, da me boš po tem še bolj ljubila.«

Jaz: »Se to dogaja v cerkvi?«

Odrešenik: »Da, to se bo zgodilo v cerkvi.«

Odrešenik: »Moja hči, prepusti vse meni, ti si moje orodje.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, moj ljubeči Oče, naj se zgodi, kakor hočeš.« Odrešenik: »Moja hči, obdaril te bom z obilo milosti. Moja draga hči, pojdi v miru.«

Jaz: »Hvala Bogu Gospodu.«

18.30 Rožni venec in sveta maša v Roti.

19.08.92 — sredo

10.00 – ordinacija:

Odrešenik: »Piši, moja hči, besedo za besedo. Rane, ki jih boš prejela od mene, bodo vsak petek krvavele, razen ob velikih praznikih. Kri, ki bo tekla, je sveta kri.«

Jaz: »Gospod, a jaz nisem sveta.«

Odrešenik: »Potem nisi ti. Jaz sem to. Rane, ki jih boš prejela, bodo globoke.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, ne razumem besede »globoke«, kaj misliš s tem?«

Odrešenik: »To niso površinske rane. Piši, hčerka moja, zato bo teklo veliko krvi. Ne boj se te količine krvi, ki bo prelita.«

Odrešenik: »Moja hči, določil sem dan, ko boš prejela rane. To je dan, ki je vseč meni in moji ter vaši materi.«

Jaz: »Gospod, ne želim vedeti, kdaj. Ali pa moram to vedeti? Prepuščam to tebi. Prosim te, podari mi veliko milosti, ko bo prišel ta dan, da bom pogumna in se ne bom bala ter ne bom dvomila, in da nečisti duh ne bo v moji bližini.«

Odrešenik: »Moja hči, tako bo.«

Jaz: »Moj najljubši Jezus, ne vem, ali naj še kaj zapišem.« Odrešenik: »Piši, moja hči, želim, da vse še naprej ohraniš v tišini.« Jaz: »Smem vedeti, zakaj?«

Odrešenik: »Zaradi pomanjkanja prostora in ker so radovedneži že

tu.« Jaz: »Da, moj Gospod, bom sledila tvoji volji.«

Jaz: »Gospod, ali zdaj ne smem več ničesar vedeti?«

Odrešenik: »Seveda, hčerka moja, vse moraš potrpežljivo in z ljubeznijo prenašati.«

Jaz: »Dragi Bog, tega mi ne bo manjkalo, saj si mi dal krepost potrpežljivosti, ljubezen pa mi boš še dal. Verjamem in si želim, da bom to storila.«

Odrešenik: »Moja hči, jaz sem in bom vedno s teboj.«

Jaz: »Gospod, ko bo to prišlo (ranice), bom kaj prej opazila?« Odrešenik: »Čutila boš mojo ljubezen. Jaz sem ljubezen, moja hči.«

Jaz: »Da, moj Gospod, razumela sem. Hvala ti, moj Gospod in Bog.« Odrešenik: »Moja draga hči, nosim te pri sebi.«

Jaz: »Da, Gospod, lahko me nosiš, kamor hočeš.«

Jaz: »O, moj Gospod, moj dragi Jezus, tako zelo te ljubim. Z teboj sem vedno tako srečna.«

Odrešenik: »Moja draga hči, pojdi v miru.« Jaz:

»Hvala Bogu Gospodu.«

Rožni venec in sveta maša v Mingolsheimu v kapeli sv. Rocha.

20. 8. 1992 – četrtek

Ob 10.00 v ordinaciji:

Odrešenik: »Piši, moja hči, hočem tvoje gibanje.«

Jaz: »Dragi Bog, to si me že na začetku vprašal, a še vedno tega ne razumem v celoti, kljub temu pa ti izročam svojo voljo.«

Odrešenik: »Jaz določim, kam naj greš.«

Jaz: »Gospod, šla bom, kamor hočeš. Prosim, daj mi spoznati, da to tudi storim.«

Odrešenik: »Moja hči, napiši to. Jaz sem Gospod in Bog vsega, kar se giblje. Kdor mi pripada, se mora podrediti meni.«

Napiši, moja hči, hočem, da se strogo podrejš meni.«

Jaz: »Dragi Bog, to bom storila, prosim, pomagaj mi pri tem. Sem tako šibka in prosim, naj moj jezik molči, kadar moram molčati.«

Odrešenik: »Moja hči, govoriš, kadar hočem jaz. Zaradi tega se ne skrbi.« Jaz: »Ampak Gospod, tega »strogo« ne razumem. Povej mi kaj o tem.«

Odrešenik: »Kar sem začel, bom tudi dokončal.«

Jaz: »Zdaj se bojim, da bom kaj naredila narobe.« Odrešenik:

»Moja hči, z menoj ti tega ne boš.«

Jaz: »Mi lahko še kaj poveš o tem »strogo urejati«?» Odrešenik:

»Tvoje »da« pomeni »da«, tvoje »ne« pa pomeni »ne«.«

Jaz: »Dragi Bog, danes imam bolj občutek, da si tudi strožji oče kot običajno. Ali sem si to samo domišljala?»

Odrešenik: »Moja hči, grozodejstva v svetu so velika. Skrajšal sem čas. Sovražnik je povsod. Ljudje ne vedo, kaj delajo. Dovolil bom veliko tega, kar hoče sovražnik. Ljudje se morajo spreobrniti.«

Jaz: »Dragi Bog, prosim, milost in usmiljenje za vse. Pripravljena sem, da z teboj rešujem duše. V celoti sem tvoja. Stori z mano, kar hočeš in kdaj hočeš. Zelo te ljubim, moj dober in usmiljen troedini Bog.«

Odrešenik: »Moja hči, še malo potrpi, dokler ne pride pravi čas. Jaz sem s teboj, ne skrbi zaradi tega. Trdno se drži moje roke.«

Jaz: »Jezus, Kralj vseh kraljev, to bom storila.« Odrešenik:

»Moja hči, ljubim te. Pojdi v miru.« Jaz: »Hvala Bogu Gospodu.«

Ob 12.00 v kapeli v kliniki.

Odrešenik: »Želim, da nekaj zapišeš. Želim, da izpolniš mojo voljo.« Jaz: »Moj Gospod in Bog, kakšna je tvoja volja?»

Odrešenik: »Da nosiš rane, ki jih boš prejela, do konca.«

Jaz: »Moj Gospod, to bom storila zate, ker te ljubim, ker je to tvoja volja in ker želim, da se duše rešijo pred pogubljenjem.«

Odrešenik: »Zapiši, moja hči, rane ti bodo prinesle veliko težav, skrbi. Vse težave, vse skrbi izroči meni, jaz bom vse rešil. Ne podajaj se v ničesar sama. Moraš mi biti poslušna. Moja hči, najprej me moraš poslušati.

Moja hči, želim, da si mi poslušna.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, prosim te za milost, da bom poslušna. To je velika vrlina, ki jo tako nujno potrebujem.«

Odrešenik: »Moja hči, zapiši si to, že danes boš prejela poslušnost. Moja želja je, da ti jo podarim.«

Jaz: »Hvala ti, moj Gospod in Bog, hvala ti.«

Odrešenik: »Moja draga hči, pojdi v miru.«

Ob 18.30 rožni venec in sveta maša v Roti.

21.08.92 – petek.

10.00 v ordinaciji:

Včeraj sem hotela skoraj povsem prenehati pisati. Bila sem jezna, ker tako slabo pišem in razumem. Iz ljubezni do Jezusa pa še naprej pišem.

Odrešenik: »Moja volja je, da pišeš. Moja hči, ne bo več dolgo trajalo, da boš še naprej pisala. Nekoč bo nekdo drug pisal namesto tebe. Do takrat moraš še potrpežljiva.«

Piši, moja hči, tvojemu možu bom dal trpljenje križa.« Jaz: »Naj to napišem?»

Odrešenik: »Da, napiši to. On mora to sprejeti in nima druge izbire.«

Jaz: »Gospod, ne želim vedeti, kakšne preizkušnje ga čakajo. Vem le, da če mu jih naložiš, je to zanj dobro. Prosim, ne dopusti, da bi se izgubil. Vem, da je neprevidna.«

Odrešenik: »Moja hči, dam mu čas, v katerem se lahko spreobrne.«

Jaz: »Hvala ti, moj Gospod in Bog.«

Odrešenik: »Tvoj mož bo storil, kar hočem. Kazen je potrebna.« Jaz:

»Odrešenik, včeraj me niso razumeli.«

Odrešenik: »Moja hči, ti pripadaš meni. Le redki te bodo razumeli, ker nisi ti, ampak jaz, in oni mene ne želijo razumeti. Ni vsak sposoben prenesti resnice. Piši, moja hči, jaz sem resnica. Ne čudi se, če se ljudje tako obnašajo do tebe.

Tako so se že takrat obnašali do mene. Ostani še naprej ponižna in krotka.« Jaz:

»Gospod, prosim te za ponižnost in krotkost. Meni to ni dovolj. Prosim, podari mi veliko ljubezni, da jo bom lahko posredovala naprej. Le s tvojo ljubeznijo mi uspeva vse.«

Odrešenik: »Moja draga hči, vseč mi je, kako ravnaš. Ne obtožuj se, da to ni prav. Z teboj počnem, kar hočem. To drugim ne bo vseč. Vsi se morajo podrediti meni. To je tudi moja volja.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, stori, kakor hočeš.« Čez nekaj časa:

Odrešenik: »Da, moja hči, napiši to. Odločil sem se, da uresničim svoj načrt. Od mene boš prejela pet ran. Moje »DA« je »DA«. Ne bo ti primanjkovalo niti bolečin niti milosti. Bodite budni in pripravljeni.«

Jaz: »Dragi Bog, zdaj te tako zelo ljubim. Zdaj se vržem v tvoje naročje in želim ostati vedno v tvojem srcu.«

Odrešenik: »Moja hči, za vedno pripadaš meni. Nihče nas ne more več ločiti. Sedaj sva neločljiva. Sedaj te prelivam s svojo ljubeznijo, da boš premagala vse, kar te čaka. S to ljubeznijo boš premagala vse.

Jaz: »Gospod, v svojem srcu čutim, da je vroče in da postaja vedno bolj vroče.« Jaz:

»Kako ti to sploh uspeva?«

Odrešenik: »Jaz sem Bog ljubezni.«

Jaz: »To je tako čudovito. Ne misliš več na jezo. Verjamem, da je ljubezen izbrisala jezo.«

Odrešenik: »Tako je, moja hči.«

Jaz: »Hvala ti, moj Gospod in Bog, za to veliko milost.« Odrešenik:

»Pojdi v miru, moja draga hči.«

Kot vedno sem zmolila zahvalno molitev.

Ob 18.30 rožni venec in sveta maša v Roti.

22.08.92 — sobota

7.30–9.00: molitev – združitev.

Odrešenik: »Piši, moja hči, besedo za besedo.«

Jaz: »Da, moja plemenita ljubezen.«

Odrešenik: »Moja hči, hočem tvojo popolno predanost.«

Jaz: »Gospod, že sem ti dala vse. Ali je še kaj, česar ti še nisem dala?«

Odrešenik: »Podari mi svoje čutne organe.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, darujem ti jih. Vse naj bo tvoje.« Odrešenik:

»Jaz bom videl in slišal namesto tebe.«

Odrešenik: »Piši, moja hči, od mene boš dobila druga čutila. Videla in slišala boš tisto, česar drugi ne vidijo in ne slišijo.«

Jaz: »Gospod, ali to spada v mistiko?«

Odrešenik: »Da, to spada v mistiko.«

Odrešenik: »Piši, moja hči, od tebe še zahtevam tvoje soglasje za rane.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, moj dragi in usmiljeni Jezus, moja nepojmljiva in neskončna ljubezen, dajem ti svojo privolitev, da mi lahko vtisneš rane v moje telo; moje telo je zdaj tvoje telo. In to je za odrešitev vseh duš in spreobrnjenje grešnikov, ki so dobre volje.«

Odrešenik: »Moja hči, to mi zadostuje.«

Odrešenik: »To sem moral še enkrat preveriti.«

Odrešenik: »Ti si moja najljubša hči.« Jaz:
 »Gospod, naj to zapišem?« Odrešenik: »Da,
 zapiši to.«
 Jaz: »Gospod, ne morem razumeti, da sem ti najljubša.« Odrešenik: »Ti
 si, moja hči.«
 Jaz: »Gospod, bojim se, da sem največja grešnica.«
 Odrešenik: »To misliš, ker si tako majhna.«
 Jaz: »O, moj Gospod, spet žejam po tvoji ljubezni, tako sem nenasitna. Prosim,
 potopi me v tvoj izvir ljubezni, da ne bom nikoli več žejna.«
 Odrešenik: »Da boš popolna in nikoli več žejna, boš šele v raj.« Jaz: »Gospod, mislila
 sem, da je že na zemlji raj, če ti vse darujem.« Odrešenik: »Moja hči, še vedno imaš
 svojo obleko.«
 Jaz: »Kaj misliš s 'obleko'?«
 Odrešenik: »Tvoje telo. Ti si v predstopnji raja, tako kot obstaja tudi predstopnja pekla.«
 Jaz: »To pomeni, da lahko še grem v vicah?«
 Odrešenik: »Moja hči, to prepusti meni. Veseli se, da si z menoj.«
 Odrešenik: »Do zdaj si izpolnila mojo voljo. Ostani v meni in z menoj tudi v prihodnje, potem boš
 izpolnila tudi tisto, kar te še čaka.«
 Jaz: »Moj Gospod, moj ljubeči Oče, tako zelo te ljubim, da nimam nobene druge želje,
 kot da izpolnim tvojo voljo in da sem vedno v tebi in s teboj.« Odrešenik: »Blagoslavljam
 te, moja hči, v imenu Očeta, Sina in Svetega Duha. Pojdi v miru, moja draga hči.«
 Jaz: »Hvala Bogu Gospodu. Hvaljen bodita Jezus in Marija, zdaj in v vseh večnostih. Amen.«
 Med 16.30 in 17.15 sem molila v cerkvi v Rotu in se spovedala pri sv.
 župniku Vogtu.
 Ob 18.15 sem obiskala sveto mašo v cerkvi v Mingolsheimu. Adriana je bila z menoj. Doživela
 je nekaj lepega, ko sem pokleknila na tla in prejela sveto obhajilo od župnika Kesenheimerja.
 Okoli 21.00 sem molil boleč rožni venec.

23. 8. 1992 – nedelja

8.20: Kot vedno sem molila, preden sem se združila z Njim.
 Odrešenik: »Moja draga hči, zapiši to. Tvoja naloga je, da pripelješ k meni veliko duš. Ljubi
 jih vse. Vsaka duša mi je draga, ena kot druga. Nikogar ne obsojaj.«
 Vprašala sem o včerajšnjem dogodku, ko sem klečala pred župnikom v Mingolsheimu in
 sem bila izpostavljena napadom. Pred sveto obhajilo sem občutila mir, ponovno pa sem ga
 občutila šele po prejemu obhajila in po združitvi.
 Odrešenik: »Nečisti duhovi so vedno okoli tebe in vedno te bodo napadali. Tega ti ne bo
 prihranjeno. Ni ti treba biti v strahu, jaz sem s teboj.«
 Jaz: »Gospod, če si z menoj, zakaj si dopustil, da so me nečisti duhovi napadli, ko sem
 klečal?«
 Odrešenik: »Da bi videl, kako se nečisti duhovi borijo, ko nekdo kleči pred menoj.«
 Jaz: »Hvala ti, moj Gospod, upam, da bodo tudi drugi sprejeli to učenje in se žrtvovali ter poklekili
 pred teboj ob prejemu svete obhajilne daritve.«
 Odrešenik: »Moja hči, nekaj bi rad od tebe.«
 Jaz: »Da, moj Gospod, dala ti bom, ne da bi vedela, kaj želiš.«
 Odrešenik: »Želim si tvojega »da« za vse.«
 Jaz: »Gospod, ali sem prav slišala?«
 Odrešenik: »Da, zapiši to.«
 Jaz: »Moj Gospod in Bog, moj ljubeči troedini Bog, ti dam svoj »da« za vse.« Jaz: »Dragi
 Bog, a prosim, daj mi tudi spoznati, da si ti tisti, ko rečem »da«. Za to moram imeti tudi dar
 razločevanja duhov.«

Odrešenik: »Zapiši, moja hči, milost razlikovanja duhov boš prejela, ne bo več dolgo trajalo.«

Odrešenik: »Moja hči, res si mi dala vse.« Tega nisem hotela napisati.

Odrešenik: »Napiši to. Moje delo se lahko začne.«

Jaz: »Gospod, ali mi lahko še podariš ljubezen? Moja duša hrepeni po več ljubezni. Potrebujem veliko ljubezni, to mi ne zadostuje. Počutim se kot berač, ki prosi za kruh. Ti si goreče ognjišče ljubezni. Potopim se v to ljubezen«

Odrešenik: »Tega še ne moreš prenesti. Ko boš prejela odrešilne bolečine, bom to storil. Moja hči, ljubezni ti ne manjka, jaz sem s teboj.«

Jaz: »Da, moj Gospod. Zadovoljna moram biti s tem, kar imam.« Jaz:

»Kaj naj naredim s pismom nemškega kanclerja Kohla?«

Odrešenik: »Moja hči, še počakaj. Še ti bom navedel, kaj naj storiš. Molite naprej za politike.«

Odrešenik: »Moja hči, ljubim te. Pojdi v miru.« Jaz: »Hvala ti, moj Gospod in Bog, za vse.«

Ob 10.00 sveta maša v Roti.

Ob 13.00 rožni venec in pobožnost.

Popoldne sem imela hude glavobole, a sem pri tem čutila veliko ljubezni do Odrešenika.«

24. 8. 1992 – ponedeljek

9.45:

Jaz: Dragi Bog, včeraj in danes zjutraj med 3.00 in 6.00 uro sem imela zbadajoče in močne glavobole.

Odrešenik: »Moja hči, to so bile moje odrešilne bolečine.«

Jaz: »Dragi Odrešenik, nocoj sem spala 2 1/2 ure, zdaj moram delati, zvečer pa imam še molitveno skupino. Trenutno sem tako polna energije, kot da bi spala celo noč. Je to tvoja milost?«

Odrešenik: »Da, hčerka moja, sicer ne bi zdržala.«

Jaz: »Rada bi te vprašala, ali naj grem konec tedna k patru Gebhardu Heyderju, ali je to tvoja volja?«

Odrešenik: »Moja hči, pojdi k patru Gebhardu, pojdi k njemu.«

Jaz: »Ali mu smem povedati o ranah, ki jih bom prejela od tebe?« Odrešenik: »Povej mu ali mu preberi, kar si napisala.«

Jaz: »Gospod, kdaj naj vzamem dopust?« Odrešenik:

»Naj ga vpišejo v septembru.«

Jaz: »Včeraj sem se skrbela, ali je bilo prav, da sem Claudiusu iz Luksemburga povedala tisto (o ranah).«

Odrešenik: »To nisi bila ti, ampak jaz sem to izrekel. Ne skrbi več zaradi tega. Ti si le moje orodje.«

Jaz: »Dragi Odrešenik, ali je bil včeraj začetek odrešilnih trpljenj?«

Odrešenik: »Da, to je bil začetek.«

Jaz: »Dragi Odrešenik, moram še kaj vedeti?«

Odrešenik: »Zapiši, hčerka moja, rane, ki jih boš prejela od mene; to se bo zgodilo v najkrajšem času.«

Jaz: »Gospod, to si mi že povedal.«

Odrešenik: »Želim, da si pripravljena.«

Jaz: »Kaj misliš s pripravljena?«

Odrešenik: »Da lahko delujem v času, ki mi ustreza.« Jaz:

»Dragi Bog, kaj razumeš pod »v najkrajšem času?«

Odrešenik: »To se lahko zgodi vsak trenutek, vsako uro ali vsak dan.« Jaz:

»Rekel si mi, naj bom »pripravljen«, kaj še razumeš pod »pripravljenostjo?«

Odrešenik: »Moraš biti velikodušen.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, prosim te za milost, da bom velikodušna in da bom pripravljena tako, kot ti želiš.«

Odrešenik: »Moja hči, to milost ti podarjam že zdaj. A tistih, ki so velikodušni, je malo.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, zahvaljujem se ti za to veliko milost.«

Jaz: »Moj dragi Jezus, v mojem srcu gori kot ogenj. Oh, moja goreča ljubezen, ljubim te nad vse. Verjamem, da ljubezen premaga vse trpljenje.«

Odrešenik: »Da, moja hči, tako bo.«

Odrešenik: »Moja draga hči, od tebe pričakujem potrpežljivost in ljubezen do vsega. Tega ti ne bo manjkalo, le še naprej ju moraš podarjati.«

Jaz: »Da, moj Gospod, to bom storila.«

Odrešenik: »Piši, moja hči, včeraj sem imel veselje, da sem trpel s teboj.« Jaz: »In jaz, Gospod, sem te med trpljenjem tako zelo ljubila, da mi je to nepojmljivo.«

Odrešenik: »Da, moja hči, tako je. Moja draga hči, hvala ti. Pojdi v miru.«

Jaz: »Hvala Bogu Gospodu.«

Naredila sem rentgensko sliko pacientu iz Hrvaške. Oba sva prejela milost, ko sem mu pripovedovala o Bogu. Pacient je jokal in odšel srečen.

Drug bolnik je prišel iz Hamburga, rojen leta 1909.

Povedal mi je, da Boga ni, in se je pritoževal nad preteklostjo. Pokropil sem ga s sveto vodo in ga blagoslovil, ne da bi to opazil. Nato se je še naprej pritoževal, zlasti nad Svetim Očetom.

Rekel sem mu, da bi, če bi zdaj stal pred Božjim sodiščem, šel v pekel. Nato sem mu rekel, naj moli.

Na to je odvrnil, da bi si raje ugriznil v nos, kot da bi molil. Rekel sem mu, naj si ugrizne v nos in potem odide.

Kmalu prej sem že molil zanj, potem pa sem pomislil na Sveto pismo: »Ne mečite biserov pred svinje.«

Še en drug bolnik je prišel iz Rusije, z Volge. Dolga leta je delal v Sibiriji. Bil je ponižen in se je razveselil molitvenih lističev, ki sem mu jih dal.

18.30 – rožni venec in sveta maša.

20.00 Molitvena skupina.

25. 8. 1992 – torek

26. 8. 1992 – sreda

10.00 Zdravniška soba:

Jaz: »Prosim te, moj Gospod in Bog, ali mi lahko poveš drugo besedo za »najhitrejši čas«? V nemškem jeziku tega ni.«

Odrešenik: »Moja hči, vendar si ga razumela.« Jaz:

»Da, vendar drugi tega ne razumejo.«

Odrešenik: »Moja hči, če bi ti to posredoval tako, da bi drugi razumeli, ti pa ne bi razumela. Govorim tebi in ne drugim.«

Jaz: »Da, moj Gospod, sprejela bom to tako, kot si rekel.«

Odrešenik: »Moja draga hčerka, nimaš več veliko časa, preden boš dobila rane. Moja hčerka, dobro me poslušaj. Jaz sem tvoj Gospod in Bog. Ostali bodo poskušali te odvrniti od vsega. Ne poslušaj jih. Z menoj jih boš vse prepoznala. Prava ljubezen je v meni. Moje drago dete, zapiši si to: imela boš toliko zavistnikov, kot jih še nihče doslej ni imel.«

Jaz: »Gospod, in vse to naj bi prenašala?«

Odrešenik: »Tega pa ne moreš, moja hči, jaz bom to prenašal z teboj.« Jaz:

»Moj Gospod, odvzemi mi to »jaz«.«

Odrešenik: »Moja hči, tvoje jaz sem Jaz.«

Jaz: »To je še vedno moja navada, ki se je moram odvaditi.«

Jaz: »Gospod, zdaj sem že nekaj časa čakala, nič se ni zgodilo, ti nisi nič rekel, ali moram zdaj spet nazaj na delo?«

Odrešenik: »Moja hči, okrepil sem tvojo dušo, da imaš pogum za vse.« Jaz: »To pomeni, da sem zdaj pogumna.«

Odrešenik: »Da, moja hči. Moja hči, še posebej ljubim tiste, ki so pogumne. Ljubim te, pojdi v miru.«

Jaz: »Hvala ti, moj Gospod in Bog.«

19.00 — sveta maša v kapeli sv. Rocha.

27. 8. 1992 — četrtek

10.00 v ordinaciji pri združenju:

Odrešenik: »Hčerka moja, slišiš me?«

Jaz: »Da, gospod, slišim te.«

Nato nekaj časa nisem ničesar slišala, ker je vstopila gospa dr.

Hermann. Kasneje:

Jaz: »Dragi Odrešenik, ali me čaka kaj?«

Odrešenik: »Da, bičanje, sprejmi vse.« Jaz:

»Da, moj Gospod, to bom storila.«

Jaz: »Kako bom vedela, da prihaja od tebe?«

Odrešenik: »Ljubezni ti ne bo manjkalo. Žrtvuj to za hude grešnike.« Jaz: »Da, moj Gospod, žrtvovala jih bom za hude grešnike.«

Odrešenik: »Bodi pripravljena, moja

hči.« Jaz: »Se bo to zgodilo podnevi ali

ponoči?« Odrešenik: »Ponoči, moja

hči.«

Jaz: »Bo bičanje brez krvi ali krvavo bičanje?« Odrešenik: »Bilo bo krvavo bičanje.«

Odrešenik: »Prenašaj bolečine.«

Jaz: »Da, to bom storila, dragi Bog, ker te tako zelo ljubim. Moj Gospod in Bog, dan po bičanju ti izročam v roke. Ne skrbi me, kaj bo še prišlo in bo.«

Odrešenik: »Moja hči, skrb zate sem prevzel jaz.«

Jaz: »Da, moj Gospod, naj se zgodi, kakor hočeš. Ljubim te, moj Gospod in

Bog, bolj, kot sem mislila, da te lahko ljubim.«

Odrešenik: »Moja hči, v tebi bom bičan. Bolečino bova občutila skupaj. Dovolil bom toliko, kolikor boš lahko prenesla. Moja hči, moje jarmo je sladko.«

Jaz: »Naj še kaj napišem?«

Odrešenik: »To zadostuje. Moja draga hči, pojdi v miru.« Jaz:

»Hvala ti, moj Gospod in Bog.«

18.30 Rožni venec in sveta maša v rdečem.

28. 8. 1992 – petek

10.00:

Odrešenik: »Moja draga hči, napiši to.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, že zdaj pravim, ker ne vem, kaj želiš od mene ali ali naj kaj storim, pravim »DA«. Moj Gospod, naj se zgodi, kakor želiš. Vse za tvojo večjo slavo in za rešitev duš.«

Odrešenik: »Moja hči, poznam tvoje želje. So mi všeč. Moja volja je, da te nosim v sebi.

Doslej si prestala preizkušnje. Druge še pridejo.«

Jaz: »Gospod, ali se moram bati, da jih ne bom prestala?«

Jaz: »O, moj Gospod in Bog, zdaj imam le eno željo, in sicer, da se nikoli ne ločim od tebe, niti ob velikih trpljenjih.«

Odrešenik: »Moja draga hči, zapiši si to. Velike trpljenja so moja trpljenja. Prejela boš odrešilna trpljenja, tistih pet ran naenkrat. Pusti, da delujejo.« Jaz: »Da, moj Gospod in Bog, pustila bom, da delujejo.«

Odrešenik: »Jaz bom v tebi, pri tebi in s teboj. Nečisti duh ne bo v tvoji bližini.«

Jaz: »Ali je to dogajanje že zelo blizu?«

Odrešenik: »Tako blizu, da se lahko zgodi kadarkoli.«

Jaz: »Gospod, rekel si, da se bo to zgodilo v cerkvi v Roti.«

Odrešenik: »S skrajšanjem časa lahko sam določim, kako hočem.« Jaz:

»Da, moj Gospod, razumem. Moj Gospod, ti imaš vedno prav.«

Odrešenik: »Piši, moja hči, v meni ni ničesar nepravičnega.«

Odrešenik: »Piši, hčerka moja, vse, kar moraš z menoj prestati, bo tvoja velika nagrada v nebesih.«

Jaz: »Dragi Bog, še enkrat bi te rada vprašala, ali naj rane nosim na vidnem mestu in ali sem zadnjič pravilno razumela. (Mislim brez rokavic ali prekrivala.)«

Odrešenik: »Da, hčerka moja, ko jih boš dobila, jih nosi odkrito. Moja volja je, da jih nosiš tako.«

Jaz: »Da, moj Gospod, razumela sem, tako bom storila.« Jaz:

»In če bodo ob petkih krvavele?«

Odrešenik: »Takrat boš storila, kar ti bom navodil. Ne skrbi se za to, kar pravijo drugi, vedno stori tisto, kar ti rečem.«

Jaz: »Dragi Bog, moram še kaj zapisati ali lahko grem zadaj na rentgen?«

Odrešenik: »Pojdi, opravljaj svojo dolžnost, moja draga hči, jaz sem s teboj. Jaz sem tvoj mir.« Jaz: »Moj dragi Jezus, potem gremo delat.«

Jaz: »Iz vsega srca se ti zahvaljujem za vse.«

18.30 rožni venec in sveta maša v rdečem.

Po sveti obhajilni sem Odrešenika vprašala glede patra Gebharda Heyderja, ali naj grem k njemu.

Odrešenik: »Pojdi k njemu, moja hči, pojdi.«

Jaz: »Me bo tudi sprejel?« Odrešenik:

»Sprejel te bo.«

29. 8. 1992 — sobota

7.15 v Rotu, doma:

Pravzaprav sem hotela oditi k patru Gebhardu v Regensburg, a sem čutila, da moram najprej napisati. Zunaj je divjala nevihta. Grmelo je in bila je glasna nevihta, in to zgodaj zjutraj.

Odrešenik: »Da, hčerka moja, napiši to. Pričakujejo te številne težave. Ena od teh težav je, da še nimaš duhovnika, ki bi ti stal ob strani. Oče Gebhard je edini. Veseli me, da greš k njemu. Dobro ga poslušaj. Prek njega bom govoril k tebi. Oče Gebhard je pravi duhovnik zate.«

Jaz: »Dragi Bog, smem prebrati, kar si rekel?« Odrešenik: »Da, smeš.«

Jaz: »Kakšne težave še obstajajo?«

Odrešenik: »Ljudje so neverniki. Imajo le navidezno vero. Okoli sebe imaš veliko sovražnikov.«

Odrešenik: »Ne bom te zapustil. Z menoj jih boš vse premagala. Moja hči, piši besedo za besedo.«

Jaz: »Da, moj Gospod, to bom storila.«

Glas: »Rane, ki jih boš prejela, se lahko pojavijo kadarkoli, a uro določim jaz.«

Jaz: »Kdo si ti zdaj, »jaz«?»«

Glas: »Piši, moja hči, zdaj k tebi govori Bog Oče.«

Jaz: »Moj Gospod in moj Bog, tega ne morem razumeti, a verjamem v to, kar praviš.« Bog Oče: »Izbrana si zame, za mojega Sina in za Svetega Duha. In pripadaš Troedini Bogu.

Tvoja nebeška Mati ti bo stala ob strani in ostala s teboj, dokler boš trpela pokoro z mojim Sinom. Jaz, moj Sin in Sveti Duh smo s teboj. Moja hči, vse težave, ki te čakajo, boš eno za drugo

odpravila z nami. Tvoj križev pot je tudi moj križev pot. Morala ga boš prehoditi do konca.«

Jaz: »Hvala, moj Gospod in Bog, Križev pot bom prehodila s teboj do konca.« Jaz:

»Prosim te za potrpežljivost, vztrajnost in izdržljivost ter veliko ljubezni.«

Bog Oče: »Moja hči, tega ti ne bo manjkalo.«

Jaz: »Dragi Bog, mislila sem, da je Jezus izbral uro za rane.« Bog Oče: »Kar sem

jaz, to sta tudi Jezus in Sveti Duh. Mi smo eno. Mi smo neločljivi.«

Jaz: »Mislila sem, da bom med trpljenjem prejela malo ljubezni.«

Bog Oče: »Jaz sem ljubezen, trpljenje pa je pokora. Trpela boš za grešnike, moja hči.«

Jaz: »Razumela sem, moj Gospod in Bog. Oh, moja velika ljubezen, naj nikoli ne bom ločena od tebe.«

Bog Oče: »Moja hči, s Trojico ti ne bo ničesar manjkalo. Zdaj te blagoslovim, moja hči:

Naj te blagoslovi Bog Oče, Bog Sin in Sveti Duh. Pojdi v miru, moja izbrana hči.«

Jaz: »Hvala Bogu Gospodu. Naj bo slavljen in hvaljen vsemogočni in usmiljeni Troedini Bog.«

-Regensburg-

Po pisanju pisma smo se odpravili v Regensburg. Na poti tja je mojega moža mučil nečisti duh. Morala sem veliko moliti. Zunaj je divjala nevihta. Ko smo prispeli v Regensburg, se je moj mož spet počutil dobro in nevihta je minila.

Srečala sem se z očetom Gebhardom in najprej sva se pol ure pogovarjala.

Nato sem odšla v cerkev, ki je del samostana. Najsvetejše je bilo izpostavljeno in časteno.

Duhovnik je vodil molitev rožnega venca. Potem je zavladala tišina.

Zvečer ob 17.15 v karmeličanskem samostanu sem slišala Odrešenika in nato pred Najsvetejšim zapisala njegove besede.

Odrešenik: »Prek patra Gebharda bom spregovoril s tvojim možem, da boš prejela moje rane. Bodisi prepričana, da bo vse v redu, ni ti treba imeti strahu.«

Jaz: »Gospod, kako je z mojim sinom?«

Odrešenik: »Tvoj mož bo to povedal tvojemu sinu, ko bodo rane prisotne.«

Odrešenik: »Hvala ti, da si prišla sem.«

Jaz: »Si hotel, da pridem sem?« Odrešenik: »Da,

hotel sem, da prideš sem.« Jaz: »Potem sem

izpolnila tvojo voljo.«

Odrešenik: »To si, moja hči. Ti si dragulj.« Tega nisem hotela napisati.

Odrešenik: »Napiši to.«

Jaz: »Gospod, zakaj mi praviš dragulj?«

Odrešenik: »Dragulj je dragocen, zanj je treba skrbeti.«

Jaz: »Gospod, sem pod tvojim varstvom in varstvom Marije.« Odrešenik:

»To zapiši. Da, to si, moja hči. Pojdi v miru.«

Jaz: »Hvala ti, moj Gospod in Bog.«

Ker sem se pozabila v cerkvi v samostanu, je moral moj mož čakati name več kot uro. Pohitela sem, da bi prišla k njemu.

Avtodom sva parkirala na parkirišču ob Donavi. Z očetom Gebhardom sem se dogovorila za srečanje okoli 18.30.

Oče Gebhard je prišel in smo se pogovarjali. Nato je oče Gebhard odšel za približno dve uri v svojo sobo v samostanu.

Ko se je vrnil, nam je pater Gebhard prinesel velik kip Marije, namenjen za našo kapelo. Pater Gebhard je mojemu možu povedal vse, kar mora vedeti o meni in o tem, kar me čaka. Tudi moj mož se je pri patru Gebhardu spovedal.

Ko je moj mož odšel, sva se z očetom Gebhardom pogovarjala o veri, jaz pa sem mu še naprej brala iz dnevnika. Okoli 21.00 sva z možem pospremila očeta Gebharda nazaj v samostan.

Pri očetu Gebhardu sem našla Jezusa, in zame je milost, da sem smela spet biti z njim. Je skromen duhovnik, poln ljubezni in miru. Resnico izreka jasno in nedvoumno, v vsem je natančen, dober raziskovalec Svetega pisma, ki ga zna dobro razložiti. Zdaj, ko tako nujno potrebujem dobrega duhovnika, je tu, da mi pomaga.

Sodobni duhovniki žal ne morejo pomagati, zato moram iti k k patru Gebhardu Marii Heyderju. Hvala Bogu, da mi je dal tega duhovnika.

30. 8. 1992 – nedelja

V avtodomu »Salve Regina« v Regensburgu, na parkirišču ob Donavi:

ob 7.45 zjutraj, molitveno združenje:

Odrešenik: »Piši, hčerka moja, piši to.«

Nenadoma sem začutila toplino in ljubezen.

Odrešenik: »Jaz sem ljubezen. Moja hči, nisem te zapustil, sem z teboj.« Jaz: »Boš še naprej z mano?«

Odrešenik: »Ti pripadaš meni.«

Jaz: »Oh, moj Gospod, tako lepo je z vami.«

Odrešenik: »Moja draga hči, napiši to. Kar si včeraj govorila z očetom Gebhardom, je bilo pravilno. Rane, ki jih boš prejela od mene, se bodo zgodile v zelo kratkem času. To je tako blizu, kot da bi se že zgodilo. Jaz sem pri tebi, ne skrbi se za nič.« Jaz: »Dragi Bog, ali se lahko zgodi, da bom bičanje prejela kasneje?« Odrešenik: »Lahko storim, kakor hočem.«

Odrešenik: »Napiši, moja hči, želim, da rane na rokah nosiš odprte in ne zvezane. To zahtevam od tebe.«

Jaz: »Ampak zakaj je to tako pomembno?«

Odrešenik: »Iz ran bom izžareval svetlobo.« Jaz: »Gospod, ali je to vidna svetloba?«

Odrešenik: »Tisti, ki so v temi, jo bodo videli. Oh, moja hči, toliko jih je v temi. Potrebujejo to svetlobo, da bodo spet videli.«

Jaz: »In kako je z mrazom?«

Odrešenik: »Jaz sem goreči ogenj ljubezni. Z menoj ti ne bo mraz.«

Odrešenik: »Moja hči, želim, da še nekaj zapišeš. Na začetku ne dovoli, da te fotografirajo novinarji. Tako se boš izognila veliko radovednosti. Radovednost izhaja iz nečistega duha.

Ljudje bodo prišli k tebi brez novinarjev. Ne pusti, da te vplivajo radovedneži. Ne pozabi, jaz sem Gospod, ki ima rane. Ti si moje orodje. Moja hči, z menoj se ti ni treba bati. Ljubim te in te bom opozoril na nevarnosti. Dobro poslušaj moj glas. Moje ovce poznajo moj glas.«

Jaz: »Moj dragi Jezus, razumela sem. Hvala ti za vsa spreobrnjenja in za številne milosti, ki si mi jih doslej že podaril.«

Odrešenik: »Moja hči, bodi previdna, pojdi v miru.« Jaz:

»Hvala Bogu Gospodu.«

Ob 9.30 sem molila ob izpostavitvi Najsvetejšega oltarnega zakramenta.

Ob 9.45 je bila sveta maša v karmeličanskem samostanu, ki smo jo soobhajali. Po kosilu je oče Gebhard spet prišel k nam v avtodom.

Podaril nam je križ. Solze so mi tekle po licih. Doma smo imeli obešen križ približno enake velikosti, a sem ga morala vrniti, saj nam ni pripadal. Ta križ mi je prirasel k srcu in sem ga s težkim srcem oddala.

In zdaj smo v roku 24 ur dobili drug križ, na katerem so rdeče označene pet svetih ran.

Preden smo se odpravili v Regensburg, sem si od Odrešenika zaželela, če bi tako hotel, naj mi da majhen znak, ali sem na pravi poti. Zdaj vem, da sem dobila križ.

Spet sem se smela spovedati pri patru Gebhardu. Poslušal je, kar sem mu prebrala iz svojega dnevnika, in mi dal napotke, moč, pogum ter me tolažil zaradi trpljenja, ki me čaka. Njegova tolažba mi je bila v spodbudo.

Oče Gebhard se dobro spozna na mistiko in hvaležna sem, da me je poučeval. Bilo je, kot da bi Odrešenik govoril skozi njega, in besede so se mi globoko vtisnile v srce.

Oče Gebhard nam je posvetil veliko sveč in svete vode.

Na poti nazaj domov je moj mož sam vozil, brez težav. Bil je srečen in vesel.

31.08.92 – ponedeljek

10.00 – ordinacija:

Odrešenik: »Moja draga hči, zapiši.«

Jaz: »Da, moj Troedini Bog, moj dragi Jezus.«

Odrešenik: »Rane, ki jih boš prejela, so v teh dneh pričakovane. Moja hči, bodi pripravljena. To se bo zgodilo v cerkvi. To je moja volja. Ne skrbi, kako bo naprej.

Vse skrbi sem prevzel nase. Ti si moje orodje. Vse, kar si zapisala, dobro shrani.«

Jaz: »Dragi Bog, kaj moram vedeti, kar je najpomembnejše v zvezi z ranami?«

Odrešenik: »Ljubi me. Z ljubeznijo boš vse prenesla. Ljubezni ti ne bo manjkalo. Jaz sem pri tebi, s teboj in v tebi. Ti si popolnoma v meni.«

Odrešenik: »V teh dneh boš v svojem srcu občutila velik ogenj. To je ogenj moje ljubezni.

Mnogi izmed mojih izbranih tega ognja niso mogli prenesti.« Jaz: »Dragi Bog, ali bom jaz ta ogenj prenesla?«

Odrešenik: »Moja hči, zapiši si. Po prvem dogodku boš morala ostati v postelji (trpljenje – morda rane, sem pomislila) za določen čas.«

Jaz: »In molitvena skupina?«

Odrešenik: »Molijo.«

Jaz: »Si z mano, tudi če ostanem v postelji?«

Odrešenik: »Vedno sem z teboj.«

Jaz: »Moj Gospod, naj bo tako, kot hočeš. Tako zelo te ljubim.«

Odrešenik: »Moja draga hči, tudi jaz te zelo ljubim, pojdi v miru.« Jaz: »Je tako prav, kot sem napisala?«

Odrešenik: »Da, hvala ti.«

18.30 Rožni venec in sveta maša.

20.00 Molilna skupina

1. 9. 1992 — torek

v ordinaciji:

Odrešenik: »Moja hči, včeraj si storila vse prav, ne pusti, da te drugi vplivajo.«

Jaz: »Hvala ti, moj Gospod in Bog.«

Odrešenik: »Te skušnjave, kot včeraj, boš imela pogosteje. Ostani močna. Te osebe vedno prepusti meni.«

Jaz: »Da, moj Gospod, tako bom storila.«

Jaz: »Gospod, želim zapisati, kar želiš ti, in ne tisto, kar želim jaz.«

Odrešenik: »Moja hči, vseč mi je, kar si rekla.«

Odrešenik: »Moja hči, želim, da se v prihodnje o vsem posvetuješ z menoj. Najprej se o tem pogovori z menoj. Pri meni se pritoži. Kar ti ni všeč, najprej povej meni. Če kaj potrebuješ, najprej vprašaj mene. Vse ti lahko dam in nadomestim. Ničesar ti ne bo manjkalo. S temi odrešilnimi trpljenji bo rešenih veliko duš.

Vedno bodi vesela, moja hči.«

Jaz: »Gospod, prosim, daj mi milost, da bom vedno vesela.«

Odrešenik: »Moja hči, to milost boš imela. Moja hči, jaz sem s teboj. Pojdi v miru.«

Jaz: »Hvala ti, moja velika ljubezen.«

Ob 18.30 rožni venec in sveta maša v rdečem.

Okoli 20.30 je poklical pater Gebhard Heyder in sem mu povedala o skrivnosti, ki mi jo je

Odrešenik danes zjutraj zaupal in ki je bila namenjena samo meni. (Odrešenik mi je to skrivnost potrdil še enkrat ob 12.15 in po sveti obhajilni v cerkvi.)

Oče Gebhard me je potolažil, ko sem mu zaupala to skrivnost.

02.09.92 — sredo

Ob 10.00 v ordinaciji:

Molitev v združenju!

Odrešenik: »Želim, da to zapišeš.« Jaz: »Da, moj Gospod, kaj pa?«

Odrešenik: »Želel sem, da pater Gebhard pokliče, da ti dokaže, da sliši moj glas. Ponovno te bo poklical. Dobro ga poslušaj.

Moja hči, zapiši si, da se bodo odrešilna trpljenja začela že danes. Prepoznala jih boš, ker sem z teboj.«

Jaz: »Kakšna bodo ta trpljenja? Krvava ali kakšna druga?«

Odrešenik: »Pusti, da pridejo k tebi.«

Jaz: »Ali lahko potem jutri in pojutriščem grem na delo?«

Odrešenik: »Da, lahko.«

Jaz: »Da, moj Gospod in Bog, razumela sem.« Jaz:

»Lahko grem danes še plavat?« Odrešenik: »Pojdi plavat.«

Odrešenik: »Moja hči, še nekaj ti moram povedati.« Jaz:

»Da, moj Gospod in Bog.«

Odrešenik: »Pusti, da deluje tisto, kar ti podarjam.«

Jaz: »Gospod, kaj mi prosim podarjaš?«

Odrešenik: »Moje svete pet ran.«

Jaz: »Gospod, pustila bom, da delujejo v meni. Prosim, daj mi moč in pogum, ljubezen in vse, kar potrebujem, da lahko deluješ v meni, saj sem šibka in sama ne zmorem ničesar.«

Odrešenik: »Moja hči, vse to boš dobila.«

Jaz: »Gospod, nimam strahu, nimam dvomov in verjamem. Imam veliko zaupanje vate. Ostajam ti zvesta, ker vem, da si z mano, da si pri meni in da si v meni. Zahvaljujem se ti s svojo ljubeznijo do tebe.«

Odrešenik: »Moja hči, ostani taka. Izpolnjuješ mojo voljo.«

Odrešenik: »Blagoslavljam te, moja hči. Zdaj lahko ostaneš sedeti.«

(Morda sem lahko ostala sedeti prav zato, ker je ravno vstopil zdravnik, ki bi se zagotovo spraševal, kaj počnem na tleh.)

Odrešenik: »Naj te blagoslovi Bog Oče, Bog Sin in Sveti Duh. Pojdi v miru, moja draga hči.«

Jaz: »Hvala Bogu Gospodu, slavljen bodi Troedini Bog.« Hl.

Maša v kapeli sv. Rocha v Mingolsheimu.

03.09.92 – četrtek

Oddelek za rentgen — arhiv med 10.30 in 11.05:

Odrešenik: »Piši, moja hči,

Jaz: »Da, moj Gospod in Bog, moj duhovni vodnik.

Odrešenik: »Nekaj moraš storiti zame, moja hči. Vse, kar boš prejela od mene, potrpi potrpežljivo. Začetek je zelo težak. Nobenemu od mojih izbranih ni bilo lahko. Vsi so šli po isti poti, kot jo greš ti zdaj. Prejela boš mojih pet svetih ran, veš kdaj.

Jaz: »Dan vem, ampak ne vem, kdaj. Zjutraj ali zvečer.«

Odrešenik: »Po sveti obhajili. Vseh pet ran boš prejela naenkrat.« Jaz: »Takrat bom umrla od bolečine.«

Odrešenik: »Ne boš umrla. Jaz sem s teboj. Dovolil bom toliko bolečine, kolikor jo boš lahko prenesel.«

Jaz: »Ali moram še k zdravniku?«

Odrešenik: »Ne, potem lahko greš v posteljo.« Jaz:

»Ali bom sploh še lahko hodil?«

Odrešenik: »Da, še vedno boš lahko hodil.«

Jaz: »Ali sem do zdaj kaj naredil narobe?« Odrešenik:

»Ne, nadaljuj tako kot doslej.«

Jaz: »Ali lahko nekaterim povem, naj pridejo v cerkev?«

Odrešenik: »Da, vendar ne povej, kaj se bo zgodilo. Povej le nekaterim. Danes boš spet trpela za odrešitev. Danes bodo krvave.«

Jaz: »Misliš bičanje?« Odrešenik:

»Da, moja hči.«

Jaz: »Prosim, daj mi milost, da bom vse prestala.«

Odrešenik: »Moja hči, te milosti ti ne bo manjkalo. Jaz sem s teboj, moja hči. Zelo te ljubim, ostani mi draga.«

Jaz: »Da, moj dragi Jezus, tudi jaz te zelo ljubim. Ostajam ti zvesta.«

Odrešenik: »Moja hči, piši naprej. V nebesih sem ti pripravil lepo stanovanje.«

Jaz: »In to naj zapišem?« Odrešenik:

»Da, to zapiši.«

Odrešenik: »Zato te prosim, prehodi to križev pot do konca. Z menoj ga boš zmogla.«

Jaz: »Dragi Jezus, storila bom vse, kar želiš, a le, če bom vedno z teboj.«

Od Odrešenika sem vprašala, ali sem pravilno razumela, da si moram vtisniti rane in ostati v postelji.

Odrešenik: »Nekaj časa moraš ostati v postelji. Veliko se mora moliti.« Odrešenik:

»Sveto obhajilo boš prejel doma. Za to bom poskrbel.« Jaz: »Prosim, podari mi veliko ljubezni pred vtisnjenjem ran.«

Odrešenik: »To bom storil.«

Odrešenik: »Zdaj te blagoslovim, moja hči.«

Pokleknila sem na tla.

Odrešenik: »Naj te blagoslovi Bog Oče, Bog Sin in Sveti Duh. Pojdi v miru.« Jaz: »Hvala Bogu Gospodu.«

Jaz: »Hvaljen bodi Jezus Kristus in Marija. Hvala za vse, moj Gospod in Bog, moj dragi Jezus.«

04.09.92 — petek

Jaz: »Moj Gospod in Bog, moj dragi Jezus, moj duhovni vodnik. Zdaj bi rada napisala, kar mi leži na srcu. Včeraj si od mene zahteval žrtev, da bi me ponoči krvavo bičali. Bila sem pripravljena na bičanje, a ti tega nisi dopustil, danes pa naj bi mi vtisnili svete rane. Kako naj to razumem? Prosim te, pomagaj mi. Zato te ne ljubim nič manj in ti želim ostati zvest.«

Pomislil sem na Abrahama in Joba in mi je nekaj postalo jasno.

Jaz: »Križevih bolečin mi nisi prizanesel. Takšnih močnih glavobolov, ki so trajali tako dolgo, še nisem doživel. Žrtoval sem jih in se nisem upiral, da bi jih spet doživel. Sodobni duhovnik bi morda rekel, da je ta skušnjava od hudiča, a tega ne verjamem, saj tvoja ljubezen in tvoj mir nista manjkala. Nisem se bala, kaj me čaka. Kaj mi boš, moj Gospod in Bog, povedal o tem?«

Odrešenik: »Moja hči, zapiši. Slišiš me?« Jaz: »Da, moj Gospod in Bog.«

Odrešenik: »Vse, kar si napisala, je pravilno. Vse, kar si pričakovala, še pride. Čas določam jaz. Hčerka moja, zapiši to. Vsi, ki bodo danes zvečer v cerkvi, bodo začudeni nad tem, kar se bo zgodilo. Skoraj vsi so slepi. Zanje bo zasijala luč. Nadaljuj s svojo dolžnostjo, kot si doslej.

Na mojem delu bodo poželi sadove. Jaz sem živo drevo, ti si moj sad. Moja hči, ljubim te, pojdi v miru.«

18.30 Rožni venec in sveta maša v Roti.

05.09.92 – sobota

8.00 — Molitevno združenje

Odrešenik: »Moja hči, ljubim te. Spremenil sem svoj načrt. Vse bo potekalo tako, kot hočem jaz.

Jaz: »Mislila sem, da sem storila nekaj narobe, saj sem bila pripravljena, da se zgodi vse, kar si rekel.«

Odrešenik: »Moja hči, vse si storila prav. Čas določam jaz.« Jaz: »Rekel si, da se bo to zgodilo po sveti obhajilni.«

Odrešenik: »To lahko spremenim.«

Jaz: »Dragi Bog, zdaj te ne morem več vprašati. Povej ti, kaj hočeš. Vsega tega ne razumem, zato prepuščam vse tebi.«

Odrešenik: »Moja hči, prišel bo čas, ko ne boste imeli izhoda in boste morali storiti, kar hočem jaz.«

Jaz: »Dragi Jezus, ali mi lahko to poveš bolj jasno, saj tega ne razumem.«

Odrešenik: »Prihajajo hujši časi.«

Jaz: »Povej mi, prosim, dragi Bog, kaj je najhujše, kar prihaja?«

Odrešenik: »Velika vojna v Evropi.«

Jaz: »Potem mi ni treba zgraditi kapele?«

Odrešenik: »Vendar jo zgradi. Ona bo prizanesena. Vojna se približuje in se močno širi.«

Razmišljal sem, ali bom še dobil rane.« Odrešenik: »Vprašáš. Da.

Dobil jih boš. Dan bom določil jaz.« Jaz: »Moj Gospod in Bog, naj se zgodi tudi tvoja volja.«

Odrešenik: »Molite veliko, moje otroke, molite. Satanova moč je neizmerna. Tako sem dopustil. Naj vzame vse, kar se je od mene odvrnilo. Ljudje si to želijo. Izbrali so svojo široko pot. Ostani mi zvesta, moja hči, tako kot doslej. Svojim zvestim otrokom sem podaril zaščito vaše nebeške matere Marije. Stojijo pod njenim zaščitnim plaščem, tam sovražnik nima mesta. Molite k svoji materi, veliko. Njenega posredovanja ne bom zavrnil. Ona svojih otrok ne zapusti.«

Jaz: »Ampak to vojno je mogoče ustaviti.«

Odrešenik: »Samo s postom in molitvijo.«

Jaz: »Ali moram kaj storiti?«

Odrešenik: »Ne skrbi vnaprej. Vse bo prišlo ob pravem času.«

Jaz: »Hvala ti, moj Gospod, za ljubezen in tvoj nasvet ter za sporočilo o tem, kaj nas čaka.«

Odrešenik: »Blagoslavljam te, moja hči.«

Pokleknila sem.

Odrešenik: »Naj te blagoslovi, moja hči, Bog Oče, Bog Sin in Sveti Duh. Pojdi v miru.«

Jaz: »Hvala ti, moj Gospod in Bog. Hvaljen bodi Jezus Kristus zdaj in v vseh večnostih. Amen.«

Od 16.30 do 19.45 sem molila v cerkvi in se spovedala. Nato sem ostala še na sveti maši.

06.09.92 – nedelja

7.30–9.20:

Molila sem in me je spet obšla malce dvoma, v mislih sem imela veliko vprašanj. Nato sem molila iz srca.

Odrešenik: »Piši, hčerka moja, rane, ki jih boš prejela, se bodo zgodile še v teh dneh. Uro bom določil jaz.«

Jaz: »Gospod, kdo si ti zdaj?«

»Jaz!« Moja hči, zdaj k tebi govori Bog Oče, Bog Sin, Bog Sveti Duh. Ne dvomi, moja hči, saj me s tem užaljuješ. Pripadaš v celoti meni. Ni ti treba imeti strahu. Ostani mi zvesta in trdna.

Jaz: »O, moj Gospod in Bog, prosim, odpusti mi, nikoli te ne bom mogla razumeti, a se vržem v tvoje roke in te objmem kot majhno dete. Moj ljubeči Oče, naj se nadaljuje, kakor hočeš.«

Odrešenik: »Moja hči, pet ran boš prejela od mene.«

Jaz: »Mislila sem, da jih bo prinesel angel, tako kot pri sveti Tereziji iz Avile. Morda zato, ker mi je to povedal neki pater.«

Odrešenik: »To lahko storim tako, kot hočem.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, zdaj mi je veliko bolj jasno. Ne smemo se zanašati na to, kar piše v nekaterih knjigah. Ti pač storiš tako, kot hočeš.« Odrešenik: »Da, tako je, moja hči.«

Jaz: »Ali moram še kaj zapisati?«

Odrešenik: »Da, moja hči. Tvoje srce bo prežeto s svetlobo, ki bo prišla iz mene. Ta svetloba bo prežela tvoje srce. V tvojem srcu se bo vnela ogenj. Ta ogenj je moja ljubezen. Takrat ne boš več mogla delati, kar hočeš. Jaz sem vse v tebi. Ti delaš vse, kar hočem jaz.«

Jaz: »To zveni kot pri sv. Pavlu.«

Odrešenik: »Moja hči, ponavljam tisto, kar se je že zgodilo. Sem isti Bog kot takrat. Moja hči, si in boš le moje orodje, ki ga bom uporabil.«

Jaz: »Gospod, moram zdaj iti v cerkev?«

Odrešenik: »Da, stori to, moja hči.«

Jaz: »Že je 9.15.«

Odrešenik: »Blagoslavljam te, moja draga hči.«

Pokleknila sem.

Odrešenik: »Naj te blagoslovi Bog Oče, Bog Sin in Sveti Duh. Pojdi v miru, moja draga hči.«

Jaz: »Hvaljen bodi Jezus Kristus. Hvala Bogu Gospodu. Amen.«

Ob 10.30 sveta maša v rdečem.

13.00: rožni venec in molitev.

07.09.92 – ponedeljek

Imam tri tedne dopusta.

8.30:

Odrešenik: »Piši, moja hči.«

Jaz: »Da, moj ljubeči Oče, moj Ženin.« Odrešenik:

»Tvoje odrešilno trpljenje bo kmalu prišlo.« Jaz:

»Kaj pomeni to, KMALU, moj Gospod?«

Odrešenik: »To »kmalu« bom določil jaz, ko bo prišel pravi čas. Moja hči, tako bo, kakor hočem jaz.«

Jaz: »Gospod, kaj bo tako, kot hočeš ti, ali se to sme vedeti?«

Odrešenik: »Tvoja prihodnost.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, naj bo tako, kot hočeš ti in kot ti je všeč.«

Jaz: »Dragi Jezus, trenutno mi je težko, ker je to nerazumljivo in se počutim kot največji bedak. Imam občutek, da ne sodim v ta svet. Zdi se mi, da so vsi pametnejši od mene, kot da bi hodil v prvi razred. To je za jok. Čutim se zapuščena od vseh. Čutim se zapuščena celo od tebe.

Zdravniki bi zdaj rekli: »Ta spada k psihiatru«, a jaz sem trezna in čakam, kaj želiš od mene.

Odrešenik: »Piši, moja hči, tvoja naloga je, da mi slediš in storiš, kar hočem, tudi če se zdi vse tako. Moja hči, všeč mi je pri tebi, vse, kar počneš. Svoje skrbi, ki jih imaš zdaj, položi v moje roke.«

Jaz: »Vse to je težko razumeti. Vse nerazumljivo polagam v tvoje roke.« Odrešenik: »Moja draga hči, napiši to. Tudi ta preizkušnja, ki jo zdaj prestajaš, mora biti. Vse je po moji volji. Pet ran, ki jih boš prejela, bodo tebi in drugim prinesle luč, da me boš bolje razumela. Brez moje luči ste še vedno v temi. Ko bo luč prodrela skozi temo, boste videli. Jaz sem luč in resnica. Moja draga hči, hvala ti, da si danes vendarle napisala. Blagoslovim te, moja hči.

Pokleknil sem...

18.30 rožni venec in sveta maša v rdečem.

20.00 Molilna skupina.

08.09.92 – torek

Zjutraj: Po molitvi – združitev

Odrešenik: »Pet svetih ran se bo v najkrajšem času vtisnilo, zato bodi vedno pripravljena. Moja hči, čas sem spremenil, tako je moralo biti.

Vse se dogaja tako, kot hočem. Ljubezni ti ne bo manjkalo.«

Jaz: »Dragi Odrešenik, če me ljudje vprašajo, ali slišim tvoj glas, ali jim to smem povedati?«

Odrešenik: »Lahko jim to poveš, ni ti treba tega zanikati. Moja hči, ne govorim ti le zaradi tebe, ampak tudi zaradi drugih.«

Jaz: »Gospod, če bom imela rane in ne bom imela duhovnika, boš takrat prišel k meni tudi duhovno?«

Odrešenik: »Vedno sem s teboj, moja hči. Takrat bom vse v tebi, ti pa ne boš več nič.«

Jaz: »Dragi Bog, a vendar še živim.«

Odrešenik: »Tvoje življenje je moje življenje.«

Jaz: »Gospod, to bom sprejela, a ne morem tega razumeti. Gospod, naj se zgodi tvoja volja. Saj sem le tvoje orodje.«

Potem me je Gospod blagoslovil.

9.00: Bila sem v Waghäuselu s Fridolinom na sveti maši.

18.30: rožni venec in sveta maša v Rotu; v Rotu nisem prejel obhajila, saj sem Odrešenika že danes zjutraj prejel v Waghäuselu.

20.30: Poklical je pater Gebhard, tako kot je rekel Odrešenik. Pogovarjali sva se po telefonu približno 25 minut. Zahvaljujem se Bogu za ta klic.

09.09.92 – sredo

Doma — molitev — združitev

Odrešenik: »Piši, moja hči.« Jaz:

»Da, moj ljubeči Jezus.«

Odrešenik: »Vse, kar si napisala, je moja zasluga. Govoriš tako, kot hočem jaz. Tvoja naloga je, da še naprej pišeš, tudi če delaš toliko napak, mi je to všeč.

Tvoje napake so neškodljive v primerjavi z napakami teologov, saj napake teologov vodijo ljudi v prepad. Moja hči, piši naprej.

Poznam tvoje težave. Poznam tvojo ljubezen do mene. Oboje mi je pri tebi vseč. Pokorilna trpljenja, ki jih prejemaš, so moja ljubezen do tebe. Toliko trpljenja, kolikor ga prejemaš od mene, toliko ljubezni tudi prejemaš. V trpljenju je odrešitev duš. V tebi bom moral trpeti veliko, ker želim rešiti veliko duš.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, zdaj bolje razumem. Gospod, stori, kakor hočeš.«

Odrešenik: »Še malo napiši. Pet Hl. Rane, ki jih boš prejel od mene, se bodo zgodile v kratkem času. Pusti, da delujejo, ko bodo trpljenja tu.«

Jaz: »Bom vnaprej vedela, kdaj bodo prišla trpljenja?«

Odrešenik: »Že te pripravljam, da boš to vedela. Moja draga hči, vseč mi je, takšna kot si. Ostani ponižna, da te bom lahko obsipal z mnogimi milostmi. Ljubi me še naprej, tako kot doslej. Tvoja ljubezen je moja ljubezen. Všeč mi je, da me želiš vedno bolj ljubiti. Vedno sem pripravljen, da ti podarim več ljubezni.«

Jaz: »Kaj moram zdaj storiti?«

Odrešenik: »Opravljal svojo dolžnost, tisto, kar moraš zdaj storiti. Blagoslavljam te, moja draga hčerka.«

Pokleknila sem in prosila Odrešenika, naj blagoslovi tudi ti dve ženski, ki bosta zdaj prišli, Marianne in gospo Müller.

Odrešenik: »Da, tudi njiju

blagoslovim.« Odrešenik je podelil

blagoslov.

Hl. Maša v kapeli sv. Roha v Mingolsheimu.

10.09.1992 – četrtek

10.30 doma:

Molitev združenja.

Odrešenik: »Piši, hčerka moja. Želim, da pišeš. Preden se bo vse to zgodilo, bo veliko težav.«

Jaz: »Kaj se bo zgodilo, moj Gospod in Bog?«

Odrešenik: »Tisto, kar želim doseči s teboj.«

Jaz: »Gospod, kaj hočeš? Kaj naj z teboj izpolnim?«

Odrešenik: »Celotno križev pot do konca.«

Jaz: »Ali moram sprejeti te težave?«

Odrešenik: »Ta težava ni zate, ampak zame, toda moj gnev bo deloval na njih. Kri, ki jo boš prelila, je za tiste, ki so dobre volje, ne pa za bogokletnike.« Jaz: »Toda Gospod, ti si prelil svojo kri za vse.«

Odrešenik: »Takrat, hčerka moja, danes pa ne več; ti so si že izbrali svojega očeta. Z bogokletniki ti ni treba govoriti.«

Jaz: »Kako naj prepoznam, da so bogokletniki?«

Odrešenik: »Jaz jih bom prepoznal, ne ti. Moja hči, napiši še nekaj. Rane, ki jih boš prejela, se bodo zgodile v teh dneh.«

Jaz: »Gospod, naj se zgodi, kakor in kdaj hočeš, nisem prestrašena in nimam nobenih dvomov, v celoti pripadam tebi.«

Odrešenik: »Piši, moja hči. Ne smeš poslušati, ko te drugi grajajo. Njihovih slabosti ne prepoznaš. Dobro me poslušaj, jaz sem tvoj duhovni vodnik; tudi če storiš kaj narobe in drugi to opazijo pri tebi, je zame kljub temu prav. Tako hočem, da je. Večina spregleda svoje lastne napake. Če se boš pustila poučevati od vsakogar, se boš odvrnila od mene. Satan je premeten, bodi pozorna: če storiš kaj slabega in to drugim ni všeč, je to od mene. Radovednežev ne rabiš imeti okoli sebe. Radovedneže najprej pošlji molit, da se pokesajo za svoje grehe, s tem si boš prihranila veliko težav.«

Jaz: »Dragi Bog, za to potrebujem ponižnost. Prosim, podari mi milost, da bom ponižna.«

Odrešenik: »Moja hči, postala boš ponižna in krotka, tako kot sem jaz. Kajti takrat boš popolnoma v meni.«

Jaz: »Potem pa je hudo, če duhovniki še ne verujejo.«

Odrešenik: »Vsak duhovnik je drugi Kristus, za vsakega duhovnika je treba moliti. Vse jih ljubim, moja hči.«

Jaz: »Ampak Gospod, tudi jaz vas vse ljubim, vi pa mene ne ljubite vsi.«

Odrešenik: »Tako je, moja hči, tudi vi me ne ljubite vsi.«

Jaz: Odrešenik me je blagoslovil...

Rožni venec in sveta maša v rdečem

11.09.1992 – petek

od 7.40 do 8.30

Moj mož mi je povzročil težave.

Prišlo je veliko izvodov Svetega pisma od patra Gebharda Heyderja.

Odrešenik: »Želim, da pišeš. Zelo te ljubim. V bližnji prihodnosti boš pogosteje doživljala Satanove napade. Glede tega, kar se dogaja v tvoji družini, ti dam prav. On išče najkrajšo pot, tako kot vi iščete najkrajšo pot do mene prek Marije, tako tudi nečisti duh išče najkrajšo pot do vas. Moja hči, včeraj si ravnala prav. Moja hči, nečisti duhovi so še posebej jezni nate, a z menoj jih boš vse premagala. Moja hči, moli za svojega moža, potrebuje tvojo pomoč.«

Odrešenik mi je rekel: »Piši naprej, moja hči. Nad tebe bo prišel goreč ogenj.«

Jaz: »Tega ne bom napisala. To zagotovo ni od tebe, dragi Bog.«

Odrešenik: »Pa vendar! Plamen ljubezni.«

Jaz: »Gospod, zdaj sem se prestrašila, da se bom opekla.« Odrešenik: »Gorela boš v moji ljubezni. S tem ognjem boš postala popolnoma čista.«

Jaz: »Da, moj Gospod in Bog, prosim, očisti me, da bom vedno s teboj in nikoli ločena od tebe.«

Odrešenik: »Moja draga hči, blagoslovim te.«

Jaz: »Odrešenik me je blagoslovil...«

Rožni venec in sveta maša v rdečem

12.09.1992, sobota

od 7.30 do 9.00

Odrešenik: »Moja hči, piši. Želim, da storiš, kar želim jaz. Tja, kamor te vodim, tja moraš iti.«

Jaz: »Gospod, kako naj prepoznam, da me vodiš?«

Odrešenik: »Lahko me vprašaš! Pot do mene bo postala strmejša.« Jaz: »Gospod, kaj pomeni strmejša?«

Odrešenik: »Postane napornejša in zahteva veliko moči. To moč lahko dobiš le od mene. Prosi za sebe in svoje bližnje, da bodo hodili po tej poti z teboj. Sicer jih lahko izgubiš na tej strmi poti.«

Jaz: »Da, moj Gospod, v prihodnje bom prosil za več moči zase in za svoje bližnje.« Odrešenik: »Tvoje srce je že moje srce. Moram ga usmeriti tako, kot mi je všeč. Iz tega srca bo izviralo veliko milosti in to ranjeno srce bo postalo vir ljubezni.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, moj dragi Jezus, kako naj spoznam, da je to že zdaj tvoje srce?«

Odrešenik: »Ta žar, ki ga čutiš v svojem srcu, je ogenj moje ljubezni; postane močnejši, kadar hočem.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, čutim ta ogenj, a nisem vedel, kaj to zame pomeni. Spoznal sem, da te s tem ognjem lahko ljubim še bolj. Moja duša se močno hrepeni po tem, da bi bila pri tebi. Čutil sem, da je moje srce trenutno kot goreča peč in da ta ogenj nikoli ne ugasne. Zdaj bolje razumem, ko berem v »Litaniiji Srca Jezusovega«:

Ti, goreči ogenj ljubezni.

Do zdaj mi to ni bilo jasno, zdaj pa razumem. Hvala ti, moj Gospod in Bog, za to veliko milost in razsvetljenje.

Še to bom dodala, moj Gospod in Bog: tvoje srce je živo, goreče ognjišče ljubezni. Oh, naj ta ogenj nikoli ne ugasne, saj takrat vem, da si vedno z menoj. Jezus, ljubim te iz vsega srca z vso svojo močjo, ljubim te nad vse.

Odrešenik: »Moja draga hči, veseli me, da si to spoznala, ostani takšna, kakršna si, trdno se drži moje roke.« Jaz: Odrešenik me je blagoslovil...

Od 16.30 do 19.45 molitev in sveta maša v cerkvi v Rotu.

13.09.1992 – nedelja

Od 9.30 do 11.15 doma

Danes ponoči od 2.30 do 3.30 je bilo pred mojo hišo nemirno. Pijanci so parkirali nasproti moje hiše. Prišla je morala policija.

Molitev – združitev!

Odrešenik: »Piši, hčerka moja, jaz sem pri tebi, v tebi in s teboj, v celoti pripadaš meni. Ne pusti, da te drugi vplivajo. Videla si to včeraj in nočoj. Satan poskuša z vsemi sredstvi, da te odvrne od mene. On je močan, hčerka moja, a ti si z menoj še močnejša. Moja hči, ostani zvesta svoji molitveni skupini, tako kot doslej. Satanu ni nič ljubše kot razbiti tvojo molitveno skupino.«

Odrešenik: »Piši, hčerka moja, pekoče bolečine, ki si jih imela včeraj, so bile moje bolečine.«

Jaz: »Cel dan sem jih čutila tako pekoče in zbadajoče, zdaj pa jih nimam več.«

Odrešenik: »Pripravljam te na to, kar se bo zgodilo v teh dneh. Zdaj čutiš pekoč občutek v svojem srcu.«

Jaz: »Ampak ni močna.«

Odrešenik: »A bo zelo močna.« Jaz:

»Bom to zmogla?«

Odrešenik: »Zmogla boš.«

Jaz: »Ali moram potem poklicati zdravnika?«

Odrešenik: »Ni ti treba, veš, kaj moraš storiti.« Jaz:

»Da, moj Gospod, storila bom, kar hočeš.«

Odrešenik: »Piši, hčerka moja, rane boš dobila v cerkvi.« Jaz: »V rdeči barvi?«

Odrešenik: »Da, v rdeči barvi.«

Jaz: »Te bom potem videl?«

Odrešenik: »Videla me boš. S svetlobo, ki izhaja iz mene, boš prejela rane in ta svetloba bo ostala s teboj, dokler bom to hotel. Jaz sem svetloba in premagam temo. Moja hči, rane, ki jih boš prejela, so moje rane.«

Jaz: »Ampak to si mi že enkrat povedal.«

Odrešenik: »Tega ti svet ne more posnemati. Niti škofje si tega ne morejo več razložiti, ker jim manjka luč. Zato bodi ponižna, kajti oni morajo biti osvetljeni v tej luči. Moja hči, vse jih ljubim.«

Jaz: »Gospod, kaj pa tisti, ki te blasfemirajo?«

Odrešenik: »Tudi bogokletniki se zdaj lahko rešijo.« Jaz:

»Kako, moj Gospod in Bog?«

Odrešenik: »Tako, da jim podariš ljubezen, ki jim manjka.«

Jaz: »Kako jim lahko podarim ljubezen?«

Odrešenik: »Ljubezen sem

jaz.« Jaz: »To bom storil.«

Odrešenik: »Ti si moje orodje, ki ga uporabljam.«

Jaz: »O moj Gospod in Bog, to je zelo težko razumeti.«

Odrešenik: »Osvetlil bom tiste, ki so dobre volje. V svojem srcu bodo spoznali, tako kot si tudi ti spoznal, da sem jaz ljubezen.«

Jaz: »Da, moj Gospod, zdaj razumem. Znanost s svojim razumom tega ne more dojeti. Ljubezen v naših srcih presega znanost. Dragi Odrešenik, kako nična mora biti posvetna znanost v primerjavi z nebeškim, kar nas čaka.«

Odrešenik: »Moja hči, vseč mi je, kar si napisala. Zdaj te blagoslovim.« Jaz: »Rekla sem: Prosim, blagoslovi ves svet.«

Odrešenik: »Naj te blagoslovi Bog Oče, Bog Sin in Sveti Duh. Pojdi v miru, moja draga hči.«

Jaz: »Hvala Bogu Gospodu. Hvaljen bodi Jezus Kristus in Marija zdaj in v vseh večnostih. Amen.«

Ob 12.45 sem molila rožni venec in pobožnost v rdeči barvi.

Ob 14.30 sem z Hetwigom molila boleč rožni venec in se udeležila svete maše v kapeli sv. Rocha v Mingolsheimu. Po sveti maši sem se več kot 30 minut pogovarjala z misijonarjem, patrom Steilerjem.

14.09.1992 – ponedeljek

doma:

od 2.10 do 3.05 ponoči molil

od 9.30 do 11.15 združitev v molitvi

Jokala sem! Neki pater v kapeli sv. Rocha me je včeraj zvečer zmedel. Zagovarjal je prejem obhajila v roko. Prosila sem Odrešenika, naj mi da odgovor, če to želi. Prepričana sem namreč, da je prava pot prejem obhajila v usta.

Temu duhovniku nisem mogla verjeti. »Dragi

Odrešenik, ali sem se zmotila?«

Odrešenik: »Moja hči, nisi se zmotila, to je velika grešnost pri duhovnikih, ki še vedno podeljujejo obhajilo na roko. Ker to še vedno zagovarjate, morate

jih podvržem odgovornosti. Vsi, ki še vedno podeljujejo obhajilo v roko, so mi vseeno. Moja hči, kar si doslej storila, je pravilno. Zapiši, moja hči, rane, ki jih boš prejela, bodo zelo bolele.»

Jaz: »Že zdaj me je strah, ko to slišim.« Odrešenik: »Moja hči, ali se zdaj bojiš?«

Jaz: »Ne.«

Odrešenik: »Z menoj se ne boš bala. Bolečine, ki jih boš občutila, bodo močnejše, če se bo malo molilo.«

Jaz: »O moj Gospod, kdo me bo potem poslušal in molil?«

Odrešenik: »Moja hči, molili bodo tisti, ki se želijo rešiti. V tebi bom križan za rešitev duš. Moja hči, vsakdo ima na voljo le kratek čas zase. Molili bodo. Zapiši, moja hči, rešeno bo le majhno število.«

Jaz: »Trpela bom za vse duše.«

Odrešenik: »Moja hči, skoraj vsi se ne želijo spreobrniti.«

Jaz: »Potem mi ni treba trpeti za vse?«

Odrešenik: »Seveda, sicer ne bi mogli reči, da nisem trpel zanje.« Jaz: »Dragi Jezus, zelo težko mi je pisati, to je boleče.«

Odrešenik: »Moja draga hči, blagoslovim te. V blagoslov vključujem cel svet, še posebej vse bolnike in umirajoče.«

18.30 rožni venec in sveta maša rdeča

20.00 Molitvena skupina Rdeča.

Prve tri leta smo molili približno eno uro. Zadnji dve leti molimo približno dve do dve in pol ure.

Odrešenik je od mene zahteval, da se mora veliko moliti.

15.09.1992 – torek

10.30 do 13.00

Prej sem molila skupaj s Fridolinom. Potem sama in sem se združila z Odrešenikom.

Odrešenik: »Piši, hčerka moja, bolečine, ki jih boš imela, združi z Marijinimi bolečinami. Marijine bolečine so tudi moje bolečine. Vse daruj nebeškemu Očetu. Z vašimi žrtvami se bo ozdravilo mnogo duš.«

Jaz: »Moj dragi Jezus, tako zelo te ljubim, storila bom, kakor želiš. Samo povej mi, da bom vedela. Zdaj čutim globoki mir, ki ga ni mogoče opisati. V tem miru je toliko ljubezni in želim si, da se ne bi morala ločiti. Ne čutim se v svojem telesu. Čutim se nepojmljivo lahka in svobodna, brez skrbi in bolečin. Svetovno je kot da je stran od mene. N i c a s t.

Vse v meni je Bog. Hvala ti, moj Gospod in Bog, za to prepričanje in milost. Zdaj imam eno željo in ti jo pišem, ker je zame tako lepa:

Jezus, pusti mi, da se naslonim na tvoje prsi, tako kot Janez. In zdaj te želim objeti, ker te moje srce tako ljubi. Tega ne morem nikomur razložiti, ker je ljubezen preprosto tu. Solze mi stopijo v oči, ker te ljubim.«

Odrešenik: »Piši, hčerka moja, takšna, kakršna si zdaj, te želim imeti vedno. Vidiš, ljubezni ti ne manjka. Še veliko več je dobiš v trpljenju. Pet ran je povsem blizu.

Jaz: »Dragi Bog, to si že enkrat rekel.«

Odrešenik: »Takrat pa še nisi vedela veliko stvari. Bodi pripravljena na vsako uro, ki bo zdaj prišla. Veliko boš preizkušena, moja hči.«

Jaz: »O Odrešenik, že tolikokrat sem bila

preizkušena.« Odrešenik: »Ni dovolj.«

Jaz: »In če teologi ne verjamejo?«

Odrešenik: »Ne žrtvuješ se za teologe, ampak za vse duše. Verovali bodo tudi teologi, ki so v luči. Moja draga hči, zelo te ljubim. Zapiši to, odrešilno trpljenje se bo kmalu začelo.«

Jaz: »Kaj sodi med odrešilne bolečine?«

Odrešenik: »Glavoboli in bolečine v srcu so pripravljalne bolečine. Tu ti nobeno zdravilo ne pomaga. Te bolečine so od mene. Trpiš za rešitev duš, zato ti nobeno zdravilo ne pomaga. Vse moraš potrpežljivo prenašati z ljubeznijo. Dal ti bom toliko ljubezni, da boš to lahko prenesla. Jaz bom vse v tebi. Tvoja duša je združena z menoj in imela boš le del mojega trpljenja. Tako, moja hči, nisi več ti. Jaz sem to. Odrešenik: »Blagoslavljam tebe in vse, ki so ti blizu.«

Odrešenik nas je blagoslovil.

Ob 18.30 sem bila pri patru iz Peruja v Mingolsheimu. Podarila sem mu Sveto pismo patra Gebharda Heyderja. Pri njem sem se spovedala. Hedwig je bila z mano pri tem patru in me je obrekovala. Morala sem se ponižati. Odpustila sem ji.

Ob 18.30 rožni venec in sveta maša v Rotu

16.09.1992 – sredo

9.30 do 10.20

Odrešenik: »Piši, moja hči.« Jaz:

»Da, moj dragi Jezus.«

Odrešenik: »Križev pot, ki vodi k meni, je v luči. Vsi moji otroci ga prepoznajo. Ta luč, ki te osvetljuje, sem jaz. Moja hči, nihče te ne more odvrniti s te poti. Kdor prepozna osvetljeno pot, ne želi več

hoditi po temni poti. Anonimno pismo, ki si ga prejela, je satanova past. Hoče te odvrniti od osvetljene poti, a ne more, ker sem z teboj. Ljubi jih vse, tako kot doslej. Moja draga hči, bodi pripravljena sprejeti vse, kar te čaka.

Kar ti bo preveč, daj mi. Svete pet ran boš prejela od mene, bodi prepričana in trdna v tem.«

Odrešenik: »Svoje besede ne spreminjam. Preizkušnje, ki so pred teboj, moraš prestati. Jaz sem tvoj duhovni vodnik in jih boš prestala. Moja hči, vseč mi je, kar delaš in kako ravnaš z ljudmi.

Tisti drugi, ki te hočejo poučevati, so zavistni. Bodi pazljiva. Moja hči, okoli sebe imaš veliko sovražnikov. Pred njimi varuj svoje besede. Iz ene besede naredijo deset, da bi se ti posmehovali. Moja hči, vse svoje skrbi vedno izroči meni.«

Jaz: »Ali moram zdaj še kaj napisati?«

Odrešenik: »Ne, hčerka moja, pojdi tja, kamor moraš. Blagoslavljam te, moja draga hčerka.«

Jaz: »Odrešeniku sem rekla, da v blagoslov vključujem bolnike, umirajoče, uboge duše v vicah in svoje sovražnike.«

Jaz: Odrešenik me je blagoslovil...

Ob 12.00 sem v katedrali v Speyerju molila »Gospodovega angela« in druge molitve.

Ob 19.30 je bila sveta maša v kapeli sv. Rocha.

Ob 20.30 sem z Marion pisala dnevnik.

17.09.1992 – četrtek

Doma od 10.30 do 11.30;

trenutno sem še na dopustu.

Danes ponoči sem molila od 20.30 do 03.30

v molitvenem združenju:

Odrešenik: »Piši, hčerka moja, pet svetih ran se ti bo vtisnilo v spomin. Pred cerkvijo bo na nebu znamenje, ki ga moraš opazovati. To bo moje potrdilo za dogodek.«

Jaz: »In če ga ne bom videla, se bo tvoj načrt spremenil?«

Odrešenik: »Videla ga boš, hčerka moja.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, verjamem, da se bo to zgodilo. Imam trdno vero, zato verjamem.«

Odrešenik: »Moja hči, pusti, da deluje v tebi. Tako zelo te ljubim, moja hči. Izbral sem te. Rad bi s teboj rešil mnoge duše! To je že dolgo moja želja. Čas je prišel in nihče ne more spremeniti mojega časa!

Jaz sem večnost. Moja draga hči, vse pride ob pravem času.

Hvala ti, moja hči, za tvoj »da«. Tvoj »da« je trden kot skala v morju. Tvoj »da« je moj »da« in nihče ti ga ne more vzeti.

P. Heyder: O tem pravi pater Gebhard Heyder iz Regensburga, da naj po pregledu dnevnika nadaljujem s pisanjem, saj je to milostni dar Odrešenika.

Jaz: »Mislim sem, Jezus, da te tako zelo ljubim.«

Odrešenik: »Tvoja ljubezen je moja ljubezen. To ljubezen lahko posreduješ tistim, ki hrepenijo po ljubezni.«

Jaz: »Gospod, vse, kar sem ti zdaj iz srca povedala, naj se zgodi tako, kot hočeš ti in kot ti je všeč. To mi je jasno in razumem, da moram to razumeti, ostalo pa me boš še naučil. Zaupam ti in ti ostajam zvesta. S tvojimi vrlinami, ki mi jih daješ, in tistimi, ki si mi jih že dal.«

Odrešenik: »Moja draga hči, hvala ti, zelo me veseli, kar si napisala. Blagoslavljam te in izlivam milost nad teboj, kolikor jo potrebuješ. Darujem ti toliko ljubezni, da boš lahko prenesla vse, kar ti bom podaril.«

Jaz: Odrešenik me je blagoslovil...

Jaz: »Hvala ti, moj Gospod in Bog. Hvala ti, moja velika ljubezen. Hvaljen bodi Jezus Kristus in Marija zdaj in v vseh večnostih. Amen.«

Ob 18.30 rožni venec in sveta maša v Rotu.

18.09.1992 – petek

doma,

od 4.00 do 5.30 sem molil.

Molitev v čast Mariji!

Častila sem svete rane, molila za sovražnike, nato pa se združila z Odrešenikom.

Odrešenik: »Moja hči, imam načrte zate. Delam, kar hočem. Bodite potrpežljivi. Vse bo prišlo tako, kot sem obljubil. Čas določam jaz. Vse se mora zgoditi tako, kot hočem.«

Jaz: »Gospod, mislila sem, da sem storila kaj narobe.«

Odrešenik: »Moja draga hči, ti si plemenita vrtnica, sovražnik ne mara njenega vonja. Ostani mi vedno na voljo. Preizkušena moraš biti, moja hči. Moja hči, ljubim te, spi naprej.«

Od 11.45 do 12.45 molitveno združenje!

Molila sem iz srca in oklevala, ali naj to zapišem. Toda Odrešenik hoče, da to zapišem. Odrešenik:

»Piši, moja hči, tvoja ljubezen do mene je resnična. Poznam svoje otroke, ki me ljubijo. A teh je zelo malo. Želiš si z menoj duše, ker jih ljubiš tako, kot jih ljubim jaz. Ljubiš me, a iz bližine me še nisi videla. A prav zato je to še bolj dragoceno, da me ne vidiš in me kljub temu ljubiš. To je prava in plemenita ljubezen, ki ne more zavajati. Hvala ti, da si me postavila na prvo mesto. To dušo bom v nebesih še posebej nagradil.«

Odrešenik: »Moja draga hči, v svetu ni dobro. Vse visi na nitki, ki se lahko vsak trenutek pretrga. To nitko še vedno trdno držim, da se ne pretrga. Vojna bo še hujša. Molite za mir v vseh cerkvah in domovih, da se mir vrne v vsa srca. Čas za rešitev duš je kratek in nihče ga ne more podaljšati razen mene. Molite, da bo rešenih še veliko duš. Jaz sem vaš rešitelj in zdravilo.

Samo z mojim zdravilom se lahko rešite.« Jaz: »Kaj je

tvoje zdravilo, moj Gospod in Bog?« Odrešenik:

»Ljubezen. Ona je vse, moja hči.«

Jaz: »Spet sem napisala toliko. Ali res moram pisati toliko?« Odrešenik: »Piši to vsak dan.«

Jaz: »Da, Gospod, hvala Ti.«

Od 13.45 do 15.45 sem v gozdu molila psalme.

Ob 18.30 sveta maša in rožni venec v Rotu

19.09.1992 – sobota

Od 8.00 do 10.00

molitveno združenje!

Odrešenik: »Piši, hčerka moja, j a h o č eto!

Ti si moja ljubljena hči. Tvoja bolečina je moja bolečina. Z teboj bom rešil duše.

Solze, ki si jih prelila, mi jih žrtvuj.«

Jaz: »Da, moj Gospod, darujem ti, da duše ne bi prišle v pogubljenje. Tako težko mi je, ko vem, da se izgubi toliko duš, ljudje pa so mlačni in zaslepljeni. Vidiijo, a vendar ne vidiijo ničesar. Kako velik mora biti greh.« Odrešenik: »Moja draga hči, vse bo drugače.«

Jaz: »Kako, Gospod, kako bo vse drugače?«

Odrešenik: »Zadnji bodo prvi. Bili bodo moje ljudstvo. Jaz sem Oče ubogih. Moja hči, hočem od tebe tisto, kar imaš.«

Jaz: »Nimam ničesar in nisem nič, vse pripada tebi.« Jaz:

Odrešenik me je blagoslovil.

Ob 14.30 me je obiskal pater Buran in sem mu povedala o ranah, ki jih bom dobila. Nisem bila zadovoljna z njegovimi nauki. Nasprotoval je temu, kar mi je povedal Odrešenik.

Od 16.15 do 19.45 sem bila v cerkvi v Rotu na molitvi. Prva ura je bila zelo naporna, saj je v tem času v cerkvi pevski zbor imel vajo. Bilo mi je žal, da je moral zbor vaditi prav zdaj, ko potekata spoved in rožni venec. Molila sem za te namene, za duhovnike in za mir po vsem svetu.

Zaradi zbora nisem zapustila cerkve. Ostala sem v cerkvi in nadaljevala z molitvijo.

20. 9. 1992, nedelja

doma od 7.45 do 8.50

molitveno združenje!

Odrešenik: »Moja draga hči, rane, ki jih boš prejela, bodo bolele. Ta bolečina je povezana z mojo ljubeznijo. Prejela boš milost, da boš ponižna. Tisto, kar ti je povedal duhovnik iz Mannheima, pater Buran, si sama občutila, da ni resnica. Kri, ki bo iz tebe tekla, je moja kri. Za tega duhovnika moraš veliko moliti. Verjemi v to, kar ti navdihujem, da napišeš. Jaz sem tvoj duhovni vodnik.«

Jaz: »Po pogovoru z duhovnikom sem več ur čutil bolečine v srcu. Kaj to pomeni?«

Odrešenik: »Te bolečine so moje bolečine. Ko duhovnik govori neresnico, boš te bolečine čutil še bolj.«

Jaz: »Morda je potem bolje, da pred njim molčiš. Tako te ne bo tako užalil.«

Odrešenik: »Govoril boš, ko bom jaz to hotel.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, obvaruj me pred duhovniki, ki ne verjamejo, da si v svetih hostijah resnično, bistveno, dejansko prisoten v mesu in krvi, telesu in duši, božanstvu in človeštvu.«

Odrešenik: »Ti boš luč. Napiši še nekaj, moja hči, rane boš dobila, takoj ko bo zate prišel pravi čas. Bodisi prepričana, da jih boš dobila. Ljubi me, moja hči. Všeč mi je, kako me ljubiš. Moja draga hčerka, imej še malo potrpljenja, ljubezni ti ne bo manjkalo. Darujem ti ljubezen, kadarkoli hočem, saj mi pripada, da izberem pravi čas.«

Jaz: »Moj dragi Jezus, iz vsega srca se ti zahvaljujem.«

Odrešenik: »Bodi previdna glede tistih, ki te zavidajo. S temi ljudmi se moraš še posebej dobro razumeti.«

Jaz: »Kako pa, Odrešenik?«

Odrešenik: »Pusti jih govoriti, ti pa molči. Tako bodo spoznali, da so v zmoti.«

Jaz: »Da, dragi Jezus, razumel sem.«

Odrešenik me je blagoslovil.

Ob 13.30 rožni venec in molitev.

Ob 15.30 sem doma molil rožni venec in druge molitve za beatifikacijo patra Pia.

18.30: rožni venec in sveta maša v kapeli sv. Roka. Ob koncu maše misijonar ni dobro govoril. Bil sem razočaran in sem se z veliko bolečino vrnil domov.

21.09.1992 – ponedeljek

8.15 do 9.45 molitveno

združenje!

Jaz: »Misijonar je včeraj zvečer ob koncu svete maše prebral pismo, ki naj bi ga potrdila škof in župnik Kessenheimer. V pismu je bilo zapisano, da so verniki, ki želijo prejemati sveto obhajilo le od duhovnikov in zavračajo laike, v zmoti.

To je bil velik udarec, ki me je bolel in me je vznemiril.

Jaz: »Dragi Odrešenik, po sveti maši, ko sem te vprašal, ali je duhovnik govoril resnico, si mi rekel, da je to nesmisel.

Rada bi te še enkrat vprašala, ali je prav, da sveto obhajilo razdeljujejo laiki.«

Odrešenik: »Moja hči, to zapiši. Želim in zahtevam, da se sveto obhajilo prejme iz posvečenih rok duhovnika. To je pravi način podajanja svetega obhajila vernikom. Kdor se tega ne drži, se bo moral pred menoj odgovarjati. Moja hči, nadaljuj tako kot doslej, tudi če si sama. Jaz sem s teboj, moja hči.«

Odrešenik me je blagoslovil.

Rožni venec in sveta maša v rdečem okoli 18.30.

Ob 20.00 molitvena skupina.

22.09.1992, torek

Od 8.30 do 9.45

molitveno združenje!

Odrešenik: »Piši, hčerka moja! Rane, ki jih boš prejela, so kmalu tu, spet sem skrajšal čas. Bodite pripravljena, hčerka moja.«

Jaz: »Dragi Bog, kaj pomeni, da bodo kmalu tu?«

Odrešenik: »Ne bo trajalo dolgo.«

Jaz: »Ali moram še kaj zapisati?«

Odrešenik: »Napiši nekaj povsem drugega. Želim, da sprejmeš vse tako, kot hočem jaz.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, kaj je to, kar hočeš?«

Odrešenik: »Vse, kar te čaka.«

Jaz: »Kako naj prepoznam, da je to od tebe?«

Odrešenik: »Prepoznaš ga po moji ljubezni, hčerka moja, sprejeti ga moraš, pa naj ti je všeč ali ne.

Jaz: »Moj dragi Jezus, moj ženin, če ti to praviš, potem bom to storila! Tudi tisto, kar mi ni všeč, vendar moram biti prepričana, da prihaja od tebe.«

Jaz: »Gospod, kako dolgo moram še pisati?«

Odrešenik: »Še malo, moja hči. Piši še malo!« Jaz: »Da, moj Gospod.«

Odrešenik: »Še vedno boš preizkušena.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, moj dragi Jezus, zakaj jokaš? Iz mojega desnega očesa so solze tako hitro tekle, da je to nadnaravno. Kaj to pomeni?«

Odrešenik: »Pred vami je nevarnost. Vojna v Evropi se širi. Izgubljenih bo veliko duš. Zanje je bilo moje križanje zaman. Tudi ti boš za mnoge trpela zaman. Zame je to huda bolečina, da izgubim dušo zaradi njene neposlušnosti.

Moli, moja hči, da bodo, ko pridejo pred moj sodni stol, občutili globoko kesanje, saj bodo še enkrat dobili priložnost, da se rešijo. Še vedno jim podarjam toliko časa, da se lahko še odločijo. Pekel je krut, moja hči, in vendar vanj vstopi toliko ljudi.«

Jaz: »Dragi Bog, ne morem več pisati, usmili se me.« Odrešenik: »Čutiš bolečino z menoj. Blagoslovim te, moja draga hči.«

Odrešenik me je blagoslovil.

Rožni venec in maša okoli 18.30 v Rotu.

23.09.1992 – sreda

Od 8.00 do 12.30 doma

Jaz: »Molila sem globoko, drugače kot običajno.«

Odrešenik: »Moja hči, želim, da to zapišeš. Danes ne smeš iti v Cenakel. Jaz sem tvoj Cenakel.«

Jaz: »Naj to zapišem?« Odrešenik:

»Da, zapiši to.«

Jaz: »Mislila sem na izlet s sodelavci.«

Odrešenik: »Tja moraš iti. A bodi, prosim, krotka in ponižna, veseli se z njimi.« Jaz: »Dragi Bog, če te tako različno naslavljam, ali je to prav?«

Odrešenik: »Všeč mi je, kako me imenuješ. Moja hči, napiši to: bolečine, ki jih doživljaš, moraš prenašati z ljubeznijo.«

Odrešenik: »To si mi že enkrat povedala.«

Jaz: »Teh ti nihče ne more odvzeti. Niti sveta voda ti ne more pomagati. Ne trud se iskati zdravila.«

Jaz: »In če se vmešajo zdravniki?«

Odrešenik: »Potrebujejo tvoje soglasje.«

Jaz: »In če ga dobijo?«

Odrešenik: »Kljub temu ti ne morejo pomagati. Nasprotno, takrat bodo bolečine še večje. Trpel boš za grešnike. Kar zahtevam od tebe, moraš storiti.«

Jaz: »Dragi Bog, bojim se, da bom zmeden in da mi bo primanjkovalo zaupanja in vztrajnosti. Ali bom začel imeti strah pred ljudmi?«

Odrešenik: »Vse to mi vedno znova podarjaš.«

Jaz: »Dragi Bog, v mojem srcu že spet gori.«

Odrešenik: »To je goreči ogenj moje ljubezni. Nihče ga ne more ugasniti razen mene.«

Jaz: »Ves dopoldan sem bila tako srečna in sem se v sebi molila kot še nikoli prej. Dobila sem prave besede, kot duhovnik.«

Odrešenik: »Moja hči, to sem bil jaz. Tvoj Jezus. Niš ti, ampak jaz sem to.«

Jaz: »To je tako lep občutek, ko se lahko tako globoko v sebi moliš, še posebej k nebeškemu Očetu, kar ljudje tako pogosto pozabljajo. Tudi sama sem se čudila, da iz mojega globokega srca prihaja tako dragocena molitev. Verjamem, da je nebeški Oče to molitev uslišal.«

Odrešenik: »Moja hči, z ljubeznijo si mi dala vse.«

Jaz: »Moj Gospod, nikomur ne smem povedati, da sem že štiri ure povezana s teboj, in ne čutim, da bi bilo to preveč. Škoda, da moj dopust ni daljši. Hvala ti, da si mi rekel, naj ne grem na dopust.«

Odrešenik: »Moja draga hči, napiši to. Izpolni mi eno željo.«

Jaz: »O moj Gospod, imaš željo! To željo ti bom izpolnila, ker si z menoj in ker te ljubim.«

Odrešenik: »Da, z teboj bom.«

Jaz: »Dragi Troedini Bog, imaš moje »da«, čeprav še ne vem, kakšno željo naj ti izpolnim. Moje srce ne trepeti, ampak se veseli, kaj mi boš zdaj povedal. Moj Gospod in Bog, zaupam vate, da se bo tvoja želja izpolnila.«

Je 12.00, pobožno sem molila »Angela Gospodovega« in »Oče naš« z razprostrtimi rokami; to pogosto počnem, ko molim sama.

Po molitvi sem se spet združila z Odrešenikom. Jaz:

»Gospod, kakšno željo naj ti izpolnim?«

Ostal sem v tišini in nisem ničesar slišal.

Jaz: »Kaj naj to bo?« Ponovno sem se združila z Odrešenikom in molila k Svetemu Duhu.

»Prosim, ne dopusti, da se vmeša drug duh, saj ti zaupam. Povej mi, kaj naj napišem.«

Odrešenik: »Piši, moja hči! V tebi lahko delujem vse, kar hočem.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, v meni lahko storiš vse, kar hočeš, in ta želja naj se ti izpolni. Oh, moj dragi Oče, ali se je mogoče upreti ljubezni?

Si se ti morda uprl, da bi žrtvoval svojega edinega Sina za nas grešnike? Si se ti morda uprl, da bi se dal križati za naše odrešitev? Si se ti morda uprl, da bi se spustil na apostole z ognjenimi jeziki? Ti si ljubezen in jaz se ti predajam, ker si moje večno življenje in blaženost.«

Odrešenik: »Pripravil si mi veselje, da lahko v tebi uresničim vse.« Odrešenik me je blagoslovil.

Izgubil sem občutek za čas; s Odrešenikom so se štiri ure in pol, ki sem jih preživel z njim, zdele tako

kratko kot blisk in to je nepojmljivo.

Zdaj razumem, ko se kdo pritožuje, da mu je ena ura v cerkvi preveč, in to samo zato, ker mu manjka ljubezen.

Ob 19.00 rožni venec in sveta maša v kapeli sv. Roha

24.09.92 – četrtek

8.30–9.45 združitev

Odrešenik: »Piši, hčerka moja, želim, da«

Mislila sem, da sem zmedena.

Odrešenik: »Moja hči, nisi zmedena. Želim, da nekaj storiš zame. Daj mi vse svoje težave.«

Jokala sem od bolečine in Odrešeniku izročila svoje težave. Svoje težave sem iz sebe iztrgala in jih izročila Odrešeniku. Nepojmljivo je, a občutila sem olajšanje. Odrešenik: »Vidiš, hčerka moja, vedno mi moraš izročiti svoje težave. Vse ti jih bom rešil.«

V cerkvi sem iz določenega razloga prosila za znamenje. Odrešenik:

»Dajem ti ga, hčerka moja, znamenje, da boš dobila rane.«

Jaz: »Gospod, ali jih bodo videli tudi drugi ali samo jaz?«

Odrešenik: »Tudi drugi jih bodo videli. To se bo zgodilo v cerkvi.« Jaz: »Kdaj?«

Odrešenik: »Bodi pripravljena, moja hči.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, kako bom vedela, da je to znamenje za rane?«

Odrešenik: »To se bo zgodilo s teboj.«

Jaz: »Ali bom pri tem občutila bolečino, strah ali veselje?«

Odrešenik: »Moja hči, ljubila me boš še bolj. Bodite mirna, moja hči. Blagosloviljam te.« Odrešenik me je blagoslovil

18.30 rožni venec in sveta maša v Roti.

25.09.92 petek

Zadnji dan mojega dopusta.

Molitevno združenje

Odrešenik: »Piši, hčerka moja, hočem.....«

Takoj sem ga prekinila in vprašala:

»Ampak prosim, daj mi vedeti, da si ti. «

Odrešenik: »Moja hči, jaz sem, tvoj Jezus.« Jaz:

»Da, moj Gospod, kaj želiš?«

Odrešenik: »Želim začeti s tvojim odrešilnim trpljenjem. Bodite pripravljena. Čas je že prišel.« Jaz: »Zdaj naj grem na izlet s sodelavci?«

Odrešenik: »Pojdi na izlet s sodelavci.«

Jaz: »Ampak naslednji teden moram delati, moja kolegica pa je zdaj bolna.«

Odrešenik: »Ne skrbi za jutri.«

Jaz: »Gospod, misliš s trpljenjem za odrešitev glavobole?«

Odrešenik: »Mislim rane, ki ti bodo vtisnjene. Imaš zelo malo časa.«

Odrešenik je nadaljeval:

»Piši, hčerka moja, še druge vrline boš prejela.« Jaz: »Dragi

Odrešenik, katere?«

Odrešenik: »Vztrajnost v trpljenju, da boš prenesla bolečino. Podaril ti bom svojo luč, da bodo videli tudi slepi. Prejela boš zdravilno moč.«

Sprva nisem hotela tega zapisati, a potem sem slišala:

Odrešenik: »Moja hči, napiši to. Prejela boš zdravilno moč. Prek dragocene krvi se rešujejo duše. Vedno jo daruj nebeškemu Očetu. To bo največje sredstvo za rešitev duš. Moja dragocena kri bo tekla iz tvojih ran.

Moja hči, ne razočari me. Jaz sem tvoj Gospod in Bog. Za tvoje trpljenje ti bom podaril veliko veselja in ljubezni. Ne pusti, da te vplivajo drugi. Prek dragocene krvi si popolnoma povezana z menoj. Nihče nas ne more ločiti.«

Jaz: »Moj Odrešenik, ali moram še kaj napisati?«

Odrešenik: »Moja hči, revolucija bo prišla. V Evropi bodo politiki strmoglavljeni. Lakota bo največja med hudimi katastrofami, ki se bodo zgodile.« Odrešenik: »Kaznovanje je tu. Ljudje so si to želeli.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, kdo si želi kazen?« Odrešenik: »Ljudje, ki so hoteli Očeta laži.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, pripravljena sem, pokora se lahko začne. A Gospod, naj se ne zgodi moja volja, ampak tvoja. Stori, Gospod, kakor hočeš.«

Odrešenik: »Moja hči, tako zelo te ljubim, ostani mi zvesta.«

Jaz: »Moj ljubeči Oče, ljubim te bolj kot kdaj koli prej. Trdno se držim tvoje roke.« Odrešenik: »Blagoslavljam te, moja draga hči.«

Odrešenik me je blagoslovil.

18.30 rožni venec in sveta maša v Rotu.

26.09.92 — sobota

Doma – molitev – združitev –

Odrešenik: »Solze, ki jih preliješ, so moje solze. Ljubiš me z mojo ljubeznijo. Moliš za ljubezen in jo prejmeš. Moja hči, zapiši to. Vse, kar si napisala, je dokument za nevernike. Dobro ga shrani, dokler ga ne bo objavil pravi duhovnik. Ne skrbi zaradi tega.

Moja hči, še nekaj moraš zapisati.« Jaz: »Da, moj Gospod in Bog.«

Odrešenik: »Moja draga hči, bodi vedno vesela.«

Jaz: »Ali je mogoče biti vesela, ko te prizadenejo bolečine?« Odrešenik: »Ljubezen, ki jo prejemaš, moraš posredovati naprej.«

Jaz: »Da, moj Gospod in Bog, to bom storila.«

Jaz: »Dragi Bog, prosim, podari mi krotkost.«

Odrešenik: »To ti podarjam zdaj, zapiši si to.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, hvala ti.«

Odrešenik: »Ljubim te, moja hči, in te blagoslavljam. V blagoslov vključujem vse duše.«

16.33–19.45 – molitev – spoved – sveta maša v rdečem v cerkvi.

27.09.92 – nedelja

6.30–8.15 po novem času.

(Danes ponoči so ure prestavili za eno uro nazaj.)

Odrešenik: »Piši, moja hči.«

Jaz: »Da, moj dragi duhovni vodnik, moj dragi Jezus.«

Odrešenik: »Včeraj so bili pri tvojem možu več nečistih duhov.«

Jaz: »Gospod, bi lahko pomislili, da je šlo za srčni napad. A sem to lahko razlikovala, ko sem mu dala sveto vodo, ga blagoslovila in molila zanj. Pot mu je tekel po obrazu.

Potem mu je postalo bolje. Takoj zatem se je tako grdo zasmel, kot se včasih v sanjah, tako kot sem to že slišala. To se je že večkrat zgodilo med vožnjo, a sem molila vztrajno in iz vsega srca. Sedaj je še vedno sedel za volanom v avtu in je ravno zapeljal na dvorišče ter ni mogel več izstopiti. Spomnila sem moža, naj gre k spovedi, a ni hotel.«

Odrešenik: »Te napade sem dopustil. Tvoj mož se ne želi spreobrniti.« Jaz: »Kdo mi bo verjel, če hodi ob nedeljah v cerkev?«

Odrešenik: »Taki, ki ob nedeljah hodijo v cerkev, je veliko. Moja hči, prepusti vse meni.«

Jaz: »Dragi Odrešenik, župnik Vogt mi ne more pomagati. Po včerajšnjem spovednem pogovoru mi je bilo zelo težko. Župnik Vogt misli, da berem knjige. Povedala sem mu, da je v vsaki knjigi nekaj drugega in da med združitvijo nikoli nisem imela knjige pri sebi, niti doma niti na delovnem mestu. Tega bi se tudi pazila.«

Tudi župniku Vogtu sem rekla, da bo kri, ki bo tekla iz ran, Odrešenikova kri. On temu ne verjame, prav tako ne pater Buron iz Mannheima. »

Jaz: »Prosim, povej mi kaj o tem, morda sem vendarle napisala kaj napačnega.« Odrešenik: »Moja hči, kri, ki bo iz tvojih petih ran iztekala, bo moja kri. To je skrivnost, ki je ne razkrivam vsakomur.

To je moja kri, ki jo bom pretil za vas. Moja hči, to, kar je tukaj nerazumljivo, izhaja iz mene.

Tako je. Tako ostaja. Tako bo.

Če bi ti župnik Vogt lahko vse razložil, potem mi ne bi bilo treba biti tvoj duhovni vodnik. Moja draga hči, verjemi v to. Moja volja je, da si pozorna na vse, kar te čaka.« Jaz: »O moj Gospod in Bog, saj sem vendar šibek človek. Sem tako neizkušena.

Satan me preganja kot zlovoljen pes. Hvala ti, moj Gospod in Bog, da ne more početi, kar hoče, ampak le tisto, kar ti dovoliš, sicer bi imel svet popolnoma v svojih rokah, a svet pripada tebi.«

Odrešenik: »Moja hči, to si pravilno zapisala. Tvoja duša je pripravljena za moje delovanje.

Moraš le še malo počakati. Zaupaj mi. Si pod mojim varstvom.« Jaz: »In Marija?«

Odrešenik: »Kjer sem jaz, je tudi ona.«

Jaz: »Moj dragi Bog, hvala ti.«

Odrešenik: »Oh, moja draga hči, kako hudo je trenutno. V nobenem stoletju še ni bilo toliko slepih kot zdaj. Krivoučje je oslepilo duše. Krivoučje je strup kače. Zdravilo proti temu strupu sem samo jaz, moje dete. Moja draga hči, še nekaj moraš zapisati. Potrebujem od tebe...«

Jaz: »Dragi Bog, kaj pa?«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, moj dragi Jezus, ti darujem svojo svobodo. A nikoli me ne loči od sebe.

Dragi Bog, ti sem darovala svojo svobodo, a tega ne razumem v celoti. Mi lahko o tem kaj poveš?«

Odrešenik: »Svobodna si le v meni!«

Jaz: »Da, moj Gospod, zdaj razumem.«

Odrešenik: »Moja draga hči, zdaj te blagoslovim.«

Pokleknila sem na tla in Odrešenik me je blagoslovil.

Ob 10.00 sveta maša v rdečem.

Ob 13.00 rožni venec in molitev. Od

16.00 branje Svetega pisma.

Okoli 17.00 je k meni prišla Hedwig. Povedala mi je »svojo skrivnost«, ki me je zelo šokirala.

Povedala mi je, da je župnik Vogt ministrante, vse fante, fotografiral gole od zadaj. Te slike naj bi visele v zakristiji in v zasebnem albumu enega od fantov. Mati tega dečka tega ne odobrava in je zgrožena, vendar molči.

Nato mi je še povedala, da so gospoda župnika Vogta videli ob jezeru Baggersee, kako je ministrantu sesal prsi in mu poljubljal ušesa.

Nato se je mati pritožila, da duhovnik Vogt otrok ne pošilja pravočasno domov. Preveč dolgo ostajajo pri njem. Kolikor vem, ima večino ministrantov v celotni okolici.

Ker vem, da je gospod župnik Vogt zelo sramežljiv in negotov, sem molila zanj in vsak dan molim, da bo postal dober duhovnik.

Hedwig mi je povedala, da je to slišala tudi od Zite.

Ko je Hedwig odšla, sem na majhnih rožnih jagodah 50-krat zmolila Sanctus, na velikih pa molitev k nadangelu Mihaelu, Magnificat, Gloria in excelsis Deo, Oče naš, Zdravica Mariji in Gloria Patri, nato pa še molitev za sovražnike in izganjanje hudiča.

Ta novica me je razžalostila in sem se razjokala.

Najraje bi takoj prenehala hoditi v cerkev.

Vse prepuščam v Božje roke. Mogoče je to delo satana.

Ob 21.00 sem se odpeljala v Wiesental in z Marion pisala dnevnik. V zaupanju sem Marion povedala o H. župniku Vogtu. Rekla je, da tega ne smem nikomur povedati.

28.09.92 – ponedeljek

Ob 10.00 v ordinaciji
zdravnikov, molitveno
združenje!

Odrešenik: »Moja hči, zapiši: župnik Vogt bo odšel.« Jaz: »Iz St. Leon-Rota?«

Odrešenik: »Moja hči, nekaj se ti približuje!« Jaz:

»Gospod, kako naj to razumem?«

Odrešenik: »Moje delovanje v tebi.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, pripravljena sem na tvoje delovanje in temu rečem da; Tako zelo te ljubim, prosim, daj mi milost, da ti nikoli ne bom rekla ne, tudi če mi kaj ni všeč. Prosim, daj mi le spoznati, da vse to prihaja od tebe. Vse bi rada storila za rešitev duš.«

Odrešenik: »Moja draga hči, vedno boš prepoznala mojo ljubezen.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, kako pa?«

Odrešenik: »Te bom vodil tja, kamor hočem. Moja hči, zapiši si to.« Jaz:

»Da, moj Gospod in Bog.«

Odrešenik: »Trpljenja, ki jih prejemaš od mene, je treba jemati zelo resno. S tem trpljenjem moraš živeti. Ne bom ti ga odvzel, čeprav bi to zahtevala.«

Jaz: »Da, moj Gospod, razumela sem, a ljubezen vendarle ostane v meni?«

Odrešenik: »Moja draga hči, ostane z teboj za vedno.«

Jaz: »Hvala ti, moj Gospod in Bog. Stori z mano, kar hočeš, pripadam ti. Gospod, naj se zgodi tvoja volja.«

Odrešenik: »Blagoslavljam te, moja draga hči.«

Odrešenik me je blagoslovil.

Od danes naprej je rožni venec že okoli 18.00, sveta maša pa okoli 18.30, in obiskala sem obe v rdečem.

Ob 20.00 je bila molitvena skupina.

Na molitev prihaja vedno več ljudi. Prostora je že zelo malo. Na koncu sem se pri župniku Dochatu spovedala o župniku Vogtu. Pri spovedi sem vprašala, kaj naj storim, saj bi mu rada pomagala, saj so mi o njem pripovedovali.

Župnik Dochat je menil, da naj se o situaciji pogovorim z župnikom Vogtom.

Preden se pogovorim z župnikom Vogtom, bi se rada najprej pogovorila z Odrešenikom, saj moram biti prepričana, da je to, kar mi je rekel župnik Dochat, resnično.

Če se bo Odrešenik strinjal z mano, bom storila, kar mi je priporočil župnik Dochat. Po molitveni skupini je gospod Roland Schmidt ostal pri nas, da bi se pogovoril z mojim možem. Čutila sem, da je mojega moža napadel nečisti duh. Mož mi je priznal, da je skrivaj bral moj dnevnik. Ko sem to slišala, sem bila zgrožena. Takoj sem mu rekla, da je to greh in da se takšnih stvari ne počne. To ni le radovednost, ampak tudi neposlušnost do Boga. Te težave izročam v Božje roke.

Od danes naprej bom z dnevnikom ravnala previdneje. Ne želim skrivati tega, kar mi pravi Odrešenik, ampak mora to najprej pregledati duhovnik, preden pride do tiskanja. Roland je že prinesel knjige patra Johannesesa iz Rotenberga v Ukrajino. To so knjige, o katerih je Odrešenik rekel, da

knjige niso pravilne. To sem že povedala patru Johannesu, a mi ni verjel. Roland dela tisto, kar mu reče pater Johannes.

29.09.1992 – torek

Ob 10.00 v ordinaciji
Združenja za molitev!

Odrešenik: »Moja draga hči, napiši: Ne smeš iti k župniku Vogtu, ker jaz določam čas, kdaj se bo kaj zgodilo. Poznam srca vseh. Veliko moli za duhovnike. Satan je zdaj še posebej močan in mnogi duhovniki podležejo njegovi skušnjavi. Celotno zgodbo, o kateri se govori v zvezi z župnikom Vogtom, prepusti meni.«

Jaz: »Mislila sem na Rodalben!

1. oktobra bo postavljen nebeški znak. Tam se bo častila dragocena kri.

Odrešenik: »Preveč si obremenjena.«

Jaz: »Torej tokrat ne bom šla v Rodalben, moram toliko pisati.« Odrešenik: »Da, piši, hčerka moja.«

Jaz: »Včeraj nisem govorila v molitveni skupini. Nekateri so vprašali, zakaj danes nisem govorila.«

Odrešenik: »Ko boš morala spregovoriti, ti bom sam podal besede. Ljudje morajo zdaj veliko moliti. Izkoristite čas za molitev. Molitev je potrebna kot še nikoli prej. Moja hči, včeraj ste lepo molili.

Nebesa so se z vami veselila. Še veliko več ljudi se bo pridružilo molitvi. Moja hči, vseč mi je, kako moliš z verniki. Hvala ti

za tvoje prizadevanje.«

Jaz: »Ljubeči Oče, zdaj čutim ogenj v svojem srcu. To je zelo lep občutek.«

Odrešenik: »Moja hči, to je moja ljubezen.«

Jaz: »Hvala ti, moj Gospod in Bog, za tvojo ljubezen.«

Odrešenik: »Veliko preneseš, moja hči.«

Jaz: »Kaj pomeni, da veliko prenašam?«

Odrešenik: »To pomeni, da lahko preneseš tudi veliko trpljenja.« Jaz:

»Oh, naj se reši čim več duš.«

Odrešenik: »Oh, moja hči, odrešilna trpljenja so se že začela.« Jaz:

»Ampak tega ne razumem.«

Odrešenik: »Z mojo ljubeznijo že vse prenašaš. Bodite pripravljena na pet svetih ran, ki jih boste prejeli.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, pripravljena sem, da mi vtisneš rane, kadarkoli želiš. Ne pusti me dolgo žejne. Zelo sem žejna. Prosim, poteši mojo žejo.«

Odrešenik: »Moja draga hči, potešil bom tvojo žejo, določen čas je prišel. Moja hči, tudi jaz sem žejen z teboj!«

Odrešenik me je blagoslovil.

18.00 Rožni venec in sveta maša v Rotu.

30.09.1992 – sredo

10.00 v ordinaciji molitveno združenje!

Zahvaljujem se Odrešeniku, da sem včeraj ves dan prejela toliko ljubezni. To ljubezen čutim še zdaj. Tako lepo je brez skrbi in težav. Želim si biti z Bogom resnično svobodna.

Veliki Bog, hvalim in slavim te ter se ti zahvaljujem za tvoje kraljestvo, ki je prišlo k meni.

V takšni situaciji ljubiš vse. Celo to mračno vreme zunaj mi je bilo lepo. Ljubezen ne pozna sovraštva, v njej ni nič grdega. O moj Jezus, lepo je ljubiti tebe. Moj Gospod in Bog, kaj je to za znamenje, da prejemam toliko ljubezni od tebe?« Odrešenik: »Ta ljubezen, ki jo prejemaš, je znamenje za trpljenje, ki ga boš doživela. Najprej moraš spoznati ljubečega Boga, potem pa boš spoznala tudi trpečega Boga; oboje je dobro.«

Jaz: »Oklevala sem se, ali naj pišem.«

Odrešenik: »Napiši to. Greh je velik in težak, presegel je meje zemlje. Mnoge duše bodo pokore za grehe sveta. Tako nisi sama, moja hči. Vsaka duša mora prehoditi križev pot. Le redki imajo križev pot, kakršnega imaš ti.

Moja hči, prejela si posebno milost za to križev pot. To ni tvoja zasluga, to je moja volja. In kar hočem, bom izpolnil pri tistem, pri katerem hočem. Vse, kar si doslej storila zame, zelo cenim in te bom nagradil ob koncu križevega pota. Tvoja nagrada bo velika, če vztrajaš do konca.«

Jaz: »In če ne vztrajam do konca?«

Odrešenik: »Vztrajala boš do konca. Nihče nas ne more več ločiti.«

Jaz: »Oh, moja ljubezen, tako zelo te ljubim. Ali obstaja kaj lepšega kot biti s teboj?«

Odrešenik: »Tako naj govorijo vsi. Ti si moja duša odrešitve, ki sem jo izbral.«

Odrešenik me je blagoslovil.

Ob 12.00 sem v kapeli goreče molil in jokal, ker se izgublja toliko duš. Odrešenik: »Daj mi svoje celo srce.«

Jaz: »Dajem ti svoje celo srce, moj Gospod in Bog.«

Odrešenik: »Všeč si mi.«

Jaz: »Dragi Bog, ti me vidiš, jaz pa tebe ne vidim, in kljub temu mi si všeč, ker te ljubim.«

Odrešenik: »Moja hči, pot, po kateri hodiš z menoj, bo za nevernike žrtev, saj ne poznajo ljubezni.«

Jaz: »Gospod, prosim, podeli nevernikom milost, da te bodo ljubili.«

Odrešenik: »Če jo bodo hoteli sprejeti. Oni mi ne darujejo svojega srca, kot ti.« Jaz:

»Prosila sem za milost za Veroniko, ki dela z mano.«

Odrešenik: »Povej ji, naj tudi ona izroči svoje srce meni.«

Jaz: »Da, Gospod, to ji bom povedal. Hvala ti, moj Gospod in ljubeči Oče.«

Ob 18.00 rožni venec in sveta maša v Roti. Sveto mašo je vodil pater Ferdinand.

1. 10. 1992 – četrtek

10.45 v ordinaciji zdravnikov

molitveno združenje!

Odrešenik: »Piši, hčerka moja, želim, da o petih ranah ohraniš strogo molčanje.«

Jaz: »Dragi Bog, vendar jih že toliko ve.«

Odrešenik: »Ampak ne vedo, kdaj jih boš dobila.« Jaz: »Dragi

Bog, tudi sama tega ne vem.«

Odrešenik: »Ampak vedela boš.«

Jaz: »O tem bom molčala. Prosim, daj mi milost, da bom molčala. Želim storiti vse, kakor ti hočeš.«

Odrešenik: »Danes ponoči boš prejel znamenja.« Jaz: »Ali moram potem jutri iti na delo?«

Odrešenik: »Ne.«

Jaz: »Kako bom spoznal, da so od tebe?« Odrešenik:

»Spoznaš jih boš, ko bodo tu.«

Jaz: »Ali bom dobil znak od tebe, če se bo to zgodilo nocoj? Pravzaprav si mi že dal znak, to je goreča ljubezen, ki jo zdaj čutim, ter prijeten mir in spokojnost, ki ju zdaj občutim. Strinjam se, če hočeš, da se nocoj vtisnejo rane. Prosim, ne pusti me žejne. Imam občutek, kot da bi gorela od znotraj. Spoznala sem, da je to tvoja ljubezen. Želiš, da te ljubim tako, kot te jaz ljubim. Moj Gospod, naj se zgodi, kakor hočeš.«

Odrešenik: »Moja draga hči, všeč mi je, kako si napisala. To lahko spremenim tudi takrat in tako, kot hočem. Moja hči, prepusti vse meni.«

15.00

Odrešenik: »Moja hči, zapiši: kar boš morala nocoj z menoj prestati, to žrtvuj nebeškemu Očetu za rešitev duš. Zapiši, moja hči, besedo za besedo.

Bolečine, ki jih boš danes ponoči občutila, bodo hude. To moraš prestati.«

Jaz: »Gospod, si še z mano?«

Odrešenik: »Da, še vedno sem pri tebi, ljubim te.«

Jaz: »Jezus, živ Sin Božji, moram še kaj vedeti?« Odrešenik:

»Trpljenje pomeni »l j u b o v«. «

Jaz: »Gospod, ali bom to zmogla?«

Odrešenik: »Z menoj, da.«

Jaz: »Prosim, podari mi veliko milosti, da bom lahko ljubila.«

Odrešenik: »Če si z menoj, ti ljubezni ne bo manjkalo. Moja hči, dam ti toliko ljubezni, da boš lahko trpela.«

Odrešenik me je blagoslovil in rekel: »Pojdi v miru, moja draga hči.«

Ob 18.00 rožni venec in sveta maša v Rotu.

02.10.1992, petek – »Srce Jezusovo«

10.00 Zdravniška ordinacija,
molitveno združenje I

Jaz: »Moj Gospod in Bog, ko sem se danes zjutraj zbudila, sem takoj pomislila, da se mi ni nič zgodilo. Po eni strani sem se veselila, po drugi strani pa sem pomislila, ali ni bil to nečisti duh, ki mi je to včeraj zvečer prigovarjal. Potem sem spet pomislila, da tam, kjer je ljubezen, ne more biti nečisti duh. Ali je z menoj Bog ali nečisti duh, saj Bog ne deli srca z drugimi. Bog hoče imeti srce povsem zase. Tako sem prišel do sklepa, da je bila to Božja volja in tako se je tudi zgodilo.«

Zdaj sem se združila z Odrešenikom. Občutila sem toploto, mir in čutila sem, da je Odrešenik z menoj.

Odrešenik: »Moja draga hči, zapiši si: rane sem prestavil na drug čas. Tako sem hotel. Ne skrbi, ker se je tako zgodilo. Lahko storim, kar hočem. Bila si pripravljena, a čas še ni bil pravi. To je bila spet ena preizkušnja. Ne obupaj, vse bo prišlo ob pravem času.«

Jaz: »Gospod, tudi jaz bi lahko verjela, da je bil to nečisti duh, saj se vendar ni nič zgodilo.«

Odrešenik: »Vsi ste prehitri pri takšnih stvareh. Verjamete le tisto, kar vidite, o drugem pa se ne sprašujete.«

Jaz: »A kaj je tisto drugo?«

Odrešenik: »Tega, kar ima hudič v načrtu, ne morete prepoznati. Moja hči, jaz vidim vse. Poznam vsako srce in vem, kako daleč je, da lahko z njim kaj naredim.«

Jaz: »Moj dragi Jezus, to pomeni, da nisem bila dobra ali nisem bila zrela za ta trpljenja?«

Odrešenik: »To ni tvoja krivda, moja hči. Vse je v moji volji. Ne skrbi, rane boš že dobila.«

Jaz: »Molila sem, prosim, pusti me ostati v tvojem srcu, saj je danes petek Srca Jezusovega. Želim ostati v izviru ljubezni, v gorečem ognjišču ljubezni.«

Odrešenik: »Moja hči, tvoje srce je zdaj moje srce. Ti si v meni. Ljubi me, moja hči.« Jaz: »Saj te ljubim, moj Gospod. Tudi jaz čutim ogenj ljubezni v sebi. Hvala ti za to milost.«

Odrešenik: »Pojdi v miru, moja hči.« V mislih

sem pomislila: danes ne bo blagoslova.

Odrešenik: »Pa vendar, blagoslovim te, moja hči.« In Odrešenik me je blagoslovil.

Ob 18.00 rožni venec in sveta maša v Rotu.

Mašo sta skupaj vodila župnik Vogt in župnik Ferdinand.

3. 10. 1992 – sobota

Od 8.00 do 10.00 ure doma
molitveno združenje!

Odrešenik: »Piši, hčerka moja, vse, kar pišeš, bo natisnjeno. Vse, kar pišeš, je moje delo. Sama ne moreš ničesar. Ne dvomi, hčerka moja. S tem me žališ.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, prosim te za odpuščanje, bodi milostljiv in usmiljen do mene, ubogega grešnika. Človek se počuti zapuščenega od vseh, kot da bi bil lažnivec.

In potem so me preplavile misli, kot da bi zašel na napačno pot in postal slab človek. Čeprav sem vsak dan združen s teboj in vsak teden hodim k spovedi.

Čutil sem, da so vsi boljši od mene. Potem sem se spet vrnil k tebi, ker je tvoja ljubezen močnejša in brez nje ne morem biti, in vedno bolj hrepenim po tem, da bi jo ljubil. Imam veliko hrepenenje po tej ljubezni. In vedno znova prosim za to ljubezen.

Ta ljubezen je kot zasvojenost ali kot opij.

Zdravila in posvetno bogastvo tega ne morejo nadomestiti.

Pogosto čutim ogenj v svojem srcu. Čutim, kako te tako zelo ljubim, in vse posvetno je izginilo iz mene.

Takrat se sprašujem, zakaj potem nisem že v nebesih?

Ker sem spoznal, da si ti ljubezen, si tako zelo želim, da bi to spoznali tudi drugi ljudje. Pripravljen sem tudi trpeti zanje, da ne bi bili izgubljeni.

Moj Gospod in Bog, naj se ne izpolni moja, ampak Tvoja volja.

Stori z mano, kar hočeš.

Ne loči me od tvoje ljubezni.

Odrešenik: »Moja draga hči. Tvoja ljubezen do mene je velika. To pri tebi cenim. Tvoja ljubezen do mene je trdna. Ne skrbi se za ljudi in za to, kar govorijo. Za vse, kar govorijo, se bodo morali odgovarjati pred mojim sodiščem. Vsaka beseda, ki prihaja iz srca, so besede, ki so jih posejali. In tisto, kar so posejali, bodo tudi poželi.

Zato, hčerka moja, poskrbi, da boš lahko dobro požela. Na koncu se bo pokazalo, kaj je od mene in kaj je od nečistega duha.

Moja draga hčerka, ljubim te takšno, kakršna si. Veselilo me je, da si najprej molila k moji in tvoji materi. Prejel sem vse, kar si ji povedala. Ona te zelo ljubi. Ne bo te pustila same. Zaupaj ji bolj.«

Jaz: »Hvala ti, moj Jezus, v prihodnje bom več molila k njej in ji bolj zaupala. Tudi njo želim ljubiti tako kot tebe. Prosim, podari mi milost, da jo bom lahko ljubila enako kot tebe. Saj je moja mati in kraljica.«

Odrešenik: »Moja hči, iskrena si. To mi je pri tebi všeč. Podaril ti bom milost, da jo boš ljubila tako kot mene. Moja draga hči, zdaj te blagoslovim.«

Odrešenik me je zdaj blagoslovil.

10.15: poklical me je mladenič iz Plankstadta. V ponedeljek je bil v moji molitveni skupini. Povedal mi je, da ga je ponoči skušal hudič. Izrazil mi je svojo željo! Želi postati katolik. Trenutno je še protestant. Dal sem mu dober nasvet. Naj prosim gre k patru Switbertu v Stiftneuburg, da se spove.

Od 16.30 do 19.50 sem molila v cerkvi v Rotu.

Spovedal sem se pri župniku Vogtu. Rekel mi je, da delam prav, vendar mi ne more pomagati. Bil sem hvaležen za odvezo in razumem, da mi ne more pomagati.

Nato sem zanj zmolil cel rožni venec.

Ob 21.15 je poklical pater Gebhard Heyder iz Regensburga. Z njim sem se pogovarjal več kot 30 minut. Zelo sem se razveselil. Zahvaljujem se Bogu, da me je poklical. Dogovoril sem se z njim, da se bova čez osem dni okoli 18.30 srečala v Regensburgu. Na koncu je blagoslovil mene in mojo družino. Takoj sem molil zanj, saj je moje srce preplavila velika radost.

4. 10. 1992 – nedelja

7.30 – 9.00

Molitev in združitev!

Najprej molitev pred kipom Marije. Nato ponovno združitev v kuhinji, kjer sem prejela sporočilo

Odrešenika:

Odrešenik: »Moja hči, želim, da pišeš. Tvojo ljubezen do mene sem sprejel. To ni laskava ljubezen.«

Jaz: »Naj to napišem?«

Odrešenik: »Da, piši. Všeč mi je bilo, kako si danes molila. Nadaljuj tako. Veseli me, da greš k patru Gebhardu. To je tudi moja želja. Spet bom skozi njega govoril k tebi. Zaupaj mu. Moja hči, še posebej me veseli, da si sprejela te trpljenja. Preizkušnja se bliža koncu.«

Jaz: »Dragi Bog, razloži mi to malo podrobneje.«

Odrešenik: »Preizkušena si, moja hči, zaradi trpljenja, ki ga boš doživela. Moja hči, ljubi me še naprej, kot si me doslej. Podaril ti bom še več svoje ljubezni. Vedno več zahtevaš in jaz ti bom vedno več dajal.«

Jaz: »Dragi Bog, še nekaj te želim vprašati: že več mesecev imam bolečine v rami in levi roki. Nobena mazila in nobena solna kopel ne pomagajo. Ali so te bolečine od tebe, ali pa jih lahko zdravniki v bolnišnici zdravijo?«

Odrešenik: »Tudi v bolnišnici ti nihče ne more pomagati. Te bolečine so od mene. So predhodnica trpljenja, ki te še čaka.«

Odrešenik: »Dala si mi svoje zdravje, hčerka moja.«

Jaz: »Naj bo tako, kot hočeš. Ti darujem te bolečine za spreobrnjenje grešnikov in za rešitev duš.«

Odrešenik: »Moja hči, nevihte, ki še pridejo, bodo povzročile veliko škodo. Molite za te namene. Prišlo bo do mnogih novih vojn. Ljudje so postali mlačni. Niso prepoznali svojega Očeta. Dali so prednost svetnemu, a svetno jih ne more rešiti. Narava se upira svojim grešnikom. Moja hči, velika bolezen, ki bo izbruhnila, je šele na začetku. Ta bolezen bo zajela dežele. Za to bolezen ni zdravila. Odnese bogate in revne, zlobne in dobre.

Ljudi napade nenadoma. Nihče se ji ne more skriti

ali se ji izogniti. Prihaja tja, kamor hočem jaz. Odnese bo mnoge narode na zemlji. Jaz: »Ali ima ta bolezen ime?«

Odrešenik: »To je nova bolezen. Še nima imena, a ga bo dobila. Moja hči, veliko moraš moliti.«

Jaz: »Ali lahko to preberem svoji molitveni skupini?«

Odrešenik: »Knjigo je treba čim prej napisati, potem bodo vsi lahko brali. Če jim zdaj kaj poveš, ti ne bodo verjeli. Poslušajo le tisto, kar govori večina ljudi; verjeli bodo šele, ko bodo to videli. Vera je površna in nima korenin.«

Jaz: »Dragi Bog, zdaj ne morem več pisati. Prosim, odpusti mi.« Odrešenik me je blagoslovil.

Ob 10.00 je bila sveta maša v Rotu, v cerkvi je bilo le malo vernikov

Ob 13.00 rožni venec in pobožnost.

5. 10. 1992 – ponedeljek

Ob 9.00 v ordinaciji
molitveno združenje!

Od zgodnjega jutra me močno boli glava. Odrešeniku sem rekla, da to žrtvujem za spreobrnjenje grešnikov in rešitev duš. Nadaljevala sem, da mi ni treba odvzeti bolečin.

Nato sem se združila z Odrešenikom. Zdaj sem v svojem srcu čutila toploto. To je prijeten občutek. Čuti se, da je Gospod z mano.

Odrešenik: »Da, moja hči, z teboj sem. Za duše je treba veliko pokoriti. Moja hči, od tebe potrebujem...«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, moj dragi Jezus. Dajem ti tisto, kar potrebuješ, čeprav ne vem, kaj od mene potrebuješ.«

Odrešenik: »Moja hči, potrebujem tvoj vid.« Jaz: »Kaj naj to pomeni?«

Odrešenik: »Nekaj časa ne boš mogla videti.« Jaz:

»Dragi Bog, bom potem slepa?« Odrešenik: »Ne duhovno slepa.«

Jaz: »Oh, moj Gospod, to pa mora biti hudo.«

Odrešenik: »Jaz bom z teboj.«

Jaz: »Da, moj Gospod, lahko imaš moj vid. Kdaj se bo to zgodilo? Bo to pred vtisom ali po vtisu ran? Smem to vedeti?«

Odrešenik: »Moja hči, to se bo zgodilo takrat, ko bom jaz hotel.«

Jaz: »Da, moj Gospod in Bog, naj se zgodi, ko boš ti hotel.« Mislila sem, da nimam nikogar, ki bi skrbel zame.

Odrešenik: »Nekoga boš imela.«

Jaz: »Ali bo ta slepota trajala dolgo?«

Odrešenik: »Nekaj časa.«

Jaz: »Ampak veliko zahtevaš od mene.«

Odrešenik: »To je za tvoj napredek.«

Jaz: »Dragi Bog, če si z menoj, mi ni treba skrbeti. Ti boš poskrbel zame.«

Odrešenik: »Prav imaš.«

Jaz: »Da, moj Gospod, strinjam se.« Odrešenik:

»Blagoslavljam te, moja hči.«

Odrešenik me je blagoslovil.

11.45 – dragi Bog, prosim, odpravi moje skrbi, da bom oslepela. Ne želim razmišljati o tem, kako bo.

Odrešenik: »Moja draga hči, to ti bom vzel.« Jaz: »Moj Gospod in Bog, hvala ti.«

18.00 rožni venec in sveta maša v Roti.

20.00 Molitvena skupina!

6. 10. 1992 – torek

9.00 v ordinaciji

molitveno združenje!

Odrešenik: »Piši, moja draga hči, želim, da pišeš. Veseli me, da si se obrnila name. Tvoje srce je zdaj polno ljubezni. Moja hči, te ljubezni ti nihče ne more vzeti, razen če sama daš svoje soglasje. Bodi previdna.«

Jaz: »Moj ljubeči Oče, moj dragi Sveti Duh, moj dragi Jezus. Prosim te za milost. Ohrani mi ljubezen, ki si mi jo dal. Ne dopusti, da bi vodila nekoristne pogovore. Naj govorim in molčim, kadar hočeš ti. Naj ljubim tudi tam, kjer se moj duh upira.

Naj ljubim vse s tvojim srcem, ki je tako goreč ogenj ljubezni. Naj najprej poiščem napake pri sebi, preden sodim druge.«

Odrešenik: »Moja hči, govoriš iz srca, ki mi pripada. Moja draga hči, nekaj se ti bliža.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, ali me bo to razžalostilo? Ne vem pa, kaj. Prosim, povej mi. « Nato sem molila: »Pridi, Sveti Duh, pridi skozi brezmadežno Srce Marije, tvoje tako ljubljene neveste, in povej mi, kaj naj napišem. Pripravljena sem napisati, kar mi boš navdihnil. Ne glede na to, ali bom žalostna ali ne, bom storila, kar želiš.«

Še vedno nisem ničesar slišala.

Jaz: »Govori, moj Gospod in Bog, tvoja služabnica posluša.« Odrešenik: »Na tebe prihaja veliko žalosti.«

Jaz: »Moj dragi Bog, kaj pomeni veliko?«

Odrešenik: »Moja hči, vse moraš prenesti. Moli za svojo družino.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, reši jih vse, ljubim jih. Prosim, ne pusti, da bi se kdor koli izgubil.« Odrešenik: »Moja hči, oni se ne želijo spreobrniti.«

Jaz: »Moj Gospod, pripravljena sem trpeti zanje, a le, če ti to želiš. Saj ti poznaš njihova srca, jaz pa ne.«

Odrešenik: »Moja draga hči, vseč mi je, kar si rekla. Tako se bo zgodilo, kot hočem jaz. Moja draga hči, še nekaj zapiši. Vojska v Srbiji bo kmalu izbruhnila. Moli, da bo sovražnik oslabil.«

Jaz: »Molila bom za te namene.«

Jaz: »Gospod in Bog, ko sem včeraj v molitveni skupini klečala pred teboj in molila k tebi, sem v srcu čutila neprestano gorenje. Bilo je precej močno. Mislila sem, da gorim od znotraj.«

Odrešenik: »Moja hči, to sem bil jaz.«

Jaz: »Dragi Bog, ali ima to zame kakšen pomen?«

Odrešenik: »Da boš lahko prenesla žalost, ki te čaka. Svoje otroke nagradim z dobro plačo za dobra dela.«

Odrešenik me je blagoslovil.

Ob 18.00 rožni venec in sveta maša v Rotu.

7. 10. 1992 – sredo

8.15 v ordinaciji:

molitveno združenje!

Odrešenik: »Ti si moj dragulj, moja hči.«

Jaz: »Gospod, to sem že enkrat napisala.«

Odrešenik: »Napiši to, tvoje skrbi so moje skrbi, moja hči.« Jaz: »Ali je moja duša tako čista, da jo lahko imenuješ dragulj?« Odrešenik: »Da, moja hči.«

Jaz: »To je tako lep občutek v meni. Verjamem, da je čistost duše Božje kraljestvo.« Odrešenik: »S čisto dušo lahko storim, kar hočem.«

Odrešenik: »Moja hči, zapiši: S slepoto je tako. Videla boš s svojim srcem. Videla boš več kot drugi ljudje z očmi.

Vid je posvetni, svetloba srca pa nebeška. To svetlobo lahko dam samo jaz. Zato ti noben zdravnik ne bo verjel. Vse, kar boš videla, moraš povedati.

Duhovnik bo to zapisal. Ne ti boš govorila, ampak jaz bom govoril namesto tebe. Moja hči, bodi prepričana, da je luč v srcu vredna več kot vid.«

Jaz: »Gospod, zdaj bolje razumem. Hvala ti, da si mi to povedal.« Odrešenik: »Moja hči, še nekaj potrebujem od tebe.«

Jaz: »Da, moj Gospod, če ti to lahko dam, lahko to imaš.«

Odrešenik: »Potrebujem tvoje roke. S tvojimi rokami bom zdravil duše.« Jaz: »Oh, moj Gospod, kaj vse počneš z mano. Tega si ne morem predstavljati.

A če si v meni, potem verjamem, da se kaj takega lahko zgodi. Gospod, naj se ne zgodi moja volja, ampak Tvoja volja. Če gre za odrešitev duš, imaš moje roke že zdaj.«

Odrešenik: »Moja hči, to je bilo tisto, kar sem še potreboval od tebe. Ozdravitve se bodo zgodile takrat, ko bom jaz hotel. Ne takrat, ko bodo ljudje hoteli.«

Gospod me je blagoslovil in rekel:

»Pojdi v miru, hčerka moja, in zaupaj mi.«

Ob 19.00 rožni venec in sveta maša v kapeli sv. Rocha.

8. 10. 1992 – četrtek

Arhiv 10.15

molitveno združenje!

Odrešenik: »Piši, hčerka moja, vladata tišina.«

Jaz: »Jezus, Sin živega Boga, moj Ženin, kaj naj napišem?« Odrešenik: »Piši, hčerka moja, besedo za besedo.«

Jaz: »Da, moj Gospod.«

Odrešenik: »Rane, ki jih boš prejela, bodo prišle nepričakovano.« Jaz: »Torej ne bom vedela, kateri dan ali v katerih urah bodo prišle?« Odrešenik: »Moja hči, to določim jaz.«

Jaz: »Ali lahko potem še grem v Regensburg?«

Odrešenik: »Da, še lahko greš. Moja hči, Satan je zdaj zelo močan. Nič ti ne more storiti, če ostaneš močna. Storil bo vse, da ne bi pisala. Moja hči, potrudi se in piši naprej. Kmalu bo poražen. Ne vsi moji otroci ga poslušajo.

To majhno število mojih otrok ga bo premagalo.«

Jaz: »Ali moram še kaj zapisati?«

Odrešenik: »Da, še nekaj zapiši. Oblasti so pripravljene govoriti s tabo. Dobro poslušaj moj glas. Hčerka moja, ostani pri tem, kar si napisala. Jaz sem s tabo. Velike bom osramotil. Veliki bodo presejani.«

Jaz: »Kdo so ti veliki?«

Odrešenik: »Politiki in škofje, oni so odgovorni za kaos na tem svetu. Zapiši, hčerka moja, zahtevam od tebe, da greš k duhovniku, župniku Vogtu. Povej mu, naj pred sveto mašo z verniki moli rožni venec. Povej mu to, jaz sem to zahteval.«

Jaz: »In če reče, da ne more?« Odrešenik: »To prepusti meni.«

Jaz: »Dragi Bog, kdaj želiš, da grem k njemu?« Odrešenik:

»Pojdi k njemu še danes.«

Jaz: »Naj mu povem še kaj drugega, razen tega, da naj moli rožni venec?«

Nisem dobil odgovora.

Jaz: »Da, moj Gospod in Bog, še danes bom šla k njemu in mu povedala, kar si mi rekel.«

Na poti v Rot sem molil rožni venec za duhovnika.

Ob 16.10 sem se na kratko pomolil v cerkvi v Rotu.

Ob 16.15 sem bil pri župniku Vogtu.

Povedal sem mu, kaj je Odrešenik zahteval od njega.

On je spet rekel isto: »Kako naj to uredim z ministranti?« Rekel sem mu: »Pri

Bogu je vse mogoče.«

Še sem mu rekel: »Na njihovem mestu bi storil tisto, kar Odrešenik zahteva od njih.« Bil je notranje nemiren. Ni mu bilo všeč. To se je videlo tudi na njegovem obrazu. Še sem ga prosil za blagoslov in nato odšel.

Ob 18.00 rožni venec in sveta maša v Rotu.

Župnik Vogt je ob koncu maše pred Najsvetejšim molil eno molitev rožnega venca.«

9. 10. 1992 – petek v

ordinaciji zdravniškega

združenja za molitev!

Odrešenik: »Moja hči, pazi, vsega, kar si napisala, ne daj nobenemu škofu v branje. Lahko jim poveš, a zapiske moraš shraniti. Ko bo knjiga natisnjena, jo bodo lahko prebrali. Piši, moja hči, pater Gebhard Heyder ti bo povedal tisto, kar mu bom vdihnil. Stori, kar ti bo rekel. To je moja volja.

Jaz: »Da, moj Gospod in Bog, tako bom storila. Dragi Bog, rada bi te še vprašala, ali je bilo prav, kar sem rekla župniku Vogtu?«

Odrešenik: »Moja hči, začetek je dober.«

Jaz: »Od Odrešenika sem vprašala, ali mi nima ničesar za povedati, kar naj bi povedala župniku Gebhardu Heyderju.«

Odrešenik: »Seveda! Lahko mu rečeš, da je bilo vse, kar je doslej storil, moja volja. Povej mu še nekaj: njegovo delo mi je všeč. Delo, ki ga je doslej opravil, je dobro.«

Jaz: »Hvala ti, moj Gospod in Bog, vse mu bom prenesel.«

Jaz: »Dragi Bog, v srcu čutim nekaj zelo vročega. Ali sem si to samo domišljala?«

Odrešenik: »Ne, moja hči, to je moja milost. To je moje darilo zate.«

Jaz: »Dragi Bog, če mi daješ takšno darilo, me zagotovo čaka nekaj. Moj Gospod, želela bi še več te ljubezni za duhovnike.«

Odrešenik: »Moja hči, všeč mi je, kar si rekla.

Prosi za veliko ljubezni za duhovnike. Moja hči, ljubim te, zapiši si to.«

Jaz: »Moj dragi Jezus, zdaj te tako zelo ljubim. V meni je več ljubezni kot običajno. Hvala ti, moj Gospod in Bog, za toliko milosti, ki si mi jo podaril.« Odrešenik me je blagoslovil in rekel: »Pojdi v miru, moja draga hči.«

Ob 18.00 rožni venec in sveta maša v Rotu.

10.10.1992 Sobota

07.00 sveta maša v kapeli sv. Rocha

11.30–12.00 molitveno združenje

doma!

Odrešenik: »Dobro poslušaj, hčerka moja, za določen čas ti podarjam svojo milost zdravljenja.«

Jaz: »Ne, Gospod, ali sem kaj narobe slišala? Prosim, povej mi še enkrat.«

Odrešenik je še enkrat ponovil isto. Ne razumem tega. To mi ni všeč, saj sem nič.«

Odrešenik: »V tebi bom ozdravil.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, kakšno zdravljenje bo to?«

Odrešenik: »To ozdravljenje prepusti meni. Ti si moje orodje, hčerka moja. Piši, hčerka moja, zelo mi je všeč, kako ravnaš z ljudmi.«

Jaz: »Dragi Bog, nekateri mi pravijo, da sem stroga.«

Odrešenik: »Moja hči, ne poslušaj drugih, želim, da ostaneš takšna, kakršna si.« Jaz:

Odrešenik me je blagoslovil.

11.10.1992, nedelja

8.00 Parkirišče Donava – Regensburg v avtodomu »Salve Regina.

Molitevno združenje!«

Odrešenik: »Piši, moja hči. Želim, da pišeš.«

Jaz: »Ne vem, kaj mi hoče Odrešenik zdaj povedati. Čakam na besedo. Beseda ne pride takoj.

Nekaj časa sem preživela v tišini.«

Odrešenik: »Pater Gebhard Heyder je še danes s teboj. Potem pride k meni.«

Jaz: »Ali sem torej zadnjič z njim?«

Odrešenik: »Da.«

Jaz: »To me pa zelo težko prizadene. Jokala sem. Moj Gospod in Bog, potem pa ne bom več imela duhovnika.«

Odrešenik: »Moja hči, eden bo prišel v Rot.«

04.10.1992 – nedelja

7.30 – 9.00

Molitev – združitev!

Najprej molitev pred kipom Marije.

Nato smo se ponovno zbrali v kuhinji, kjer sem prejela sporočilo Odrešenika: Odrešenik:

»Moja hči, želim, da napišeš. Tvojo ljubezen do mene sem sprejel. To ni laskava ljubezen.«

Jaz: »To naj napišem?«

Odrešenik: »Da, piši. Všeč mi je bilo, kako si se danes molila. Tako nadaljuj. Veseli me, da greš k patru Gebhardu. To je tudi moja želja. Spet bom skozi njega govoril s teboj. Zaupaj mu. Moja hči, še posebej me veseli, da si sprejela te trpljenja. Preizkušnja se bliža koncu.«

Jaz: »Dragi Bog, razloži mi to malo podrobneje.«

Odrešenik: »Preizkušena si, moja hči, zaradi trpljenja, ki ga boš doživela. Moja hči, ljubi me še naprej, kot si me doslej. Podaril ti bom še več svoje ljubezni. Vedno več zahtevaš in jaz ti bom vedno več dajal.«

Jaz: »Dragi Bog, še nekaj te želim vprašati: že več mesecev imam bolečine v rami in levi roki. Nobena mazila in nobena solna kopel ne pomagajo. Ali so te bolečine od tebe, ali pa jih lahko zdravniki v bolnišnici zdravijo?«

Odrešenik: »Tudi v bolnišnici ti nihče ne more pomagati. Te bolečine so od mene. So predhodnica trpljenja, ki te še čaka.«

Odrešenik: »Dala si mi svoje zdravje, hčerka moja.«

Jaz: »Naj bo tako, kot hočeš. Ti darujem te bolečine za spreobrnjenje grešnikov in za rešitev duš.«

Odrešenik: »Moja hči, nevihte, ki še pridejo, bodo povzročile veliko škodo. Molite za te namene. Prišlo bo do mnogih novih vojn. Ljudje so postali mlačni. Niso prepoznali svojega Očeta. Dali so prednost svetnemu, a svetno jih ne more rešiti. Narava se upira svojim grešnikom. Moja hči, velika bolezen, ki bo izbruhnila, je šele na začetku. Ta bolezen bo zajela dežele. Za to bolezen ni zdravila. Odnese bogate in revne, zlobne in dobre.

Ljudi napade nenadoma. Nihče se ji ne more skriti

ali se ji izogniti. Prihaja tja, kamor hočem jaz. Odnese bo mnoge narode na zemlji. Jaz: »Ali ima ta bolezen ime?«

Odrešenik: »To je nova bolezen. Še nima imena, a ga bo dobila. Moja hči, veliko moraš moliti.«

Jaz: »Ali lahko to preberem svoji molitveni skupini?«

Odrešenik: »Knjigo je treba čim prej napisati, potem bodo vsi lahko brali. Če jim zdaj kaj poveš, ti ne bodo verjeli. Slišijo le tisto, kar govori večina ljudi; verjeli bodo šele, ko bodo to videli. Vera je površna in nima korenin.«

Jaz: »Dragi Bog, zdaj ne morem več pisati. Prosim, odpusti mi.« Jaz:

Odrešenik me je blagoslovil.

Ob 10.00 sveta maša v Rotu, v cerkvi je bilo le malo vernikov

Ob 13.00 rožni venec in pobožnost.

5. 10. 1992 – ponedeljek

Ob 9.00 v ordinaciji

molitveno združenje!

Od zgodnjega jutra imam hude glavobole. Odrešeniku sem rekla, da jih darujem za spreobrnjenje grešnikov in rešitev duš. Nadaljevala sem, da mi ni treba odvzeti bolečin.

Nato sem se združila z Odrešenikom. Zdaj sem v svojem srcu čutila toploto. To je prijeten občutek. Čuti se, da je Gospod z mano.

Odrešenik: »Da, moja hči, z teboj sem. Za duše je treba veliko pokoriti. Moja hči, od tebe potrebujem...«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, moj dragi Jezus. Dajem ti tisto, kar potrebuješ, čeprav ne vem, kaj od mene potrebuješ.«

Odrešenik: »Moja hči, potrebujem tvoj vid.« Jaz: »Kaj naj to pomeni?«

Odrešenik: »Nekaj časa ne boš mogla videti.« Jaz:

»Dragi Bog, bom potem slepa?« Odrešenik: »Ne duhovno slepa.«

Jaz: »Oh, moj Gospod, to pa mora biti hudo.«

Odrešenik: »Jaz bom z teboj.«

Jaz: »Da, moj Gospod, lahko imaš moj vid. Kdaj se bo to zgodilo? Bo to pred vtisom ali po vtisu ran? Smem to vedeti?«

Odrešenik: »Moja hči, to se bo zgodilo, ko bom jaz hotel.« Jaz:

»Da, moj Gospod in Bog, naj se zgodi, ko boš ti hotel.«

Mislila sem, da nimam nikogar, ki bi skrbel zame.

Odrešenik: »Nekoga boš imela.«

Jaz: »Ali bo ta slepota trajala dolgo?«

Odrešenik: »Nekaj časa.«

Jaz: »Ampak veliko zahtevaš od mene.«

Odrešenik: »To je za tvoj napredek.«

Jaz: »Dragi Bog, če si z menoj, mi ni treba skrbeti. Ti boš poskrbel zame.«

Odrešenik: »Prav je tako.«

Jaz: »Da, moj Gospod, strinjam se.« Odrešenik:

»Blagoslavljam te, moja hči.«

Jaz: Odrešenik me je blagoslovil...

11.45 – dragi Bog, prosim, odpravi moje skrbi, da bom oslepela. Ne želim razmišljati o tem, kako bo.

Odrešenik: »Moja draga hči, to ti bom vzel.« Jaz: »Moj Gospod in Bog, hvala ti.«

18.00 Rožni venec in sveta maša v Roti.

20.00 Molitvena skupina!

6. 10. 1992 – torek

9.00 v ordinaciji

molitveno združenje!

Odrešenik: »Piši, moja draga hči, želim, da pišeš. Veseli me, da si se obrnila name. Tvoje srce je zdaj polno ljubezni. Moja hči, te ljubezni ti nihče ne more vzeti, razen če sama daš svoje soglasje. Bodi previdna.«

Jaz: »Moj ljubeči Oče, moj dragi Sveti Duh, moj dragi Jezus. Prosim te za milost. Ohrani mi ljubezen, ki si mi jo dal. Ne dopusti, da bi vodila nekoristne pogovore. Naj govorim in molčim, kadar hočeš ti. Naj ljubim tudi tam, kjer se moj duh upira.

Naj ljubim vse s tvojim srcem, ki je tako goreč ogenj ljubezni. Naj najprej poiščem napake pri sebi, preden sodim druge.«

Odrešenik: »Moja hči, govoriš iz srca, ki mi pripada. Moja draga hči, nekaj se ti bliža.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, ali me bo to razžalostilo? Ne vem pa, kaj. Prosim, povej mi. « Nato sem molila: »Pridi, Sveti Duh, pridi skozi brezmadežno Srce Marije, tvoje tako ljubljene neveste, in povej mi, kaj naj napišem. Pripravljena sem napisati, kar mi boš navdihnil. Ne glede na to, ali bom žalostna ali ne, bom storila, kar želiš.«

Še vedno nisem ničesar slišala.

Jaz: »Govori, moj Gospod in Bog, tvoja služabnica posluša.« Odrešenik: »Na tebe prihaja veliko žalosti.«

Jaz: »Moj dragi Bog, kaj pomeni veliko?«

Odrešenik: »Moja hči, vse moraš prenesti. Moli za svojo družino.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, reši jih vse, ljubim jih. Prosim, ne pusti, da bi se kdor koli izgubil.« Odrešenik: »Moja hči, oni se ne želijo spreobrniti.«

Jaz: »Moj Gospod, pripravljena sem trpeti zanje, a le, če ti to želiš. Saj ti poznaš njihova srca, jaz pa ne.«

Odrešenik: »Moja draga hči, vseč mi je, kar si rekla. Tako se bo zgodilo, kot hočem jaz. Moja draga hči, še nekaj zapiši. Vojska v Srbiji bo kmalu izbruhnila. Moli, da bo sovražnik oslabil.«

Jaz: »Molila bom za te namene.«

Jaz: »Gospod in Bog, ko sem včeraj v molitveni skupini klečala pred teboj in molila k tebi, sem v srcu čutila neprestano gorenje. Bilo je precej močno. Mislila sem, da gorim od znotraj.«

Odrešenik: »Moja hči, to sem bil jaz.«

Jaz: »Dragi Bog, ali ima to zame kakšen pomen?«

Odrešenik: »Da boš lahko prenesla žalost, ki te čaka. Svoje otroke nagradim z dobro plačo za dobra dela.«

Jaz: Odrešenik me je blagoslovil...

Ob 18.00 rožni venec in sveta maša v Rotu.

7. 10. 1992 – sreda

Ob 8.15 v zdravniški

sobi, molitveno

združenje!

Odrešenik: »Ti si moj dragulj, moja hči.«

Jaz: »Gospod, to sem že enkrat napisala.«

Odrešenik: »Napiši to, tvoje skrbi so moje skrbi, moja hči.« Jaz: »Ali je moja duša tako čista, da jo lahko imenuješ dragulj?« Odrešenik: »Da, moja hči.«

Jaz: »To je tako lep občutek v meni. Verjamem, da je čistost duše Božje kraljestvo.« Odrešenik: »S čisto dušo lahko storim, kar hočem.«

Odrešenik: »Moja hči, zapiši: S slepoto je tako. Videla boš s svojim srcem. Videla boš več kot drugi ljudje z očmi.

Vid je posvetni, svetloba srca pa nebeška. To svetlobo lahko dam samo jaz. Zato ti noben zdravnik ne bo verjel. Vse, kar boš videla, moraš povedati.

Duhovnik bo to zapisal. Ne ti boš govorila, ampak jaz bom govoril namesto tebe. Moja hči, bodi prepričana, da je luč v srcu vredna več kot vid.«

Jaz: »Gospod, zdaj bolje razumem. Hvala ti, da si mi to povedal.« Odrešenik: »Moja hči, še nekaj potrebujem od tebe.«

Jaz: »Da, moj Gospod, če ti to lahko dam, lahko to imaš.«

Odrešenik: »Potrebujem tvoje roke. S tvojimi rokami bom zdravil duše.« Jaz: »Oh, moj Gospod, kaj vse počneš z mano. Tega si ne morem predstavljati.

A če si v meni, potem verjamem, da se kaj takega lahko zgodi. Gospod, naj se ne zgodi moja volja, ampak Tvoja volja. Če gre za odrešitev duš, imaš moje roke že zdaj.«

Odrešenik: »Moja hči, to je bilo tisto, kar sem še potreboval od tebe. Ozdravitve se bodo zgodile takrat, ko bom jaz hotel. Ne takrat, ko bodo ljudje hoteli.«

Gospod me je blagoslovil in rekel:

»Pojdi v miru, moja hči, in zaupaj mi.«

Ob 19.00 rožni venec in sveta maša v kapeli sv. Roha.

08.10.1992 – četrtek

Arhiv 10.15

molitveno združenje!

Odrešenik: »Piši, hčerka moja, vladata tišina.«

Jaz: »Jezus, Sin živega Boga, moj Ženin, kaj naj napišem?« Odrešenik: »Piši, hčerka moja, besedo za besedo.«

Jaz: »Da, moj Gospod.«

Odrešenik: »Rane, ki jih boš prejela, bodo prišle nepričakovano.« Jaz: »Torej ne bom vedela, kateri dan ali v katerih urah bodo prišle?« Odrešenik: »Moja hči, to določim jaz.«

Jaz: »Ali lahko potem še grem v Regensburg?«

Odrešenik: »Da, še lahko greš. Moja hči, Satan je zdaj zelo močan. Nič ti ne more storiti, če ostaneš močna. Storil bo vse, da ne bi pisala. Moja hči, potrudi se in piši naprej. Kmalu bo poražen. Ne vsi moji otroci ga poslušajo. To majhno število mojih otrok ga bo premagalo.«

Jaz: »Ali moram še kaj zapisati?«

Odrešenik: »Da, še nekaj zapiši. Oblasti so pripravljene govoriti s tabo. Dobro poslušaj moj glas. Hčerka moja, ostani pri tem, kar si napisala. Jaz sem s tabo. Velike bom osramotil. Veliki bodo presejani.«

Jaz: »Kdo so ti veliki?«

Odrešenik: »Politiki in škofje, oni so odgovorni za kaos na tem svetu. Zapiši, hčerka moja, zahtevam od tebe, da greš k duhovniku, župniku Vogtu. Povej mu, naj pred sveto mašo z verniki moli rožni venec. Povej mu to, jaz sem to zahteval.«

Jaz: »In če reče, da ne more?« Odrešenik: »To prepusti meni.«

Jaz: »Dragi Bog, kdaj želiš, da grem k njemu?« Odrešenik:

»Pojdi k njemu še danes.«

Jaz: »Naj mu povem še kaj drugega, razen da naj moli rožni venec?« Nisem dobil odgovora.

Jaz: »Da, moj Gospod in Bog, še danes bom šla k njemu in mu povedala, kar si mi rekel.«

Na poti v Rot sem molil rožni venec za duhovnika.

Ob 16.10 sem se na kratko pomolil v cerkvi v Rotu.

Ob 16.15 sem bil pri župniku Vogtu.

Povedal sem mu, kaj je Odrešenik zahteval od njega.

On je spet rekel isto: »Kako naj to uredim z ministranti?« Rekel sem mu: »Pri Bogu je vse mogoče.«

Še sem mu rekel: »Na njihovem mestu bi storil tisto, kar Odrešenik zahteva od njih.« Bil je notranje nemiren. Ni mu bilo všeč. To se je videlo tudi na njegovem obrazu. Še sem ga prosil za blagoslov in nato odšel.

Ob 18.00 rožni venec in sveta maša v Rotu.

Župnik Vogt je ob koncu maše pred Najsvetejšim molil eno molitev rožnega venca.«

9. 10. 1992 – petek

V ordinaciji

zdravnikov molitveno

združenje!

Odrešenik: »Moja hči, pazi, vsega, kar si napisala, ne daj nobenemu škofu v branje. Lahko jim pripoveduješ, a zapiske moraš hraniti. Ko bo knjiga natisnjena, jo bodo lahko prebrali.

Piši, moja hči, pater Gebhard Heyder bo govoril s teboj tisto, kar mu bom vdihnil. Stori, kar ti bo rekel. To je moja volja.«

Jaz: »Da, moj Gospod in Bog, tako bom storila. Dragi Bog, rada bi te še vprašala, ali je bilo prav, kar sem rekla župniku Vogtu?«

Odrešenik: »Moja hči, začetek je dober.«

Jaz: »Od Odrešenika sem vprašala, ali mi nima ničesar povedati, kar naj bi povedala župniku Gebhardu Heyderju.«

Odrešenik: »Seveda! Lahko mu rečeš, da je bilo vse, kar je doslej storil, moja volja. Povej mu še nekaj: njegovo delo mi je všeč. Delo, ki ga je doslej opravil, je dobro.«

Jaz: »Hvala ti, moj Gospod in Bog, vse mu bom prenesla.«

Jaz: »Dragi Bog, v srcu čutim nekaj zelo vročega. Ali sem si to samo domišljala?«

Odrešenik: »Ne, moja hči, to je moja milost. To je moje darilo zate.«

Jaz: »Dragi Bog, če mi daješ takšno darilo, me zagotovo čaka nekaj. Moj Gospod, želim si še več te ljubezni za duhovnike.«

Odrešenik: »Moja hči, všeč mi je, kar si rekla. Prosi za veliko ljubezni za duhovnike. Moja hči, ljubim te, zapiši si to.«

Jaz: »Moj dragi Jezus, zdaj te tako zelo ljubim. V meni je več ljubezni kot običajno. Hvala ti, moj Gospod in Bog, za toliko milosti, ki si mi jo podaril.«

Jaz: Odrešenik me je blagoslovil in nadaljeval: »Pojdi v miru, moja draga hči.«

Ob 18.00 rožni venec in sveta maša v Rotu.

10.10.1992 – sobota

07.00 sveta maša v kapeli sv. Rocha

11.30 do 12.00 molitveno

združenje doma!

Odrešenik: »Dobro poslušaj, moja hči, za določen čas ti podarjam svojo milost zdravljenja.« Jaz:

»Ne, Gospod, ali sem kaj narobe slišala? Prosim, povej mi še enkrat.«

Odrešenik je še enkrat ponovil isto.

Jaz: »Tega ne razumem. To mi ni prav, saj sem nič.« Odrešenik: »V tebi bom ozdravil.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, kakšno zdravljenje bo to?«

Odrešenik: »Ta ozdravljenja prepusti meni. Ti si moje orodje, hčerka moja. Zapiši, hčerka moja, zelo mi je všeč, kako ravnaš z ljudmi.«

Jaz: »Dragi Bog, nekateri mi pravijo, da sem stroga.«

Odrešenik: »Moja hči, ne poslušaj drugih, želim, da ostaneš takšna, kakršna si.« Jaz:

Odrešenik me je blagoslovil...

11.10.1992 – nedelja

8.00 Parkirišče Donava – Regensburg v avtodomu »Salve Regina«.

Molitevno združenje!

Odrešenik: »Piši, moja hči. Želim, da pišeš.«

Jaz: Ne vem, kaj mi hoče Odrešenik zdaj povedati. Čakam na besedo. Beseda ne pride takoj.

Nekaj časa sem preživela v tišini.

Odrešenik: »Pater Gebhard Heyder je še danes s teboj. Potem pride k meni.«

Jaz: »Ali sem torej zadnjič z njim?«

Odrešenik: »Da.«

Jaz: »To me pa zelo težko prizadene. Jokala sem. Moj Gospod in Bog, potem ne bom več imela duhovnika.«

Odrešenik: »Moja hči, eden bo prišel v Rot.«

Jaz: »Tega mi ni treba povedati patru Gebhardu Heyderju, da ga boš vzela.«

Odrešenik: »Ne, on to ve.«

Jaz: »Dragi Odrešenik, včeraj zvečer sem slutila, da ga čaka nekaj takega. Dragi Bog, ali želiš, da še kaj zapišem?«

Odrešenik: »Da, še nekaj zapiši: vse, kar ti bo danes še povedal pater Gebhard, si dobro zapomni. Ne dvomi, moja hči. Pokaži patru Gebhardu prijazen obraz.«

Jaz: »Kako naj to storim, če bom morala jokati?«

Odrešenik: »Za to ti bom dal milost.«

Jaz: »Dogovorila sem se z njim, da se srečamo tukaj v avtodomu Salve Regina ob 13.30. Obljubil mi je, da bo prišel.«

Odrešenik: »Tako sem hotel. Moja hči, veseli me, da imaš očeta Gebharda tako rada. Povej mu, da ga ljubim.«

Jaz: »Da, moj Gospod in Bog, to mu bom povedala.«

Odrešenik me je nato blagoslovil.

Oče Gebhard je prišel, kot je bilo dogovorjeno. Z njim sem v avtodomu preživela več kot 4 ure.

Na koncu sem se mu spovedala. Prebrala sem mu dnevnik, ki mi ga je navdihnili Odrešenik.

Potrdil mi je, da to prihaja od Odrešenika in da moram nujno nadaljevati s pisanjem tega, kar mi Odrešenik navdihuje. Zelo težko se mi je posloviti od njega. Povedala sem mu, da ga ne bom več videla in da sem zato že danes dopoldne jokala v cerkvi. Okrepila sem ga, tako kot je on mene.

Bolestno sva se poslovila drug od drugega.

V meni je bilo, kot da mi je nekdo iztrgal košček srca. Vso pot domov sem molila zanj.

Obiskala sem sveto mašo v karmeličanski cerkvi, pridiga je bila dobra.

12.10.1992 – ponedeljek

8.30 v ordinaciji

Združenja za molitev!

Odrešenik: »Moja hči, napiši to: ljubim te. Včeraj ni bilo nič narobe, vse je bilo prav. Ne skrbi, ker sem bil z vami. Oče Gebhard bo v teh dneh prišel k meni. To je moja volja. Veselilo me je, kar si mu povedala. Danes bo o tem razmislil in razumel. Zelo te ima rad. Včeraj si mu prinesla veliko veselja.«

Odrešenik: »Moja hči, piši naprej. Naslednja velika katastrofa je tik pred vrati. Prizadela bo veliko ljudi. Nihče ne more ustaviti te katastrofe. Za seboj bo pustila opustošenje. Molite veliko za umirajoče. Moja hči, nekaj te čaka.«

Jaz: »Moj dragi Jezus, poslušam.«

Odrešenik: »Rane se ti bodo vtisnile v spomin. Bodite pripravljeni, saj so že zelo blizu. Tvoj pogum mi je všeč. To je moja milost, moja hči.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, hvala ti za to milost. Mi lahko, prosim, kaj poveš? Kaj misliš s tem, ko mi rečeš: Bodi pripravljena!«

Odrešenik: »Veliko moraš pokoriti, da bodo rešene številne duše.«

Jaz: »Da, moj Gospod, razumela sem. Z tvojo milostjo bom to storila.«

Odrešenik: »Trpljenje za odrešitev bo na začetku neznosno. Tako mora biti. Nihče se ne more hvaliti z ranami in nihče jih ni imel rad. Le moja ljubezen jih lahko ohrani.

Ni ti treba poslušati drugih, če ti mnogi pravijo, da se hvališ z ranami, ker ne boš nosil rokavic. Nečisti duh je tisti, ki ti vnaša te besede.«

Odrešenik: »Oče Gebhard je spoznal, da boš prejela rane, ker sem mu dal svojo luč. Brez moje luči nihče ne more ničesar spoznati.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, vse, kar me čaka, izročam v tvoje roke prek Marijinega brezmadežnega srca. Stori, kakor hočeš, jaz sem tvoja služabnica, naj se mi zgodi, kakor si rekel.«

Odrešenik: »Blagoslavljam te, moja hči.«

Odrešenik me je blagoslovil.

18.00 sveta maša in rožni venec v Rotu

20.00 molitvena skupina

13.10.1992 – torek

8.30 molitveno

združenje v ordinaciji!

Odrešenik: »Moja draga hči, napiši to: rane, ki jih boš prejela, moraš na začetku skrivati v tišini.

Jaz bom ljudi pripeljal k tebi. Vsi, ki pridejo k tebi, niso molivci.

Mnogi bodo izpadli. Moje ovce poslušajo moj glas, ne skrbi, če bo nekaj časa v tvojih molitvenih skupinah manj ljudi.«

Jaz: »Da, moj Gospod, storila bom, kar si rekel na začetku. Na začetku bom rane skrivala v tišini.«

Odrešenik: »Na začetku potrebuješ veliko miru. Nemir ljudi ti lahko škoduje. Moja hči, bodi pripravljena na to, kar te čaka. Tvoja ljubezen do mene mi je všeč.

Še nekaj zapiši, moja hči. Rane so moja znamenja in le jaz jih lahko vtisnem. Nihče jih ne more posnemati. Izginile bodo, kadar bom hotel, ostale pa bodo, dokler bom hotel. Rane, ki jih boš dobila, bodo ostale tako dolgo, kot bom hotel. Rane imajo določeno velikost in globino.

Ujemajo se z mojimi na Golgoti. Pri vtiskanju bo nastala velika bolečina. Moli, da boš lahko prenesla to bolečino. Bodite potrpežljiva z vsem, kar te čaka. Potrpežljivost je velika vrlina.«

Jaz: »Gospod, prosim, podari mi veliko milosti, potrpljenja in vztrajnosti, da bom lahko prenašal tebe in druge ljudi.

Odrešenik me je blagoslovil.

Ob 18.00 sveta maša in rožni venec v Rotu.

14.10.1992 – sreda

Ob 8.30 v ordinaciji
molitveno združenje!

Odrešenik: »Moja hči, hrepeniš po veliko ljubezni in jaz ti jo bom dal. Veliko ljubezni pomeni veliko trpljenja. Ali to želiš, moja hči?«

Jaz: »Moja velika ljubezen, s teboj da, ker te ljubim nad vse in ker si ti vse v meni.

Imam veliko hrepenenje po odrešitvi duš. Pot k tebi vodi skozi križ k svetlobi. V križu je odrešitev, upanje in življenje. V križu je odrešitev sveta.

Gospod, v celoti ti pripadam, stori z mano, kar hočeš.«

Odrešenik: »Moja draga hči, veliko boš trpela.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, moj dragi Ženin, tudi jaz te bom zelo ljubila. Kajti trpljenje s teboj se bo spremenilo v ljubezen, in ljubezen je močnejša od vseh trpljenj sveta!«

Odrešenik: »Moja hči, prišel bo čas, ko bodo ljudje trpeli proti svoji volji. Človek, ki se upira sprejetju mojega križa, ne more biti moj učenec. Le skozi moj križ imate večno življenje. Ljubite vsak križ, da boste sprejeti. Prejeti boste morali mnoge križe.«

Jaz: »Sedaj sem pomislila na bolečine v levi roki in v rami.«

Odrešenik: »To so moja odrešilna trpljenja. Vsako trpljenje mi lahko daruješ, in sicer tolikokrat, kolikor hočeš. To prinaša sadove. Veliko mi morate darovati, da boste imeli veliko sadov.«

Jaz: »Ali moram še kaj zapisati, moj Bog?« Odrešenik:

»Da, bolezni, ki jih boš dobil, so neozdravljive.« Jaz: »Kaj misliš s tem, Gospod?«

Odrešenik: »Zdravniki jih ne morejo ozdraviti. Brez trpljenja boš v onem svetu.« Jaz: »To pomeni, da trpiš z mano in v meni. Tako ne bom ločena od tebe. Potem si ti trpeči Jezus v meni!«

Odrešenik: »Moja draga hči, tako je. Odrešenik me je blagoslovil.«

19.00 Rožni venec in sveta maša v kapeli sv. Roha

15.10.1992 – četrtek

V ordinaciji zdravnika
molitveno združenje!

Molila sem iz srca in rekla Odrešeniku:

Jaz: »Gospod, rad bi jih vse ljubil s tvojo ljubeznijo.«

Odrešenik: »Ljubezen je tu, to morate storiti. Lahko črpate veliko ljubezni. Izvir še ni presahnil, vsakdo lahko črpa, kolikor hoče. Ljubezni ni mere.«

Jaz: »O moj Gospod, daj mi veliko ljubezni, da jo bom lahko posredoval naprej. Zdaj čutim ogenj v svojem srcu.«

Odrešenik: »To je moja ljubezen.«

Jaz: »Ta goreči ogenj sem v zadnjem času pogosto čutila. Odrešenik pride k meni, kadar hoče. Ta ogenj ljubezni čutim tudi takrat, ko nisem združena z Odrešenikom. Takrat čutim, da je Odrešenik tu. Pomembno je, da je duša vedno čista.«

Odrešenik: »Moja nevesta, ljubim te. Nič nas ne more več ločiti. Ti si v meni, moja hči. Z teboj lahko počnem, kar hočem.«

Jaz: »Da, moj Gospod in Bog, lahko z mano počneš, kar hočeš, za to imaš moje soglasje.«

Odrešenik: »Moja draga hči, zapiši: Krvave trpljenja se začenjajo. Zdaj moram začeti, ker me žene žeja. Ti si moje orodje, ki ga uporabljam. Ostani mi zvesta.«

Jaz: »O moj Gospod, prosim, podari mi milost, da ti bom lahko ostala zvesta. Saj sama ne morem ničesar. Brez tvoje milosti sem nesposobna, da bi ti bila zvesta. Moj Gospod, do zdaj sem ti bila zvesta. Saj si mi podaril krepost zvestobe.

Odrešenik: »Da, moja hči, hotel sem vedeti, ali si to že pozabila.«

Jaz: »Ampak Gospod, tvoja beseda živi v meni. Tvoja živa beseda se ne more izbrisati, če si vedno s teboj.«

Odrešenik: »Moja draga hči, tako je. Ljubi me še bolj, moja hči.«

Jaz: »To bom storila, moj dragi Ženin. Moja želja je, da te zelo ljubim. Odrešenik, blagoslovi me.«

Ob 19.00 rožni venec in sveta maša v kapeli sv. Rocha.

16.10.1992 – petek

8.30 v ordinaciji
zdravnika molitveno
združenje!

Odrešenik: »Moja hči, zapiši to, pomembno je.« Jaz:

»Da, moj dragi in usmiljeni Bog.«

Odrešenik: »Moja hči, želim, da mi vse trpljenje, ki ga boš doživela, žrtvuješ za moje zablodele otroke, da bodo našli pot nazaj v Očetovo hišo.«

Jaz: »Da, moj Gospod in Bog, to bom storila.«

Odrešenik: »Trpljenja so že tako blizu, kot da bi se že zgodila. Moja hči, bodi pripravljena, saj lahko pridejo vsako uro.«

Jaz: »Ampak Gospod, zdaj sem na svojem delovnem mestu. Zdaj ničesar več ne razumem.

Kako naj to sploh razumem?«

Odrešenik: »Moja hči, ničesar ti ni treba razumeti. Zame je dovolj, da me ljubiš. Tvoj um je moj um.«

Jaz: »Da, moj Gospod, eno vem, da te zelo ljubim.«

Odrešenik: »Zapiši to, podarjam ti veliko ljubezni. Ta ljubezen te bo okrepila in ne boš se bala.

Moja hči, kar sem začel, bom tudi končal. Moja volja je, da sem v tebi, in ostal bom v tebi, zato ne boš sama. Ne bom te zapustil. Ostal bom v tebi in trpel z teboj. Imej veliko zaupanja vame.« Jaz:

»Dragi Bog, ne vem, kaj naj rečem.«

Odrešenik: »Ne reci ničesar, vem, kaj misliš.«

Jaz: »Zame bo zelo težko, ker zdaj nimam duhovnika in se z očetom Gebhardom ne bom več srečevala. In takšnega, kot je oče Gebhard, nimam več. A imam tebe. Ti sam mi zadostuješ. Ti si največji med vsemi duhovniki.

S tem se bom tolažil.«

Odrešenik: »Že imam duhovnika zate. Prišel bo, ko bom hotel in ko bo prišel čas.«

Odrešenik: »Moja volja je, da imaš duhovnega vodnika, ki bo skrbel zate.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, hvala ti, da bom vendarle imela duhovnega vodnika.« Odrešenik:

»Moja draga hči, slišiš me?«

Jaz: »Da.«

Odrešenik: »Piši naprej. Ogenj moje ljubezni te bo očistil. Pusti, da ta ogenj gori. To je ogenj moje ljubezni.«

Odrešenik me je blagoslovil.

Cel dan sem bila polna veselja. Moje srce je gorelo od ljubezni. Odrešenik mi je podaril toliko milosti. A nečisti duh me je večkrat poskušal v skušnjava.

Ob 18.00 rožni venec in sveta maša v Rotu,

17.10.1992 – sobota

Ob 7.00 sem se udeležila svete maše v kapeli sv. Roha. Po sveti maši sem še približno pol ure molila.

Od 16.30 do 17.45 sem molila v cerkvi v Rotu. Danes nisem zapisala nobenega sporočila.

18.10.1992 – nedelja

Od 6.30 do 9.00

molitveno združenje!

Odrešenik: »Hvala ti, hčerka moja, da si se tako dolgo pogovarjala z menoj. Vse, kar si priporočila svoji nebeški Materi, sem od nje sprejel.

Prek nje je najhitrejša pot do mene. Ona je tista, ki me je najhitreje dala vam. Ljubi jo zelo, ker jo njeni otroci le malo ljubijo.«

Odrešenik: »Moja draga hči, piši.«

Jaz: »Jezus, Sin živega Boga, kaj naj napišem? Zdaj verjamem vsemu, ker vem, da sem v tebi. V mojem srcu vlada neskončen mir, spokojnost, ja, toplota žari v mojem srcu. Resnično ne vem, kaj bom zdaj napisala. Čakam na glas, ki ga sprejemam v svojem srcu, saj to nima nič opraviti z mojim razumom. Saj se popolnoma osredotočam na to, kar sprejemam v svojem srcu. Čakam tako dolgo, dokler spet ne slišim kaj.«

Odrešenik: »Da, moja hči, tako je, kot si napisala. Sama ne moreš ničesar. Moja hči, napiši: Moja hči, prihajajo hudi časi.

Sovražnik hoče odnesti veliko več duš kot doslej. Velike katastrofe se približujejo. Nemčijo ogroža velika katastrofa. Tokrat bo izgubljenih veliko duš. Skoraj vse bodo izgubljene. Ker se ne molijo več. Duše so ohladele. Izgubljeni bodo celo škofje.

Jaz: »Dragi Bog, to sem zagotovo narobe zapisal.«

Odrešenik je ponovil in še enkrat povedal isto. Še enkrat me je opozoril, naj to zapišem.

Odrešenik: »Vi ste mojo Cerkev spravili v zmedo. In razpršili moje ovce. Ne zmorete jih več zbrati. Zabludele otroke, ki hodijo po široki poti, hitro drviyo naprej. Satan jih je vse ujel. Široka pot je pot pogube. Moja hči, bodi potrpežljiva v trpljenju. Prava ura še ni prišla, a je že pred vrati. Bodi pripravljena na moje delovanje. Tako mora biti, za mojega Očeta, tako kot hočejo moj Oče, jaz in Sveti Duh. Nič se ne zgodi brez naše volje. Veseli me, moja hči, da si želiš trpeti z menoj. To je posledica ljubezni, ki si jo prejela od mene. In s to ljubeznijo me ljubiš.«

Odrešenik: »Hčerka moja, napiši še nekaj. Ne boš več dolgo delala v psihiatrični kliniki. To je moja volja. Doma boš imela opravka s romarji. Mnogi te bodo prosili za nasvet. Bodi prijazna in ljubezniva do vseh. Večina med njimi je nemočna. Mnogi so izgubili zaupanje v duhovnike. Morajo se spet vrniti v cerkev. V cerkev svetega Petra. Prosi za njih veliko ljubezni. Samo ljubezen jih lahko reši.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, razumela sem. Hvala ti. Vse bom storila s tvojo milostjo in močjo, ki mi ju daješ.«

Odrešenik: »Moja draga hči, ljubim te. Nad teboj je velika zaščita. Zaupaj tej zaščiti.

Jaz: Odrešenik me je blagoslovil.

Ob 10.00 sveta maša

13.00 rožni venec in pobožnost.

19.10.1992 – ponedeljek

V ordinaciji

zdravnika molitveno

združenje!

Odrešenik: »Moja draga hči, zapiši: Trpljenja, ki jih doživljaš, imajo veliko vrednost le, če si združena z menoj.«

Jaz: »Gospod, vendar sem takrat vedno združena s teboj.«

Odrešenik: »Vendar se lahko od mene odvrneš. Moja hči, imaš svobodno voljo.«

Jaz: »Ampak, Gospod, če ti izročim svojo voljo, se ne morem odvrniti od tebe.« Odrešenik: »Če mi izročiš svojo voljo, potem ne.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, moj Troedini Bog, moj dragi Jezus. Ti izročam svojo voljo, da se nikoli ne bom odvrnila od tebe, da bom združena v tvoji ljubezni in da bom vedno izpolnjevala tvojo voljo. Tako si želim in tako verjamem, da bom svoje trpljenje združila s teboj.«

Odrešenik: »Moja draga hči, veseli me, kar si napisala. Napiši to:

Troedini Bog te ljubi.«

Odrešenik: »Piši, moja hči, vse, kar se zgodi, mi moraš najprej povedati.« Jaz: »Da, moj Gospod, tako bom storila.«

Odrešenik: »Piši, moja hči, to je pomembno. Moja draga hči, trpljenje moraš prenašati tako, kot hočem jaz.«

Jaz: »Gospod, tega sploh ne razumem.«

Odrešenik: »Prišli bodo dnevi, ko boš imela več ali manj bolečin. Bolečino usmerjam jaz, zato ne rabiš čakati na olajšavo.«

Jaz: »Dragi Bog, zdaj pa mi postaja resno. Prosim, daj mi milost, da bom, ko pride čas, lahko dobro trpela in dobila vztrajnost za to. O moj Gospod in Bog, stori, kakor hočeš. Tako zelo te ljubim. Ne morem tega več izraziti z besedami, a to vendar sam veš. Pripravljena sem trpeti s teboj. Imam veliko upanja. V nebesih ni trpljenja. V veliko veselje mi je, da smem trpeti s teboj tukaj na zemlji.«

Odrešenik: »Moja draga hči, veselilo me je, da sem to slišal od tebe.«

Jaz: Odrešenik me je blagoslovil.

18.00 Rožni venec in sveta maša Rdeča

20.10.1992 – torek V

ordinaciji Združenje za
molitev!

Odrešenik: »Moja hči, vseč mi je vse, kar si doslej napisala.

Moja hči, ne pišeš, kar hočeš, ampak pišeš tisto, kar hočem jaz. Glas, ki ga slišiš, je moj glas. Moja hči, ljudi ne boš

prepričati, ker sami ničesar ne slišijo, toda po besedah, ki jih izgovarjaš, bodo spoznali, da sem jaz. Tega ne bodo mogli zanikati. Moja hči, bodi pripravljena, kajti ura ni več daleč, ko boš na zemlji trpela neprestana trpljenja. Jaz sem Gospod in Bog. Svoje delo bom dovršil. Ti si moje orodje, ki ga uporabljam. Moja hči, prejela boš mojo ljubezen v izobilju, kajti jaz sem ljubezen. Tvoje trpljenje bo moja ljubezen.«

Jaz: »Odrešenik me je blagoslovil.«

18.00 rožni venec in sveta maša v Roti

21.10.1992 – sredo V

ordinaciji Združenje za
molitev!

Odrešenik: »Želim, da to zapišeš, saj boš to potrebovala kasneje.« Jaz: »Moj dragi Jezus, kaj naj zapišem?«

Odrešenik: »Moja hči, še toliko je treba zapisati.«

Jaz: »Gospod, zapisala bom, a prosim, podari mi milost, da bom lahko pisala več, in tudi za Marion, saj je tisto, kar pišemo, zelo malo.«

Odrešenik: »Moja hči, morate si prizadevati za pisanje, saj je moja volja, da se piše hitro. Milost za pisanje ste že prejeli. Moja hči, nekaj potrebujem od tebe.«

Jaz: »Spet? Mislila sem, da sem ti že vse dala. Smem vedeti, kaj?«

Odrešenik: »Vse duše mi moraš priporočiti. Vse naj bodo rešene. Trpela boš za vse duše.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, rekel si, da mnoge duše ne živijo več.«

Odrešenik: »Moja hči, tudi te duše mi podari. Moja hči, jaz jih lahko obudim od mrtvih.«

Jaz: »Ampak vendar so izbrali očeta laži.« Odrešenik: »V

križu je odrešitev, v križu je življenje.«

Jaz: »Z tvojim križanjem v meni se lahko rešijo tudi veliki grešniki!« Odrešenik: »Da, moja hči, tako je.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, zdaj me je strah trpljenja.« Odrešenik:

»Z menoj se ne boš bala.«

Jaz: »Da, moj Gospod in Bog, storila bom, kakor hočeš. Gospod, naj se zgodi tvoja volja.«

Odrešenik: »Stori vse, kakor hočem.«

Jaz: »Da, storila bom to s tvojo milostjo.«

Spomnila sem se na tisto nedeljo, ko mi je Odrešenik rekel, da bodo skoraj vse duše izgubljene zaradi katastrofe.

Odrešenik: »Ne skrbi, če se kaj zgodi. To je moja skrb. Tvoja naloga je, da vse to zapišeš. Jaz lahko spremenim, kakor hočem. Imam moč nad vsem. Brez mene ne morete storiti ničesar. Moja hči, ostani mi zvesta. Svoj načrt zate sem že pripravil.

Ta se mora izpolniti.«

Jaz: Gospod me je blagoslovil.

12.00 Kapela

Odrešenik: »Moja ljubezen je večna. Trpljenja na zemlji so kratka. Moja hči, napiši: trpeti z menoj je velika milost. Zato se žrtvuj, da boš trpela z menoj. Ta trpljenja bodo povezana z mojo ljubeznijo.«

Ob 16.30 sem bila v kliniki za otorinolaringologijo, kamor me je povabil dr. Meier.

Potekalo je več predavanj. Predavanje dr. Meiera se je končalo okoli 19.10. Zapustila sem predavalnico in se z vso hitrostjo odpravila v kapelo sv. Rocha v Mingolsheimu.

V kapeli sem bil že ob 19.35. Cesta je bila mokra in ves čas poti sem molil. Tako zelo sem hrepenel po tem, da bi sprejel Odrešenika. Po sveti maši sem se približno 30 minut pogovarjal z novim duhovnikom. Ta pater s Filipinov je bil danes tam prvi dan. Verjamem, da je bila to Odrešenikova volja, da sem se z njim pogovarjala. Predavalnica klinike za otorinolaringologijo je oddaljena približno več kot 30 km od kapele sv. Rocha v Mingolsheimu/Bad Schönbornu.

22.10.1992 – četrtek

8.30 v zdravniški sobi,
molitveno združenje!

Odrešenik: »Moja volja je, da se tisto, kar pišeš, natisne. Želim, da ohraniš razdaljo do vseh, s katerimi prideš v pogovor. Vsi bodo poskušali vplivati nate, da ta glas, ki ga slišiš, ni od mene. Govori z njimi, kar je potrebno. Ljubi jih vse. Moja hči, prišel bo čas, ko te bodo vsi zapustili. Takrat bodo zapustili tudi mene. Ti pa si z menoj. Vedno mi zaupaj.

Jaz in moja Mati te ne bova zapustila. Ostani pri tem, kar si napisala.« Jaz: »Moj Gospod in Bog, toda ta osamljenost je tako težka.«

Odrešenik: »Moja hči, s tem se bo rešilo mnogo duš. Vsaka žrtev prinaša sadove.«

Jaz: »Moj Gospod, zdaj čutim ogenj v svojem srcu. Ali to pomeni kaj, kar moram vedeti?«

Odrešenik: »Da, moja hči. To je moja ljubezen do tebe. S tem ognjem te bom vedno krepil. Moja hči, nikoli nisi sama. Pripadaš v celoti meni.«

Jaz: Razmišljala sem, ali se bodo rane še letos pojavile.

Odrešenik: »Napiši: to se bo zgodilo še letos.«

Jaz: »Kaj se bo zgodilo? Mislim na dve stvari!«

Odrešenik: »Rane! Tega ne boš odpravila. To je milostni dar zate. S tem si v meni. Moje »da« ostaja »da«.«

Jaz: »Moj dragi Jezus. Zdaj te tako zelo ljubim. Želim te vedno tako ljubiti. Razen tvoje ljubezni ne potrebujem ničesar več.«

Odrešenik: »Kdor je z menoj, ne potrebuje ničesar drugega razen mene. Jaz nadomestim vse.«

Jaz: »Dragi Bog, ne dopusti, da te katastrofe prizadenejo Nemčijo. Ti jih lahko preprečiš.«

Odrešenik: »Moja hči, prišle bodo. Kajti ljudje se ne želijo spreobrniti. Moja hči, zdaj te blagoslovim.«

Jaz: Odrešenik me je blagoslovil.

Ob 18.00 rožni venec in sveta maša v Rotu

23.10.1992 – petek

8.30 in 9.30 v ordinaciji

Ob drugi združitvi mi je Odrešenik rekel:

Odrešenik: »Moja draga hči, veseli me, da spet govoriš z menoj. To je bila moja volja.« Jaz:

»Da, Gospod, nekaj me je vodilo, kar me je privleklo k tebi.«

Odrešenik: »Tvoje življenje pripada v celoti meni.«

Jaz: »Da, Gospod, to mi je jasno, saj sem ti dala vse.«

Odrešenik: »Piši, moja hči, želim, da mi žrtvuješ vse, kar si danes izrekla.«

Jaz: »Pravzaprav ves dan govorim o tebi. To bom storila, moj Gospod in Bog.« Odrešenik: »Piši naprej, moja hči. Tisto, kar je duhovnik Abbe Wodke na kaseti povedal o Monsieur Mat jo iz Kanade, se bo zgodilo še letos. Katastrofa, ki prihaja nad Nemčijo, se bo zgodila še letos. Rane, ki jih boš prejela, se bodo prav tako zgodile še letos. Molite veliko, moji otroci. Imate zelo malo časa.« Jaz: »Ali bo najprej prišla katastrofa ali moje trpljenje?«

Odrešenik: »Hočeš to vedeti, moja hči?«

Jaz: »Da, moj Gospod, če misliš, da je to pravilno.«

Odrešenik: »Najprej boš doživela trpljenje, preden pride katastrofa.

Jaz: »Da, moj Gospod, razumela sem. Hvala ti. A Gospod, ali ne morem nikogar pred tem opozoriti?«

Odrešenik: »Moja hči, ali ti bo sploh kdo od njih verjel?«

Jaz: »Imam občutek, da me vsi poslušajo, a mi nihče ne bo verjel.« Odrešenik:

»Moja hči, vsi so maloverni.«

Jaz: »Dragi Bog, nekateri se razburijo, ko rečeš, da prihaja katastrofa.« Odrešenik: »Da, da jim ne bi bilo treba moliti. Verjeli bodo, ko bo prepozno. Moja hči, pri tistih, ki imajo malo vere, je še ponos. Morajo se spreobrniti. Pokorni sprejmejo vero, ponosni pa je ne morejo dojeti. Vera je moje darilo za vas.«

Jaz: Odrešenik me je spet blagoslovil.

Ob 18.00 rožni venec in sveta maša v Rotu.

24.10.1992 – sobota

11.00 doma

7.15 v cerkvi v Waghäuselu.

Ob začetku maše smo zapustili cerkev. Fridolin in jaz sva sedela pred tabernakljem in molila.

Ko nas je pater Werner Egon zagledal, nas je vprašal: »Ali želite sodelovati pri sveti maši?«

Odgovoril sem: »Da.« Nato je rekel: »Prosim, pridite na drugo stran.«

To je stran, s katere tabernaklja ni videti. Zjutraj se namreč sveta maša vedno praznuje na tej strani. Drugič me je vprašal: »Ali želite sodelovati pri sveti maši?« Odgovoril sem: »Da, ampak tukaj pred tabernakljem.«

Tisto isto je ponovil še tretjič. Nato sva se poklonila pred tabernakljem in potem odšla iz cerkve.

Odšla sva na sprehod ob jezeru in medtem molila rožni venec ter druge molitve za patra Wernerja Egona in za vernike, ki so ostali v cerkvi.

Saj mi je Odrešenik rekel, naj ostanem ob tabernaklju. Vsi patri so se do zdaj strinjali, le pater Egon Werner ne.

11.00 Molitev v združenju!

Odrešenik: »Piši, hčerka moja, bilo je odlično, kar sta danes storila oba. Hčerka moja, jaz sem Gospod in Bog, imam moč nad vsem.«

Jaz: Jaz: »Dragi Bog, zdaj bodo zagotovo govorili slabo o nas.«

Odrešenik: »Moja hči, vsi, ki bodo govorili slabo o vama, se bodo morali pred menoj odgovarjati. Kajti imeli ste prav.«

Jaz: »Prosila sem za Clauda iz Luksemburga.«

Odrešenik: »Moja hči, Satan je še vedno močan, moli za Clauda.«

Jaz: »Od Odrešenika sem vprašala nekaj o Hedwiginem možu, ker tako pogosto joka in se pritožuje nad njim.«

Odrešenik: »Moja hči, Satan ga je obsedel. Zanj je treba moliti za izganjanje hudiča.«

Jaz: »Ali moram to povedati Hedwig?«

Odrešenik: »Da, vedno moraš govoriti resnico. Moja hči, zapiši si to. V naslednjem času veliko molite. Velika katastrofa se bliža.«

Jaz: »Potem so tudi moja trpljenja blizu?«

Odrešenik: »Moja hči, tvoje trpljenje je pred vrati.«

Jaz: »Od Odrešenika sem še vprašala, ali je res, da je moj sin od Fridolina izvedel, da bom doživela trpljenja.«

Odrešenik: »Moja hči, bila je moja volja, da to izve. Moja draga hči, ne pusti, da te ljudje vplivajo. Stori vse, kar ti rečem. Jaz sem tvoj duhovni vodnik. Pripadaš v celoti meni. Vedno sem s teboj, moja hči. Ostani takšna, kot si bila doslej. Ljubim te in te bom vedno obdaroval s svojo milostjo. Blagoslovim te.«

Jaz: Pokleknila sem na tla. Odrešenik me je blagoslovil.

16.30

Friedolin in jaz sva nadaljevala z molitvijo v cerkvi v Rotu. Spovedala sem se pri župniku Vogtu.
19.00

Friedolin in jaz sva se udeležila svete maše v Mingolsheimu. Ob prejemu svete obhajilne daritve sva oba pokleknila na tla. Po sveti maši nas je ogovorila neka gospa: Vesela je bila, da je videla nekoga, ki sveto obhajilno daritev prejema na kolenih. Rekla je, da bi to rada storila tudi sama, a si ni upala. Rekel sem ji, naj moli, da jo Bog osvobodi strahu pred ljudmi.

21.00

Oče Gebhard Heyder iz Regensburga me je poklical, me potolažil in mi dal moč

25.10.1992 – nedelja

7.30–10.30 doma – molitveno združenje!

Odrešenik: »Moja hči, napiši: sama ne moreš ničesar. Zavedaj se tega.« Jaz: »Da, moj Gospod, to sem spoznala. Toda skušnjave so vedno prisotne.«

Odrešenik: »Dokler boš z menoj, boš izpostavljena skušnjavam. Vsi, ki mi pripadajo, bodo izpostavljeni skušnjavam. Pomembno je, da se skušnjavam upreš.

Všeč mi je, da vedno znova hodiš k spovedi. S tem se sovražnik vedno oslabi in ti spoznaš njegovo zvijačnost. Moja hči, sovražnik je v tem času še posebej močan.

Ne morem ti prihraniti skušnjav, ki jih prinaša. Vsi moji izbranci so se z njim borili. Z menoj ga lahko vedno premagaš.

Moja hči, piši naprej. Želim si, da mi pripadajo tvoji dnevi in noči.« Jaz: »Moj Gospod in Bog, moj dragi Jezus, moj duhovni vodnik, naj ti pripadajo vsi dnevi in vse noči. Kajti kaj bi mi koristili vsi ti dnevi in noči, če te ne bi imela. Moj ljubeči Oče, pusti mi, da sem samo v tvoji ljubezni.«

Odrešenik: »Ti si moja draga hči in si v moji ljubezni.« Jaz: »Naj kaj od tega povem Fridolinu?«

Odrešenik: »Moja hči, povedala si mu, kar sem mu hotel povedati.« Jaz:

»Hvala ti, moj Gospod in Bog.«

Odrešenik: »Moja draga hči, piši; nekaj ti podarjam.«

Jaz: »Nisem radovedna, kaj mi boš podaril, vendar bom to od tebe sprejela. A prosim, povej mi, naj zapišem, kaj mi boš podaril.«

Odrešenik: »Podarjam ti svojo vztrajnost v trpljenju.«

Jaz: »Zelo sem vesela tega in ti se zahvaljujem, moj usmiljeni Bog. O moj Gospod, s tem bo rešenih veliko duš. Vztrajnost v trpljenju ima zame velik pomen, saj je to velika milost od tebe.«

Odrešenik: »Napiši, kaj mi je pri tebi tako všeč.«

Jaz: »Kaj je to, Gospod?«

Odrešenik: »Ljudem praviš tisto, kar ti položim v srce.« Jaz:

»Kaj je tisto, kar mi položiš v srce?«

Odrešenik: »Besede življenja. Všeč mi je, da te besede podarjaš ljudem.« Jaz: »Ampak, Gospod, tako slabo govorim nemško, pravzaprav ne obvladam nobenega jezika pravilno.«

Odrešenik: »Ampak te besede prihajajo iz srca in ne iz sveta.«

Jaz: »Gospod, z tvojo milostjo bom govoril in Sveti Duh mi bo dal prave besede.«

Odrešenik: »Moja volja je, da govoriš. Tudi moji duhovniki naj to slišijo. Tudi oni bodo prejeli milost, ko bodo poslušali. Milost lahko podarim, kadarkoli želim. Moje besede so življenje, ljubezen in luč.«

Jaz: »Dragi Bog, ne morem več pisati.«

Odrešenik: »Moja draga hči, veselilo me je, da si pisala. Blagoslovjam tebe in vse, ki si mi jih danes priporočila.«

Jaz: Odrešenik me je blagoslovil.

Okoli 16.00 sem bila povabljen na kavo. Spet sem govorila o Bogu v dveh jezikih.

Ob 18.30 rožni venec in sveta maša v Mingolsheimu. Bila sem skupaj z možem. Pridiga je bila dobra!

26.10.1992 – ponedeljek

8.30–9.30 doma

molitveno združenje!

Odrešenik: »Moja draga hči, poslušal sem vse, kar si povedala.

Trpljenje, ki ga zdaj prenašaš, je od mene. Ta dar milosti lahko podarim, komur hočem.«

Jaz: »Ampak to so hude bolečine v glavi in ramenih na levi strani.«

Odrešenik: »Moja draga hči, zapiši si.«

Dolgo je bilo tiho.

Nato je Odrešenik rekel: »Zdaj moraš zapisati.«

Odrešenik: »Hočem od tebe tvoj »da«, da ti bom lahko vtisnil pet ran.« Jaz: »Ampak

Gospod, to sem ti že dala. To si že enkrat rekel.« Odrešenik: »To bom še enkrat preveril, moja hči.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, zdaj ti takoj dam svoj »da« in lahko vtisneš rane vame za rešitev duš.«

Jaz: »Moj ljubeči Oče, moje »da« je zdaj tvoje »da« in še enkrat ga ponavljam: Naj nikoli ne bom ločena od tebe, ker te ljubim nad vse in želim ti pripadati, ker si moj Troedini Bog, moj ljubeči Oče, moj Jezus, Sveti Duh Božji in večni ogenj ljubezni.«

Odrešenik: »Moja draga hči, svojo ljubezen bom v veliki meri izlil v tebe, da boš lahko prenašala rane. Te ljubezni ne zavračaj. Prenesti jo moraš, da boš lahko dobro trpela. Moja draga hči, bodi pripravljena na svete pet ran.«

Jaz: »Naj to zapišem?« Odrešenik: »To moraš zapisati.«

Jaz: »Moj dragi Jezus, še nimam duhovnika.«

Odrešenik: »Moja hči, jaz sem tvoj duhovni vodnik, imej več zaupanja vame. Z menoj ti ne bo ničesar manjkalo. Moja hči, tvoje trpljenje bo tudi moje trpljenje.«

Jaz: »Vprašam: Ali moram še kaj zapisati?«

Odrešenik: »Ne.«

Jaz: Odrešenik me je blagoslovil.

Ob 18.00 rožni venec in sveta maša v Rotu.

Ob 20.00 molitvena skupina:

Prisotnih je bilo veliko vernikov. Tudi pater Berthold iz Waghäusela je bil tam.

Je dober duhovnik. Že so ga premestili iz Waghäusela v Darmstadt. Škoda, saj je marijanski duhovnik. Tudi župnik Dochat je bil tam. Spovedoval je.

Po molitveni skupini sem se pogovarjala z župnikom Dochatom v prisotnosti Josefa in Giesele iz Neu-Ulma ter mojega moža.

Ni mi bilo všeč, kar je župnik Dochat rekel o škofu Lefebvru. Ta sodba o škofu Lefebvru me je zelo prizadela.

27.10.1992 – torek

11.55–13.15

Molitevno združenje!

Odrešenik: »Moja draga hči, zapiši si. Pri prejemanju obhajila v roke nastanejo majhni delci, ki padejo na tla in jih ljudje poteptajo; ti delci sem JAZ.

Jaz: »Dragi Odrešenik, včeraj sem župniku Dochatu zastavila vprašanje: Kaj je hujše, posvetitev škofov s strani nadškofa Lefebvra ali delčki, ki padejo na tla in nastanejo pri prejemanju obhajila v roko?

Duhovnik, župnik Dochat, je rekel:

»Posvetitev škofov s strani nadškofa Lefebvra je hujša.«

Gospod, to mi je povzročilo veliko bolečino in s tem se ne morem sprijazniti.« Odrešenik:

»Moja draga hči, zapiši si. Ta duhovnik se mora spreobrniti.«

Jaz: »Ampak on daruje sveto mašo.«

Odrešenik: »Če se ta duhovnik ne spreobrne, se bo moral podvreči veliki odgovornosti pred menoj.«

Jaz: »O, moj Gospod, to je zame šok.«

Jaz: »Dragi Jezus, bi mu namesto mene rekel, naj se spreobrne?«

Odrešenik: »Moja hči, prepusti to meni. Dajem mu še nekaj časa za razmislek. Moja hči, vedno znova moraš govoriti o ustnem prejemanju obhajila, da bodo slepi spet videli in gluhi spet slišali.«

Jaz: »Od Odrešenika sem vprašala, ali naj grem na predavanje Derisa. Tam bo tudi župnik Dochat.«

Odrešenik: »Moli za te namene.«

Jaz: »Dragi Odrešenik, rada bi te prosila za župnika Vogta, saj je bil v soboto v spovednici do mene posebno prijazen, povsem drugače kot običajno. Po tem sem bila tako srečna.«

Odrešenik: »Gospod župnik Vogt bo storil, kar mu bom rekel.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, celo dopoldne do 12.00 sem imela glavobol, zdaj pa, ko govorim s teboj, ga nimam več.«

Odrešenik: »Napiši, hčerka moja, da lahko bolečine povzročim, kadarkoli

hočem.« Jaz: »Ali moram še kaj napisati? Saj ne morem več pisati.« Odrešenik:

»Utrujena si in to zadostuje.«

Jaz: Odrešenik me je blagoslovil.

Ob 18.00 rožni venec in sveta maša v Roti

Odšla sem k obhajilu, a ker ga je razdeljevala sestra, sem se poklonila, ne da bi prejela obhajilo, in se vrnila na svoje mesto. Čutila sem, da je Odrešenik duhovno prišel k meni, in prejela sem celo več milosti kot pri zakramentalnem obhajilu. Kajti Odrešenik ne želi, da bi obhajilo prejela iz neposvečenih rok!

28.10.1992 – sredo

11.00–12.30

Molitevno združenje!

Jaz: »Sedaj sem vprašala Odrešenika, ali je bilo prav, kar sem včeraj storila v cerkvi, ali bi morala storiti kaj drugega?«

Odrešenik: »To, kar si storila, je bila moja volja. Bilo je prav.«

Jaz: »Danes med 8.30 in 9.00 se mi je pred podobo Jezusa prikazal hudič.

Slika je posvečena in je delo Margaret iz Belgije. To sliko imam zelo rad in jo pogosto poljubljam. Pred sliko sem videl le hudičevo glavo. Grdo se mi je smejal.

Imel pa je umetne zobe, tako da bi lahko pomislil, da si jih je vzel iz zobne ordinacije. Na obrazu je bil precej kosmat. Na levi ličnici je imel velike praske, ki so bile krvave. Lasje so bili skodrani. Videti ga je bilo le za trenutek, potem je izginil. Hotel je posnemati Jezusa, a mu to ni uspelo.

Vprašal sem Odrešenika, ali sem si to samo domišljal?

Odrešenik: »Hotel te je samo razjeziti.«

Jaz: »Preden se mi je prikazal hudič, sem brala knjigo o svetnikih. Že med branjem te knjige me je motil.«

Odrešenik: »Moja hči, želim, da pišeš. Želim od tebe dovoljenje, pravi čas, da ti lahko vtisnem rane.«

Jaz: »Gospod, izberi čas, kadarkoli želiš.« Odrešenik me je blagoslovil.

Ob 18.00 rožni venec in sveta maša v Rotu.

29.10.1992 – četrtek

Od 8.00 do 10.00 doma molitveno združenje!

Bila sem zelo razočarana nad duhovnikom s Filipinov (misijonarjem Steilerjem), ki je zagovarjal prejetje obhajila v roko. Molila sem zanj, saj je gost v zdravilišču Rochus v Mingolsheimu.

Odrešenik: »Moja hči, napiši, da moraš vedno znova govoriti, da je prejetje obhajila v roko svetožalstvo. Vsi, ki zagovarjajo prejetje obhajila v roko, delajo tisto, kar hoče Satan.

Ta duhovnik je v temi. Duhovnik s Filipinov je moj problem, prepusti ga meni. Ostani trdna pri tem, kar si napisala.«

Odrešenik: »Moja hči, prihajajo težki časi.«

Jaz: »Dragi Bog, dragi Jezus, kaj misliš s težkimi časi?«

Odrešenik: »Prihaja velika lakota. Piši, moja hči, moj gnev nad zemljo se ne bo umiril. Ljudje se morajo spreobrniti. Še nikoli ni šlo v pekel toliko ljudi kot zdaj. Verjeli so hudiču in ga izbrali. Moja hči, le majhno število mi pripada. Moj gnev bo doletel vse. Takrat bodo vedeli, komu pripadajo.

Moja hči, izogibaj se nekoristnim pogovorom, saj škodujejo tvojemu napredku. Čas je kratek.

Molitev morate postaviti na prvo mesto.

Jaz: »Kaj naj še napišem?«

Odrešenik: »Ostani mi zvesta.«

Jaz: Odrešenik me je blagoslovil.

Ob 19.00 rožni venec v kapeli sv. Roha.

30.10.1992 – petek

Od 8.30 do 11.20
molitveno združenje!

Odrešenik: »Moja draga hči, poslušal sem te, ti si moja služabnica. To, da govoriš s duhovniki, je moja volja. Ne poslušajo te, vendar razmišljajo. Čim globlje je duhovnik zabredel v blato, tem manj posluša. Moja draga hči, ne bodi žalostna zaradi duhovnikov, saj so trenutno zmedeni. Hudo je, da se ne zavedajo, da so zmedeni. Zato te prosim, da govoriš z njimi.«

Jaz: »O moj Gospod, to pa je zame pravi udarec, saj pri njih čutim toliko ponosa.« Odrešenik:

»Moli, da bodo ponižni. Za duhovnike je treba veliko moliti. Morajo pripeljati nazaj zablodele otroke.«

Jaz: »Ampak, Gospod, če zablodele duhovniki vodijo zablodele otroke, bosta vendar oba padla v jamo.«

Odrešenik: »Tako je.«

Odrešenik: »Moja hči, zapiši to. Tvoja ljubezen do mene je resnična. Ljubiš me z mojo ljubeznijo. Hrepeniš po tem, da bi trpela z menoj, in jaz hrepenljivo čakam na tisto uro, ker te ljubim bolj, kot ti ljubiš mene. Trpljenje z menoj razume le tisti, ki me resnično ljubi. Moja hči, hvala ti, da hočeš trpeti z menoj. Prostovoljna trpljenja so velika nagrada za tiste, ki trpijo z menoj. Moja hči, še te moram očistiti.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, kako pa?«

Odrešenik: »Z ognjem moje ljubezni.«

Jaz: »O Gospod, prosim, še me očisti.«

Odrešenik: »V srcu boš spet občutila bolečino.« Jaz: »O moj Gospod, tega zdaj ne razumem.«

Odrešenik: »To bo žareči ogenj. In s tem ognjem boš očiščena. To že poznaš, moja hči.«

Jaz: »Hvala ti.«

Odrešenik: »Moja hči, želim, da svoje bolečine žrtvuješ za rešitev duš. Vsaka bolečina, ki je tako združena z menoj, prinaša sadove.«

Jaz: »Moj ljubeči Oče, nimam želja. Želi si od mene, kar hočeš.« Odrešenik: »Da, moja hči, imam eno željo od tebe. In to je, da z menoj do konca prehodiš Križev pot.«

Jaz: »Gospod, tvoja želja se ti bo izpolnila. Moj dragi Jezus, zdaj ne želim nehati pisati. Želim ostati v tebi. To je tako lepo. Ljubim te, moj Gospod in Bog. Ne morem tega opisati. Ne morem razumeti, kako te lahko ljudje zavračajo.«

Odrešenik: »Vsi, ki so me zavrnil, so izbrali očeta laži. Ne moreš služiti dvema gospodarjema. Moja hči, ljubi me še naprej, kot si me ljubila doslej.«

Jaz: »Goreče sem molila in nebeškemu Očetu darovala prek Marijinega brezmadežnega Srca vse trpljenje Jezusa Kristusa, Križev pot, vse kapljice krvi, ki jih je izgubil od svojega križanja, njegove svete pet rane, njegove zasluge in njegovo smrt. Nato sem darovala sedem bolečin naše ljube Matere Božje, njene krvave solze, ki jih je do zdaj prelila za nas, vse molitve, ki jih je združila z mojimi molitvami, vse za rešitev duš, da se blato odstrani iz Cerkve in da se ponovno vzpostavi prava Petrova Cerkev. Gospod, naj se zgodi tvoja volja.«

Odrešenik: »Moja hči, veselo me je, kar si napisala.

Naj te blagoslovi vsemogočni in usmiljeni Bog Oče, Bog Sin in Sveti Duh. Pojdi v miru, moja draga hči.«

Jaz: »Hvala Bogu Gospodu. Naj bo Troedini Bog hvaljen, ljubljen, čaščen in poveličan zdaj in v vseh večnostih. **Amen.**

Ob 18.00 rožni venec in sveta maša v Rotu.

31.10.1992 – sobota

7.00 sveta maša v kapeli sv. Roha.

Po sveti maši sem molila pol ure. Sedim v kapeli neposredno pred tabernakljem in sem zelo vesela, da lahko tukaj molim. Danes zjutraj so se pred sveto obhajilo poklekali skoraj vsi, razen redovnic in nekaj bolnikov. Zelo sem se razveselila, ko sem to videla. Pogosto sem klečala sama, ker si drugi niso upali. Nekoč se bo vsako koleno poklonilo pred našim Gospodom.

Ob 11.20, po molitvi, sem se združila z Njim.

Odrešenik: »Moja draga hči, piši.«

Jaz: »Jezus, dragi Bog, kaj naj napišem?«

Odrešenik: »Rane, ki jih boš prejela od mene, so že zelo blizu. Čas je prišel. Zaupaj mi. Preizkušnje za rane se bližajo koncu.«

Jaz: »Ali moram še kaj vedeti o ranah, če veš kaj, kar bi morala še vedeti?«

Odrešenik: »Da, še nekaj moraš vedeti. O ranah moraš imeti predavanja.«

Jaz: »Kje, moj Gospod in Bog?«

Odrešenik: »Povsod, kjer te potrebujejo.«

Jaz: »In če mi to škofje prepovejo?«

Odrešenik: »Jaz bom govoril v tvojo korist, kamorkoli boš šel. Če te bodo zavrnili, bodo zavrnili tudi mene. Ti boš šel tja, kamor te bom vodil.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, iz ljubezni do tebe in za rešitev duš bom storila vse, kar želiš. Gospod, naj se zgodi tvoja volja. Moj Gospod in moj Kralj, moj ljubeči in usmiljeni Oče, storila bom vse, ker te tako zelo ljubim – tebe, Troedinega Boga.«

Odrešenik: »Moja draga hči, piši. Pet svetih ran, ki jih boš prejela od mene, so znamenje za ves svet, saj boš trpela za duše celega sveta. Vse duše, ki te bodo zavrnile, podari meni. Vsaka duša mora stopiti pred mene in pred menoj prevzeti odgovornost. Zato ljubi vse, tudi tiste, ki te ne bodo ljubili.

Saj boš tudi za te duše prelila mojo kri. Moja draga hči, pred nami je veliko dela.«

Jaz: »O moj Gospod, mislila sem, da je moje delo že končano.«

Odrešenik: »To je šele začetek, moja hči. Ko bomo povzdignjeni, bomo k sebi pritegnili vse, ki so dobre volje. Moja kri je vaša rešitev in zdravilo. Rešuje vas pred večno smrtjo. Le moja kri lahko očisti vaše grehe, če se moja sveta kri močno časti. Ti boš vir svete krvi, iz katerega bo vsak petek tekla kri. Moja draga hči, hvala ti za tvojo potrpežljivost.«

Jaz: »Naj to napišem?«

Odrešenik: »Da, to naj napišeš?«

Jaz: »Gospod, vse sem razumela in sprejemam vse, da z teboj izpolnim tvojo voljo. Naj se zgodi, kakor si rekel, saj sem ti izročila svojo voljo.«

Odrešenik me je blagoslovil.

12.45 – Roswitha me je poklicala in rekla, da bo, če želim, njen sin Wolfram z mano pisal moj dnevnik. Zelo sem se razveselila, saj me je Odrešenik že opominjal, naj pišem hitreje. Rekla sem ji, da bom najprej vprašala Odrešenika.

12.55 – Od Odrešenika sem vprašala, ali je prav, da piše Wolfram. Odrešenik:

»Da, moja hči, naj piše.«

Od 13.30 do 18.00 sem z Wolframom pisala dnevnik. Bil je zelo pridnen in napisal je 8 strani formata A4. Hvala Bogu za to milost.

Od 18.15 do 21.30 sem opravljala gospodinjska opravila.

Ob 22.30 sem svoj dnevnik prepisala z lističev v zvezek, da bo Wolfram jutri zjutraj po sveti maši spet lahko pisal.

Ob 23.30 sem molil boleč rožni venec. Nato sem se dvakrat odpravil v savno.

Ob 01.15 sem se globoko molil. Do 02.30 sem bral knjigo. Spal sem približno tri ure, nato pa sem vstal okoli 05.50. Najprej sem se molil, nato pa sem prejel sporočilo Odrešenika.

1. 11. 1992 – nedelja

doma

Molitevno združenje!

Odrešenik: »Moja draga hči, napiši to. Velika nevarnost je pred vrati. Vojna se še bolj širi.«

Jaz: »Gospod, ali je ogrožena tudi Zvezna republika?«

Odrešenik: »Moja hči, ogrožena je vsa Evropa.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, reši nas, saj lahko še vedno vse ustaviš. Prosim, ne izlij svojega gneva nad nami. Gospod, prosim, prizanesi nam.«

Odrešenik: »Moja hči, prihajajo hudi dnevi.« Jaz: »O Odrešenik, naj sploh zgradim kapelo?«

Odrešenik: »Zgradi jo čim prej. Moja hči, napiši: revolucija se bliža. Prinaša s seboj zmedo.

Kristjani se bodo pomešali s prostozidarji.

Prišlo bo do velikega odpadništva med kristjani. Veliko moli, moja hči. Moja hči, dobro je bilo, kar ste včeraj storili.«

Jaz: »Misliš pisanje z Wolframom?«

Odrešenik: »Da. Izpolnili ste mojo voljo. Pišite naprej, kajti to delo bom lepo nagradil. Moja hči, obdaril vas bom s svojo milostjo.«

Jaz: »Ali moram še kaj zapisati?«

Odrešenik: »Piši, hčerka moja. Najprej bo tvoje srce prebodeno.«

Jaz: »Dragi Bog, rekel si, da bom vseh pet ran dobila hkrati.«

Odrešenik: »Kasneje se lahko odločim drugače.« Jaz: »Gospod, naj se zgodi tvoja volja.«

Odrešenik: »Moja hči, tako mora biti. Bodite pripravljeni, moja hči. Ljubim vas, moji otroci.« Jaz: »Zdaj sem sama.«

Odrešenik: »Piši tako. Moja hči, blagoslovim tebe in vse, ki so ti blizu.« Jaz:

Odrešenik me je blagoslovil.

Ob 8.00 sem obiskala sveto mašo.

Od 9.30 do 12.30 sem z Wolframom pisala dnevnik.

Ob 13.30 molitev.

Od 19.00 do 20.00 – molitveno združenje!

Odrešenik: »Moja hči, veseli me, da lahko govorim s teboj. Moja hči, nekaj ti podarim.«

Jaz: »Zdaj ali ko bom doživela trpljenje?« Odrešenik:

»Zdaj.«

Jaz: »Se lahko veselim tega?«

Odrešenik: »Lahko se veseliš, ker ti podarjam svojo ljubezen.«

Jaz: »To je čudovito darilo. Hvala ti za to, moj Gospod in Bog.«

Odrešenik: »Moja draga hči, zapiši si to. Ta ljubezen, ki jo prejemaš od mene, bo ogenj v tvojem srcu.«

Jaz: »Prosim, pusti, da ta ogenj gori.«

Odrešenik: »Pustil bom, da gori. Moja hči, tudi ti moraš prenašati mojo ljubezen.« Jaz:

»To bom storila, moj Gospod in Bog. Ali je to znamenje, da bo moje srce prebodeno?«

Odrešenik: »Da, moja hči, prav si ugotovila. Le z mojo ljubeznijo boš lahko prenašala bolečine.«

Jaz: »Odrešenik me je blagoslovil.

02.11.1992 – ponedeljek

10.45 v ordinaciji,
molitveno združenje!

Odrešenik: »Moja draga hči, piši.« Jaz: »Moj dragi

Jezus, kaj naj pišem?«

Odrešenik: »Vse, kar napišeš, moraš dobro shraniti. Satan je jezen zaradi tega, kar ti navdihujem. Prišel bo čas, ko se bo vse to izpolnilo. Danes mi je bilo všeč tvoje delo. Jaz: »Gospod, misliš, da sem danes skoraj vsem bolnikom pripovedovala o tebi, jim razdelila molitve, podarila Čudežno medaljo ali da sem jih vse poslala k spovedi?« Odrešenik: »Da! Moja hči, bila si dobra delavka v mojem vinogradu. Moja draga hči, nekaj si želim od tebe.«

Jaz: »Dragi Bog, pripravljena sem ti dati vse, čeprav še ne vem, kaj!« Odrešenik: »Čas.«

Jaz: »Dragi Bog, čas je že od nekdanj pripadal tebi.«

Odrešenik: »Moja hči, to si pravilno povedala. Moja hči, želim si od tebe tvoj jezik.«

Jaz: »Podarjam ti svoj jezik. Kako naj to razumem? Kako naj potem sploh govorim? Saj sem ti pravzaprav že vse dala. Ti uporabljaš moj jezik. Če mi ne bi dal teh besed, pacientom ne bi mogla ničesar povedati. Moj jezik je vendar tvoj jezik.«

Odrešenik: »Moja hči, tudi to je res. Vidiš, moja hči, delujem v tebi.« Jaz: »Hvala ti, moj Jezus, ker zdaj razumem to delovanje v meni, tisto, kar misliš.«

Odrešenik: »Tako bom še naprej deloval v tebi, moja hči. Le da bo to delovanje bolj boleče.«

Jaz: »Misliš s mojim srcem, dragi Bog?« Odrešenik: »Da, to mislim.«

Jaz: »Moje srce pripada v celoti tebi. Potem bova oba trpela.« Odrešenik: »Da, moja hči, tako je.«

Jaz: »Dragi Odrešenik, deluj v mojem srcu, da bodo duše rešene. Dragi Bog, imam eno zelo veliko željo.«

Odrešenik: »In kakšna je ta želja?«

Jaz: »Da bi bila vedno s teboj, ker si ti ljubezen.«

Odrešenik: »Moja draga hči, ti si v meni in z menoj. Brez mene ne moreš več biti, saj bi sicer umrla od žeje. Tvoje prošnje mi ugajajo. Prosi vedno in neprestano. Moja hči, poslal ti bom donatorja za kapelo.«

Jaz: »Naj to zapišem?« Odrešenik: »Da, zapiši to.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, to mi je v veliko veselje, saj si želim, da bi se v tej kapeli molilo vsak dan. Moj Gospod in Bog, že vnaprej se ti zahvaljujem.«

Odrešenik: »Marion naj to zapiše. Obe naj pišeta.«

Jaz: »Hvala ti, moj Gospod in Bog, povedala bom njej in njemu. In če ona ne bo hotela več pisati?«

Odrešenik: »Ona bo še naprej pisala.«

Jaz: »To me veseli, dragi Jezus, saj je ne želim izgubiti. Torej, dragi Odrešenik, potrebuješ tri osebe, da bodo nadaljevale s pisanjem.«

Odrešenik: »Pisati je treba hitro.«

Jaz: »Da, dragi Bog, pisali bomo s tvojo milostjo. Prosim, podari nam veliko milosti za pisanje.«

Odrešenik: »Blagoslavljam te, Marion in Wolfram.«

Jaz: »Hvala Bogu Gospodu. Hvaljen bodi Jezus Kristus in Marija.«

Opomba: Odrešenik je rekel: »Blagoslovi te Bog Oče, Bog Sin in Sveti Duh.« V mislih sem se spraševala, zakaj pri blagoslovu ni rekel »vas«.

Odrešenik: »Blagoslovil sem jo, moja hči.«

12.30 – v kapeli klinike sem molila iz srca:

Odrešenik: »Ljubim te, hčerka moja, bolj kot ti mene.«

Jaz: »Solze so mi tekle po licih, ker sem bila žejna ljubezni. Čim več piješ iz tega vira, tem večja je žeja.«

Odrešenik: »Nekaj ti podarim, hčerka moja. Milost zdravljenja.« Jaz: »Kako?«

Odrešenik: »Lahko ozdraviš, in sicer duševno in telesno.«

Jaz: »Ampak jaz ne znam ničesar!«

Odrešenik: »Jaz bom zdravil v tebi.«

Jaz: »Kdaj, dragi Bog?«

Odrešenik: »Lahko začneš.«

Jaz: »Dragi Bog, moj duhovni vodnik, storila bom to s tvojo milostjo. Gospod, naj se zgodi tvoja volja.«

Odrešenik: »Zapiši, kar sem ti povedal o zdravljenju.«

13.45 Veronika in jaz sva pili kavo in jedli Roswithin kolač.

Prišel je zdravnik-asistent in nam prinesel pacienta na rentgen. Dala sem zdravniku košček torte. Vprašal me je, ali sem torto spekla sama.

Rekla sem: »To je Božja previdnost. Treba je le zaupati Bogu.« On je rekel: »V tem imate prav.«

Rekla sem mu: »Molim za vas, da boste vsi prišli v nebesa.« On je rekel: »Nebesa so že polna.«

Rekel sem: »Ne nebesa, ampak pekel.« On se je zasmel.

Pokazala sem mu molitve, ki so bile prilepljene na omaro. In ko bo imel službo, naj si vzame čas in nekaj minut posveti molitvam. Odšel je veselo.

03.11.1992 – torek v ordinaciji Združenje za molitev!

Odrešenik: »Moja draga hči, zapiši to, ker mi je bilo vseč, kako si včeraj ravnala.« Jaz: »To nisem bila jaz, ti si deloval v meni.«

Odrešenik: »Spoznala si mojo voljo. Moja hči, vedno mi moraš darovati svoje trpljenje.«

Jaz: »Mislila sem na nebeškega Očeta.«

Odrešenik: »Jaz sem Troedini Bog. Moliš k Bogu v treh osebah. Vse mi žrtvuj.« Jaz: »Vse sem ti že dala. Kaj ti še nisem dala?«

Odrešenik: »Svojo ljubezen.«

Jaz: »Gospod, darujem ti svojo ljubezen za rešitev duš.« Mislila sem, da mi je vse to nerazumljivo.

Odrešenik: »Moja hči, vseč mi je, da ne razumeš vsega. Majhen otrok sprejme vse, ne zato, ker vse razume.«

Odrešenik: »Piši, hčerka moja, trpljenja, ki jih boš doživela, bodo mnoge ljudi spravila v zmedo, ker jim manjka moja luč, a raje ostajajo v temi, da njihova slaba dejanja ne bi bila odkrita. Prašič se rad valja v svojem blatu.«

Jaz: »O Gospod, tega ne morem napisati.«

Odrešenik: »Pa piši. Bodite mirni, moja hči, nekatere živali so brez mene boljše od nekaterih ljudi.«

Jaz: »Oh, ne morem več pisati, Odrešenik.«

Odrešenik: »Moja hči, odpravil bom tvojo utrujenost.« Jaz:

»Hvala ti, moj Gospod in Bog.«

Odrešenik: »Lahko nadomestim vse, kar ti manjka. Moja hči, v Srbiji bo izbruhnila državljanska vojna. Prišlo bo do veliko opustošenja. Na Balkanu bo potres. Umrlo bo veliko ljudi. Moja hči, nihče ne bo ušel mojemu gnevu. Vsakdo je odgovoren za to, kar se dogaja na svetu.

Ostani mi zvesta, hčerka moja. Tvoja ljubezen do mene mi je vseč. Ljubi me še naprej, hčerka moja.« Jaz: Odrešenik me je blagoslovil.

Ob 18.00 rožni venec in sveta maša v rdečem.

Ob 22.30 sem v sobi svoje tašče gledala novice, nato pa še celovečerni film. Že dolgo nisem gledala nobenega filma. A po filmu me je prizadela preizkušnja. Jokala sem iz vsega srca. Mislila sem, da me je Bog zapustil. Bogu sem očitala toliko stvari, da ga le slišim, a ne vidim. Mislila sem, da morda k meni govori tudi hudič. Počutila sem se tako osamljena in od vseh zapuščena. Jokala sem in hotela sem vse opustiti, a potem sem pokleknila pred velikim križem v svoji spalnici. Objel sem križ in jokal. Solze so mi tekale, kot že dolgo ne. Čez nekaj časa nisem mogel več jokati. Odrešenik mi je vzel jok. Mirno sem zaspal.

04.11.1992 – sredo

8.30

Molitev v združenju!

Včeraj pozno zvečer sem imela skušnjave. Danes sem molila veliko molitev žrtvovanja. Nato sem se združila z Odrešenikom:

Odrešenik: »Tvoja ljubezen do mene je

dobra.« Jaz: »Kako dobra?«

Odrešenik: »Res je. Podaril ti bom še več ljubezni. Zapiši si, moja hči: Tvoje srce je moje srce.«

Jaz: »Ampak to si mi že povedal.« Odrešenik:

»V njem čutiš mojo bolečino.«

Jaz: »Zdi se mi, da bom v srcu zbolela.«

Odrešenik: »Jaz sem tvoj zdravnik. Zdravim brez zdravil. S svojim ognjem ljubezni pogasim vse bolečine. Moja hči, včerajšnje preizkušnje sem dopustil. Ne smeš gledati televizijskega filma. Pripadaš v celoti meni.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, prosim, odpusti mi. Ne bom si več ogledala nobenega.«

Odrešenik: »Piši, moja hči. Potrebujem nekaj od tebe.«

Jaz: »Da, moj Gospod in Bog. Ti bom to dala, čeprav ti ne morem več ničesar dati, saj ti že vse pripada.«

Odrešenik: »Moja hči, napiši to besedo za besedo. Potrebujem od tebe tvoje »da« za vtisnjenje ran.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, dajem ti svoj »da«, da mi lahko vtisneš pet svetih ran. Ljubim te, moj Gospod in Bog. Ne morem odgovoriti drugače.«

Odrešenik: »Moja hči, ti si moje ljubeče dete. Še letos ti bom vtisnil rane.«

Jaz: »To pomeni še v letu 1992.«

Odrešenik: »Da! Tako je. Ko ti bom vtisnil rane, me boš videla.« Jaz: »Kako bom prepoznala, da si ti?«

Odrešenik: »Jaz sem ljubezen. Jaz sem luč, ki pregna temo. Stori vse, kar ti rečem. Moja draga hči, imej več zaupanja vame. Drži se stran od svetovnega klepetanja. To ti lahko samo škodi. Si pod mojo in nebeško materinsko zaščito.

Tvoji zaščitni angeli te nenehno varujejo. Ne bodi nevernica. Bodite verna.«

Jaz: »Dragi Bog, ne morem več pisati.«

Odrešenik: »To vem, moja hči.«

Jaz: Odrešenik me je blagoslovil. V ta blagoslov sem vključila vse duše sveta.

Ob 19.00 rožni venec in sveta maša v kapeli sv. Roka.

5. 11. 1992 – četrtek

V ordinaciji

Ob 7.55 sem skupaj z Vereno odnesla zbrana oblačila in čevlje v svoj avto, da bi jih podarila brezdomcem.

8.30 – Po goreči molitvi in prošnjah tudi za Univerzitetno kliniko (osebje in bolnike) sem vprašala

Odrešenika: »Želiš, da pišem?«

Odrešenik: »Da! Prosim, hčerka moja.«

Jaz: »Usmiljeni Bog, kaj naj napišem?«

Odrešenik: »Ni ti treba biti v strahu zaradi tega, kar pišeš. To, kar pišeš, je moja volja. Piši naprej, moja hči, tvoja naloga je, da storiš vse, kar ti navdihnem.«

Jaz: »Tudi če se duhovniki upirajo proti meni?«

Odrešenik: »Moja hči, jaz sem Resnica. Moje delovanje v tebi je blizu. A pred tem te še čakajo neprijetnosti.«

Jaz: »Povej mi kaj več o tem.«

Odrešenik: »Te neprijetnosti bodo prišle s strani Cerkve.« Jaz: »Dragi

Bog, to je pa hudo zame. Kaj naj storim?«

Odrešenik: »Povej le tisto, kar sem ti navdihnil. Ostalo prepusti meni.«

Jaz: »Ali me bodo zasliševali, Odrešenik?«

Odrešenik: »Moja hči, hudiču si že odvzela veliko duš. Jezen je nate. Izbere dobre ljudi, da ti bo otežil pot. Bodi previdna! Ne preHITEVaj! Ne prenese tvoje potrpežljivosti. Premagala ga boš, moja hči. Bodi pogumna in močna.

Moja hči, napiši še nekaj. Duhovnik, ki ga pričakuješ, bo kmalu tu. Bodisi prepričana, da bo prišel. Ne boš ostala brez duhovnika. Potrebuješ ponižnega duhovnika. On bo spoznal mojo voljo. Moja hči, piši naprej. Utrujena si in potrebuješ počitek. S pisanjem bo kmalu konec. Cenim tvojo prizadevnost. Tudi prizadevnost tistih, ki ti pomagajo. Vse vas bom za to lepo nagradil. To delo bo stokratno poplačano. Bodite prepričani.«

Odrešenik: »Moja hči, postati moraš še čistejša. S svojim ognjem ljubezni te bom naredil še čistejšo. Ta ogenj, ki ga boš občutila, je moje delovanje v tebi.«

Jaz: »O Gospod, zdaj sem pomirjena. Včasih sem mislila, da mi gori srce.«

Odrešenik: »S tem ognjem ljubezni rešujem mnoge duše. Mnogi tega ognja ne prenesejo več.«

Jaz: »O moj Gospod, pustim, da ta ogenj ljubezni deluje v meni. Prosim, očisti me, da v meni ne bo nobene madeže.«

Odrešenik: »Tako bo. Bila boš tako čista, kot želim jaz.

Jaz: »Moj Gospod in Bog, že vnaprej se ti iz vsega srca zahvaljujem za to čistost.«

Odrešenik me je kot vedno blagoslovil in rekel: »Pojdi v miru, moja draga hči.«

Ob 18.00 rožni venec in sveta maša v Roti.

Od 20.30 do 23.15 sem z Wolframom pisala dnevnik. Hvala Bogu za toliko milosti, da sva lahko toliko napisala.

06.11.1992 – petek – Srce Jezusovo

8.45 Zdravniška ordinacija

Danes zjutraj sem molila že več kot uro in pol.

Odrešenik: »Moja draga hči, piši. Potrebujem...«

Jaz: »Kaj potrebuješ?«

Odrešenik: »Vse, kar si napisala, je treba urediti v najboljšem redu. Tisto, kar si napisala, je treba še natisniti.«

Jaz: »Gospod, daj nam milost, da bomo hitro pisali, saj imamo veliko motenj od zla.«

Odrešenik: »Moja hči, milost sem vam že podelil.«

Jaz: »Od Odrešenika sem vprašala, ali je to, kar je napisal Wolfram, pravilno.«

Odrešenik: »Moja hči, piše tako, kot hočem jaz. Moja hči, bodi pripravljena, rane so na začetku.«

Jaz: »Dragi Bog, tega ne razumem. Povej mi, kaj s tem misliš.«

Odrešenik: »Moja hči, imaš malo časa. Skoraj vsi moji otroci se ne želijo spreobrniti. Moram jih kaznovati. Moj gnev se bo spustil nadnje. Vsi otroci pripadajo meni.«

Jaz: »Danes nisi takšen kot običajno. Zdiš se mi kot kaznovalni Bog.«

Odrešenik: »Pred moje sodišče ne bo prineseno nič dobrega.

So kot suho lesje, ki ga je mogoče le sežgati. Moli, moja hči, da se moj gnev pomiri.«

Jaz: »Dragi nebeški Oče, prosim, ne pusti, da bi se tvoj gnev izlil nad zemljo. Oče, oni ne vedo, kaj delajo. Prosim, odpusti nam. Izlij milost nad nas, da bodo vsi Eva-otroci postali Marijini otroci, saj je ona naša Mati in Kraljica vseh otrok na zemlji.

Sveta Mati, bodi zatočišče grešnikov in naša zagovornica pri Bogu.

Mi, tvoji otroci, te ljubimo.

Zavij nas vse pod svoj zaščitni plašč.

Odrešenik: »Moja draga hči, moli neprestano, greh je prevelik. Moja hči, stori vse, kar sem ti doslej rekel. Brani mojo resnico. Jaz sem s teboj.«

Jaz: Odrešenik me je blagoslovil.

Ob 18.00 rožni venec in sveta maša v Roti. Praznik Srca Jezusovega ni bil praznovan in Najsvetejše ni bilo izpostavljeno, ker je bila maša za duše.

7. 11. 1992 – sobota

12.10 do 13.10

molitveno združenje!

Odrešenik: »Moja hči, piši.«

Jaz: »Kaj želiš, da napišem?«

Odrešenik: »Piši, to je pomembno. Moja hči, tvoja naloga je, da mi ostaneš zvesta, tudi če se bolečine ne bodo zmanjšale.«

Jaz: »Dragi Bog, že si mi podaril milost, da bom imela vztrajnost v trpljenju.«

Odrešenik: »Moja hči, če se tega še zavedaš, je še bolje.« Jaz: »Moj

Gospod in Bog, kaj imenuješ pomembno?«

Odrešenik: »Da boš takrat popolnoma v meni.«

Jaz: »O, moja ljubezen, takrat sem v tvojem bogastvu. Več si ne morem želeli in zame je pomembno, da sem vedno s teboj.«

Odrešenik: »Moja hči, pomembno je, da sem tvoj Gospod in Bog in da bo tvoj »da« ostal »da«.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, prosim, podari mi milost, da bo moje »da«, ki sem ti ga dala, ostalo trdno, tako kot ti želiš.«

Odrešenik: »Nekaj želim od tebe, moja hči.«

Jaz: »Spet? Prosim, odpusti mi. Da, moj dragi Jezus.«

Odrešenik: »Hočem tvoje srce, tvoje roke in noge, da bom lahko začel.«

Jaz: »To sem ti že dala. Ne bom spremenila mnenja. Lahko začneš, kadarkoli hočeš.«

Odrešenik: »Pripravil si mi veliko veselje.« Jaz:

Odrešenik me je blagoslovil.

Od 13.35 do 17.05 sem z Wolframom pisal dnevnik.

Ob 17.20 sem prišel v cerkev k spovedi. Bilo je temno in v njej ni bilo nikogar. Vstopil sem v spovednico, ker sem mislil, da v njej ni nikogar.

Nato se je oglasil gospod župnik Vogt.

Najprej sem spovedal svoje grehe, nato pa sem mu povedal, kaj me je v cerkvi tako motilo. Prosil sem gospoda župnika, naj po sveti maši pusti luč prižgano še pet minut dlje. Rekel je, da mora cerkvena gospodinja iti domov. Rekel sem mu, naj ji vzame ključ, da bo lahko sam zaklenil. Nato sem mu rekel, naj z ministranti ne vadi zvonjenja takoj po sveti maši, saj je v cerkvi še več ljudi, ki želijo moliti.

Rekel sem mu, da nismo prejeli zemljic, ampak Troedinega Boga.

Pritožila sem se mu, da ni praznoval petka Srca Jezusovega in da ni izpostavil Najsvetejšega.

Rekel je, da to zaradi maše za duše ni mogoče.

Nato sem mu rekel, da lahko, tako kot prestavlja soboto na nedeljo, prestavi tudi petek Srca Jezusovega.

Nato sem mu povedal, da ni lepo, da v soboto med rožnim vencem zbor v cerkvi opravlja vaje. Enako se je zgodilo med spovedjo. Po spovedi sem zanj molil boleč rožni venec.

Od 19.00 do 20.00 sem pisal v svoj dnevnik.

Ob 20.45 je prišel Fridolin.

Z njim sem se pogovarjal o veri. Povedal mi je tudi o težavah s prejemanjem obhajila v roki v Speyerju.

Od 11.00 do 11.45 sem spet pisal v svoj dnevnik.

8. 11. 1992 – nedelja

Od 6.30 do 7.45 molitveno

združenje doma!

Odrešenik: »Moja hči, dobro je, kako si molila. Tvoja ljubezen do mene je iskrena. Prosi za resnično ljubezen do svojih bližnjih. Moja draga hči, zapiši: Gospod župnik Vogt je moj duhovnik. Še potrebuje nekaj časa, da razume tisto, kar ti že razumeš.

Moli še naprej zanj. Za duhovnike se moli zelo malo. Duhovnik ima pred menoj veliko odgovornost. Molite zanje.

Moja hči, župnik Vogt je sprejel tisto, kar si mu včeraj povedala v spovednici. Ostalo prepusti meni.«

Jaz: »Vprašala sem za škofa v Speyerju, ki je mlademu kandidatu za duhovnika vsilil, naj si sveto hostijo vzame sam.«

Odrešenik: »Škof ne izpolnjuje moje volje. Izpolnjuje voljo Očeta laži.« Jaz: »Kaj naj stori študent, če škof stori kaj takega?«

Odrešenik: »Moja hči, moliti morajo za te namene.« Jaz: »Dragi

Bog, ali želiš, da še kaj zapišem?«

Odrešenik: »Moja draga hči, napiši, da je tvoja ljubezen do mene vztrajna. Ta vztrajnost v ljubezni do mene je milost, ki ti jo podarjam. Ohrani to vztrajnost v moji ljubezni. To je velika vrlina, moja hči.«

Jaz: »Nebeški Oče, iz vsega srca se ti zahvaljujem in to bom hranila kot biser.«

Odrešenik: »Moja hči, napiši še nekaj. Velika vojna je pred vrati. Prišla bo z vzhoda, moja hči.

Ljudje se z veliko hitrostjo poganjajo v prepad. Satan jih ima v svoji mreži. So slepi, tega ne opazijo. Ne želijo se spreobrniti, ker je ta pot zanje preveč udobna.

Sprejmite vse trpljenje, ki vas čaka. To je moja volja. S tem boste lahko rešili tisto, kar je še mogoče rešiti.«

Jaz: »O, moj Gospod, to je zelo težko zapisati.«

Odrešenik: »Zame je veliko težje gledati, kako moji otroci tečejo v prepad, iz katerega ni več poti nazaj. Da, moja hči, za danes je to vse.«

Jaz: Odrešenik me je blagoslovil.

Ob 8.00 sveta maša v Rotu.

Od 9.30 do 11.30 sem z Wolframom pisala dnevnik.

Ob 13.00 rožni venec in pobožnost. Presenetilo me je, da je župnik Vogt praznoval praznik Srca Jezusovega in izpostavil Najsvetejše.

V cerkvenem listu je bila napovedana molitev z blagoslovom.

Ob 14.15 je prišel k meni Erich.

Moj mož mi je povedal, da je v eni uri neka ženska poklicala kar štirikrat in sporočila, da ima župnik Dochat prijateljico in da njegov avto trenutno stoji pred njenim hišo. Pomislila sem, da mi hoče Satan odvzeti še duhovnika iz molitvene skupine. Tisti ženski nisem verjela, saj bi lahko bila obsedena z demonom.

9. 11. 1992 – ponedeljek

Od 5.15 do 6.15 doma:

molitveno združenje!

Odrešenik: »Moja draga hči, zapiši si to. Rane, ki ti bodo vtisnjene, boš prejela v cerkvi. Najprej bo prebodeno tvoje srce.«

Jaz: »Ampak ti si rekel, da bom vse rane prejela naenkrat.«

Odrešenik: »Lahko storim, kakor hočem. Lahko spremenim svoj načrt. Iz rane v srcu boš izgubila veliko krvi. To kri daruj za vse duše na svetu.«

Jaz: »In uboge duše?«

Odrešenik: »Tudi za uboge duše v vicah.«

Jaz: »Vprašal sem Odrešenika, ali je res, da sem napisal »vice«?«

Odrešenik: »To je kraj očiščenja.

Ob vtisnjenju ran boš občutil veliko bolečino. Te bolečine ni mogoče primerjati z bolečinami, ki si jih do zdaj občutil. To bo moja bolečina v tebi.«

Jaz: »Po spovedi pri gospodu župniku Vogtu sem začutil veliko bolečino v srcu. Bolečina me je prizadela, ker gospod župnik Vogt ni praznoval praznika Srca Jezusovega. Ali je bila ta bolečina tudi od tebe?«

Odrešenik: »Moja hči, vedno boš občutila bolečino, kadar me bodo duhovniki žalili.«

Jaz: »Dragi Bog, v zadnjem času me po obroku vedno obhaja takšna slabost. Slabo mi je postalo celo v cerkvi.«

Odrešenik: »Če sem v tebi, ne rabiš ničesar jesti.« Jaz: »Gospod, tega še ne razumem dobro.«

Odrešenik: »Jaz sem tvoje življenje. Vse lahko nadomestim.« Jaz: »Toda tudi hudič lahko povzroča zlo.«

Odrešenik: »Ampak ne more ti vzeti lastništva, ker sem z teboj. Tvoja slabost je tisto svetno v tebi.«

Jaz: »Kaj je to?«

Odrešenik: »Nosil si s seboj grehe sveta. Greh je veliko breme in je zlo.« Jaz: »Ampak v cerkvi mi je že velikokrat postalo slabo.«

Odrešenik: »Zlo v cerkvi je hujše kot zunaj. Moli, da se zlo iz cerkve odstrani.«

Jaz: »Misliš na Kristusovo telo, ko pri obhajilu delci padejo na tla in jih ljudje pohodijo?«

Odrešenik: »Tudi to, hčerka moja.«

Jaz: »Ali pa to, da te nekateri sprejemajo z nečistim srcem?«

Odrešenik: »Da, s tem si nakopljejo kazen.«

Jaz: »Ali pa zato, ker te razdeljujejo neposvečene roke. Ali je tudi ta brezbriznost zlo?« Odrešenik: »Da, hčerka moja, tako je.«

Jaz: »Potem pa je treba to zlo vendarle hitro odstraniti iz Cerkve.«

Odrešenik: »Moja hči, od vseh duhovnikov zahtevam, da to storijo, sicer bo moj gnev padel na njih.«

Jaz: »Da, moj Gospod in Bog, razumel sem.«

Odrešenik: »Veselilo me je, da si vstal tako zgodaj, da bi pisal. Nihče te ni motil.«

Jaz: Odrešenik me je blagoslovil.

Ob 12.15 v kapeli klinike za otorinolaringologijo

Po molitvi »Angelus« sem molil k Odrešeniku. Hotel sem vedeti, ali naj župniku Dochatu povem, da je neka ženska anonimno poklicala in slabo govorila o njem.

Odrešenik: »Povej mu, naj moli za to žensko.«

Tudi danes dopoldne sem doživela več napadov zla. Hvala Bogu za milost, da prepoznamo zlo, ko se prikrade. Tokrat je zlo delovalo prek tašče.

Ob 18.00 rožni venec in sveta maša v Roti.

Redovnica je bila neposlušna in mi je spet ponudila obhajilo v roko.

Poklonil sem se Odrešeniku in se vrnil na svoje mesto, ne da bi jo sprejel. Odrešenik je prišel k meni v duhu. Prejel sem veliko milosti.

20.00 Molilna skupina

Dva ali trije so se pred Najsvetejšim pritoževali, ker smo danes toliko molili v latinščini.

10.11.1992 – torek

8.00

Molitevna skupnost!

Prvič smo v molitveni skupini veliko molili v latinščini. Po 23.00 sem se spovedal pri župniku Dochatu. V njegovih očeh sem videl grozljivo otrplost.

Odrešenik: »To sem dopustil, bil je Satan. Moji duhovniki so ogroženi, ker ti to veš.« Jaz: »Moj Gospod in Bog, videla sem ga le v očeh. Še zdaj mi postane slabo, ko pomislim na včeraj. Najraje ne bi nikoli več šla v cerkev. A ker te ljubim in sem ti zvesta, sem pripravljena z teboj bojati se proti hudiču.«

Odrešenik: »Veseli me, da si to spoznala. Moja hči, moramo nadaljevati, saj si prejela milost, da to premagaš. Z menoj ga boš premagala.«

Jaz: »Vprašala sem, ali je bilo včeraj prav, da smo rožni venec molili v latinščini.« Odrešenik:

»Piši, hčerka moja. V latinščini je treba veliko moliti. Latinščino sem izbral za svoje ljudstvo.

Cerkev mora še naprej moliti v latinščini. Svoje otroke, ki molijo v latinščini, bom posebej nagradil. Moja hči, nadaljuj tako kot včeraj.«

Jaz: »Ampak, Gospod, pritoževali so se, ker ničesar ne razumejo.«

Odrešenik: »Moja hči, to zahtevam.«

Jaz: »Dragi Bog, škofje so odpravili obsežno rabo latinščine.« Odrešenik:

»V cerkvi se bo spet molilo v latinščini.« Jaz: »Da, moj Gospod, storila bom, kakor praviš.«

Odrešenik: »Privedel ti bom vernike, molili bodo v latinščini. Tudi tistih nekaj ljudi, ki se pritožujejo, se bo moralo prilagoditi tebi in ne ti njim. Ozka pot, ki vodi k meni, zahteva skupno molitev za vse otroke. Ni treba, da se vse molitve molijo v latinščini, zadostuje mi tisto, kar se je vedno molilo.«

Odrešenik: »Moja hči, nekaj potrebujem od tebe.«

Jaz: »Gospod, dala ti bom in rečem da, čeprav ne vem, kaj bo to.« Odrešenik: »Potrebujem tvoje dovoljenje, da se ti bodo lahko prikazale uboge duše.«

Jaz: »To mi ni vseeno. A če jim lahko skupaj s teboj pomagam in bodo tako hitreje osvobojene iz kraja očiščenja, ti takoj dam svojo privolitev. Moj Gospod in Bog, naj se ne izpolni moja, ampak tvoja volja. Moraš mi jih pa dati prepoznati, sicer se lahko tudi hudič prikaže kot uboga duša.«

Odrešenik: »Moja hči, prepoznala boš vsako ubogo dušo, ki prihaja od mene. Za to ti bom podaril svojo milost. Ubogim dušam si že zelo veliko pomagala.«

Jaz: »Gospod, za njih sem darovala veliko svetih maš, zanje neprestano prižigam dobro posvečeno svečo, večkrat na dan dajem ubogim dušam posvečeno vodo in jim podarjam veliko molitev za odpustke. Misliš to?«

Odrešenik: »S tem si jim zelo pomagala.«

Jaz: »Dragi Bog, prosim, odpravi mi strah, ko se mi pojavijo uboge duše.« Odrešenik: »Ne boš se bal, ker uboge duše veliko molijo za tvojo prošnjo.«

Jaz: »O moj Gospod in Bog, blagoslovi jih vse, v prihodnje bom še več molila zanje. Vse jih ljubim, saj bodo nekoč vsi v nebesih in te bodo hvalili, slavili in ti izkazovali čast.«

Odrešenik: »Moja hči, posebej me je razveselilo, kar si napisala. Jaz, Odrešenik, sem te blagoslovil.«

Ob 18.00 rožni venec in sveta maša v Roti.

Danes sem hotela iti v posteljo okoli 21.30. Toda v trenutku, ko sem hotela leči v posteljo, mi je hudič z vso silo vrgel na tla velik dvo-metrski križ in mizo. Na mizi je stalo nebeško znamenje dragocene krvi iz Rodalben.

Poleg tega je stala slika Večne pomoči Marije in slika usmiljenega Jezusa sestre Faustine.

Vse mi je vrgel na tla.

Slika dragocene krvi se ni poškodovala. Spet se je dal opaziti, da je spet okoli mene.

Pozneje sem po celotni sobi posula posvečeno sol. Spala sem vso noč.

Jezus je z menoj, nič mi ne more storiti.

11.11.1992 – sredo

Od 8.30 do 9.20

molitveno združenje!

Odrešenik: »Moja draga hči, napiši to. Želim, da napišeš.« Jaz:

»Jezus, Sin živega Boga, kaj naj napišem?« Odrešenik: »Moja hči, nekaj želim od tebe!«

Jaz: »Kaj hočeš od mene? Ali je še kaj, česar ti še nisem dala? Gospod, ničesar ne bom zavrnila, ker te zelo ljubim: in če moja ljubezen do tebe ni prava, potem mi prosim daj milost, da ti nikoli ne bom rekla ne. Kajti storila bom vse, kar hočeš od mene. Naj se zgodi tvoja volja glede tega, kar hočeš od mene. In zdaj smem to vedeti, saj sem ti že dala svoj »da«.«

Odrešenik: »Moja hči, hočem od tebe privolitev. Hočem te popolnoma prenoviti.« Jaz:

»Gospod, prosim, prenovi me. Prosim, povej mi kaj več o tem, ker tega ne razumem.«

Odrešenik: »Staro bo v tebi umrlo. Starih grehov ne boš več imela.«

Jaz: »Gospod, ali me boš osvobodil vseh grehov, ki sem jih storila?«

Odrešenik: »Moja hči, osvobojena boš vseh grehov.«

Jaz: »O moj Gospod, kaj naj to pomeni?«

Odrešenik: »To lahko storim, moja hči. Nihče ti ne more očitati tvojih grehov. Naredil sem te na novo.«

Jaz: »Gospod, vendar sem pred krstom veliko grešila.«

Odrešenik: »Moja hči, naredil sem te na novo.« Jaz:

»Dragi Bog, ali obstaja še kakšna druga beseda za

»novo«?«

Odrešenik: »Moja hči, odvrгла si starega človeka. V tebi je nov človek, s katerim lahko počnem, kar hočem.«

Jaz: »Gospod, stori z novim človekom v meni, kar hočeš, saj sem kot nov človek popolnoma v tebi in s teboj.«

Odrešenik: »Moja hči, zapiši to. Tako mi je prav. Z novim človekom bom začel, kar hočem. Moja hči, tega še ne razumeš. A prišel bo čas, ko boš vse razumela. Nez razumljivo je, da to razumeš šele v nebesih.

Zadostuje mi tvoja ljubezen do mene. Moja hči, to, kar si napisala, je bilo že pomembno.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, moj duhovni vodnik. Hvala ti, da si iz mene ustvaril novega človeka. Podarjam se ti kot nov človek.«

Odrešenik: »Moja draga hči, to je bilo vse.«

Jaz: Odrešenik me je blagoslovil.

Od 17.55 do 19.05 sem z Wolframom pisala dnevnik.

Ob 19.30 sveta maša v kliniki Rochus s Roswitho.

Od 20.30 do 22.00 sem spet pisala dnevnik z Wolframom.

12.11.1992 – četrtek

8.00

Molitevna skupnost!

Odrešenik: »Moja draga hči, zapiši.« Jaz:

»Da, moj Gospod in Bog.«

Odrešenik: »Rane, ki jih boš prejela, bodo mnoge ljudi prepričale, da sem jaz. Mnogi duhovniki se bodo spreobrnili.

Pojavila se bo nova generacija številnih duhovnikov, ki bodo pripadali meni.

Svojim apostolom sem dal moč, da postanejo duhovniki, ženskam pa ne. Ženska ni izbrana za duhovniško službo. Moja hči, to je Satanova volja, da ženska prevzame duhovniško nalogo. Te ženske bodo morale pred menoj nositi veliko odgovornost. Ne izpolnjujejo moje, ampak Satanovo voljo.

Pazite se teh žensk.

Moja hči, mnogi izmed zablodlih duhovnikov se bodo vrnil v Očetovo hišo. Veselite se z njimi!»

Odrešenik: »Kaznovanje bo še večje, da bodo moji otroci spoznali, da še vedno obstajam. Vsi, ki so mi nezvesti, so moji izdajalci.

Moja hči, nezvestoba do svojega Boga, ki jih lahko reši, je veliko zlo. To zlo je treba nujno odpraviti.«

Jaz: »Dragi Bog, ne morem več pisati. Tako težko mi je pisati, ker je na tem svetu toliko nezvestobe do tebe.«

Usmiljeni Bog me je blagoslovil.

Nisem mogla več pisati. Odrešenik mi je povedal še veliko stvari, a nisem mogla več pisati, ker so me grehi sveta tako obremenili. Tako mi je slabo, da bi se takoj lahko bruhala.

Ob 10.30 sem zapustila delovno mesto. Z bolečinami sem odšla k zdravniku.

Dr. Staufer je menil, da te bolečine izvirajo iz hrbtenice. Imela sem tudi močno zbadanje na desni strani v bližini ledvic. Te bolečine so se širile po celem hrbtu. Slabost me je še naprej mučila. Popoldne so bile bolečine tako močne, da nisem mogla več hoditi.

Proti večeru so se bolečine umirile.

Ob 18.00 sem kljub bolečinam odšel v cerkev, saj je moj pravi zdravnik Odrešenik. Danes sem bil vesel, da je luč po sveti maši gorela dlje. Gospod župnik Vogt je sprejel tisto, kar sem mu povedal v spovednici.

Hvala Bogu za to milost.

Od 19.45 do 22.45 sem skupaj z Wolframom nadaljevala s pisanjem dnevnika. Od 23.00 do 23.45 sem v dnevnik zapisovala svoje zapiske.

13. 11. 1992 – petek

Od 10.30 do 13.00 molitveno srečanje doma!

Najprej sem molila pred kipom Marije. Govorila sem z Marijo in jokala. Prek Marije se izročam Odrešeniku. Združila sem se z Marijinim in Odrešenikovim srcem. Nato sem iskreno molila k Odrešeniku.

Odrešenik: »Moja hči, zapiši to. Želim si, da mi še danes podariš vse, kar imaš.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, nimam ničesar. Vse pripada tebi. Ti si vse v meni. Na to zemljo nisem prinesla ničesar. In ničesar ne bom mogla odnesti s seboj. Ali je bilo dobro ali slabo, kar sem storila do zdaj? Svojo nagrado pričakujem v nebesih. V to nagrado imam veliko zaupanje. Že zdaj se je veselim. Veselim se vsak dan, saj sem z vsakim dnem korak bližje nebesom. Da te bom tam lahko še naprej ljubila, slavila in hvalila skupaj z Marijo, svetim Jožefom, vsemi angeli, zaščitnimi angeli in svetniki.

Lepo je vedeti, zakaj človek živi na tem svetu.«

Odrešenik: »Moja draga hči, jaz sem tvoje imetje. Ti si vse v meni. Jaz sem tvoja prihodnost, jaz sem tvoja večnost. Moja hči, vseč mi je, kako si danes pisala. Moja draga hči, pisanje se tudi končuje. Lahko bi še veliko napisali, a mi zadostuje, kar si napisala. Veselilo me je. Bila si pridna. Prinesla si veliko žrtev.

Moja hči, malo si odpočij.«

Jaz: »Kako je zdaj? Moj Gospod in Bog, moj dragi duhovni vodnik, jutri ne bom več potrebovala pisati?«

Odrešenik: »Lahko govoriš z menoj, a zapisovati ti ni več treba. Moja draga hčerka, ostani mi zvesta.«

Jaz: »Dragi Bog, zdaj čutim zbadanje v srcu, bolečine v srcu.«

Odrešenik: »To je moje delovanje v tebi. Začel sem delovati v tebi. Moja draga hčerka, jaz sem v tebi in vedno bom v tebi.

To si dobro zapomni. Nikoli ne boš sama, tudi če se boš počutila zapuščena.«

Jaz: »Moj Gospod in Bog, verjamem v to, kar si mi povedal. Naj se tudi zgodi, kakor si rekel. Sem tvoje dete, tvoja hči, nevesta, sestra, služabnica in tvoje orodje, ki ga uporabljaš. Moj Gospod in Bog, vse to je iz ljubezni do tebe, v tvojo veliko čast in za rešitev duš.«

Odrešenik: »Moja draga hči, hvala ti. Ostala boš pod mojim varstvom. Blagoslavljam te, moja hči.«

Jaz: »Gospod, vključujem vse duše, tudi tiste v očiščevalnici, da nihče ne bo mogel reči, da tega blagoslova ni prejel.«

Odrešenik: »Naj te blagoslovi Bog Oče, Bog Sin in Sveti Duh. Pojdi v miru, moja draga hči.«

Jaz: »Hvala Bogu Gospodu. Naj bo Troedini Bog hvaljen, ljubljen, čaščen in hvaležno slavljen. Naj bo hvaljen Jezus Kristus in Marija zdaj in v vseh večnostih. **Amen.**«

Od 13.30 do 16.00 sem iz svojih zapiskov prepisovala v dnevnik.

Od 17.00 do 18.15 sem skupaj z Wolframom pisala dnevnik.

Ob 18.30 je bila sveta maša v Rotu.

Od 19.30 do 21.00 sem skupaj z Wolframom nadaljeval s pisanjem dnevnika.

Ob 21.30 me je poklical pater Gebhard Heyder iz Regensburga.

Povedal mi je, da je danes končal svoje veliko delo. In da naj tudi jaz preneham s pisanjem, saj naj bi bilo dovolj. Rekla sem, da mi je to Odrešenik povedal že danes dopoldne. Oče Gebhard Heyder se je temu razveselil, saj sem to od Odrešenika že vedela. To je namreč bila potrditev, da je Odrešenik deloval skozi njega.

Rekla sem mu, da bo danes tudi moj zadnji dan, ko bom pisala. Oče Gebhard je po telefonu blagoslovil mojega moža in mene. Vesela sem bila, da mi je blagoslov podelil v latinščini.

Poslovia sem se od njega. Hvala Bogu tudi za to milost, da me je oče Gebhard Heyder poklical in se še enkrat pogovoril z mano.

Pri pisanju dnevnika nisem nikoli uporabila Biblije ali kakšne druge verske knjige. Imam zelo omejen nemški besednjak. Tudi tujih besed skoraj nisem uporabljala, saj sem hotela pisati čim preprosteje, da bi bilo vsem razumljivo.

Ta dnevnik je bil danes, 14. 11. 1992, dokončan. podp. Julijana E b

e r t

Ta dnevnik sta na pisalnem stroju napisala Marion Hambsch in Wolfram Bellemann.

Dva dodatka k dnevniku:

5. november 1993 – petek Srca Jezusovega

Julijana je prejšnji večer (4. nov.) prejela klic od moškega, ki je patru iz Waghäusela (romarska cerkev) povedal, da Marija želi obhajilo v ustih.

Pater mu je odgovoril: »To je hudič, ki govori skozi vas!«

Na koncu je duhovnik moškemu, ki prihaja iz Bruchsala, rekel, da lahko mirno prejme obhajilo na kolenih.

Julijana je nato dobila prave besede: Če je iz tega moškega govoril hudič, kako mu je potem duhovnik lahko dovolil tisto, kar je rekel?!

Julijana je 5. novembra okoli 10. ure vprašala Marijo.

Pri tem je molila k Materi Božji, naj ji, če je to Božja volja in njena lastna volja, pove, kaj želi v zvezi z ustnim prejemanjem obhajila.

Marija: »Povem ti, hčerka moja! V vseh cerkvah zahtevam obhajilo v ustih, prav tako kot Oče.«

Julijana: »Draga Marija, hvala ti, da si mi to povedala!«

Nato vpraša glede Marpingena, ali naj Thomas piše, in se posvetuje z Odrešenikom.

Odrešenik: »Prav je, da pišeš! Vse, kar prihaja od Boga, je treba širiti, da se uresniči Božji načrt.«

Julijana je nato vprašala Odrešenika: »Zakaj so duhovniki, ki so bili v Medžugorju, soodgovorni? (za vojno, prim. 4. nov.)«

Odrešenik: »Na začetku je v Medžugorju vladala ponižnost, potem pa ne več. Moje telo so izročili v roke ljudi.

Moja hči, napiši: Od duhovnikov zahtevam, da pridigajo o velikem spoštovanju do Mojega telesa. Kjer je spoštovanje, tam je ljubezen.

Kjer primanjkuje ljubezni, tam žanjejo le sovraštvo.

Napiši, moja hči: duhovnikom podarjam spreobrnjenje. Vernikom morajo podeliti obhajilo v usta.

Moja hči, podarjam se dušam.«

Julijana vpraša Odrešenika, ali naj podeljujejo obhajilo v usta ali morajo. Odrešenik:

»Morajo, ker sem Jaz, ki sem. Zato sem to dovolil le svojim duhovnikom. (Da se dotikajo Njegovega presvetega telesa z rokami).

Nagradil bom vsakega duhovnika, ki že zdaj preneha podeljevati obhajilo v roko. Moja ljubezen in milost bosta obilno prišli nadjne. Vsi mi morajo podariti svoj ponos. Moja draga hči, hvala ti, da si to zapisala!

5. november 1994 – ponedeljek

21.45

Marija: »Moji otroci, ljubim vas. Vsi ste prejeli milost od Gospoda.

Čeprav vam je težko moliti ta rožni venec k Gospodovim svetim ranam, ga molite vsak dan.

Vsi ne morejo moliti tega rožnega venca. Z njim se reši veliko duš.

Hvala vam, moji otroci, za močno molitev.

www.gnadenvolle-gebete.de

11.03.2026

Prepisano iz izvirnega dnevnika – Bernhard

Najboljša molitev, polna milosti – Oče naš

– za vse ljudi –

da se vsako srce razveseli in da se reši veliko duš

† (Molimo v imenu vseh in za vse ljudi)

(nemščina)

19.06.2025

† V imenu Vsemogočnega Svetega Trojice,

Očeta, Sina in Svetega Duha, prosimo in vabimo, da se nam pridružite v molitvi in zaščiti: Sveta Devica Marija, naša Mati in Kraljica, Sveti Jožef, vsi svetniki, sveti angeli v raju – nebesih in sveti zaščitni angeli, ki so vedno z nami. Prosimo uboge duše v očistnici, naj bodo naši zagovorniki in molijo za nas.

Sveti Troedini Bog, † Oče, Sin in Sveti Duh, ti si edini, neločljivi, dobri, vsemogočni in vsepovsodni Bog.

Tvoje kraljestvo je med nami. Ti vladáš v nebesih – raju in na zemlji.

Naj se zgodi tvoja volja, kakor v nebesih – raju, tako tudi na zemlji.

Usmiljeni, živi Bog, prosimo, odpusti nam naše grehe, kakor tudi mi odpuščamo tistim, ki so nam grešili. Pokorno te prosimo: živi in ostani v naših srcih s svojo lučjo, močjo in ljubeznijo.

Daj nam in vsem ljudem milost, da tvoj mir prebiva v naših srcih in v srcih ljudi, da bomo pripadali tebi, ti služili, ti bili zvesti in ostali večno pri tebi.

Oče naš, ponižno te prosimo;

očisti in odreši nas vseh grehov.

Prosimo, daj nam naš vsakdanji kruh, ki ga rimskokatoliški duhovnik spremeni v živo sveto hostijo. Po preobrazbi je hostija naš prisotni, živ sveti Bog, Kralj in Odrešenik za vse ljudi. Ki ga v cerkvi v ponižnosti in s čistim srcem sprejemamo in pričakujemo večno življenje.

Močni sveti Bog, prosimo te,

za vedno vrzi hudiče v pekel, da ljudje in mi ne bomo poslušali njih, jim služili, grešili, da nas ne bodo napadali,

ne vodijo vojn, ne mučijo, ne morijo, ne vodijo v skušnjava, ne motijo, ne vplivajo na nas in ne vržejo nas in ljudi v pekel.

Sveti Bog, prosim, ne dopusti, da se mi in ljudje odvrnemo od tebe in ostanemo v smrtnem grehu, ampak želimo biti po tvoji volji zdaj in na veke skupaj s teboj.

Sveti Troedini Bog, s Tvojo milostjo in Tvojo voljo bomo srečni v raju.

Večni, zvesti sveti Bog, častimo Te, slavimo Te, ljubimo Te in se Ti klanjamo, zaupamo Ti in se Ti zahvaljujemo za vse, zdaj in vedno in v večnosti. **Amen.**

Svetnica dneva – sveta Juliana iz Falconierija

D-Forbach, Erbersbronn

Julijana Ebert, Bernhard Koppenhagen

Postskriptum (PS) – pomembno za branje in izpolnjevanje Božje volje: *(nemščina)*

Rimskokatoliški duhovnik se ne nanaša na Rimljane, temveč na prvega papeža, svetega Petra v Rimu.

Lahko pišemo le toliko, kolikor zmoremo. Zato nam Odrešenik daje močnejše besede, ko se vojna širi in umira veliko ljudi.

Pomen – Transformāta – preobrazba. Consecrata – »posvetitev« ali »posvetitev«.

Nagraditi – praemium dare

V klasični latinščini črka **J** ne obstaja. Ime Julijana se piše z »I«, pri čemer »I« pomeni **J**, zato Julijana!

Giuliana – Julijana se v italijanščini izgovarja kot angleška **Juliana** (Dsch)

Sveta Juliana iz Liègeja – Belgija. Prerokinja praznika Telo in Križ Gospodovo, imela je veliko ljubezen do svete oltarne skrivnosti. Papež Urban IV. je leta 1264 uvedel praznik Telo in Križ Gospodovo za vso Cerkev. Juliana iz Liègeja se časti skupaj z Italijanko Juliano Falconieri 19. junija,

ki je lahko naša zagovornica. Juliana iz Nikomedije se v katoliški cerkvi časti 16. februarja.

Molitev Oče naš, spremenjena na praznik Telo in Križ – (19. 6. 2025):

Preizkušnje – Tribulationes

ne vodi nas v skušnjava – ne inducas in tentationem

in nas ne vrzi v pekel – et ne nos in infernum praecipites

Kralj in Odrešenik za vse ljudi – Rex et Salvator pro omnibus hominibus v raj

– nebesih

Sveti angeli varuhi, ki ste vedno z nami

caelum et Sancti Angeli custodes, qui semper apud nos sunt.

(19.06.2025) **Köln – med sveto mašo:**

rumeni in rdeči dežniki ob podeljevanju obhajila so herezija –

Odrešenik ne povzroča bolezni, ampak je tudi tisti, ki ozdravlja.

Vsi, ki prejemale ali so prejemale obhajilo v roko, naj gredo k spovedi!

Ker je obhajilo v roki gnusoba v Božjih očeh, saj to ni navaden kruh – po preobrazbi v hostijo je Sveti Jezus Kristus neločljivo združen z Bogom Očetom in Svetim Duhom – z mesom in krvjo, telesom in dušo, božanstvom in človeštvom, resnično, zares, bistveno, živo prisoten in vsemogočen.

(Jn 14, 8–11: Filip je rekel Jezusu: »Pokaži nam Očeta in to nam bo zadostovalo.«

Jezus Kristus je odgovoril: »Kdor je videl mene, je videl Očeta«, in: »...Oče pa, ki ostaja v meni...«).

Prava pot je, da obhajilo podaja le duhovnik.

(19. 6. 2025 – 14.10) **Molitev Oče naš je dovršena**

Molitev Oče naš je danes dovršena in ves raj – nebesa se veselijo, da molijo z nami. V več kot 30 letih v šoli Odrešenika smo se naučili, kako lahko

bolje moliti Oče naš. Moliti moramo pred mašo in po maši, in če molimo večkrat na dan, bo rešenih več duš! Odrešenik je rekel: »Moja volja je, da se ta molitev moli!« Prosimo vas, vključite v molitev tudi mene, Julijano, in Bernharda, zahvaljujemo se vam – Sveti Bog vas bo nagradil.

Naj vas in vse ljudi blagoslovi Sveti Troedini Bog,

† Oče, Sin in Sveti Duh!

Sancta Diei – Sancta Iuliana Falconieri

19.06.2025

www.gnadenvolle-gebete.de

www.gnadenvolle-gebete-und-erlebte-wunder.de

www.vater-unser.net

Praznik Kristusovega telesa

D-Forbach, Erbersbronn

Julijana Ebert, Bernhard Koppenhagen

Optimum precatum plenum gratiae – Oče naš – za vse ljudi – da se vsako srce veseli in da se reši veliko duš.

19.06.2025

(latínščina)

(Oremus in nomine omnium et pro omnium hominum)

† V imenu Svetega in Troedinega Boga, Očeta, Sina in Svetega Duha, vabimo, naj molijo z nami in nas varujejo: Sveto Devico Marijo, našo Mater in Kraljico, Svetega Jožefa, vse svetnike, svete angele v raji – nebesa in svete angele varuhe, ki so vedno tudi med nami. Prosimo, naj bodo uboge duše v vicah naši zagovorniki in naj molijo za nas.

Sveta Trojica, Bog, † Oče, Sin in Sveti Duh, Ti si edini, neločljivi, vsemogočni in vsepovsod prisotni Bog.

Tvoje kraljestvo je med nami. Vladaš v nebesih – v raji – in na zemlji. Naj se zgodi Tvoja volja, kakor v nebesih – v raji, tako tudi na zemlji.

Usmiljeni in živi Bog, prosimo te, odpusti nam naše dolge, kakor tudi mi odpuščamo svojim dolžnikom; ponižno te prosimo: Živi in ostani v naših srcih s svojo lučjo, močjo in ljubeznijo.

Daj nam in vsem ljudem milost, da bo tvoj mir živel v srcih ljudi, ki ti pripadajo, ti služijo, so ti zvesti in ostanejo z teboj v večnosti.

Oče naš, ponižno te prosimo:

očisti in reši nas vseh grehov.

Prosimo te, daj nam naš vsakdanji kruh, ki se prek rimskokatoliškega duhovnika spremeni v sveto živo hostijo.

Po preobrazbi je sveta hostija naš sveti Bog

živ in prisoten, Kralj in Odrešenik za vse ljudi.

V Cerkvi ga sprejemamo v ponižnosti in s čistim srcem ter pričakujemo večno življenje.

Sveti in mogočni Bog, te prosimo: vrzi hudiče za vekomaj v pekel, da jih ne bi slišali niti mi niti drugi ljudje,

jim ne bi služili in ne bi grešili; naj nas ne napadajo, ne sprožajo vojn, ne povzročajo stisk in ne ubijajo; naj nas ne vodiš v skušnjava, naj nas ne vznemirjajo in ne vznemirjajo, in naj **nas in ljudi** ne vržeš v pekel.

Sveti Bog, prosim Te, ne dopusti, da bi se od Tebe oddaljili in ostali v smrtnem grehu, ampak želimo, da bomo po Tvoji volji zdaj in v večnosti skupaj s Teboj.

Sveti Troedini Bog, po Tvoji milosti in Tvoji volji bomo srečni v raji.

Večno, Sveti Bog, Ti smo zvesti, častimo Te, slavimo Te, ljubimo Te in Te častimo, zaupamo Ti in se Ti zahvaljujemo za vse, zdaj in vedno in v večnost. **Amen.**

Sancta Diei – Sancta Iuliana Falconieri 19.06.2025

**Postscriptum (PS) – vzemite resno in izpolnite Božjo
voljo:**

(latinščina
)

Rimskokatoliški duhovnik ni podrejen Rimljanom, temveč prvemu papežu, svetemu Petru v Rimu. Lahko pišemo le toliko, kolikor lahko prenesemo. Zato nam Odrešenik daje močnejše besede, če se razširi vojna in umre veliko ljudi.

Molitev Oče naš, spremenjena na praznik Kristusovega telesa (19. 6. 2025)

Preizkušnje – Tribulationes

ne vpelji nas v skušnjava – ne inducas in tentationem

in nas ne vrzi v pekel – et ne nos in infernum praecipites

Kralj in Odrešenik za vse ljudi – Rex et Salvator pro omnibus hominibus Raj,
nebesa in pri nas – Paradiso – caelum et apud nos

(19. 6. 2025) Kolonija – v sveti maši:

Rumene in rdeče senčnike so herezija.

Škof je med mašo na praznik Telo in Kri Gospodovo rekel: Jezus Kristus je Telo in Kri! On je Bog in človek, resnično, dejansko, živ, prisoten in vsemogočen, edini Troedini Bog – Oče, Sin in Sveti Duh.

Obhajilo v roki – prosim, priznajte!

(19. 6. 2025 – ob 14:10) Molitev Oče naš je končana. Molitev

Oče naš je danes končana in ves raj – nebesa se veselijo, da molijo z nami.

Več kot trideset (30) let smo se v šoli Odrešenika učili, kako lahko bolje molimo. Moliti moramo pred mašo in po maši, in če molimo večkrat na dan, bo rešenih več duš!

Salvator je rekel: »Moja volja je, da se ta molitev moli!«

Prosim vas, vključite mene, Julijano in Bernharda v molitev, zahvaljujemo se vam – sveti Bog naj vam da nagrado.

**Naj vas in vse ljudi blagoslovi Sveta Trojica, en Bog,
† Oče, Sin in Sveti Duh.**

www.gnadenvolle-gebete.de

www.gnadenvolle-gebete-und-erlebte-wunder.de

www.vater-unser.net

D-Forbach, Erbersbronn
Julijana Ebert,
Bernhard Koppenhagen

**Častimo Sveto Devico Marijo in se
spominjamo njenega rojstnega dne**

09.09.2025

V imenu Svete Trojice, † Očeta, Sina in Svetega Duha. Amen.

Sveta Božja Mati Marija, Kraljica miru, ljubimo te
in te slavimo,

Ti si naše Brezmadežno spočetje, Božja Mati,
spočeta brez izvirnega greha,
ki nas ljubiš in v nas deluješ z Božjo ljubeznijo iz raja.

Prosimo te, sveta Mati Cerkve, razprosti svoje roke in
nas obdaj s svojimi svetimi angeli.

Vodi nas in nas spravi s svojim Sinom, našim Kraljem in Odrešenikom,
da bomo živeli v luči Svetega Duha.

Sveta Mati, prosi za nas za ponižnost, krotkost,
zvestobo in vztrajnost v molitvi,
da bosta mir in ljubezen vladala v vseh človeških srcih.

Hvala ti, mogočna Sveta Devica, ti si zatočišče grešnikov,
pomoč kristjanom, velika posrednica vseh milosti.

Z tvojim rojstvom se za nas začne boljše življenje s tvojim svetlobom,
zaščito in varnostjo ob tebi.

Naj bo tvoj Sin, naš Sveti Bog, ob tebi vedno z nami, naj nas blagoslovi,
odreši in varuje pred grehi.

Večni, vsemogočni, sveti Troedini Bog, Oče, Sin in Sveti Duh, te
slavimo, se ti zahvaljujemo in te poveličujemo, zdaj in na veke vekov.
Amen.

Maspalomas – Gran Canaria – 09.09.2025
Julijana, Samuel, Bernhard